

СТИВЪН ЖИНАТ

PETER
SLAN

ТОМИ ЧУКАЛАТА

КНИГА ВТОРА

СТИВЪН КИНГ
ТОМИЧУКАЛАТА II
СКАЗАНИЕ ЗА ХЕЙВЪН

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

Разтърсваща! Жалко, че има край!

Ню Йорк Таймс Бук Ривю

Стивън Кинг — авторът на бестселъри в обичайния си маниер те грабва още на първата страница, влачи те бездиханен без да ти спестява никоя от порциите ужас и накрая пряко волята, те оставя на последната — разтърсен, зашеметен и обзет от желание книгата да няма край.

Една вечер Робърта Андерсън се спъва в... огромна летяща чиния, забила се в земята преди хилядолетия. Тайнствена сила превръща Робърта в свой роб, като я кара да изрови чуждия кораб на повърхността и... кошмарът започва, защото отрищените безумни сили оказват ужасното си въздействие върху близкото градче. Въздухът в него става отровен за дошлите отвън и жизненонеобходим за живеещите вътре, а кротките провинциалисти загубват човешкия си облик и се превръщат в „томичукалата“.

*Късно тази нощ
и нощта преди
томичукалата
чукат на вратата.*

*Искам да изляза,
но от страх дори
няма да погледна
томичукалата.*

*На Табита Кинг
„... обещания за спазване.“*

*Хвърлиха бомба по терориста,
уцелиха президента!
Охраната излезе чиста,
разкриха тайните агенти!*

*Защото всички са пияни,
загубени, затрити.
И няма никаква промяна,
те стават само за боклука!*

*Защото всички са пияни,
загубени, затрити!
И вечно поркат като луди,
когато трябва да работят.*

„Да
пиеш   в
работно
време“

Рейнмей
кърс

*А после той се втурна към града с виковете:
„Видях го на небето!“*

„На небето“
Кридънс
Клиъруотър Ривайвъл

ЕДНО ГРАДЪТ

1

Преди да стане Хейвън, градът беше сменил четири други имена.

Като населено място историята му датира от 1816 г., когато е бил известен под името плантацията Монтвил, собственост на някой си Хю Крейн, който през 1813 г. закупил имота от управата на Масачузетс, към чиято територия по онова време принадлежал и Мейн. Самият Крейн бил лейтенант от войната за независимост.

Всъщност названието на плантацията Монтвил било иронично. През целия си живот бащата на Крейн така и не успял да отиде подалеч от Доувър и си останал лоялен привърженик на торите дори и след откъсването на колониите от Англия. Починал като дванайсетия граф на Монтвил. При нормални обстоятелства Хю Крейн вероятно би станал тринайсетия граф, понеже бил най-големият син, само че вбесеният му баща го лишил от наследство. Без да се смущава кой знае колко от това, Крейн продължил живота си и с насмешка се представял ту за първия граф на централен Мейн, ту за безимотен херцог.

Земята, която Крейн наричал плантацията Монтвил, била някъде около двайсет и два хиляди акра. След официалната ѝ регистрация тя се превърнала в сто деветдесет и третия град на масачузетската област Мейн. Крейн я закупил, защото изобилствала от дървен материал и се намирала едва на двайсетина мили от градчето Дери, откъдето трупите се пускали по реката към морето.

За този имот, който по-късно станал Хейвън, Хю Крейн платил всичко на всичко хиляда и осемстотин английски фунта. По онова време обаче това не била малка сума.

Когато през 1826 г. Хю Крейн се поминал, постоянното население на плантацията Монтвил наброявало сто и трима души, без да се броят временно пребиваващите дървосекачи, с които всяка година в продължение на шест-седем месеца броят на местните жители се удвоявал. Само че от тях никой не се задържал — дървосекачите предпочитали да харчат малкото припечелени пари в Дери, където и в крайна сметка се заселвали, щом станели твърде стари за работа в горите. А в онези времена „да си твърде стар за работа в горите“ означавало човек да е оставил след себе си своя двайсет и пети рожден ден.

Както и да е, около 1826 г. селището, което впоследствие станало градчето Хейвън, вече се разраствало покрай разкаляния коларски път, водещ на север към Дери и Бангор.

Именно това бил пътят (без значение как точно ще го наричаме, макар и по-късно превърнал се в добре известното шосе 9, познато под това име на всички, с изключение на най-възрастните заселници като Дейв Рътлидж), по който към края на всеки месец дървосекачите поемали към Дери, за да пръснат парите си по кръчми и жени. Това бил големият град, за който всички старателно пестели, но на тръгване почти нямало човек, дето първо да не се отбие в ханчето на Кудър за една-две бири за из път. Оборотът на заведението не бил голям, ала все пак приходите винаги надхвърляли разходите и то се развивало успешно. Отсреща пък имало бакалия, притежавана и стопанисвана от племенника на Хайрам Кудър, която, макар и в по-малка степен, също реализирала известни печалби. А през 1828 г. един братовчед на Хайрам Кудър отворил бръснарница с амбулаторна служба точно до бакалията. По онова време било нещо съвсем естествено човек да се отбие там и да види как на някой от трите бръснарски стола се е отпуснал дървосекач, когото подстригват и едновременно с това му шият раната на ръката, а върху клепаците му се мъдрят две големи пиявици, извадени от стъкленницата до кутията за пури, които бързо набъбват и почервяват от изсмуканата кръв, за да предотвратят

инфектирането на раната и да го предпазят от митичното заболяване, известно като „пъпка в мозъка“. Някъде около 1830 г. Джордж, братът на Хайрам Кудър, отворил в южния край на градчето хотел и магазин за хранителни стоки.

А през 1831 г. плантацията Монтвил вече се наричала Кудърсвил. Това не било изненада за никого.

Името Кудърсвил се задържало чак до 1864 г., когато отново го променили — този път на Монтгомъри — в памет на Елис Монтгомъри, местен момък, загинал в битката при Гетисбърг, където според някои Съединените американски щати се запазили като съюз само благодарение на Двайсети полк от Мейн. Смяната на името била добра идея. Така или иначе две години преди това единственият жив представител на рода Кудър, старият и ненормален Албиън, банкрутирал и се самоубил.

В годините след Гражданската война щатът бил обзет от нова мания, необяснима като всички подобни явления. Получило се нещо като модата на кринолините и дългите бакенбарди, само че сега хората се впуснали да дават на малките градчета класически имена. Така в Мейн се появили Спарта, Картаген и Атина, а малко по-късно и Троя. През 1878 г. жителите на градчето почти единодушно решили отново да му променят името, този път от Монтгомъри на Илион. Това, разбира се, накарало майката на Елис Монтгомъри да избухне в съзливисти протести още там, на самото събрание в кметството, ала поради напредналата ѝ възраст — тогава тя била на седемдесет и пет години, — тирадата ѝ не прозвучала особено убедително. Все пак някои неофициални източници от онова време свидетелстват, че събралите се граждани я изслушали търпеливо, дори с известна доза вина и като нищо щели да отхвърлят току-що взетото решение (мнозина смятали, че госпожа Монтгомъри безспорно имала право в твърденията си, че четиринайсет години изобщо не са онзи „неувяхващ спомен в сърцата на бъдните поколения“, обещан на загиналия ѝ син на церемонията по смяната на името от 4 юли 1864 г.), само дето за зла участ именно в този момент пикочният мехур на възрастната дама не издържал. Докато я извеждали от кметството, тя неуморно продължавала да сипе хули срещу неблагоприятните простаци, които скоро щели да се каят за своето безразсъдство.

Това обаче не попречило Монтгомъри да стане Илион.

Така минали двајсет и две години.

3

По едно време в градчето се появил някакъв сектантски проповедник, който незнайно как прескочил Дери и предпочел да се засели в Илион. Той се представял под името Колсън, но Мъртъл Дюплиси, самоуката хроникьорка на Хейвън, решила, че истинското име на Колсън всъщност било Кудър и проповедникът се явявал незаконен син на Албиън Кудър.

Все едно, самоличността му тук не е от значение. По-важното е, че той скоро успял да спечели повечето от християните в градчето и да ги привлече към своето собствено самобитно тълкуване на въпросите на вярата, така че когато дошло време за прибиране на царевицата новият проповедник вече разполагал със солидно паство, за голямо разочарование на господин Хартли, който обслужвал духовните потребности на методистите от Илион и Троя, и на господин Кроуел, който пък се грижел за душите на баптистите от Илион, Троя, Етна и Юнити (тогавашните шегобийци упорито разпространявали слуха, че жилището на Емъри Кроуел му било предоставено от кметството на Троя, но хемороидите му били от Бога.) Както и да е, воплите и на двамата се оказали глас в пустиня, а паството на проповедника Колсън непрекъснато нараствало, докато онова почти вълшебно лято на 1900 г. се точело към края си. Прибраната реколта била нещо повече от рекордна: бедната и неособено плодородна земя на Нова Англия, обикновено стисната като прословутия дикенсов Скрудж, този път надминала и рога на изобилието. Господин Кроуел, онзи с Божите хемороиди, ставал все по-потиснат и мълчалив. Карал я така цели три години и накрая се обесил в избата на жилището си.

Новата евангелистка страст, която помитала Илион като холерна епидемия, докарала много безсънни ноци и на методисткия свещеник господин Хартли. По принцип методистите са може би най-сдържаните измежду всички вярващи християни и се вслушват не толкова в самата проповед, колкото в нейното вътрешно послание, а когато се молят, го правят в благопристойно мълчание, като смятат, че най-подходящото място за казване на амин е само след края на Отче

наш и на малкото химни, неизпети от църковния хор. Да, но същите тези доскоро сдържани люде сега вече се държали безобразно. Още малко, викал си господин Хартли, и ще почнат да измъкват и змии от пазвите си. Всеки вторник, четвъртък и неделя сборищата в шатрата на новия проповедник, издигната край пътя за Дери, ставали все пошумни, невъздържани и емоционално непредсказуеми. „Ако такива работи се вършеха в някоя панаирджийска палатка, всички щяха да ги сметнат за прояви на истерия — рекъл той веднъж на Фред Пери, църковен настоятел и близък негов приятел, с когото понякога вечер сядал на чашка шери в задната стаичка на църквата. — Но понеже това е шатрата на проповедника, значи може да се представи и като религиозен екстаз.“

С течение на времето подозренията на преподобния Хартли по отношение на Колсън се оказали повече от основателни, защото в един момент Колсън избягал от градчето, но първо понатрупал доста нечисти парици и добре се възползвал от наивността на немалко жени и девойки. На всичкото отгоре оставил и друг траен спомен за присъствието си, като променил за последен път названието на градчето.

Проповедта му в онази знойна августовска вечер започнала с темата за жътвата като символ на Божията благодат, след което Колсън побързал да насочи вниманието си към самото градче. Било толкова горещо, че се принудил да си разгърди редингота. Косата по слепоочията му лепнела от пот. Сестрите от паството вече се готвели за обичайните безобразия и кръсъци амин, ала проповедникът още не мислел да свършва.

— За мен този град е свещен — обърнал се Колсън към присъстващите и здраво сграбчил амвона с двете си лопатести ръце. Вероятно той е имал и други причини да нарече града свещен, освен факта, че бил почел мястото с шатрата си (да не говорим за женските истории), но за тях проповедникът така и не казал нищо. — Това е моят *пристан*! Обетованата земя, която ми напомня за домашното огнище на детството и за онази райска градина на Адам и Ева, където двамата живеели в мир и сговор, преди да посегнат към плодовете на дяволското дърво. Свещен е, казвам ви! — вдъхновено изревал Колсън.

Години по-късно все още се намирали хора от неговото паство, които продължавали да се възхищават от начина, по който божият

служител славел делата Господни, па бил той мошеник, или не.

— Амин! — отвърнала гълпата.

Вечерта била топла и задушна, но това едва ли обяснявало напълно поруменелите женски лица, които станали често срещано явление, откакто проповедникът Колсън се заселил в градчето.

— Това място е благодат свише!

— Алилуя! — възторжено пригласяли богомолците с блеснали погледи. Бюстовете на жените трепетно се повдигали и спускали, малки розови езичета се стрелкали и облизвали засъхналите устни.

— Това е градът на надеждата! — разпалено крещял Колсън. Зарязал амвона, той крачел насам-натам и от време на време с резки движения на главата отхвърлял назад черните си къдрици, при което излагал на показ жилестата си шия. — В надеждата е същността на Божията промисъл, в надеждата и в благодатната жътва, повярвайте!

— Слава тебе, Господи!

Колсън се върнал на амвона, пак го сграбчил и заплашително изгледал множеството.

— Чуйте ме добре, братя. Този град ви обещава вечен *пристан* и благословена *жътва*. Знаем го, то се вижда отвсякъде, само не разбирам защо при толкова много знамения, сте го нарекли с такова невзрачно име. Ето това не ми е ясно, братя. Сигурно дяволът има пръст в тая работа, казвам ви.

Още на следващия ден всички започнали да говорят, че трябва да променят името на градчето от Илион на Хейвън^[1]. Преподобният господин Кроуел направил вял опит да се възпротиви, а преподобният господин Хартли реагирал по-остро, но илионските общинари запазили неутралитет и само изтъкнали, че такова нещо би струвало на кметството двайсет долара за нова регистрация в административния център Огъста и вероятно още други двайсет за смяна на табелите с името на града и за изработване на нови бланки за официалните документи на общината.

Да, но дълго преди мартенското събрание, на което щяла да се обсъжда и гласува точка 14 от дневния ред относно пререгистрирането на сто деветдесет и третия град на Мейн и смяната на името му от Илион на Хейвън, проповедникът Колсън буквално си прибрал шатрата и изчезнал в тъмното. Въпросното събиране на багажа и изчезване станало на 7 септември през нощта, непосредствено след

онова събитие, за което Колсън говорел от няколко седмици насам и го наричал Великия жътвен молебен на 1900 г. В продължение на цял месец той гръмко обявявал наляво и надясно, че иде ред на най-важната проповед за тази година, ако не и в живота му, дори и да останел до края на дните си на това място. Усещал го в душата си, защото такава била повелята на Бога. Ох, как подскачали сърцата на жените при тез омайни думи! Това щял да бъде, викал проповедникът, най-величественият израз на смирена благодарност и преклонение пред всепроникващата Божия любов, дарила ги с обилна жътва.

Самият Колсън също пожънал завидна реколта. Без да губи време той предумал някои по-симпатични дами да покажат любовта си към Бога и веднага след молебена ашладисал на поляната зад шатрата не две, не четири, а цели *шест* млади девойки.

— Чувал съм какво ли не за всякакви тъпкачи — рекъл една вечер в бръснарницата старият Дюк Барфийлд, известен като най-големия смрадливец в околността. Вонял на запъртък, престоял поне месец в блатна кал и хората говорели с него само от разстояние, като гледали да стоят откъм наветрената му страна. — Знам за мъжаги, дето ще оправят наведнъж две-три мадами като нищо, ама тоя ебльо Колсън ги слага всичките в джоба със здравата си баданарка.

Три от завоеванията на проповедника били девиси, преди появата на сектантския сатър.

Любовните дарове през онази паметна нощ в края на лятото на 1900 г. били наистина забележително щедри, макар и клюките в бръснарницата да се различавали относно точната стойност на паричното им изражение. Но всички били единодушни в едно: непосредствено преди Великия жътвен молебен, продължил до десет вечерта и последвалите го тържествени среднощни песнопения плюс онождането на ливадата поне докъм два сутринта, явно е имало голямо преливане на твърда валута. Други пък си спомнили, че през целия си престой в градчето Колсън нямал почти никакви разходи. Жените направо се изпотрепвали коя да му носи храна, а новият собственик на хотела му отпуснал безплатно малка двуколка за временно ползване. Да не говорим за нощните развлечения на проповедника, които естествено също му излизали без пари.

Рано сутринта на 8 септември от Колсън и шатрата му вече нямало и следа. Потрудил се човекът, ожънал, че и пак засял. За

времето между 1 януари 1901 г. и общоградското събрание в края на март, в областта се родили девет незаконни деца, три момичета и шест момчета. И деветте „продукта на свободната любов“ поразително си приличали — шест от децата били със сини очи и всички се родили с гарвановочерни перчеми. Според клюкарите от бръснарницата пък (а на земята няма друга подобна група безделници, които толкова успешно да съчетават сквернословие и логика, като онези старци, дето по цял ден само опърдявали невъздържано плетените си столове, докато бавно си свивали цигари или лениво изстрелвали кафяви тютюневи храчки към плювалника) било направо невъзможно да се назове точния брой на младите момичета, „внезапно заминали при роднини“ на другия край на щата, отпътували за Ню Хампшир или преместили се чак долу в Масачузетс. Носели се слухове и за немалко „омъжени“ жени, които също родили в този период, а тъкмо с тези жени нима човек може да е сигурен? По този въпрос посетителите на бръснарницата винаги разказвали какво се случило на 29 март, когато Фейт Кларъндън родила почти четирикилограмов здравеняк от мъжки пол. Навън влажният северняк свирел в стрехите на къщата и носел едри парцали от последния за сезона сняг. Било същинска виелица. Кора Симард, акушерката, бабувала при израждането на бебето, придреммвала край кухненската печка и чакала мъжа си Ъруин да си пробие път през бурята и да дойде да я вземе. В просъница тя видяла как Пол Кларъндън се надвесил над люлката с новородения си син, която била поставена в най-топлия ъгъл от другата страна на печката, и останал така, с вперени в бебето очи, повече от час. Тук Кора направила ужасна грешка, защото решила, че този втренчен поглед означава умиление и бащина любов. Тя затворила клепачи и пак задрямала. А като се събудила, Пол Кларъндън отново се надвесвал над люлката, но с бръснач в ръка. После сграбчил бебето за синьочерния гъст перчем и преди Кора да успее да изпищи, му прерязал гърлото и мълком излязъл от стаята. Малко след това тя чула някакви гъргорещи звуци откъм спалнята, а когато потресеният Ъруин Симард най-сетне събрал кураж да влезе вътре, заварил съпрузите на леглото, с хванати ръце. Кларъндън първо бил прерязал гърлото на жена си, после легнал до нея, стиснал дясната ѝ ръка със своята лява и сторил същото със себе си. И всичко това станало само два дни, след като в градчето гласували за смяната на името му.

---

[1] Хейвън означава пристан. — Б.пр. ↑

Преподобният господин Хартли бил абсолютно против новото име, предложено от човек, за когото вече със сигурност се знаело, че е крадец, мошеник, прелюбодеец и изобщо изчадие адово. Това той го заявил публично от амвона и енорияшите му одобрително поклатили глави, което го изпълнило с някакво неприсъщо за него мрачно и отмъстително задоволство. На 27 март 1901 г. господин Хартли отишъл на общоградското събрание, уверен, че точка 14 от дневния ред ще бъде отхвърлена със значително мнозинство. Убеждението му било толкова силно, че дори не поискал да вземе думата, когато, след като кметският секретар прочел точката, общинският началник Лутър Рувъл лаконично подканил присъстващите да гласуват. Иначе, дори и при най-дребното подозрение, Хартли непременно би изразил своето категорично несъгласие и то със страст и ярост, каквито дотогава не познавал. За зла участ такива подозрения въобще не го измъчвали.

— Тези, които са за предложението, да кажат „да“ — рекъл Лутър Рувъл.

Прозвучало такава мощно и страстно „да“, че цялата зала се разтърсила из основи, а Хартли го усетил като жесток удар в стомаха. Огледал се наоколо с нищо неразбиращ поглед, но вече било твърде късно. Силата на неочаквания положителен вот толкова го объркала, че изобщо не успял да установи колцина от собствените му енорияши са гласували в подкрепа на предложението.

— Момент... — задавено започнал той, ама никой не го слушал.

— Има ли против?

Тук-там се обадили няколко разпокъсани и неубедителни гласове, към които се присъединил и Хартли. Той дори направил опит да изкрещи с всичка сила несъгласието си, но от свитото му гърло излязло само някакво едва доловимо продрано ръмжене.

— Предложението се приема — рекъл Лутър Рувъл. — Премаваме към точка 15...

На преподобния Хартли внезапно му станало горещо, дори непоносимо горещо. Струвало му се, че всеки момент ще припадне,

затова тръгнал към изхода, като с мъка си пробивал път през тълпите мъже, облечени с окаляни шаячни панталони и дебели ризи на черни и червени карета, които изпълвали залата, потънала в зловонни облаци дим от евтините им пури и саморъчно направените лули от царевични кочани. На всичкото отгоре усещал как не само ще припадне, но и ще повърне преди това. Седмица по-късно обаче Хартли вече почти не бил в състояние да си обясни тази своя реакция на отвращение, граничещо с ужас, а след една година дори отказвал да признае, че се бил чувствал толкова зле.

Но сега Хартли стоял на площадката пред кметството, вкопчил се с две ръце в желязното перило, поемал мъчително дъх и се взирал в отсрещното поле, покрито с топящ се сняг, който на места вече съвсем го нямало и тук-там белотата на полето била изпъстрена с тъмните петна на подгизналата почва. Някак непривично за него, тази гледка кой знае защо му заприличала на посрана и захвърлена нощница. За първи и последен път в живота си той завиждал на Бродли Колсън — или Кудър, ако това било истинското му име. Завиждал му за бягството от Илион, пардон, от *Хейвън*, и отчаяно се питал защо и той не може да избяга. *Как стана така, че всички гласуваха за промяната? Нали уж вече знаеха, че този човек е мошеник! Защо го направиха?*

Някой поставил тежка, топла десница на рамото му. Бил старият му приятел Фред Пери. Издълженото му и грубовато лице изглеждало притеснено и загрижено. Хартли меко се усмихнал.

— Добре ли си, Дон? — запитал Фред Пери.

— Нищо ми няма. Просто ми се позамая главата от това гласуване. Не очаквах такъв резултат.

— И аз — казал Фред.

— Изобщо не допусках, че енориашите ми ще гласуват така — продължил Хартли. — А се оказа, че почти всички са за смяната на името. Ти как мислиш?

— Хм-м...

Преподобният господин Хартли отново се поусмихнал.

— Очевидно съм се заблуждавал, че разбирам хората.

— Влез вътре, Дон. Скоро ще се разглежда въпросът за павирането на Ридж Роуд.

— Ще остана още малко да поразмишлявам върху човешката природа — отвърнал Хартли, помълчал известно време и, тъкмо когато

Фред Пери се канел да си тръгва, го попитал почти умолително: — Кажи ми, Фред, ясно ли ти е защо стана така? По-възрастен си от мене с цели десет години и сигурно разбираш по-добре някои неща.

А Фред Пери, който макар и със сведен поглед също бил гласувал за смяната на името, поклатил глава и казал, че не разбира абсолютно нищо. Вярно, вътре в себе си той харесвал и уважавал преподобния господин Хартли, но независимо от това (а може би именно заради него) Фред с известна доза перверзно и донякъде отмъстително задоволство подкрепил името, предложено от Колсън — от изчадието адово, от мошеника и прелюбодееца Колсън.

Точно така, Фред Пери наистина не разбирал абсолютно нищо.

**ДВЕ
БЕКА ПОЛСЪН**

Ребека Бучард Полсън беше омъжена за Джо Полсън, един от двамата пощаджии в Хейвън и един от общо тримата служители в пощата на градчето. От известно време Джо изневеряваше на жена си, но това не бе тайна за Боби Андерсън. А от три дни насам и Бека Полсън също го знаеше. Самият Исус ѝ го беше казал. Всъщност през тези три дни Исус ѝ разказа потресаващи истории, от които тя направо се поболя, загуби здравия си сън и ѝ се струваше, че сигурно ще полудее... Едновременно с това обаче същите тези истории някак странно я привличаха, така че тя за нищо на света не би обърнала портрета на Исус с лицето надолу, нито пък смееше да Му кресне да си затваря устата. От една страна Ребека изпитваше мрачна наслада, докато Го слушаше, а от друга не можеше да не Му вярва, понеже добре знаеше, че Той е Спасителя.

Исус беше поставен върху телевизора в дома на семейство Полсън и стоеше там от цели шест години, а преди това мястото Му беше между два фотоапарата „Зенит“, където пък според сметките на Бека бе прекарал най-малко шестнайсет години. Портретът Му представляваше стереоскопична картичка, подарена им за сватбата от най-голямата сестра на Ребека — Корин, която живееше в Портсмут. Още тогава Джо бе отбелязал, че сестра ѝ май се е отървала доста евтино с този жалък подарък, но коментарът му не беше изненада за Бека, тъй като от такива като Джо не можеше да се очаква да знаят, че истинската красота няма цена.

На картичката Исус беше облечен в обикновена дълга бяла роба и държеше овчарска гега, а прическата Му наподобяваше онази на Елвис малко след уволнението от армията. Точно така: нейният Исус приличаше на Елвис Пресли от времето на песента му „Кашишки блус“. Очите Му бяха нежно кафяви, а зад Него, в идеална триизмерна перспектива, в далечината се губеше стадо овце, бели като белъто от телевизионните реклами на перилни препарати. Бека и Корин бяха изкарвали детството си в овцевъдна ферма в Ню Глостър и тя чудесно знаеше от личен опит, че овцете никога не могат да изглеждат чак

толкова чистички и бели, като малки пухкави облачета на фона на синьото небе. От друга страна обаче Ребека си мислеше, че щом Исус може да превръща водата във вино и да съживява мъртъвци, значи спокойно би могъл и да премахне олайнените фъндъци, висящи от задниците на овцете.

Джо вече на няколко пъти се бе опитвал да махне от телевизора рисунката на Исус и сега тя вече знаеше защо. Точно така, всичко ѝ беше ясно и то нямаше нищо общо с изтъкваните от Джо причини.

— Някак си не е редно Исус да стои върху телевизора, докато гледаме „Магнум“ или „Полицията на Маями“ — викаше той. — Не е ли по-добре да го преместим на бюрото ти, а, Ребека? Или да го слагаме там само до неделя, а ти после можеш да го връщаш обратно, докато гледаш Джими Суогарт и Джак Ван Имп. Обзалагам се, че Исус предпочита Джими Суогарт пред „Полицията на Маями“.

Тя поклати отрицателно глава.

— Добре де — не мирясваше Джо, — но ще ти кажа, че винаги, когато каня приятелите си за редовната партия покер в четвъртък вечер, на тях това положение изобщо не им се нрави. Никой не обича да бъде наблюдаван от Исус Христос, докато събира бяла кента и се чуди с колко чипа да влезе.

— Че как иначе — отвърна Ребека. — Покерът е дяволско изобретение.

Джо, който беше голям цар на тази игра, се ядоса и изсумтя:

— Сигурно дяволът ти подари тогава новия сешоар и онзи гранатов пръстен, дето толкова ти харесва, така ли? В такъв случай не е ли по-добре да ги върнеш в магазина, да си вземеш парите и да ги подариш на Армията на спасението? Мисля, че още пазя касовите бележки.

Този аргумент принуди Ребека да отстъпи и тя позволи на Джо да обръща с гръб стереоизображението на Исус Христос всеки четвъртък, когато беше негов ред да кани къщи приятелите си, за да се наливат с бира, да дрънкат мръсотии и да играят покер. Само да го обръща с гръб, нищо повече.

Но сега тя вече знаеше истинската причина, поради която Джо искаше да се отърве от картината. Вероятно през цялото време той е подозирал, че в нея има някаква магия. Не точно магия, а тайнство, поправи се Ребека, понеже магиите обикновено се свързват с всякакви

езичници, канибали, ловци на глави и католици, макар че в крайна сметка и двете думи означават едно и също, нали така? Както и да е, сигурно Джо бе усетил, че в картината има нещо, чрез което прегрешението му би могло да излезе наяве.

Самата Ребека подозираше също, че от известно време нещо не е наред. Нощем Джо изобщо не се сецаше за нея и макар това от една страна да я облекчаваше (сексът ѝ се струваше противна работа, брутален, често болезнен и винаги унижителен — точно както майка ѝ го беше обяснявала), от друга страна това, че той от време на време ѝ лъхаше на непознат парфюм, не я оставяше на мира. Въпреки всичко Бека вероятно не би обърнала внимание на очевидната връзка между новото ухание на Джо и внезапната му загуба на интерес към нея, ако най-внезапно на 7 юли картичката на Исус върху телевизора „Сони“ не бе проговорила. Тя дори не би обърнала внимание и на факта, че горедолу по същото време, когато Джо започна да ухае и престана да я ухажва нощем, от пощата в Хейвън се пенсионира старият Чарли Естабрук и мястото му бе заето от някаква жена на име Нанси Вос, дошла от пощата в Огъста. Същата тази Вос (която Бека вътре в себе си наричаше просто „парясницата“) беше с около пет години по-възрастна от нея и Джо, което я правеше към петдесет годишна, но външно изглеждаше по-млада, стегната и доста запазена, докато самата Ребека не криеше, че след омъжването си бе малко понапълняла и от шейсет килограма гонеше вече осемдесетте, особено откакто Байрън, единственият им син, ги напусна и отиде да живее на друго място.

По принцип тя изобщо не би се занимавала с всички тези истории и дори би ги приела с известно облекчение, защото щом онази парясница си падаше по примитивния секс, животинските стонове и непристойните движения на телата, кулминиращи в изливането на някаква лепкава течност с едва доловима миризма на риба, дето на вид прилича на евтин препарат за миене на чинии, значи от това можеше да се направи единственото заключение, че и самата парясница едва ли е нещо повече от животно. Да не говорим, че по такъв начин Бека се освобождаваше от едно доста досадно, макар и все по-рядко, задължение. Така е, тя за нищо на света не би седнала да се рови в историите на мъжа си, стига картината на Исус да не бе заговорила.

За първи път това се случи в четвъртък малко след три следобед. Бека тъкмо се наместваше във всекидневната, за да гледа сериала „Болница“ с парче какаов кейк в едната ръка и бирена халба, пълна с черешов сок, в другата. Всъщност любимите ѝ герои Люк и Лора едва ли щяха да се появят пак на екрана, но тя не губеше надежда.

Когато посегна да включи телевизора, Исус внезапно отвори уста и каза:

— Слушай, Бека. Да знаеш, че Джо го навира на оная парясница в пощата. Прави го почти всяка обедна почивка, а понякога и след работа. Дори веднъж така се беше разгонил, че ѝ го напъха още докато сортираха писмата. А и онази хубостница си я бива, защото можеше да го помоли да почака малко, ама не го направи. И това далеч не е всичко. — С развята около глезените роба, Исус прекоси картината и приседна върху парче скала, отпусна гегата между краката Си и мрачно я изгледа. — Какви ли не работи стават в Хейвън. Сигурен съм, че няма да повярваш и на половината от тях.

— Господи! — изпищя Бека и падна на колене.

За зла участ едното ѝ коляно плъокна право в средата на какаовия кейк (на големина и дебелина почти колкото семейната Библия), така че цялата малинова плънка в средата изскочи и обля муцуната на котарака Ози, който тъкмо бе изпъзлял изпод кухненската печка, за да види какво става.

— Господи! Господи! — продължаваше да нарежда Бека, а Ози изсъска и побягна обратно към кухнята със стичащ се по мустаците му червеникав сироп, напъха се отново под печката и остана там до края на деня.

— Целият род на Джо Полсън е такъв — добави Исус. — Никога нищо добро не е излизало от тях.

Една от овцете тръгна към Него, но Той замахна с гегата и я прогони като в жеста Му пролича някаква непреднамерена досада, която напомни на Бека за покойния ѝ баща въпреки обзелото я вцепенение. Овцата се отдалечи и образът ѝ леко се набръчка, което вероятно се дължеше на стереоскопичното изображение, после напълно изчезна зад ръба на картината, но очевидно това вече беше оптическа илюзия.

— Нищичко — повтори Исус. — Вуйчото на Джо си беше чиста проба убиец, нали така, Бека? Първо уби собствения си син, после

жена си и накрая се самоуби. И когато дойде горе на небето, знаеш ли Ние какво му казахме? „Тук място за тебе няма!“ Това беше Нашият отговор. — Исус се приведе напред и се облегна на гегата. — Иди долу при рогатия, рекохме, понеже там ти е мястото. Вярно, долу наемът може да ти се стори доста висок, пък и хазаинът никога не спира отоплението, ама това вече си е твой проблем. Разбираш ли сега какво му казахме?

Исус вдигна поглед и най-неочаквано ѝ намигна. Ребека отново изпищя и побягна навън.

Спря се чак в задния двор. Дишаше тежко, безцветно русата ѝ коса беше разчорлена и почти закриваше лицето ѝ, а сърцето ѝ биеше толкова бързо, че направо я влудяваше. Слава богу, никой не бе чул писъците ѝ, тъй като двамата с Джо живееха почти извън градчето, на Ниста Роуд, и най-близките им съседи бяха семейство Бродски, дете дори нямаха къща, ами обитаваха някакъв жалък фургон на около километър от тях. Дотук добре. Иначе ако някой я беше чул, положително щеше да я сметне за полудяла.

Само че май наистина си полудяла, Бека, щом допускаш, че някаква си картина може да говори. За такова нещо татко би ти насинил задника поне на три места: веднъж задето лъжеш, втори път защото си вярваш и третата синявица ще е понеже крещиш на висок глас. Няма говорещи картини, Ребека.

„Така е“, внезапно се намеси втори глас. „Измисляш си, Бека. Няма такова нещо, макар че кой знае откъде иначе би могла да знаеш какво става... Всъщност ти сама си накарала картината на Исус да проговори, точно както правеше Едгар Бърджън с Чарли Маккарти в шоуто на Ед Съливан.“

Тази мисъл обаче ѝ се стори още по-ужасяваща и някак по-луда, отколкото идеята, че картината е проговорила от само себе си, затова Ребека побърза да я отхвърли. Все пак чудеса стават всеки ден, рече си тя. Да си спомним за онзи мексиканец, който беше открил иконка на Дева Мария в царевичната си питка, или за лековитите свойства на лурдската вода. А наскоро в едно таблоидно издание пишеше за някакви деца, дете карали скалите да плачат. Ето ги истинските чудеса, особено това последното, с разплаканите скали, което по сила на внушението можеше да се сравнява единствено с проповедите на Пат Робъртсън, докато счуването на гласове си беше чиста лудост.

Точно така. Пък и на тебе вече от доста време ти се счуват гласове, няма какво да си кривиш душата. Например гласа на Джо. Всичко е ясно: всъщност ти говори Джо, а не Исус...

— Не, не! — простена Ребека. — Не е възможно. Нищо не ми се счува!

Тя стоеше в задния двор до простора с прането и се взираше с празен поглед в отсрещната гора, която се полюшваше от маранята на знойния ден. В същото време на около километър по права линия навътре в гората Боби Андерсън и Джим Гардънър бавно и упорито разкопаваха някакви гигантски вкаменели останки.

„Полудяла си“, кънтеше в главата ѝ неумолимият глас на покойния ѝ баща. „Съвсем си откачила от тази жега. Ела насам, Ребека Бучард, за да ти насиня задника, та друг път да не дрънкаш подобни дивотии.“

— Не са дивотии! — хленчеше Ребека. — Картината наистина ме заговори, кълна се! Не съм виновна аз!

Картината безспорно беше най-доброто обяснение, защото в такъв случай ставаше дума за чудо, а чудесата по принцип са Божие дело. Вярно, че от подобни чудеса понякога можеш и да полудееш — точно както самата Ребека се чувстваше в момента, — но пък това съвсем не означава, че изобщо си луд. От друга страна обаче да ти се счуват гласове или да си убеден, че долавяш мислите на други хора, не говори в полза на душевната нормалност...

Бека се огледа и видя как от лявото ѝ коляно струи кръв. Тя пак изпищя и хукна обратно към къщата, за да се обади на местния лекар, на „Бърза помощ“ или на когото и да е, все едно. Връхлетя във всекидневната, сграбчи телефона и трескаво завъртя шайбата, а Исус отново се обади:

— Не се паникьосвай, Бека. Това на коляното ти е малиновият сироп от плънката на кейка. Успокой се малко, че иначе ще си докараш някой инфаркт.

Тя сепнато погледна към телевизора и изтърва слушалката на телефона, която с трясък падна върху масичката. Исус продължаваше да седи на парчето скала, дори вече Си беше кръстосал краката. Странно колко много приличаше на баща ѝ, само дето не бе толкова заплашителен и Му липсваше неговата сприхавост. Просто седеше и я гледаше търпеливо.

— Опитай и ще видиш, че съм прав — подканящо рече Исус.

Ребека внимателно си докосна коляното и примижа в очакване на болката, но не усети нищо. После видя малиновите семки в

червеникавата плънка и съвсем се успокои, дори си облиза пръстите.

— Освен това — продължи Исус, — крайно време е да зарежеш всички тия глупости, че ти се чуват гласове и тем подобни. Истината е, че Аз мога да говоря с когото Си искам и както Си искам. Точка.

— Защото Ти си Спасителя — прошепна Ребека.

— Именно — отвърна Исус. После погледна надолу към екрана на телевизора, където тъкмо рекламираха някакви прибори за правене на салата, които бясно подскачаха насам-натам, и добави: — И бих те помолил да спреш тези говна, защото ни пречат на разговора и Ми гъделичкат краката.

— Добре, Господи — кимна Ребека и изключи телевизора.

Същата седмица в неделя следобед Джо Полсън се беше изтегнал на хамака в задния двор и спеше, а върху обширния му стомах лениво се протягаше котаракът Ози. Отместила встрани завесата, Бека стоеше до прозореца във всекидневната и го гледаше. Спи, проклетникът, и несъмнено сънува оная парясница и насън я поваля върху купчината писма, каталози и брошури от препоръчаната поща, вдига й краката и я „вдява“, както биха се изразили онези развратници, покерните приятели на Джо.

Тя държеше завесата с лявата ръка, понеже в дясната стискаше няколко плоски деветволтови батерии, които след малко занесе в кухнята, тъй като там на масата сглобяваше някакво устройство, което Исус ѝ бе поръчал да направи. Отначало Ребека се опъваше и каза на Исус, че никак не я бива за такива работи. Навремето баща ѝ все я хокаше, че е тровава и несръчна. Дори мислеше да повтори любимия му израз, че тя и задника си не би могла да забърше без специална писмена инструкция, но после реши, че човек не споделя подобни неща със Спасителя.

Исус обаче ѝ отвърна, че това са глупости: щом може да изпълни готварска рецепта, значи като нищо ще се справи и с тази дреболия. Не след дълго Ребека с най-голямо удоволствие се убеди, че Той е бил абсолютно прав. Сглобяването се оказа не само лесно, но и изключително приятно занимание. Далеч по-приятно от готвенето, например, което между другото също не ѝ се удаваше кой знае колко. Кейковете ѝ никога не бухваха, а ако речеше да омеси хляб, той вечно излизаше някак клисав. Тя беше започнала да сглобява малката машинка от вчера, като използваше материали от тостера заедно с електромотора на един стар миксер и някаква електронна платка, взета от изпотрошеното радио, дето го държаха при вехториите в бараката. Смяташе да приключи още преди Джо да се събуди и да дойде да гледа по телевизията мача на „Ред Сокс“, който почваше в два часа.

Ребека взе миниатюрната поялна горелка и ловко я запали с клечка кибрит. Само седмица преди това щеше да се изсмее на всеки,

който ѝ кажеше, че някога би могла да си служи с пропанов поялник. Но сега виждаше, че запояването е детинска работа. Исус подробно ѝ бе обяснил къде и как да запои всички проводници към платката от непотребното радио.

И това съвсем не беше всичко, което Исус ѝ разказа през последните три дни. От Него тя научи такива потресаващи неща, че чак нощем не можеше да заспи и дори се боеше да ходи на пазар в градчето, както обикновено правеше всеки петък привечер, защото беше сигурна, че гузната ѝ физиономия ще я издаде. „Винаги разбирам, когато си направила някоя пакост, Бека“ — викаше баща ѝ. — „Пише го на лицето ти.“ Стигна дотам, че за първи път в живота си загуби апетит. А Джо не забелязваше нищо. Изглежда се интересуваше единствено от парясницата си и от мачовете на „Ред Сокс“. Вярно, онази вечер, докато гледаха „Хил стрийт блус“, видя как Ребека си гризе ноктите, което тя никога преди не бе вършила и дори всъщност бе едно от нещата, за които му се караше на него, но този факт задържа вниманието му за не повече от десетина секунди, а после Джо отново впи поглед в екрана и потъна в мисли за тежките бели гърди на Нанси Вос.

Ето някои от нещата, които Исус ѝ разказа и с които я накара да си загуби съня, и да започне да си гризе ноктите на четирийсет и пет годишна възраст:

През 1973 г. Мос Харлингън, един от покерната компания на Джо, уби баща си. Това стана по време на лов за елени в района на Гринвил и всички го сметнаха за нещастен случай, само дето прострелването на Ейбъл Харлингън беше съвсем умишлено. Всъщност Мос просто залегна зад едно повалено дърво и изчака баща му да преджапа някакво поточе на петдесетина метра от него, после го застреля, все едно че бе изкуствена патица на стрелбище. Вътре в себе си Мос смяташе, че е убил баща си за пари. Фирмата на Мос, „Биг дич кънстракшън“, трябваше да погасява две полици от две различни банки, чийто падеж настъпваше горе-долу по едно и също време, като всяка от банките се оправдаваше с другата и не желаше да удължи погасителния срок. Мос потърси баща си за помощ, но старият Ейбъл отказа, макар че можеше да му отпусне известна сума. Затова той го застреля и наследи цял куп пари веднага щом окръжният следовател приключи следствието с мнение, че смъртта е настъпила вследствие на

нещастен случай. Полиците бяха изплатени в срок, след което Мос Харлингън заживя с мисълта, че е убил баща си за пари. Подсъзнателните мотиви за убийството обаче бяха съвсем други. Някога много отдавна, когато Мос беше на десет години, а брат му Емъри на седем, майка им замина да изкара зимата на Роуд Айланд, тъй като брат ѝ ненадейно почина и тя трябваше да помогне на жена му да се посъземе от шока и да си стъпи отново на краката. Да, но докато майката я нямаше, Ейбъл Харлингън го удари на педерастия със собствените си деца. Тези извращения престанаха веднага, щом жена му се върна и не се повтори повече, дори в съзнанието си Мос ги бе забравил напълно, без да си спомня как нощем лежеше буден и скован от смъртен ужас, докато наблюдаваше вратата на стаята в очакване да види сянката на баща си. Не помнеше и как притискаше уста в сгъвката на лакътя си, а по хладното му лице се стичаха изгарящо солени сълзи от ярост и срам, тъй като през това време баща му бавно намазваше члена си със свинска мас и с въздишка и сумтене му го напъхваше в задника. В съзнанието си Мос бе забравил и това, че забиваше зъби до кръв в ръката си, за да не се разплаче, нито си спомняше как от съседното легло брат му Емъри отчаяно хленчеше: „Недей, татко, моля ти се! Не искам! Недей поне тази вечер!“. Характерно за малките деца е, че забравят бързо. Само че от всичко това вероятно бе останал някакъв неясен подсъзнателен спомен, понеже когато Мос Харлингън взе на мушка и застреля мръсния дърт педераст, той първо изчака ехото от изстрела да заглъхне в огромната горска пустош на Мейн и после тихо прошепна: „Не се бой, Ем. Довечера можеш да спиш спокойно“.

А пък Алис Кимбъл, учителка в прогимназията на Хейвън, беше лесбийка. За нея Ребека научи от Исус в петък, малко след като същата тази дама, облечена в строг и внушителен зелен костюм, се бе отбила у тях, за да набира парични дарения за Дружеството за борба с раковите заболявания.

Дарла Гейнс, красивата седемнайсет годишна девойка, която им носеше неделния вестник, имаше петнайсетина грама марихуана и я криеше между дюшека и пружината на леглото си. За нея Исус каза на Ребека в събота, тъкмо след като Дарла си тръгна, понеже беше идвала да събере вноската за последните пет седмици (три долара плюс петдесет цента бакшиш, за който Бека вече съжаляваше, че ѝ го е

дала). Дарла и приятелят ѝ редовно пушеха марихуана в леглото ѝ и после се любеха, само че на чукането му викаха „хоризонтален танц“. Правеха го почти всеки работен ден откъм два и половина до три следобед, тъй като родителите на Дарла работеха в едно обуюно предприятие в Дери и се прибираха вкъщи чак след четири часа.

Ханк Бък, още един от покерната компания на Джо, работеше в някакъв супермаркет в Бангор и мразеше шефа си до такава степен, че преди около година бе изсипал половин флакон разслабително в шоколадовия му шейк, понеже шефът го бе изпратил да му купи нещо за обед от съседното заведение на „Макдоналдс“. В резултат на което се бе получило нещо далеч по-грандиозно от обикновено посирание: към три и петнайсет същия ден шефът изригна подобно на лайнияна атомна бомба, тъкмо докато обядваше на една маса в закусвалнята на супера. Ханк успя някак си да запази сериозно изражение чак до края на работното време, но след като се качи в колата и подкара към дома си, се разхили толкова неудържимо, че за малко щеше да напълни собствените си гащи. От смях по пътя му се наложи да спира на два пъти, защото направо не можеше да шофира.

— Смееше се, представяш ли си? — рече Исус на Ребека. — Какво мислиш за това?

На нея този номер ѝ се стори голяма низост, но подобни неща очевидно бяха само началото. Исус като че ли знаеше такива злепоставящи или неприятни истории за всеки човек, с когото Ребека общуваше.

Тези ужасяващи излияния правеха живота ѝ непоносим.

От друга страна тя вече не можеше да живее без тях.

Сигурно бе само едно: Бека непременно трябваше да направи нещо.

— Така — обади се Исус.

Гласът Му идваше иззад нея, от картината върху телевизора. Правилно, иначе нямаше откъде да идва. Идеята, че думите Му просто ѝ се счуват или че всъщност тя самата съумява някак си да чете мислите на хората, ѝ звучеше невероятно. Не би трябвало да е възможно. В противен случай ставаше страшно...

В главата на Бека се въртяха мисли за Сатаната и за лов на вещици.

— Готово — продължи Исус, сякаш за да потвърди съществуването Си и сериозният му и леко суховат тон странно ѝ напомни за баща ѝ. — Устройството е почти завършено, остава само да запоиш червения проводник за онази продълговата джаджа ей там вляво. Не, не, не там. По-насам, а така... Идеално. Недей да слагаш много припой. То е като брилянтин: едно докосване стига... Нищо повече.

Исус Христос и брилянтин. Интересно.

Джо се събуди към два без четвърт, бутна Ози на земята, стана, поизчисти си фланелката от котешките космаци и с видимо удоволствие се изпика до бръшляна в ъгъла на моравата. После влезе в къщата. „Янките“ срещу „Ред Сокс“. Уха-а! Щеше да е велик мач. Той отвори хладилника, хвърли бегъл поглед на парчетата проводник върху кухненския шкаф и за миг се зачуди какво ли е намислила тази смотанячка Бека, но след това умът му бързо се насочи към Нанси Вос. Питаше се какво ли би станало, ако се изпразни между циците ѝ. Реши да опита още в понеделник. Вярно, двамата с нея често се караха и понякога дори се дърлеха като кучета през август, но напоследък май всички бяха станали доста сприхави. Виж, чукането беше съвсем друга работа. С нея Джо се чувстваше похотлив като гимназист, а и Нанси си я биваше. И двамата просто нямаха насита, дори веднъж-дваж Джо от възбуда се бе изпразвал насън, все едно че беше някакъв тийнейджър. Той извади бутилка бира и тръгна към всекидневната. Днес бостънчани положително щяха да победят с резултат 8:5, според Джо. Напоследък той познаваше с удивителна точност изхода от всички мачове, а в Огъста имаше някакъв тип, който приемаше облози, така че за три седмици Джо бе спечелил почти петстотин долара, само че за тях Бека не знаеше нищо. Беше ги скътал за черни дни. Цялата работа му се струваше много забавна, защото той всеки път знаеше точно кой и защо ще спечели, а като отидеше в Огъста, веднага забравяше какви ще са причините за предстоящата победа и само залагаше за името на победителя. Но пък в крайна сметка това бе най-важното, нали така? Последния път типът от Огъста доста сумтя, докато му изплащаше печалбата от дваисет доларовия залог три към едно. Тогава играеха „Метс“ срещу „Пиратите“, а за „Метс“ щеше да хвърля самият Гудън, така че работата им беше съвсем опечена, но Джо заложи на „Пиратите“ и за всеобщо учудване те спечелиха с 5 на 2. Той, разбира се, не знаеше колко време още оня тип щеше да приема залозите му, но дори и да откажеше, какво от това? Винаги можеше да отскочи до Портланд, където също имаше две-три места за залагания. Отскоро

обаче всеки път като напускаше Хейвън го заболяваше главата — вероятно имаше нужда от очила, — ама на фона на тези нови необуздани страсти главоболието му се виждаше същинска дреболия. Стига да съберяха достатъчно пари, двамата с Нанси спокойно можеха да заминат някъде и да оставят Ребека на нейния Исус. И без това тя явно искаше да живее само с него.

Беше по-студена и от лед, изобщо не можеше да се сравнява с Нанси, на която дори и акъл не ѝ липсваше. Днес, например, тя го повика в задната стая на пощата да му покаже нещо.

— Погледни, Джо! Виж какво измислих. Сигурно трябва да си изкарам патент за него, как смяташ?

— За какво става дума? — запита Джо.

Всъщност той вече почваше да се ядосва, защото на практика не даваше пет пари за нейните измислици. Интересуваха го единствено циците ѝ и, ядосан или не, усещаше как оная работа вече му е станала. Възбуден беше като хлапак. Само че това, което Нанси му показва, макар и не за дълго го накара да забрави за ерекцията си.

Нанси Вос бе взела отнякъде трансформатор от детско влакче, към който после бе прикрепила няколко сухи батерии, а цялото това нещо бе свързано чрез проводници със седем сита за пресяване на брашно с извадени мрежи. Ситата бяха подредени в кръг, но щом Нанси включи трансформатора, няколко тънки жички, подаващи се от нещо като кухненска бъркалка, се раздвижиха и започнаха да загребват препоръчаните писма от купчината на пода, след което ги запращаха в седемте сита, на пръв поглед безразборно.

— Какво е това? — попита Джо.

— Устройство за сортиране на пощата — отвърна Нанси и му посочи отделните сита. — Ето това е за центъра на Хейвън, а онова — за района на Дери Роуд. Другото пък е за Ридж Роуд, после идва Ниста Роуд, и така нататък...

Отначало Джо не ѝ повярва. Реши, че е някаква шега, и дори мислеше да я плесне. „Защо ме удряш?“ — би изхленчила тя, а той щеше да ѝ цитира Силвестър Сталоун във филма „Кобра“: „Защото има хора, които носят майтап, ама аз не съм от тях“. Да, но после се увери, че машинката наистина работи, само дето от стърженето на жичките по пода го побиваха тръпки. Чуваше се някакво приглушено шушнене, сякаш наоколо се разхождаха гигантски паяци. Както и да е,

устройството си действаше, и това е. Джо видя как една от жичките се пресегна, сграбчи някакво писмо за Роскоу Тиболт и го хвърли в правилното сито — за втора зона, обхващаща района на Хамър Кът, — независимо, че писмото носеше погрешен пощенски код, отговарящ на централната зона на Хейвън.

Много му се искаше да попита Нанси как точно работи проклетото чудо, но понеже щеше да изпадне в ролята на пълен бунак, вместо това се поинтересува откъде е взела проводниците.

— Извадих ги от едни телефони, които се продаваха с намалена цена в търговския център на Бангор. Използвах и някои други чаркове, но сглобяването не беше никак мъчно. Просто ми хрумна как да го направя, нали разбираш?

— Разбирам — бавно отвърна Джо, докато си мислеше за физиономията на оня тип със залозите, когато бе отишъл при него да си прибере шейсетте долара печалба след победата на „Пиратите“ срещу „Метс“ и тяхната звезда Гудън. — Добро постижение, особено за жена.

Нанси свъси вежди и той си рече: „Май искаш нещо да ми кажеш, а? Ще ти се да се сбием, така ли? Давай тогава, няма проблеми. Все ми е тая дали ще се чукаме или ще се шамаросваме.“

След миг обаче лицето ѝ се проясни, тя се усмихна и каза:

— Сега вече ще имаме повече време за себе си. — После ръката ѝ се плъзна по панталона му и сграбчи стоманената издутината отпред. — Искат ли се, нали, Джо?

Точно така, искаше му се. Двамата се проснаха на пода и той веднага забрави, че преди малко ѝ беше сърдит, както забрави и за удивителната си способност да отгатва резултата от всякакви спортни състезания, като се почне от бейзболни мачове и конни надбягвания, та чак до срещите по голф. А след като проникна в нея и тя простена от удоволствие, Джо дори престана да чува зловещото драцене на противните жички, които продължаваха да сортират препоръчаните писма и да ги разпределят в брашнените сита.

Когато Джо влезе във всекидневната, Бека седеше в люлеещия се стол и се преструваше, че чете последния брой на списанието „Горният етаж“. Десет минути преди това тя бе успяла да монтира зад капака на телевизора сглобеното от нея устройство и Исус ѝ беше показал как точно да го свърже към електрическата схема на приемника. Бека следваше съвсем стриктно инструкциите Му, понеже Той я предупреди, че човек трябва много да внимава, когато бърника в телевизора.

— Направо можеш да се изпържиш като в тиган — рече ѝ Исус. — Дори и когато са изключени, в тези апарати има толкова ток, колкото не можеш да си представиш.

В момента телевизорът продължаваше да си стои изключен и Джо сприхаво каза:

— Защо не си го включила да загрява?

— И сам знаеш как да си го пуснеш, по дяволите! — тросна се Бека и това бяха последните думи, които тя каза на съпруга си.

Джо учудено вдигна вежди, защото за първи път чуваше Бека да ругае и отначало реши да я пита какво става, но после се отказа. С малко късмет дъртата кобила много скоро можеше изведнъж да се окаже сама и да види как се живее без никаква опора.

— Така е, знам — за последен път изсумтя Джо на жена си.

После натисна бутона и включи телевизора. Мигновено през тялото му пробягаха над две хиляди волта: всъщност променливият ток на мрежата бе превърнат в постоянен с убийствена сила на напрежението. Джо се опули, очите му изскочиха и се пръснаха като гроздови зърна в микровълнова фурна. С другата ръка той тъкмо беше посегнал да постави бутилката бира върху телевизора до картичката на Исус, но когато електричеството го удари, Джо конвулсивно стисна бутилката толкова силно, че я строши и в пръстите и дланта му се забиха хиляди миниатюрни кафяви стъкълца. Бирата обля телевизора, чиято пластмасова кутия вече бе започнала да се стопява, и стаята се изпълни с пара, миришеща на мая.

— Оооохх! — изкрещя Джо Полсън.

Лицето му бързо почерняваше, а от косата и ушите му излизаше синкав дим. Пръстът му продължаваше да стои като закован върху бутона на телевизора.

В това време на екрана светна картина. Беше Дуайт Гудън, който тъкмо правеше онези два несполучливи пробегата, които обогатиха Джо Полсън с четирийсет долара. Изображението примигна и сега вече показваше как той и Нанси Вос се чукат на пода в пощата сред купища каталози, бюлетини на Конгреса и рекламни брошури на застрахователни компании, според които всеки би могъл да се застрахова дори и ако е над шейсет и петгодишна възраст, без никакви посещения на застрахователни агенти и медицински свидетелства: с една дума пълна осигуровка срещу някакви си жалки стотинки дневно.

— Не! — изпищя Ребека и изображението пак се смени.

Този път на екрана тя виждаше Мос Харлингън, залегнал зад един повален бор, който тъкмо вдигаше двуцевката си и се прицелваше в баща си, като тихо си мърмореше: „Не се бой, Ем. Довечера можеш да спиш спокойно“.

Образът отново подскочи и показа фигурите на мъж и жена, които копаеха нещо в гората. Жената седеше зад волана на някаква смесица между малък челен товарач и карикатура от Руб Голдбърг, а мъжът омотаваше с верига дебелото стъбло на един дънер. Малко зад тях от земята се подаваше предмет с формата на гигантска сателитна антена. Цветът ѝ беше сребрист, но някак матов, защото не блестеше, макар че слънцето я огряваше.

Дрехите на Джо Полсън избухнаха в пламъци.

В стаята миришеше на озон и бира за готвене. Стереоскопичната картичка на Исус се размърда и изведнъж експлодира.

Бека изпищя и внезапно осъзна жестокия факт, че всъщност тя, именно тя и никой друг, е убиецът на собствения си мъж.

Изтича към него и сграбчи спазматично сгърчената му ръка, но токът я удари и нея.

Господи Исусе, спаси го, спаси мене и ни помогни и на двамата, трескаво се молеше тя, докато електричеството шибаше тялото ѝ и я изправи на пръсти, като някаква първокласна балерина. А в същото време в главата ѝ кънтеше присмехулния и налудничав глас на баща ѝ:

„Отново те праметнах, Бека. Хубав номер ти скроих, а? Пада ти се, та да знаеш друг път да не лъжеш. Нека ти е за урок“.

Под напора на синкави огнени езици задният капак на телевизора, който тя бе закрепил обратно на мястото му, след като монтира вътре своето устройство, се откъсна и се удари в стената. Бека се свлече на килима и помъкна Джо със себе си, но той вече беше мъртъв.

Малко по-късно от тлеещите тапети зад телевизора се подпалиха и басмените завеси, ала Ребека Полсън не виждаше нищо. Тя също бе мъртва.

ТРИ ХИЛИ БРАУН

Денят, когато Хилман Браун направи своя най-паметен фокус в кариерата си на любител илюзионист — всъщност може да се каже своя единствен „истински“ фокус, — беше неделя, 17 юли, точно една седмица преди кметството на Хейвън да хвъркне във въздуха. Това, че дотогава фокусите на Хилман Браун винаги пропадаха и от тях не излизаше нищо, не бива да ни учудва, понеже той все пак бе едва десетгодишен.

Хили носеше моминското име на майка си. Представители на рода Хилман живееха в Хейвън още от времето, когато градчето се наричаше Монтгомъри, и макар че Мари Хилман без никакви колебания стана Мари Браун, понеже обичаше съпруга си, тя въпреки всичко искаше да запази фамилното име на своя род, пък и Брайънт нямаше нищо против. Така че седмица след раждането на бебето, то вече се казваше Хили.

Момчето растеше нервно и неспокойно. Според Ев, бащата на Мари, то имало пружинки вместо нерви и целият му живот щял да премине в непрекъснато лашкане насам-натам. Отначало подобни приказки никак не се нравеха на Брайънт и Мари Браун, но след като Хили навърши една година, те вече приемаха поведението му като житейски факт. Има бебета, които се успокояват като си смучат палците, а други искат човек да им люлее кошчето или люлката. Хили разклащаше кошчето си почти непрекъснато, като едновременно с това плачеше гръмогласно и си смучеше палците и на двете ръце. Смучеше ги толкова упорито, че когато стана на осем месеца те вече бяха покрити с болезнени мехури.

— Скоро ще престане, не се безпокойте — уверено отсече доктор Лестър от Дери, след като огледа отвратителните рани по палците на Хили, при вида на които Мари всеки път се разплакваше, сякаш бяха на нейните ръце.

Само че Хили не престана. Очевидно нуждата му от утеха бе далеч по-голяма от болката, която му причиняваха изранените палци,

така че с течение на времето мехурите не изчезнаха, а загрубяха и се превърнаха в твърди мазоли.

— Винаги ще си остане такъв нервак — предричаше дядото, дори и когато никой не го питаше. Всъщност шейсет и тригодишният Ев Хилман беше неспасяем бърбовец и вечно се обаждаше за щяло и нещяло. — Целият е като направен от пружинки, да му мислят майка му и баща му, казвам ви.

И Хили наистина ги държеше под напрежение. От двете страни на алеята за автомобили към къщата на семейство Браун имаше декоративни пънове, поставени там от Брайънт по настояване на Мари, върху които тя бе подредила саксии с различни растения и цветя. Един ден тригодишният Хили се измъкна от кошчето си, където го бяха оставили да спи („А защо трябва да спя, мамо?“ — вечно питаше той и винаги получаваше един и същ отговор от измъчената си майка: „За да си почина и аз, Хили“), промуши се през прозореца и ловко събори и разхвърля по земята всичките дванайсет на брой саксии, чинийки и пънове. Когато Мари видя стореното, тя избухна в сълзи, точно както навремето бе оплаквала подутите му палци. Хили също се разплака, с палци в уста, разбира се, защото той не беше прекатурил саксиите от лошотия, а просто понеже бе сметнал това за добра идея.

— Не знаеш в какви разходи ме хвърляш, Хили — каза по този повод баща му и тези думи той щеше да повтаря доста често до въпросната неделя на 17 юли 1988 г.

На петгодишна възраст един декемврийски ден Хили се метна на шейната си и се понесе по заледената алея на двора надолу към шосето. Изобщо не му хрумнало, както той по-късно обясни на пребледнялата си майка, че по пътя би могло да се задава кола. Просто се събудил, видял лъскавия лед и решил да изпита скоростта на шейната, нищо друго. Добре, че Мари случайно го забеляза, както забеляза и спускащия се по шосе 9 тежък бензиновоз, което я накара да изпищи толкова силно, че загуби гласа си за цели два дни и можеше да говори само с дрезгав шепот. Същата нощ, докато трепереше в прегръдките на Брайънт, тя му призна, че в онзи миг пред очите ѝ съвсем ясно се изправила надгробната плоча на Хили, дори прочела надписа: „Хилман Ричард Браун, 1978–1983, Напуснал ни твърде скоро“.

— Хили-и-и-и!

Мощният крясък на майката, прозвучал като шум от реактивен двигател, сепна Хили, той подскочи и падна от шейната тъкмо преди тя да излезе на шосето. Сложат лед върху асфалта на алеята беше съвсем тънък, пък и за беда на Хили Браун му липсваше онзи късмет, който обикновено е присъщ на палавите и непослушните деца — да се отърват здрави и читави след всяко премеждие, — така че при падането той си счупи лявата ръка точно над лакътя и си ожули челото толкова жестоко, че чак загуби съзнание.

А шейната продължи надолу и изскочи на шосето. Шофьорът на бензиновоза реагира мигновено, преди още да е видял, че е празна, извъртя волана и камионът се заби в една снежна пряспа, прекоси я с грациозността на танцуващ слон и се килна на една страна в крайпътната канавка. Мъжът се измъкна от кабината и изтича към Мари Браун, а бензиновозът сякаш само това бе чакал: наклони се още малко и грохна върху замръзналата трева подобно на умиращ мастодонт. От трите преливни клапана на цистерната рукна скъпоценно гориво.

Грабнала изпадналото в безсъзнание дете, Мари пищеше и тичаше по шосето. Обезумяла и обърквана от ужас тя кой знае защо реши, че Хили е прегазен, макар и съвсем ясно да го бе видяла как пада от шейната в подножието на алеята.

— Мъртъв ли е? — викна шофьорът. Беше целият пребледнял, с широко отворени очи и щръкнала коса. Отпред на панталоните му се оформяше мокро петно. — За бога, госпожо, кажете мъртъв ли е?

— Сигурно — изхлипа Мари. — Мъртъв е, мъртъв!

— Кой е мъртъв? — запитва Хили и отвори очи.

— О, Хили! — пак изпищя Мари и го притисна към себе си. — Слава тебе, Господи!

Хили ѝ отвърна с яростен рев. Без да иска, майка му бе разместила счупените кости на лявата му ръка.

Следващите три дни той изкара в болницата.

— Е, тази случка поне ще го научи на това-онова — рече Брайънт на другия ден вечерта, надвесен над чинията с фасул и кренвирши.

Ев Хилман също вечеряше с тях. Откакто жена му почина, той често ги навестяваше и поне по пет пъти седмично оставаше да похапне.

— Мислиш ли? — ухили се той, както си дъвчеше царевичния хляб.

Брайънт изглежда кисело тъста си, но не каза нищо.

Ев, естествено, се оказа прав. Именно това бе една от причините, задето Брайънт понякога не можеше да го понася. Още на втората нощ в болницата, дълго след като другите деца в педиатрията бяха заспали, Хили реши да разузнае наоколо. Така и не се разбра как точно е успял да се шмугне покрай дежурната сестра, ала фактът си остана факт. Отсъствието му бе забелязано в три часа сутринта. Нямаше го нито в детското отделение, нито на етажа. Сестрата повика охраната и всички започнаха да претърсват цялата болница. Пак нищо. Досадата на персонала се превърна в яд. Обади се на родителите на Хили и те веднага пристигнаха, притеснени и разтревожени. Мари плачеше, но поради подутия си ларинкс от устата ѝ излизаха само някакви дрезгави звуци.

— Вероятно някак си се е измъкнал от сградата на болницата — осведоми ги началникът на административния отдел.

— Че как, по дяволите, едно петгодишно момче може да се измъкне от сградата! — викна Брайънт. — Болница ли е това или какво?

— Ами-и-и... Вижте, господин Браун, все пак не сме затвор...

Мари ги прекъсна и изхриптя:

— Трябва да го намерите. Навън температурата е под нулата, а Хили е бил по пижама. Та той може... може да е...

— Успокойте се, госпожо Браун. Уверявам ви, че няма причини за тревога — усмихна ѝ се началникът на администрацията.

Вътре в себе си обаче той съвсем не мислеше така. Още щом разбра, че момчето е изчезнало малко след проверката в единайсет вечерта, началникът лично бе проверил каква е външната температура, което го накара веднага да се обади на доктор Елфман, специалист по хипотермия. Зимно време в Мейн имаше немало случаи на преохлаждане на организма. Прогнозата на доктор Елфман прозвуча доста мрачно:

— Ако се е измъкнало навън, момчето сигурно е мъртво — каза той.

Болницата бе претърсена отново, този път с помощта на полицаи и пожарникари. Безуспешно. На Мари Браун ѝ дадоха успокоително и

я сложиха да си легне. Единствените добри вести бяха отрицателни: поне засега никой не беше открил премръзналото и облечено в пижама телце на Хили. Всичко е ясно, мислеше си началникът на административния отдел. Току до болницата минаваше река Пенъбскот, замръзнала от студа. Нищо чудно момчето да е опитало да я прекоси по леда и да е пропаднало във водата. Сякаш родителите на този малък нехранимайко не можеха да го отведат в друга болница. По дяволите!

В два след пладне Брайънт Браун седеше вцепенено до леглото на спящата си жена и отчаяно се питаше как да ѝ съобщи, че единственото им дете е мъртво, ако се стигнеше до най-лошото. Горедолу по същото време един санитар, слязъл в приземния етаж да провери бойлерите на пералните машини, видя нещо изумително: между гигантските нагревателни котли небрежно се разхождаше малко момченце с гипсирана ръка, босо и намъкнало само някакво долнище от пижама.

— Хей! — възкликна санитарят. — Какво правиш тук?

— Здравсти — отвърна Хили и тръгна към него. Краката му бяха почернели от мръсотия, а по пижамата му имаше петна от грес и машинно масло. — Не знаех, че болницата била толкова голяма. Май съм се загубил.

Санитарят го взе на ръце и го занесе право в администрацията, където шефът настани Хили в огромно кресло (след като предвидливо го застла с няколко подлистника на бангорския вестник „Дейли Нюз“) и изпрати секретарката си да донесе пепси-кола и шоколадови бонбони за малкия пикльо. При други обстоятелства началникът на отдела сигурно лично би свършил всичко това, за да впечатли детето с бащинската си загриженост, но не и сега. При други обстоятелства, *което означава, рече си той, с всяко друго дете, ама не и с това.* Просто го беше страх да остави Хили сам дори за миг.

След малко секретарката се върна с поръчаните лакомства, но шефът отново я отпрати — този път да доведе Брайънт Браун. Бащата се имаше за твърд човек, но когато видя как Хили си седи в началническото кресло с провесени крака на десет сантиметра от килима, похапва бонбони и отпива от газиранията напитка, а вестникът прошумолява изпод задника му, от очите му рукнаха сълзи на облекчение и благодарност. Това, разбира се, накара Хили — който

всъщност никога в живота си не бе вършил умишлено нищо лошо, — също да се разплаче.

— За бога, Хили, къде беше?

Доколкото можеше, Хили набързо описа своите перипетии, а баща му и администраторът се опитаха от думите му да установят обективната истина, което не бе много лесно. Той се загубил и попаднал в приземието („Вървях след една фея, татко“ — каза Хили), след което се намъкнал под някакъв котел, за да поспи. Отдолу било много топло, затова си свалил горницето на пижамата, като внимавал да не повреди гипса.

— И кученцата ми харесаха — добави Хили. — Не може ли и ние да си вземем кученце, а, татко?

Санитарят, който откри Хили, бе намерил и горницето на пижамата му. То се търкаляше под котел 2. Човекът се наведе да го измъкне и видя въпросните „кученца“, макар че те се разбягаха от светлината. За тази случка обаче той по-късно не спомена нищо пред господин и госпожа Браун. Те едва ли щяха да понесат втори шок. Санитарят имаше меко сърце и разбираше, че е по-добре родителите да не знаят как синът им е прекарал нощта в компанията на плъхове, някои от които му се видяха наистина колкото кученца, докато бягаха от лъча на фенерчето му.

Когато го питаха за отношението му към тези неща и към други подобни, макар и не чак толкова внушителни негови изяви през следващите пет години, Хили просто свиваше рамене и отвърщаше:

— Какво да правя като все ми се случват разни работи.

Момчето явно е искало да каже, че е с повишена акцидентна склонност, ама по онова време сигурно още не е знаело този ценен научен термин.

Две години след раждането на Дейвид, когато Хили бе осемгодишен третокласник, един ден той донесе вкъщи бележка от своята учителка, госпожа Ъндърхил, която молеше за среща с господин и госпожа Браун. Макар и не без известни притеснения, те побързаха да се отзоват на молбата. Вече знаеха, че предишната седмица всички третокласници в Хейвън са били подложени на тест за интелигентност. Вътре в себе си Брайънт бе почти убеден, че госпожа Ъндърхил ще ги уведоми за това как резултатите на Хили са доста под нормалните и трябва да го запишат за извънкласни занятия. Мари пък тайно смяташе, че Хили има дислексия. Затова през нощта и двамата спаха зле.

А госпожа Ъндърхил направо им каза, че Хили изобщо не се побира в тестовете за неговата възраст: с една дума, момчето било абсолютен гений.

— Най-добре е да го заведете в Бангор, където да го подложат на теста „Уехслър“, за да разберете колко е истинският му коефициент на интелигентност — посъветва ги тя. — Тук при нас ние използваме „Томпал“, но за Хили то е все едно да се опитваш да определиш интелигентността на човек посредством тест за стадо овце.

Мари и Брайънт обсъдиха помежду си идеята на учителката и единодушно я отхвърлиха. Нямаха никакво желание да измерват умствените способности на Хили. Стигаше им да знаят, че не е бавноразвиващ се. Пък и, както Мари каза същата вечер в леглото, това положение обясняваше много неща: и вечното немирство на Хили, и неспособността му да спи повече от шест часа на денонощие, и

внезапните му интереси, които припламваха като ураган и после изчезваха също толкова бързо. Веднъж, когато Хили беше почти деветгодишен, тя взе Дейвид и отскочи до пощата за четвърт час, а като се върна, намери кухнята в ужасяващ безпорядък, макар че я бе оставила чиста и спретната, както винаги. Мивката преливаше от изпоцапани с брашно чинии и всякакви други съдове. На масата се топеше бучка масло, а във фурната нещо се печеше. Мари веднага натика Дейвид в детската кошарка и отвори вратичката на фурната, като очакваше в лицето да я лъхнат облаци дим и миризма на изгоряло. Вместо това обаче вътре тя откри тава с кифлички, които макар и безформени, се оказаха доста приятни на вкус, защото вечерта всички си похапнаха от тях. Вярно, Мари първо хубаво нашляпа Хили и го отпрати разплакан и хленчещ в стаята му, а после приседна до масата и рева чак докато не ѝ стана смешно. През цялото това време лъчезарният Дейвид кротко я гледаше, комично сграбчил решетките на кошарката и видът му някак изобщо не пасваше на разигралата се буря.

Едно от положителните качества на Хили беше неговата огромна и искрена любов към по-малкия му брат. Отначало Мари и Брайънт не му позволяваха дори да докосне бебето, нито рискуваха да го оставят сам с него за повече от трийсет секунди, но лека-полека и двамата се поуспокоиха.

— Спокойно можете да изпратите Хили и Дейвид да изкарат две седмици на планина, без нищо да им стане — викаше по този повод Ев Хилман. — Хили е направо влюбен в брат си и ще се грижи за него както трябва, ще видите.

И това си беше чистата истина. Повечето, ако не и всичките неприятности на Хили се кореняха или в искреното му желание да помогне на родителите си, или да направи нещо добро за себе си, само дето от това не излизаше нищо. С Дейвид обаче, който боготвореше и земята под нозете на брат си, Хили просто нямаше как да сбърка...

Поне до 17 юли, когато направи онзи фокус.

3

Според автора на „Детфордска трилогия“, Робъртсън Дейвис (Господ да му даде още хиляда години живот), отношението ни към магията и магьосниците до голяма степен определя отношението ни към действителността, а от друга страна отношението ни към действителността е показател за това как възприемаме света на вълшебствата, които ни обгражда и ни кара да се чувстваме като малки деца в гората. Това важи и за най-възрастните от нас (а защо не и за самия господин Дейвис?), защото в тази гора някои от дърветата хапят, а от други се носят загадъчни омайни аромати, чието благоухание без съмнение е свойство на кората им.

На Хили Браун му беше съвсем ясно, че живее в свят на чудеса. Такова беше неговото отношение и то си оставаше неизменно, независимо от всичките му неприятности и премеждия. Светът му се струваше изпълнен с някаква мистична красота подобно на стъклените топки, които майка му и баща му всяка година окачваха на коледната елха (Хили също копнееше да украсява елхата, но и той, и родителите му, знаеха от опит, че да му се даде стъклена топка е все едно тя да бъде осъдена на смърт). За него всичко беше толкова прекрасно и тайнствено, колкото кубът на Рубик, който получи за деветия си рожден ден (вярно, тайнствеността на куба бе разкрита още на втората седмица, след което Хили вече го подреждаше за секунди). С една дума, отношението му към магията не можеше да бъде друго, освен едно — той я обожаваше. Тя сякаш бе създадена за Хили Браун. За съжаление обаче той самият, подобно на Дънстабъл Рамзи от „Детфордска трилогия“ на Дейвис, не беше създаден за нея.

По случай десетия рожден ден на Хили Брайънт Браун трябваше да се отбие в търговския център на Дери, за да избере още един подарък за сина си. По време на почивката за кафе в службата му се обади Мари.

— Знаеш ли, Брайънт, татко е забравил да купи подарък на Хили. Можеш ли да вземеш нещо от негово име, а той ще ти върне парите, като си получи пенсията?

— Разбира се — отвърна Брайънт и мислено добави: — *Ще ми върне парите, когато цъфнат налъмите.*

— Благодаря, скъпи — облекчено въздъхна Мари.

Тя чудесно разбираше, че баща ѝ, който вече се хранеше у тях почти всеки ден, вместо доскорошните пет пъти седмично, беше като трън в очите на съпруга ѝ, но той не се оплакваше, което я караше да го обича още повече.

— Баща ти има ли нещо конкретно предвид?

— Не — каза Мари. — Изцяло се осланя на теб.

Типично за него, рече си Брайънт. Същия следобед той се отби в единия от двата магазина за играчки на търговския център и започна да оглежда различните игри, кукли (онези от тях, които бяха за момченца, ги наричаха с евфемизма „екшън фигури“), модели и комплекти (погледът на Брайънт попадна на голяма кутия с надпис „Млад химик“ и мисълта за това как Хили смесва разни вещества в колби и епруветки го накара да потръпне). Не виждаше нищо подходящо: десетгодишният му син бе станал на такава възраст, когато бебешките залъгалки вече не вършеха работа, но пък все още беше твърде малък за сложни неща като сглобяеми хвърчила или самолетчета с газови двигатели. Абсолютно нищо не му хващаше окото, а Брайънт бързаше. Гостите на Хили щяха да пристигнат в пет, сега беше четири и петнайсет. Нямахше да има време да се прибере.

Ръката му почти случайно сграбчи кутията с магиите. „Трийсет нови фокуса!“, пишеше отгоре. Добре. „Вълшебни мигове за младия илюзионист!“, продължаваше надписът. И това добре. „За деца между 8 и 12 години“. Чудесно. „Гарантирана безопасност“. Идеално. Брайънт без колебание купи комплекта и го вмъкна в къщата, скрит под сакото му, докато Ев Хилман, Хили, Дейвид и три техни другарчета възторжено и фалшиво пееха в хор „Сладката Бетси от Пайк“.

— Идваш тъкмо навреме за тортата — целуна го Мари.

— Първо опаковай това — рече Брайънт и ѝ подаде комплекта. Тя бегло го разгледа и кимна. — Как върви тържеството? — добави той.

— Добре — усмихна се Мари. — Когато дойде реда на Хили да бъде сляпата баба и със завързани очи да забодее опашката на магарето,

той се спъна в крака на масата и убоде без да иска Станли Джърниган. Други произшествия засега няма.

Брайънт веднага се поотпусна. Нещата наистина се подреждаха чудесно, за разлика от миналата година. Тогава Еди Голдън, докато по време на играта на криеница се напъхваше в „най-страхотното скривалище“ на Хили, си беше разпрал крака на някакво ръждясало парче бодлива тел, което Хили винаги ловко избягваше (всъщност дотогава той дори така и не го бе забелязал). Наложиха се да отведат Еди в „Бърза помощ“, където му направиха три шева и му поставиха инжекция против тетанус, но той се оказа алергичен към нея и трябваше да прекара в болницата няколко дни след деветия рожден ден на Хили.

Мари пак се усмихна и целуна Брайънт за втори път.

— Татко ти е много благодарен — рече тя. — Аз също.

След малко Хили започна да разопакова подаръците. Правеше го с огромно удоволствие, но когато стигна до магическия комплект, възторгът му стана безграничен. Той се втурна към дядо си (който вече бе смогнал да погълне половината от специалната шоколадова торта и тъкмо си отрязваше ново парче) и го прегърна с всичка сила.

— Благодаря, дядо! Благодаря! Точно, каквото исках! Как позна?

— Е, нали и аз някога съм бил малък — рече Ев Хилман и топло се усмихна на внука си.

— Страхотен подарък! Погледни, Станли, цели трийсет и четири фокуса! Гледай, Барни...

Той рязко се извъртя, за да покаже кутията на Барни Апългейт, но ръбът ѝ закачи чашата с горещо кафе на Мари, тя се счупи и опръска ръката на Барни, който изпищя от болка.

— Извинявай, Барни — рече Хили, без да престава да подскача от радост. — Виж я само! Какво ще кажеш, а? Идеален подарък, нали?

Останалите няколко подаръка, които Брайънт и Мари бяха предварително избрали и поръчали от каталога на „Шварц“, за да са сигурни, че ще пристигнат навреме, просто останаха на заден план и придобиха второстепенното значение на елементарни копиеносачи в епична междуплеменна битка. Родителите на Хили се спогледаха многозначително.

— *Извинявай, скъпи* — каза погледът на Мари.

— Няма нищо — отвърна ѝ Брайънт също с очи. — *Такъв е животът с Хили.*

После двамата избухнаха в смях.

Насъбралите се деца ги зяпнаха за момент — Мари завинаги запомни сериозните кръгли очи на Дейвид, — но след това отново насочиха вниманието си към Хили, който вече отваряше кутията с магиите.

— Интересно дали не е останало още от сладоледа с орехи и сироп от кленов сок? — подхвърли Ев и Хили, за когото днес дядо му безспорно бе най-великият човек на света, веднага изтича към кухнята да провери.

В своята „Детфордска трилогия“ Робъртсън Дейвис твърди и това, че същата банална истина, която важи за писането на романи, рисуването на картини или залагането на конни състезания и убедителното представяне на всякакви лъжи и измислици, се отнася и до фокусите и магиите: някои хора ги бива, а други — не.

Хили определено не го биваше.

В „Петият бизнес“, първата книга от трилогията на Дейвис, разказвачът (момченце горе-долу на годините на Хили), заплепен от чудния свят на магиите, прави фокуси — лоши — пред абсолютно доволна и безкритична публика, състояща се от един-единствен зрител (по-малко момченце, приблизително на възрастта на Дейвид), чиито резултати скоро разкриват цялата ирония на ситуацията: по-голямото дете установява, че малкият му зрител има онази вродена дарба за правене на фокуси, която на него самия му липсва. На практика още с първия опит да скрие монета в дланта си, малчуганът напълно засрамва баткото разказвач.

Тук обаче приликата свършва: Дейвид Браун също не го биваше да прави магии и фокуси. Само че той обожаваше брат си и би седял послушно и търпеливо дори и ако Хили, вместо да се опитва да извади валетата от тестето карти или да накара Виктор, семейния котарак, да се измъкне от вълшебния цилиндър на магьосника (въпросният цилиндър го изхвърлиха през юни, понеже Виктор се изака вътре), му изнасяше лекции по термодинамика на парата или му четеше кой от кого е произлязъл според Евангелието от Матей.

Не че Хили беше пълен провал като фокусник, нищо подобно. В действителност първото МАГИЧЕСКО ГАЛАПРЕДСТАВЛЕНИЕ НА ХИЛИ БРАУН, проведено на задната морава в двора точно в деня, когато Джим Гардънър напусна Троя, за да се присъедини към „поетите на колела от Нова Англия“, беше сметнато от всички за грандиозен успех. Присъстваха дузина деца, повечето приятели на Хили, плюс няколко дребосъка от детската градина на Дейвид, поканени за асортимент, и четирима-петима възрастни, пред които

Хили направи десетина фокуса. Повечето от фокусите му станаха както трябва, но не поради някакъв вроден талант или усет, а благодарение на всеотдайните упорити репетиции на Хили. Само че без частица талант няма изкуство, дори и човек да разполага с цялата интелигентност и упоритост на света. С интелигентност и упоритост най-много да се стигне до големи фалшификации.

Освен това за почти случайно избрания от Брайънт магически комплект трябва да се каже и следното: понеже създателите му са предвиждали, че играта им ще попадне в несръчните ръце на начинаещи млади илюзионисти, те са се постарали при повечето от фокусите да се разчита предимно на механични приспособления. Човек например първо трябваше да завинти и стегне „Размножаващите се монети“. Същото се отнасяше и за „Вълшебната гилотина“, която представляваше умален модел (с надпис „Произведено в Тайван“, дискретно щампован върху пластмасовата ѝ основа) с бръснарско ножче на пружина. Когато някой поуплашен зрител (или примирацията от радост Дейвид) си поставеше показалеца в гнездото на гилотината, под което в специален отвор имаше закрепена цигара, Хили пускаше острието, което падаше и срязваше цигарата на две, без изобщо да докосне пръста над нея.

Е, имаше и фокуси, за чийто ефект не се използваша никакви механични приспособления. Хили например дълго се стара, докато се научи как да прави розетка, така че да измъква незабележимо най-долната карта от тестето и да я пренася най-отгоре, но накрая усвои номера блестящо, без да знае, че подобно „пренасяне“ е много полезно за мошеници покерджии като Питс Барфийлд, а не за илюзионисти. По принцип дори и при най-внушителните фокуси с карти пред повече от двайсетина души задушевността на атмосферата се губи и от тях не излиза почти нищо, но за Хили такава опасност нямаше, защото зрителите му бяха достатъчно малобройни, така че той успяваше да забавлява добре и деца, и възрастни, като небрежно вадеше отгоре карти, току-що напъхани в средата на тестето, или караше Розали Скехан да си избере някоя и да я напъха обратно между другите, а после я изваждаше от чантичката ѝ. Дори изкарваше валетата от горящата къща, което може би е най-добрият фокус с карти на всички времена.

Естествено, не мина и без провали. Хили без издънки ще е нещо като „Макдоналдс“ без хамбургери, отбеляза Брайънт същата вечер, докато си лягаше. Когато се опита да излее кана вода в носната кърпичка на Джо Полсън — пощаджията, който месец по-късно щеше да умре от токов удар — Хили успя единствено да намокри както нея, така и панталоните си. После Виктор отказа да излезе от цилиндъра, но най-лошото стана при номера с „Изчезващите монети“, над който Хили здравата се бе трудил. Това всъщност бяха кръгли шоколадчета, обвити в златисто фолио, които се продаваха под името „Вкусните пари“ и Хили ги бе натъпкал без никакви проблеми в ръкавите си, но когато се завъртя, те внезапно изхвъркнаха и доведоха приятелите му до лудешки възторг.

Въпреки всички премеждия обаче аплодисментите в края на представлението бяха съвсем искрени. Публиката реши почти единодушно, че за своите десет години Хили е голям илюзионист. Обратното мислеха само трима души: Мари Браун, Брайънт Браун и самият Хили.

— Още не го е намерил, нали? — попита Мари като си легнаха.

И двамата с Брайънт разбираха, че тя има предвид онова тайнствено „нещо“, което Господ бе поставил в главата на Хили и което той тъй трескаво търсеше.

— Не — отвърна Брайънт след продължителен размисъл. — Още не е. Но пък се потруди здравата.

— Така е — рече Мари. — Дори се радвам за него. Хубаво е да знае, че може да прави нещо, вместо по цял ден да скача като шило в торба. Вярно, по едно време чак ми домъчня, докато го гледах как се поти над тези фокуси, все едно учи за държавен изпит.

— Аха.

— Както и да е — въздъхна Мари. — Представлението му мина и сега вече предполагам, че ще зареже всичко и ще се насочи към нещо друго. В крайна сметка, ще намери онова, което търси.

Отначало изглеждаше сякаш Мари ще се окаже права и с интереса на Хили към фокусите ще стане същото като с интересите му към мравуняците, лунните камъни и венстрилоквизма. В един момент магическият комплект бе изваден изпод леглото, където Хили го държеше да му е подръка, в случай че посред нощ се събуди с някоя нова идея, и вече се намираше върху претрупаното му бюро. За Мари това се оказа начална сцена в добре позната пиеса. А окончателната развръзка щеше да настъпи, когато той преместеше кутията с триковете в прашната таванска стая.

Само че умът на Хили още не се бе отказал от фокусите. Цели две седмици след магическото представление той беше изпаднал в дълбока депресия, за която родителите му така и не разбраха. За нея знаеше само Дейвид, но със своите четири години, той просто не можеше да направи нищо, освен да се надява, че Хили ще се оправи.

А Хили Браун се опитваше да свикне с мисълта, че за първи път в живота си е претърпял неуспех в нещо, с което *истински му се е занимавало*. Вярно, бе доволен от аплодисментите и поздравленията, пък и не страдаше от прекалена скромност, та да сметне чистосърдечните похвали за елементарна проява на любезност, но така или иначе част от съзнанието му си оставаше хладна и непробиваема — нещо, което при други обстоятелства сигурно би го направило велик актьор, — затова и сега именно на тази част не ѝ стигаха само аплодисменти и похвали. Хили не можеше да се отърве от усещането, че всички тези аплодисменти и овации са всъщност онова, с което едни некадърници даряват други некадърници.

Накратко, чистосърдечните похвали не го задоволяваха.

Той, естествено, не си служеше с понятията на възрастните, но това ни най-малко не променяше нещата. Ако майка му се досещаше за мислите му, тя несъмнено щеше много да се ядоса на гордостта му, тъй като в Библията бе ясно казано, че след нея идва падението. Нищо чудно дори да му се разсърди повече, отколкото когато Хили падна на шосето пред онзи бензиновоз или когато един ден се опита да изкъпе с

шампоан Виктор в тоалетната чиния. „Какво още искаш, Хили?“, щеше да извика тя с умолително вдигнати ръце. „Похвала ли?“

Отговор можеха да й дадат Ев и Дейвид. Първият виждаше много неща, а вторият — още повече.

Хили искаше очите им така да се ококорят, сякаш всеки момент ще изскочат от орбитите си. Искаше момчетата да пицят, а момчетата да крещят от възторг. Щеше му се всички да се смеят до полуда, когато от цилиндъра му се появише Виктор, захапал монета и с панделка на опашката. С удоволствие би заменил всичките чистосърдечни похвали и искрени аплодисменти на света срещу един-единствен писък, кикот или припадък на жена, както бе чел, че е ставало, когато Хари Худини правел световноизвестния си номер с измъкването от гюма за мляко. За Хили спонтанните аплодисменти означаваха само, че се е представил добре. Виж, когато зрителите пицят, смеят се и припадат, ето кога човек разбира, че е велик.

Само че той усещаше — не, знаеше със сигурност — че колкото и да му се иска, никога няма да стане велик. Това за него бе голям удар. Неуспехите му с някои от фокусите хич не го притесняваха: по-важното беше, че нищо не може да се промени. Сякаш бе настъпил краят на Дядо Коледа.

С една дума, докато за родителите му тази внезапна загуба на интерес вероятно се дължеше на най-обикновена смяна в посоката на капризния пролетен вятър на детството, за Хили същото нещо бе резултат от неговия първи зрял и съзнателен извод: щом няма да стане велик фокусник, значи по-добре да зареже напълно магическия комплект. Нямахше как просто да го остави да се търкаля наоколо и от време на време да прави по някой фокус, все едно че му е хоби. Провалът му го бе наранил твърде дълбоко. Беше като погрешно уравнение. Най-добре да го изтрие и да опита с друго.

Ако възрастните можеха със същата непоколебимост да се отказват от маниите си, животът без съмнение щеше да е хиляди пъти по-приятен. Макар и да не го казва направо, в своята „Детфордска трилогия“ Робъртсън Дейвис също намеква за това.

На 4 юли Дейвид влезе в стаята на Хили и го завари надвесен над магическия комплект. Пред него бяха разпилени различни части от реквизита, но имаше и някои нови неща. Батерии, например. Батериите от голямото радио на татко, рече си Дейвид.

— Какво правиш, Хили? — попита той дружелюбно.

Хили смръщи вежди, скочи на крака и избута Дейвид навън толкова рязко, че той се препъна и падна на килима. Поведението му беше толкова неочаквано, че от изненада Дейвид дори не се заплака.

— Изчезвай! — кресна Хили. — Не давам да ми зяпаш новите фокуси! Едно време Медичите са езекутирали такива като тебе, дето са се навирали да шпионират номерата на любимите им илюзионисти.

След това жестоко изявление, Хили затръшна вратата в лицето на Дейвид, който остана да хленчи отвън и да се моли да го пусне. Това ненадейно безсърдечие от страна на лекомисления, но обикновено добродушен по-голям брат, така стресна Дейвид, че той слезе на долния етаж, пусна телевизора и рева, докато не заспа пред сериала „Сесами стрийт“.

Възобновеният интерес на Хили към фокусите припламна горедолу по същото време, когато картината на Исус започна да говори с Ребека Полсън.

Умът му внезапно бе обзет от едничката мисъл, че щом го бива да прави разни механични трикове като „Размножаващите се монети“, защо тогава да не си измисли свои собствени фокуси? Най-добрите на света! По-добри и от часовниковия механизъм на Търстън или шарнирните огледала на Блакстън. Така да бъде, след като очевидно изобретателността е по-важна от сценичната ловкост, що се отнася до въздишките, писъците и гръмките крясъци на аудиторията.

Особено напоследък Хили бе абсолютно уверен в способностите си да измисля нови неща. Умът му направо пращеше от идеи.

Това, разбира се, изобщо не бе първият път, когато го обземаха мисли за изобретения, само че досега всички те бяха някак неясни и се основаваха предимно върху фантазиите му, а не на някакви строго научни принципи: все неща от типа на ракети, направени от картонени кутии, или лъчеви пистолети, чиято конструкция обаче отдалече си личи, че е от дърво и парчета стиропор. Е, от време на време го осеняваха и наистина добри идеи, дори с определена практическа насоченост, ала Хили винаги ги зарязваше, понеже не знаеше как точно да ги реализира. Усърдието му обикновено стигаше да закове някой пирон или да среже дъска на две, нищо повече.

Но сега вече нещата му бяха кристално ясни.

„Велики фокуси“, рече си той и се залови да свързва разни проводници, да отвива и завива винтчета и гайки, да чопли нещо с отвертката. На 8 юли майка му каза, че отива на пазар в Огъста (тя говореше някак заваяно, защото от една седмица я измъчваше почти непрестанно главоболие, което се усили още повече, откакто Мари научи за пожара в къщата на Джо и Бека Полсън, причинил смъртта им) и Хили веднага я помоли да се отбие в търговския център и да му купи някои дреболии от магазина за електроуреди. После ѝ даде списък на необходимите му неща, плюс осем долара, оцелели

незнайно как от парите за рождения му ден и небрежно запита дали би му заела останалата сума. А на листчето пишеше:

Десет броя (10 бр.) пружинни накрайници с единична цена 70 цента. (Кат. номер 1334567)

Три броя (3 бр.) двойни контакти (пружинни) с единична цена 1.00 долар. (Кат. номер 1334709)

Един брой (1 бр.) коаксиално щепселно съединение с единична цена 2.40 долара. (Кат. номер 19776-К)

Ако не беше проклетото главоболие и общата ѝ отпадналост, Мари сигурно би се зачудила за какво са му на Хили подобни неща и откъде се е сдобил с толкова точна информация — чак до каталожните им номера, — без да е провел междуградски телефонен разговор с магазина за електроуреди в Огъста. Тя дори би допуснала, че синът ѝ най-сетне е намерил, каквото търсеше толкова време.

В известен ужасяващ смисъл бе станало точно това.

Ала тя само кимна, съгласи се да изпълни поръчката и да му заеме недостигащата сума.

По-късно, когато двамата с Дейвид се връщаха от Огъста, на Мари наистина ѝ хрумнаха някои от горните въпроси. Пътуването я бе оправило, от главоболието ѝ нямаше нито следа. Дейвид също се поразвесели, макар че откакто Хили го прогони от стаята си, беше станал затворен и някак замислен, противно на обичайната му бърливост и добро настроение. Той пак се разприказва и Мари именно от него научи, че Хили вече е планирал своето второ МАГИЧЕСКО ГАЛАПРЕДСТАВЛЕНИЕ, което ще се състои в задния двор точно след девет дни.

— Ще има много нови фокуси — начумерено добави Дейвид.

— Така ли?

— Да — кимна той.

— Как мислиш, хубави ли ще бъдат?

— Не знам — отвърна Дейвид, като си мислеше как Хили го бе изблъскал от стаята.

Всеки момент можеше да се заплаче, ала Мари не го забелязваше. Преди десетина минути бяха прекосили Албиън, вече

навлизаха в Хейвън и главоболието ѝ се връщаше, а заедно с него и предишното чувство — сега дори по-силно, — че мислите ѝ като че ли се изплъзват от нейния контрол. Бяха твърде много, тя чак не бе в състояние да ги долови всичките. Мари се стегна и накрая си спомни на какво ѝ прилича безпорядъкът в главата ѝ. Като гимназистка посещаваше кръжока по драматично изкуство (дори допускаше, че Хили е наследил именно от нея любовта си към сценичните изяви) и сега мислите ѝ наподобяваха мърморенето на зрителите, което се чуваше зад завесата преди началото на представлението. Човек не разбираше какво си говорят, но знаеше, че са там.

— Не мисля, че ще са нещо особено — повтори Дейвид.

Той гледеше през прозореца и в очите му внезапно се появи някаква затворническа самота. Наблизо бучеше тракторът на Джъстин Хърд, който брануваше нивата си, въпреки че вече бе почти средата на юли. Целият мозък на четирийсет и две годишния Джъстин за миг сякаш се разгърна пред погледа на малкия Дейвид и на него изведнъж му стана ясно, че той всъщност унищожава новата реколта: разорава недоузрялата пшеница, тъпче на каша дините с гумите на трактора си и мачка лехите с грах. Джъстин Хърд просто си мислеше, че е още май. Май 1951 г. Човекът бе полудял.

— Няма да са никак хубави — заключи Дейвид.

На първото МАГИЧЕСКО ГАЛАПРЕДСТАВЛЕНИЕ на Хили присъстваха около двайсет души. На второто зрителите бяха само седем: майка му, баща му, дядо му, Дейвид, Барни Апългейт (десетгодишен), госпожа Креншо (която се беше отбила с надеждата да продаде на Мари някой парфюм от серията „Ейвън“) и самият Хили. И този рязък спад в броя на публиката съвсем не бе единствената разлика спрямо първото представление.

Тогава сред зрителите имаше известно оживление, на моменти дори преминаващо в безочливост (например саркастичните аплодисменти, приветствали злополучното изпадане на „Вкусните пари“ от ръкава на Хили). А публиката сега се държеше вяло и безучастно. Присъстващите седяха отпуснато като неподвижни манекени върху сгъваемите столове, които Хили и неговият „асистент“ (бледият и мълчалив Дейвид) бяха подредили на моравата. Бащата на Хили, който на първото представление се смя и аплодира като луд, сега прекъсна тържественото слово на Хили за „мистериите на Ориента“ и каза, че едва ли ще може да изгледа всичките чудеса докрай, тъй като току-що бил окосил тревата и оплевил градината и с позволението на Хили иска да се оттегли, за да вземе душ и да изпие една бира.

Времето също бе друго. Денят на първото МАГИЧЕСКО ГАЛАПРЕДСТАВЛЕНИЕ беше ясен и топъл, изпъстрен от ярката зеленина на растенията и цялата пищност на късната пролет, характерна за северните райони на Нова Англия. А днешният юлски ден бе задушен и потискащо влажен, слънцето едва пробиваше маранята и стоеше като увиснало от хромираното небе. Госпожа Креншо си вееше с една от рекламните си брошури и нетърпеливо чакаше края на представлението. Човек направо може да припадне в тази жега, мислеше си тя, докато гледаше малчугана с черното костюмче и нарисуваните с боя за обувки мустаци, стъпил на импровизираната сцена от празни щайги за портокали. Изведнъж я обзе желанието да убие този малък фукльо...

Фокусите излязоха много по-добре, чак да не повярваш, но за огромно смайване и възмущение на Хили въпреки всичко публиката изглеждаше безумно отегчена. Той видя как баща му неспокойно потропваше с крак и явно се подготвяше да си ходи, което направо го накара да побеснее, защото Хили най-вече искаше да впечатли именно него.

„Какво, по дяволите, става с тези хора?“ сприхаво си рече той. Под официалното си черно костюмче Хили бе не по-малко потен от самата госпожа Креншо. „Днес надминавам и великия Худини, а никой нито пици, нито се смее. Нищо не разбирам. Защо така?“

В центъра на сцената имаше нещо като малка платформа, също от празна щайга за портокали, която бе покрита с чаршаф. Вътре се намираше изобретеното от Хили устройство с онези батерии, които Дейвид бе видял в стаята му, плюс разни чаркове от един стар калкулатор марка „Тексас Инструмънтс“, откраднат от него (без никакви угризения) от бюрото на майка му в хола. Чаршафът върху щайгата бе така разстлан, че в една от гънките му се криеше втора нехарактерна за Хили тайна придобивка — крачният педал от шевната машина на Мари. Педалът беше свързан с устройството под щайгата посредством два от пружинните крайници, които той бе помолил майка си да му купи от магазина за електроуреди в Огъста.

С помощта на изобретеното устройство Хили можеше да кара предметите да изчезват и после да ги връща обратно.

Лично на него този трик му се виждаше грандиозен, дори умопомрачителен. Кой знае защо обаче реакцията на зрителите още от самото начало бе вяла и равнодушна.

— Първият номер се казва „Изчезналия домат“ — гръмко обяви Хили. От кутията си с „магически пособия“ той измъкна един домат и го показа на публиката. — Бих искал някой доброволец да дойде и да се увери, че доматът е съвсем истински, без никакви шашарми. Вие, сър! Заповядайте насам! Благодаря!

Хили посочи баща си, който махна уморено с ръка и каза:

— Няма нужда, Хили. Добре виждам, че е домат.

— Чудесно! Гледайте сега как започват мистериите на Ориента...

Хили се приведе, постави домата на белия чаршаф върху щайгата и го покри с едно от копринените шалчета на майка си, после

размаха магическата си пръчка над издутината под синкавото шалче.

— Фокус-мокус-препаратус! — кресна той и незабележимо натисна скрития педал на шевната машина.

Издутината под шалчето изчезна и то се изпъна без нито една гънка. Хили го вдигна и показа на публиката, че платформата отдолу е празна, след това търпеливо зачака възторжените крясъци и викове, но получи само ръкопляскания.

Любезни ръкопляскания, нищо повече.

А госпожа Креншо си помисли: „Дупка. В платформата има дупка. Изобщо как е възможно да седя на тази жегга и да гледам щуротиите на малкия пикльо, за да продам някой жалък парфюм на майка му? Загубена работа“.

Хили започна да се ядосва.

— Предлагам ви още една ориенталска мистерия. „Завръщането на изчезналия домат“! — Той впи яростен поглед в госпожа Креншо. — А що се отнася до онези от вас, които си мислят разни глупости като дупки в платформата и тем подобни, веднага ще им кажа, че дори и невежите знаят, че всеки може да пусне домат през дупката, ама трудно би го накарал да се изкачи обратно, нали?

Обгърнала с дебелия си задник стола, на госпожа Креншо й идеше да потъне в земята от срам, макар и външно да се усмихваше любезно. Мислите й постепенно изчезнаха от главата на Хили подобно на отслабващ радиосигнал.

Той отново постави шалчето върху платформата, махна с вълшебната пръчица и пак настъпи педала. Шалчето се надигна, Хили гордо го дръпна встрани и показа появилия се отдолу домат.

— Гледайте! — викна той, сигурен, че сега вече овациите ще бъдат бурни и невъздържани.

Публиката обаче си оставаше хладна като преди.

Барни Апългейт се прозина.

Хили с удоволствие би го убил. Иначе планът му не бе лош: започваше с домата и щеше да свърши с най-внушителния от новите му фокуси, ама нещата още от самото начало потръгнаха зле. В напълно оправдания си възторг от това, че е изобретил машина, която кара разни предмети да изчезват (Хили дори възнамеряваше да я предложи на Пентагона още веднага щом снимката му се появеше на корицата на „Нюзуик“ като най-великия маг на всички времена), той

не бе предвидил две неща. Първо, по принцип човек трябва да е или съвсем малко дете или умствено недоразвит, за да вярва безусловно на всички фокуси, и второ: номерата на Хили всъщност почти не се различаваха един от друг. Всеки следващ фокус беше като предишния.

След „Изчезналия домат“ и „Завръщането на изчезналия домат“ Хили мрачно продължи с „Изчезналото радио“ (радиоапаратът на баща му, значително поолекнал без осемте батерии, които вече се намираха с устройството под платформата) и „Завръщането на изчезналото радио“.

Вежливи ръкопляскания.

После дойде ред на „Изчезналия стол“ и завръщането на същия.

Зрителите седяха отпуснато и като замаяни от слънцето, а може би и от онова, което предстоеше да се случи в Хейвън. Кой знае, нищо чудно и от корпуса на кораба да се излъчваше нещо, което правеше атмосферата особено тежка и неподвижна него ден, без ни най-малък полъх на вятъра.

„Трябва да направя нещо“, притеснено си рече Хили. Нямахше как, реши да прескочи „Изчезналото шкафче“, „Изчезналия велосипед“ (на майка му) и „Изчезналия мотоциклет“ (на баща му, чието настроение в момента караше Хили да се съмнява, че той би се съгласил да го докара на платформата). Затова най-добре бе да премине направо към заключителния номер:

„Изчезналото братче“.

— А сега, дами и господа...

— Хили, съжалявам, но трябва да... — започна баща му.

— ... стигаме до последния фокус — бързо добави Хили и видя баща си да се отпуска намусено обратно в стола. — Трябва ми доброволец. Ела тук, Дейвид.

Дейвид пристъпи напред, а по лицето му се четеше някаква смесица от страх и примиреност. Макар и да не му бяха казали предварително, той чудесно разбираше каква ще е неговата роля. Всичко му бе съвсем ясно.

— Не искам — рече той на Хили.

— Трябва — твърдо отвърна брат му.

— Страх ме е, Хили — замоли го Дейвид с насълзени очи. — Ами ако не се върна?

— Не се бой — прошепна Хили. — Нали видя, че дотук всички неща се връщаха?

— Така е, ама те не бяха *живи* — каза Дейвид. Сълзите вече се стичаха по лицето му.

Хили погледна брат си и за миг усети как го обзема някакво зловещо съмнение. Той обичаше Дейвид и любовта му към него намираше по-успешен израз от всичко друго, с което се бе занимавал, включително и фокусите. А сега изведнъж се почувства като човек, отворил очи след тежък кошмар, само за да бъде отново повлечен от него. „Няма да го направиш, нали? Кой би избутал брат си насред улица с оживено движение, понеже е сигурен, че всички коли ще спрат? Та ти дори не знаеш къде изчезваха онези неща?“

После извърна очи към публиката — всички бяха отегчени и полузаспали, с изключение на Барни Апългейт, който внимателно чоплеше някаква стара рана на лакътя си — и в гърдите му пак лумна предишното възмущение. Хили изведнъж забрави за уплахата на Дейвид.

— Хайде, качвай се на платформата — нареди му той.

Дребното личице на Дейвид се разтрепери цялото, но той послушно тръгна към нея. През всичките хиляда и петстотин дни на своя живот Дейвид непрекъснато бе боготворил по-големия си брат, затова му се подчини и сега, макар че краката му бяха омекнали и едвам го удържаха върху покритата с чаршаф щайга, под която се намираше тайнствената машинка.

Той се изправи и застана с лице към публиката: малко закръглено момченце със сини гащета и избеляла фланелка, на която пишеше „НАРИЧАТ МЕ ДОКТОР ЛЮБОВ“. По лицето му се стичаха сълзи.

— Усмихни се, за бога! — изсъска Хили и постави крак върху педала на шевната машина.

Дейвид заплака още по-силно, но все пак успя да изкриви устни в някаква пародия на усмивка. Мари Браун не виждаше ужасените сълзи на сина си. Госпожа Креншо бе седнала на друг стол (чиито алуминиеви крака под тежестта ѝ веднага затънаха дълбоко в моравата) и се канеше да си ходи. Тя вече не даваше пет пари дали ще продаде някой парфюм на тъпата кучка, или не. Цялото мъчение просто не си струваше усилията.

Поне този път сънливата апатия сред публиката изчезна. Барни Апългейт заряза раната на лакътя си, а Брайънт Браун зяпна от учудване и се понадигна от стола. Мари и госпожа Креншо престанаха да си шушукат, но Ев Хилман се намръщи и дори сякаш се притесни, само дето от известно време при него това му бе обичайното изражение на лицето.

„Господи!“ помисли Хили и душата му се изпълни с неземно блаженство. „Успях!“

Обаче интересът на зрителите не продължи дълго и триумфът му набързо секна. По принцип фокусите с хора са винаги по-интересни от фокусите с предмети или животни (няма нищо лошо в това от цилиндъра си да извадиш заек, ала всички илюзионисти чудесно знаят, че публиката предпочита да види как срязват надве не кон, а красива полугола девойка с пищно тяло), макар и в крайна сметка да става дума за едно и също нещо. Вярно, този път аплодисментите бяха по-силни (Барни Апългейт дори се провикна: „Браво, Хили!“), но след миг всичко отново стихна и Хили видя, че майка му пак се заприказва с госпожа Креншо, а баща му се изправи.

— Отивам да взема един душ, Хили — промърмори извинително той. — Представлението беше много хубаво.

— Да, ама...

Откъм улицата проехтя клаксон на кола.

— Това е мама — викна Барни и скочи така стремително, че едва не прекатури госпожа Креншо. — Чао, Хили! Фокусът ти го биваше!

— Ама... — Очите на Хили вече преливаха от сълзи.

Барни застана на колене и помахаше с ръка, все едно че се сбогува с някого под платформата:

— Чао, Дейви! Голям фокус направихте с брат ти!

— *Но него изобщи го няма отдолу, по дяволите!* — викна Хили.

Само че Барни вече тичаше към колата. Майката на Хили и госпожа Креншо бавно вървяха към портата на задния двор и

разлистваха каталога с парфюмите. Изобщо като че ли всичко се случваше прекалено бързо.

— Недей да ругаеш, Хили! — подметна през рамо майка му без да се обръща. — И накарай Дейвид да си измие ръцете като се приберете, че там отдолу сигурно е мръсно.

Не си бе тръгнал единствено дядо им, Ев Хилман. Той стоеше и гледаше Хили със същото загрижено изражение като преди.

— А ти какво чакаш? Защо не си отиваш? — сопнато и нацупено запита Хили, макар в гласа му да се долавяха и несигурни нотки.

— Кажи ми, Хили — започна Ев със сериозен като никога тон, — ако брат ти наистина не е там под платформата, къде е тогава?

„Не знам“, помисли Хили и точно в този момент люлката в главата му се разлюля. Гневът му спадна, но страхът тръгна нагоре, много нагоре. Последва го и чувството за вина. Той си представи разплаканото и изкривено от страх лице на Дейвид, после видя и своето (благодарение на доброто си въображение), което изглеждаше намусено и почти злобно, дори някак хулиганско. „Усмихни се, за Бога!“ Образът на Дейвид в главата му направи плах опит да се усмихне през сълзи.

— Отдолу е, разбира се. Къде иначе да е? — отвърна Хили и се разхлипа. После седна върху импровизираната сцена и притисна зачервеното си лице към коленете. — Там е. Всички знаете къде е, защото никой не ми хареса фокусите. Повече никога няма да ви показвам нищо! Мразя тази игра, нещо друго трябваше да ми подариш...

— Хили...

Ев пристъпи към него, още по-притеснен и загрижен. Нещо ставаше тук... пък и в Хейвън също. Усещаше го с цялото си тяло.

— Кажи какво има, Хили?

— Махай се! — извика Хили през сълзи. — Мразя те! Не знаеш как те мразя!

Дядовците също са хора, на които не са им чужди чувствата на обида, срам и объркване. Ев Хилман в момента ги изпитваше и трите заедно. Стана му много болно от последните думи на Хили, макар и да знаеше, че момчето е емоционално разстроено. Същевременно го бе срам и от факта, че именно неговият подарък бе причина за сълзите на Хили, макар и на практика избран и купен от зет му. Това просто си

беше неговия подарък още от мига, когато видя, че Хили го хареса, значи си оставаше негов и сега, въпреки че бе накарал внука му да се разплаче и да трие лице в изпоцапаните си колена. А освен всичко се чувстваше и объркан, понеже усещаше, че става и нещо друго, но не разбираше какво... Знаеше само, че тъкмо бе започнал да свиква с идеята за старческата склероза. Вярно, засега ефектите бяха почти незабележими, но се увеличаваха с всяка изминала година, особено това лято. Но пък това лято май всички изглеждаха повече или по-малко склерозирали. Познаваше го по очите и по разни внезапни пропуски на паметта, като например имена, които иначе би трябвало да се помнят лесно... Само че имаше и нещо друго. Нещо повече, което засега Ев не можеше да определи какво е точно.

Това объркване, за разлика от бездушието на останалата аудитория, присъствала на второто МАГИЧЕСКО ГАЛАПРЕДСТАВЛЕНИЕ, накара Ев Хилман, който всъщност се оказва единственият, чийто *mentis* бе наистина *compos* (дори напоследък можеше да се каже, че е единственият в цял Хейвън с непокътнат *mentis compos*: Джим Гардънър също беше сравнително неповлиян от закопания в земята кораб, но от известно време отново бе започнал да пие в големи дози), да направи нещо, за което по-късно горчиво се разкая. Вместо да се отпусне върху скованите си от артритта колена и да надзърне под сцената на Хили, за да види дали Дейвид Браун не се е скрил наистина там, той просто се обърна и си тръгна, с което заряза и мисълта, че подаръкът му е виновен за всичко. Реши да остави Хили за малко сам и да се върне, когато момчето се поуспокои.

Докато гледаше как дядо му се отдалечава, мъката и чувството за вина на Хили се удвоиха, дори утроиха. Той изчака Ев да се скрие от погледа му, после се изправи и отиде до платформата, постави крак върху скрития педал от шевната машина и го натисна.

Бъррррррррррррррррр.

След това зачака чаршафа да се издуе от тялото на Дейвид. Смяташе да го отгърне и да каже: „Виждаш ли сега, плачльо! Не беше никак страшно, нали?“. Дори се чудеше дали да не го шляпне веднъж-дваж, задето му изкара акъла и провали представлението. Или...

Да, ама не се случваше нищо.

В гърлото на Хили започна да се събира страх на буци. Започна ли? Май по-скоро си е бил там през цялото време, помисли той. Просто сега растеше... Точно така, именно това беше правилната дума: растеше сякаш му бяха пъхнали балон в гърлото и го надуваха. В сравнение с този нов страх предишното му лошо настроение и чувството за вина изглеждаха направо като приятни преживявания. Той опита да преглътне, но не може да прекара никаква слюнка покрай издутината.

— Дейвид? — прошепна Хили и пак натисна педала.

Бърррррррррррррррр.

Реши, че в никакъв случай няма да го шляпа, а ще го прегърне. Щом Дейвид се върнеше, Хили просто щеше да падне на колене, да го прегърне и да му каже, че може да вземе всичките му пластмасови войничета (с изключение може би на разузнавачите) и да си играе с тях цяла седмица.

Отново нищо не се случи.

Чаршафът, с който беше покрил Дейвид, си лежеше все така смачкан като дрипа върху другия чаршаф, който пък закриваше щайгата, под която се намираще тайнствената машина на Хили. От Дейвид нямаше и следа. Хили стоеше сам-самичък в задния двор на знойното юлско слънце, сърцето му биеше все по-бързо и по-бързо, а

буцата в гърлото му продължаваше да расте. „Още малко и ще се спука“, рече си той. „Тогава сигурно ще извикам“.

„Стига толкова! Разбира се, че ще се върне. Нали домати се върна, и радиото също, и столът. А и всички онези неща, с които правих опити в моята стая. Няма начин да не се...“

— Хили! — повика го майка му. — Взимай Дейвид и се прибирайте да се миете!

— Добре — отвърна Хили с едва потрепващ, но иначе учудващо бодър глас. — Ей сега.

Вътрешно обаче той отчаяно се молеше: „Моля ти се, Дядо Боже, нека се върне! Обещавам, че повече няма да правя така! Ще му дам всичките си войничета все за него завинаги, и другите си игри също ще му подаря, само нека се върне! Моля те, Дядо Боже, нека този път машината проработи!“.

Хили отново настъпи педала.

Бърррррррррррррррр...

После пак погледна със замъглени от сълзи очи към омачкания чаршаф. За миг му се стори, че се надига, но това се оказа само полъх на вятъра, раздвижил краищата му.

В главата на Хили започна да нахлува паника, остра като метални стружки. След малко той щеше да започне да пици и то така, че майка му да изскочи от кухнята, а баща му да изтича на двора само с пешкир около кръста и стичащ се по скулите му шампоан, като и двамата с изумени погледи щяха да се питат какво ли пък е направил Хили сега. Тази паника обаче поне в едно отношение щеше да се окаже милостива: след като го обземеше напълно, тя щеше да блокира мислите му.

За съжаление нещата още не бяха стигнали чак дотам. В момента съзнанието на Хили бе обсебено от две мисли, които преминаха като комети една след друга.

Първата: „Досега никога не бях правил да изчезва нещо живо. Дори домати беше откъснат, а татко веднъж каза, че като откъснеш нещо, то вече преставя да е живо“.

И втората: „Ами ако Дейвид не може да диша там, където е сега? Какво ли ще стане с него, ако не може да диша?“.

Досега той почти не се беше питал какво ли става с нещата, които караше да изчезват. Но сега...

Последната му свързана мисъл, преди паниката да се спусне върху него подобно на покров — или траурен воал, — бе всъщност не толкова мисъл, колкото образ в картини. Той видя Дейвид на фона на някакъв странен и страховит пейзаж, все едно че се намираше в далечен и безжизнен свят. Сивата почва изглеждаше суха и студена, с пукнатини, които зееха като устата на мъртви змии и краят им не се виждаше, накъдето и да погледнеш човек, а небето беше по-черно и от кадифето, върху което бижутерите подреждаха своите скъпоценни камъни. Звездите бяха невиджано ярки, тъй като мястото, което Хили виждаше в ужасеното си въображение, бе почти изцяло лишено от въздух.

И сред цялата тази чуждоземна пустош лежеше неговият дундест четиригодишен брат с късите си панталонки и фланелката с надписа „НАРИЧАТ МЕ ДОКТОР ЛЮБОВ“. Дейвид протягаше ръце към гърлото си и се опитваше да диша безкислородната атмосфера на една планета, която се намираше на милиарди светлинни години от родния дом. Хили виждаше как братчето му се дави и посинява, а по устните и ноктите му вече се образува смъртоносна скреж. После...

Тук обаче паниката най-сетне напълно го облада.

Той захвърли чаршафа, под който трябваше да се намира Дейвид, и прекатури щайгата, прикриваща тайнственото устройство. Почна бясно да ритя педала и запищя. Едва след като майка му изтича при него, Хили изведнъж осъзна, че не само пици, но и крещи несвързано:

— Всичките войничета! — викаше той. — Всичките! Все за тебе! Завинаги! Кълна се!

А после дойде и зловещата фраза:

— *Върни се, Дейвид! Ела си! Моля те!*

— Господи! — ахна Мари. — Какво говори това дете?

Брайънт сграбчи сина си за раменете и го извъртя към себе си.

— Къде е Дейвид? Къде отиде Дейвид?

Но Хили вече бе припаднал и на практика така и не се върна повече в пълно съзнание. Малко след това над стотина мъже и жени, сред които бяха и Боби и Гард, навлязоха в гората от другата страна на шосето и започнаха да търсят Дейвид, братчето на Хили.

Ако го бяха попитали, Хили вероятно би им казал, че според него, те го търсят твърде близо до къщата.

Прекалено близо.

**ЧЕТИРИ
БЕНТ И ДЖИНГЪЛС**

1

Към осем вечерта на 24 юли, една седмица след изчезването на Дейвид Браун, полицаят Бентън Роудс излизаше от Хейвън, седнал зад волана на служебната кола. Заедно с него беше и Питър Габънс, известен сред колегите си с прякора Джингълс. Мръкваше се и здрачът изпепеляваше всичко наоколо. Придаваше му някаква метафорична саждена окраска, която разбира се нямаше нищо общо с истинското пепелище, занимаващо в момента мисълта на полицаите. Роудс непрекъснато си представяше откъснатата ръка, защото мигновено бе познал чия е тя. Господи!

„Престани да мислиш за това!“ заповяда си той.

„Добре“, кимна съзнанието му и продължи да изтласква на преден план ръката.

— Опитай пак да се свържеш по радиото — гласно рече Роудс. — Предполагам, че смущенията по трасето се дължат на проклетия параболичен отражател, дето наскоро го монтираха в Троя.

— Ясно — кимна Джингълс и взе микрофона. — Патрул 16 вика централата. Чуваш ли ме, Тъг? Приемам.

Той отпусна бутона и двамата се вслушаха. От радиостанцията обаче се чуваха само някакви особени смущения, подобни на далечни гласове на призраци.

— Да пробвам ли пак? — запита Джингълс.

— Няма смисъл. След малко ще излезем от обхвата на отражателя и тогава ще видим.

Движеха се по шосе 3 към Дери. Бент караше с около сто километра в час и беше пуснал бурканите да се въртят. Интересно какво ли ставаше с другите патрулни коли? Досега в района на Хейвън никога не бяха имали проблеми с радиовръзката, дори точно обратното: радиочестотите към и от градчето бяха толкова чисти, че чак изглеждаха някак странно зловещи. Само че тази вечер в Хейвън очевидно ставаха и други странни неща.

„Вярно е“, рече си той. „Пък и човек няма как да сбърка полицейския пръстен, дори и когато е на женска ръка. Сухожилията й

висяха като от агнешки бут в месарницата. Боже, каква гледка беше тази откъсната ръка...“

„Стига! Стига толкова, по дяволите!“

„Добре, добре. Бях забравил, че не желая да мисля повече за това. Като някакво парче печено месо, нали? А и цялата тази кръв!“

„Ясно, преставам. Знам, че ще полудея, ако продължавам да мисля за ръката, но не виждам как бих могъл да мисля за нещо друго. Ръката и китката й бяха ужасна гледка, по-жестока от всичко, което съм виждал при пътнотранспортни произшествия, но какво да кажа за останалите неща? Откъснатите глави, очите, краката... Експлозията сигурно е била страхотна...“

— Къде ли е втората патрулна кола? — неспокойно запитва Джингълс.

— Не знам.

Но като ги намереха, щеше да им даде да разберат.

„Имам гатанка за вас, момчета“, смяташе да им каже. „Станала е експлозия и мястото е пълно с осакатени тела, но има само един смъртен случай. Как бихте обяснили този факт? Освен това какво ще кажете за обстоятелството, че след експлозията на нафтовата отоплителна инсталация в кметството единствената щета е отнесената от взрива кула с часовника? И най-сетне, защо онзи тип Берингър, председателят на общинските съветници, не можа да идентифицира трупа, след като дори аз знаех чий е? Предават ли се?“

Беше покрил откъснатата ръка с някакво одеяло. С останалите части и парчета от тела не знаеше какво да прави, пък и те не му се струаха толкова важни. Но, виж, ръката на Рут просто трябваше да я покрие.

Всичко това ставаше на тротоара в центъра на Хейвън, докато оня идиот Алисън — шефът на пожарната команда — стоеше и се хилеше глупаво, сякаш присъстваше на тържествен обяд, а не на оглед на местопроизшествието след експлозия, довела до смъртта на една чудесна жена. Цялата работа беше пълна лудост. Абсолютна.

На Питър Габънс му викаха Джингълс, тъй като имаше дълбок и плътен глас като на актьора Анди Девайн, а Джингълс беше едно от неговите превъплъщения в някакъв стар сериен телевизионен уестърн. Когато Габънс се премести от Джорджия и постъпи на работа в тукашната полиция, диспечерът Тъг Елъндър започна да му вика

Джингълс и прякорът му така си и остана. Сега обаче Джингълс изведнъж се обади с висок и задавен глас, който нямаше нищо общо с гласа на филмовия герой:

— Спри за малко, Бент. Повдига ми се.

Роудс бързо отби и спря така, че колата поднесе и почти хлътна в крайпътната канавка. Слава богу, че Габънс беше първият, който не издържа.

Джингълс изскочи от дясната врата, а Бент го последва от лявата. На фона на синкавата светлина от въртящите се буркани на полицейския автомобил двамата повърнаха всичко, което имаха в stomасите си. После Бент отпаднало се облегна на колата и си избърса устата с опакото на ръката. Откъм треволяка от другата страна се чуваше, че партньорът му продължава да повръща. Той вдигна лице към небето и мислено поблагодари на слабия освежителен ветрец.

— Сега съм малко по-добре — обади се Джингълс. — Благодаря ти, Бент.

Бентън извърна глава към него. Очите на Джингълс изглеждаха като тъмни дупки. Приличаше на човек, който непрекъснато обработва наличната информация и все не успява да стигне до някакъв логичен извод.

— Какво става в Хейвън? — запита Бент.

— Не видя ли? Часовниковата кула на кметството им е литнала като ракета.

— Че как може от експлозия в сутерена на сградата да пострада само кулата?

— Не знам.

— По дяволите! — Бент се опита да плюне, но не можа. — А ти самият вярваш ли в тази версия? Посред юли месец да избухне отоплителна инсталация и да отнесе само кулата?

— Не. Има нещо гнило.

— Точно така. Цялата работа воня до небесата. — Бент помълча малко и добави: — Каж ми, Джингълс, не усещаш ли, че там става нещо странно?

— Може — предпазливо отвърна Джингълс. — Може и да усещам нещо.

— Какво?

— Не знам — каза Джингълс.

В гласа му се долавяха някакви неравни нотки и той говореше на пресекулки като малко дете, което всеки момент ще се разплаче. Над тях по нощното небе вече блещукаха милиони звезди, а омайната лятна тишина ехтеше от песента на щурците.

— Не знам — продължи Джингълс, — ама се радвам, че се измъкнах оттам...

На него, разбира се, му беше съвсем ясно, че вероятно още на другия ден ще трябва да се върне в Хейвън, за да помогне в разчистването и разследването. Изведнъж той наистина се разплака.

След малко те се качиха в колата и продължиха. По небето вече нямаше никакви остатъци от дневна светлина. Слава богу, рече си Бент, защото хич не му се щеше да вижда лицето на Джингълс... нито искаше Джингълс да вижда неговото.

Между другото, Бент, обади се предишният глас в главата му, всичко беше адски странно, нали? Чак тръпки да те побият от гледката на откъснатите глави и крака, някои от тях все още обути в мънички обувки. Ами телцата? Видя ли телцата? И онова око, синьото? Забеляза ли го? Сигурно, защото го ритна в отводнителната шахта, когато се наведе да вдигнеш ръката на Рут Маккосланд. Беше пълно с откъснати крайници, главички и телца, но Рут се оказа единствения покойник. Гатанка, достойна и за шампиони по отгатване, нали?

Откъснатите крайници и части от тела бяха неприятна гледка, също както и огромното количество мъртви и обезобразени прилепи, ала нищо не можеше да се сравни с дясната ръка на Рут, на чийто среден пръст се виждаше пръстенът на съпруга ѝ, защото всъщност от всичко друго само тази ръка беше *истинска*.

Отначало търкалящите се наоколо главички, телца и крачета им бяха изкарвали акъла, а Бент за миг помисли, независимо от лятната ваканция, да не би в момента на експлозията в кметството да е имало посещение на ученици, но после блокиралият му мозък се раздвижи и той осъзна, че дори и децата от детската градина нямат толкова миниатюрни крайници, пък и няма човек, на който, като му откъснат ръка или крак, от раната да не тече кръв.

До него Джингълс държеше малка димяща главичка в едната си ръка и полустопено краче в другата.

— Кукли — рече той. — Гадни кукли. Откъде ли са се взели, а, Бент?

Бентън тъкмо мислеше да му каже, че не знае (макар и отвътре нещо да му подсказваше отговора, който по-късно щеше да обясни мистериозните кукли), когато изведнъж забеляза, че отсреща в

закусвалнята хората продължаваха да се хранят, все едно нищо не беше станало. Други спокойно пазаруваха в околните магазини. В сърцето му нахлу хлад, сякаш го бе докоснал някакъв леден пръст. Бе загинала жена, която всички познаваха открай време, уважаваха я и дори я обичаха, а ето че сега никой не даваше пет пари за случилото се.

Гледаха си работата и се правеха, че не виждат нищо.

Именно това беше моментът, когато Бент Роудс го обзе желанието — *силното* желание — да се махне от Хейвън.

Едва сега в колата той си спомни за куклите и намали радиото, което продължаваше да издава неясни и безсмислени звуци.

— Тя имаше кукли. Госпожа Маккосланд.

„Рут“, рече си Бент. „Щеше ми се да я познавах по-добре, за да мога да я наричам Рут, както ѝ вика Монстър. Викаше. Доколкото съм чувал, всички са я обичали. Затова и ми се видя странно, как никой не прояви никакъв интерес към случилото се...“

— Вярно — отвърна Джингълс. — Такова ѝ е било хобито. Чувал съм да разправят за това в закусвалнята „Хейвън Лънч“, или може да е било в ханчето на Кудър, където съм се отбивал да изпия някоя газирана вода със старците.

„Искаш да кажеш бира“, помисли си Роудс, но иначе само кимна и каза:

— Ясно. Значи това са били нейните кукли. Веднъж нещо си говорехме за госпожа Маккосланд с Монстър и той...

— С Монстър ли? — прекъсна го Джингълс. — Нима Монстър Дуган е познавал Рут Маккосланд?

— Доста добре, предполагам. Бил е партньор на мъжа ѝ почти до смъртта му. Та той ми каза, че тя имала почти двеста кукли. Това било единственото ѝ хоби, дори веднъж изложила колекцията си в Огъста и се гордеела с постижението си повече от всичко друго, което била направила за градчето. А доколкото знам госпожа Маккосланд е направила много за Хейвън.

„Ах, защо не мога да ѝ викам Рут!“, рече си отново Бентън.

— Според Монстър, като изключим куклите, през цялото останало време тя все нещо е работила за благо на обществото — продължи гласно той, помълча малко и добави: — От думите му останах с убеждението, че той не е никак безразличен към нея. — Това

прозвуча малко старомодно, като в уестърн на Рой Роджърс, ала отношението на Буч Монстър Дуган към Рут Маккосланд не можеше да бъде описано по друг начин. — Мисълта ми е, ако се случи ти първи да му съобщиш лошата вест, да внимаваш как точно ще го направиш.

— Ясно, ще го имам предвид. Само това остава и Монстър Дуган да се включи в разследването. Изобщо днес се оказа отвратителен ден, а?

Бент се усмихна мрачно.

— Значи куклите са нейни — продължи Джингълс и той кимна. — Естествено, аз веднага се досетих, че това са кукли... — Джингълс забеляза косия поглед на Бент и се поусмихна. — Добре де, добре. Отначало се стъписах за една-две секунди, но още щом видях как отразяват слънчевите лъчи и че няма никаква кръв, всичко ми се изясни. Само не можах да разбера, откъде са се взели толкова много.

— Засега нищо не е ясно. Нито знаем откъде са се взели, нито пък някой може да каже какво е правела самата госпожа Маккосланд на това място.

— Кой ли би могъл да я убие, Бент? — намръщи се Джингълс. — Та тя беше толкова мила и приятна жена. По дяволите!

— И аз мисля, че става дума за предумишлено убийство — каза Бент и гласът му прозвуча като пукот на сухи съчки. — Изобщо не допускам, че е нещастен случай, какво ще кажеш?

— Така е. Не е имало никаква експлозия на отоплителната инсталация. А и помниш ли онзи дим, дето не ни позволи да слезем долу в сутерена? Май не миришеше на нафта, а?

Бент поклати глава. Каквото и да беше, той през целия си живот не бе усещал друга такава миризма. Вероятно това бе и единственото нещо, за което оня кретен Берингър имаше право: че димът сигурно е отровен и е най-добре да не ходят долу, докато въздухът в сутерена на кметството не се прочисти. Сега обаче се запита дали не са ги задържали навън умишлено, само и само да не видят, че на отоплителната инсталация всъщност ѝ няма нищо.

— Вярвам, че след като напишем докладите си, на местните рапони ще им се наложи да дават обяснения за много неща — рече Джингълс. — Имам предвид Алисън и Берингър. Нищо чудно да трябва да говорят и със самия Дуган.

— Цялата история беше шашава — замислено кимна Бент. — И атмосферата в Хейвън също беше ненормална, чак ми се зави свят. А на тебе?

— От оня дим ще е — колебливо каза Джингълс.

— Глупости. Главата ми се замая още на улицата.

— Куклите й, Бент. Куклите. Какво правеха куклите й там?

— Не знам.

— И аз. Това нещо някак не мога да го вържа. Допускам, че е възможно някой да я е мразел дотолкова, че да я убие, но чак пък да вдигне във въздуха и куклите заедно с нея... Ти как мислиш?

— Не вярвам.

— Ама сигурно е било така, иначе нищо не разбирам — рече Джингълс разпалено.

Бент започна да проумява, че Джингълс просто се опитва да сведе безумието на случилото се до някакво разумно обяснение. Той му каза да пробва отново радиовръзката.

Този път приемаха малко по-добре, но сигналът продължаваше да е слаб, макар че бяха съвсем близо до Дери. Бент не си спомняше друг път да са имали такова мощно смущение от параболичния отражател на Троя.

Според свидетелите експлозията бе възникнала към 3:05 след пладне, плюс-минус половин минута. Часовникът на кметството както винаги ударил три, а пет минути по-късно се чул страхотен трясък. Сега, докато пътуваше в мрака към Дери, в главата на Бентън Роудс се оформи такава картина, че той чак настръхна от ужас. Роудс съвсем ясно видя как в същия този зноен и задушен юлски следобед часовникът на кулата на кметството показва три и четири минути и изведнъж всички се споглеждат: и посетителите в закусвалнята, и онези в магазините, заедно с жените по пазара и децата на спортните уреди в градинката до училището, където висяха лениво по лостовете или се люлееха на люлките. Погледи си разменят и пълничките дами, играещи тенис по двойки на кортовете зад кметството: първо помежду си, после и към противничките от другата страна на мрежата. Те зарязват играта и топките бавно се търкулват в някой ъгъл на игрището, а дамите залягат по корем и си запушват ушите. Чакаат... Чакаат експлозията.

Всички в града залягат и се ослушват за оглушителния взрив, който ще разтърси деня като удар на гигантски ковашки чук върху дървена талпа.

Бент неволно потръпна зад волана на полицейската кола.

Касиерките и клиентите в магазините. Хората, насядали по масите или на бара в закусвалнята. Всички. Просто в три и четири минути цялото гадно население на Хейвън вкупом се просва по очи, а две минути по-късно стават и се залавят с обичайната си работа, сякаш нищо не се е случило. С изключение на един-двама заплеси, като Алисън и Берингър, които почват да обясняват, че е избухнала отоплителната инсталация, което не е вярно, и че не познават жертвата, което също не отговаря на истината.

Да, ама дали е възможно всички да са знаели какво ще се случи?

Една част от съзнанието на Бент вярваше тъкмо в това. Защото ако никой не е знаел, как тогава единствените жертви на експлозията ще са само Рут Маккосланд и нейните кукли? Защо няма нито една

елементарна порезна рана, когато върху главната улица се изсипва ураган от строшени стъкла, движещ се със скорост поне двеста километра в час?

— Според мен вече би трябвало да сме се измъкнали от обхвата на шибания отражател — каза Бент. — Опитай пак да се свържеш.

Джингълс взе микрофона и мимоходом отбеляза:

— Не разбирам къде изчезнаха останалите патрулни коли.

— Може да са отишли на някое друго местопроизшествие. Нали знаеш, че злото не идва само...

— Така е. Понякога ни залива с какво ли не, дори с ръчички и крачета на кукли...

Докато Джингълс се оправяше с микрофона, Бент взе един остър завой и на светлината на фаровете видя пред себе си камионетка, спряла диагонално по средата на шосето.

— Господи!

Той механично настъпи педала на спирачката. Гумите изсвириха и дори запушиха, а в главата на Бент за миг се мярна мисълта, че няма да удържи колата, само че секунда по-късно предницата ѝ се закова на три метра от мистериозната и безмълвна камионетка, изоставена на пътя.

— Подай ми тоалетната хартия — тихо помоли Джингълс с пресипнал глас.

Двамата излязоха от колата и автоматично разкопчаха кобурите. Миризмата на изгоряла гума висеше неподвижно в нощния въздух.

— Това пък сега какво е? — извика Джингълс, а Бент си рече: „И той го усеща. Има нещо гнило, дето е свързано по някакъв начин с всичко, което става в онова гнусно градче, и Джингълс също го усеща“.

Полъхна ветрец и Бент чу как брезентът на каросерията се раздвижи и свободният му край се плъзна по нещо, което изшумоля сухо, като пукот от опашка на гърмяща змия. Бент сепнато подскочи и стомахът му се сви на топка. Стори му се, че отвътре го гледа цев на базука. Той тръгна да заляга, но изведнъж смаяно осъзна, че базуката всъщност е някаква извита метална тръба, поставена върху нещо като малко дървено скеле. Нямаше нищо страшно. Да, ама той се боеше, направо бе обхванат от ужас.

— Същата тази камионетка я видях в Хейвън, Бент. Беше паркирана пред ресторанта.

— Има ли някой там? — викна Бент.

Нищо.

Той погледна Джингълс, който също извърна глава към него. Тъмните му очи бяха широко отворени, а лицето побледняло.

„Дали пък смущенията се дължаха на параболичния отражател?“ рече си внезапно Бент. „Наистина ли само заради него не можехме да се свържем с централата?“

— Ако има някой, веднага да се обади! — отново викна Бент. —
Иначе...

Откъм каросерията на камионетката долетя някакъв пронизителен лудешки кикот, после пак настъпи тишина.

— Господи, каква каша! — простена Джингълс Габънс.

Бент измъкна пистолета и пристъпи напред. Светът изведнъж се изпълни с ослепителна зелена светлина.

**ПЕТ
РУТ МАККОСЛАНД**

1

Рут Арлин Мерил Маккосланд беше на петдесет години, но изглеждаше десет години по-млада, дори петнайсет в някои дни. Всички в Хейвън бяха единомдушни, че макар и жена, тя е най-добрият констабъл, който е имало градчето. Според някои слухове това се дължало на факта, че мъжът ѝ бил щатски полицаи, но други пък твърдяха, че то нямало значение, понеже Рут си е Рут, и толкоз. Както и да е, в крайна сметка преобладаваше мнението, че всички са случили с нея. Тя бе просто непреклонна, но справедлива и не губеше присъствие на духа при никакви обстоятелства. Накратко, такива са слуховете, които се носеха за нея, но имаше и много други. А в градче като Хейвън, управлявано от мъже още от първия му ден, подобни неща несъмнено си имат своето значение. С една дума, Рут беше забележителна жена.

Родена и израснала в Хейвън, тя всъщност се падаше далечна племенница на същия онзи духовен пастир господин Доналд Хартли, който през 1901 г. така силно се изненада, когато в градчето гласуваха за промяна на неговото име. Едва седемнайсет годишна, през 1955 г. я приеха за редовен студент в мейнския университет и тя се оказа третата жена в цялата история на университета, допусната до редовен курс на обучение в юридическия факултет.

Следващата година Рут се влюби в Ралф Маккосланд, също студент по право. Ралф беше висок метър и деветдесет и стърчеше с повече от една глава над Рут, но въпреки това не му стигаха още десетина сантиметра, за да се изравни по ръст със своя приятел Антъни Дуган (на когото му викаха Буч, а сред малцината си приятели беше известен и като Монстър). Едър и широкоплещест, Ралф беше учудващо грациозен и с изключително добродушен нрав. Мечтата му бе да стане щатски полицаи. Когато Рут го попита защо, той отвърна, че и баща му бил такъв. После побърза да добави, че за тази работа не е необходимо да завършва право, защото изискванията за щатски полицаи са средно образование, добро зрение и рефлексии, както и чисто свидетелство за съдимост, само че той искал не просто да тръгне

по стъпките на баща си, но и да постигне нещо повече от него. „Всеки, който се захваща с някаква работа, без да мисли в перспектива, е или луд, или мързелив“, каза веднъж Ралф на Рут, докато пиеха кока-кола в „Мечата бърлога“. Но понеже се срамуваше от амбициите си, той не й спомена, че истинската му мечта е един ден да стане първото ченге на щата Мейн. Рут обаче си го знаеше и без това.

Година по-късно тя прие предложението на Ралф за женитба, но при условие че той първо ще я изчака да се дипломира. Не че ѝ се занимаваше с право, обясни тя, но ѝ се искаше да може да му помага в неговата работа. Ралф се съгласи. Всеки здравомислещ човек, изправен пред чистосърдечната и някак интелигентна красота на Рут Мерил, би се съгласил. Така че, когато двамата се ожениха през 1959 г., тя беше дипломиран юрист.

Рут влезе в брачното ложе като девица. Това до известна степен я притесняваше, макар в действителност само една малка част от съзнанието ѝ, върху която тя не можеше да упражнява характерния за нея железен контрол, се питаше дали и онази му работа е толкова голяма, колкото другите му крайници, защото понякога я беше усещала точно така, когато се случеше да танцуват или да се прегръщат поплътно. Но Ралф се държа много нежно и внимателно и тя усети само някаква почти недоловима болка, която бързо се превърна в удоволствие.

— Искам да забременея — прошепна му Рут, след като той вече бе проникнал в нея.

— Ей сега, госпожо — отвърна Ралф леко задъхан.

Ала Рут така и никога не зачена.

Като единствено дете на Джон и Холи Мерил след смъртта на баща си през 1962 г. тя наследи прилична сума пари и запазена стара къща в Хейвън, затова двамата с Ралф продадоха малкото си следвоенно жилище в Дери и през 1963 г. се завърнаха в Хейвън. И макар един пред друг да се уверяваха, че нищо не им липсва и са напълно щастливи, вътрешно и двамата усещаха, че във викторианския им дом има твърде много празни стаи. Понякога Рут си мислеше, че идеалното щастие вероятно може да се постигне единствено в контекста на разни дребни несъвършенства: трясък от счупена ваза или прекагурен аквариум за рибки, възторжен крясък тъкмо когато човек се унася в следобедна дрямка или онази безобидна детинска лъжа, че

който яде бонбони в навечерието на празника. Все светии ще забременее и на другата сутрин ще роди чудовище. А когато я обземеше меланхолия (което тя гледаше да не става често), Рут винаги се сещаше за тъкачите на ориенталски килими, които неизменно добавят умишлена грешка в своя рисунък в чест на съвършения Създател, който единствено може да е безгрешен. Струваше ѝ се, че в пъстроцветната шарка на един пълноценен и почтен живот именно детето гарантира тази жадувана грешка.

Във всяко останало отношение обаче двамата с Ралф наистина бяха щастливи. Винаги подготвяха заедно най-трудните му казуси, така че свидетелските му показания в съда неизменно бяха прецизни, неоспорими и унищожителни. Нямаше значение дали става дума за шофиране в нетрезво състояние, за умишлен палеж или за пиянска свада в някоя кръчма, придружена с трошене на бутилки и глави. Достатъчно бе да си арестуван от Ралф Маккосланд, за да знаеш, че шансовете ти да се измъкнеш без присъда са като шансовете на човек да се отърве с дребни наранявания след избухване на ядрено устройство в непосредствена близост до него.

И докато Ралф напредваше бавно, но сигурно по бюрократичната стълбица на щатската полиция, Рут също се отдаде на обществена кариера, макар че тя не наричаше заниманията си нито „кариера“, нито „политическа дейност“. За нея те бяха служба в полза на обществото. Малка, но съществена разлика. За околните Рут бе напълно спокойна и доволна от живота жена, но за себе си знаеше, че ѝ трябва дете. Пък и в това нямаше нищо чудно, като се има предвид, че самата тя си беше продукт на своето време, а дори и най-интелигентните са донякъде податливи на текущата пропаганда. Двамата с Ралф отидоха на преглед в Бостън и след многобройни тестове лекарят ги увери, че нито един от тях не е стерилен. Просто трябвало да се отпуснат и да почакаят малко. В известен смисъл това бе жестока вест, защото ако се беше оказало, че единият е стерилен, те щяха да си осиновят дете, и точка. Сега обаче те решиха да последват съвета на лекаря и да изчакаят. В онзи момент и двамата още не знаеха и дори не подозираха, че когато след известно време щяха да започнат отново да говорят за осиновяване, на Ралф няма да му остава да живее дълго.

Всъщност през тези последни години на техния брак Рут си бе избрала свое собствено осиновяване: тя осинови Хейвън.

Библиотеката, например. В методистката църква открай време се търкаляха купища книги, детективски и всякакви евтини издания, от които лъхаше на мухъл още щом ги отвориш, а имаше и такива, които се бяха издули до дебелината на телефонен указател от спуканите тръби на водопроводната инсталация през 1947 г., но повечето кой знае как се бяха запазили в учудващо добро състояние. Рут внимателно ги прегледа и сортира като задържа запазените, продаде неугледните за стара хартия и изхвърли абсолютно негодните екземпляри. През декември 1968 г. тя официално откри библиотеката в пребоядисаната и обновена църковна стаичка, а самата Рут стана библиотекарка на обществени начала, където работи до 1973 г. В деня на нейното оттегляне, църковните настоятели окачиха портрета ѝ в читалнята. Отначало Рут се възпротиви, но после склони, защото видя, че хората са решили да я почетат, независимо от това дали тя го иска, или не. С една дума щеше да ги обиди, без обаче да ги откаже от целта им. За настоятелите това просто бе въпрос на чест. Същата тази библиотека, която Рут създаде със собствените си ръце, докато търпеливо и старателно прехвърляше томчетата от старите кашони с полупремръзнали пръсти, седнала на студения под в църквата и омотана до ушите в червеното карирано ловджийско яке на Ралф, а дъхът ѝ излизаше като пара от устата, през 1972 г. беше избрана за най-добрата общинска библиотека в целия щат.

При други обстоятелства цялата работа положително щеше да достави поне малко удоволствие на Рут, но през 1972 и 1973 г. нищо не беше в състояние да я зарадва. През 1972 г. Ралф Маккосланд почина. В края на пролетта той започна да се оплаква от непрестанно главоболие, а през юни дясното му око се възпали. Рентгеновата снимка показва тумор в мозъка. Умря през октомври, два дни преди трийсет и седмия си рожден ден.

В погребалната зала Рут дълго стоя и гледа без да откъсва поглед от отворения ковчег. Цяла седмица почти непрекъснато бе плакала и предполагаше, че едва ли някога ще престане, но пред хората не би го показала за нищо на света. Беше все едно да се появи гола на публично място. За присъстващите (а те комай бяха целия град) тя изглеждаше спокойна и невъзмутима, както винаги.

— Сбогом, скъпи — промълви Рут най-накрая и го целуна по устните.

После изхлузи полицейския пръстен от средния пръст на дясната му ръка и го постави на своя. На другия ден отиде с колата до едно ателие в Бангор и си го направи по мярка. Носеше го постоянно чак до смъртта си и макар че тогава експлозията откъсна ръката от тялото ѝ, нито Бент, нито Джингълс се усъмниха дори за миг чий е пръстенът.

Библиотеката обаче не беше единствената обществена дейност на Рут. Всяка есен тя събираше волни пожертвувания за Дружеството за борба с раковите заболявания, като в продължение на седем години събраните от нея суми неизменно бяха най-големите в категорията на подобните на Хейвън градчета в щата Мейн. Тайната на успеха ѝ бе съвсем проста: Рут не пропускаше никого. Тя разговаряше любезно и безстрашно с всякакви свъсени и полуграмотни обитатели на покрайнините, които често изглеждаха по-страшни от озъбените си кучета, дето се разхождаха в задните им дворове сред боклуци и останки от стари автомобили и селскостопански инвентар. Така или иначе, в повечето случаи винаги ѝ даваха по нещо. Вероятно голяма част от онези окаяни самотници просто са го правели от изненада, че някой изобщо се е сетил за тях.

При тези посещения веднъж я ухапа куче. Случката беше интересна. Самото куче не бе кой знае колко голямо, но имаше много зъби.

МОРАН, пишеше на пощенската кутия. В къщата освен кучето май други нямаше. То дотича с ръмжене някъде изотзад, докато Рут чукаше по небоядисаната врата на верандата. Тя протегна ръка да го погали, но песът на господин Моран я ухапа, после отстъпи и от вълнение направи локва на пода. Рут тръгна надолу по стълбите, като в движение извади от чантичката си носна кърпичка и я омота около кървящата си китка. Кучето се хвърли след нея и отново я ухапа, този път по крака. Тя го ритна и то отстъпи, но докато куцукаше към колата си, песът я настигна и пак впи зъби в глезена ѝ. Сега раната беше наистина сериозна, защото кучето на Моран успя да откъсне немалко парче месо от левия глезен на Рут (която него ден носеше пола, но след това преживяване вече винаги гледаше да е с панталон, когато ходеше да събира волни пожертвувания за Дружеството за борба с раковите заболявания), после се оттегли в центъра на обраслата с бурени морава пред къщата, където седна и заръмжа, а от провисналия му език се стичаше кръвта на Рут. Само че вместо да се вмъкне в колата и да си

тръгне, тя отиде отзад и отвори багажника, като внимаваше да не прави резки движения, за да не би кучето отново да се нахвърли върху нея. Оттам извади старата пушка ремингтън, която я имаше още от шестнайсет годишна възраст и с един изстрел застреля кучето, което пак се канеше да скочи към нея. После вдигна трупа му и го положи върху разгърнати страници от стар вестник в багажника на колата, запали и го откара в кабинета на д-р Дагет — ветеринарният лекар на Огъста, който се грижеше за Питър, кучето на Боби, но впоследствие продаде клиентелата си и се премести във Флорида.

— Дано не е бясно, че тогава ще я загазя — спокойно рече Рут на ветеринаря.

А той стоеше и се взираше в кучето, между чиито помръкнали очи се виждаше отворието от куршума, отнесъл голяма част от задната черепна кост, после извърна очи към Рут Маккосланд, която макар и с обилно кървящ глезен се държеше любезно и непринудено, както винаги.

— Бихте ли хвърлили един поглед на кучето, доктор Дагет? — продължи тя. — Знам, че почти не съм оставила нещо за оглеждане, но все пак.

Напълно изуменият ветеринар побърза да я осведоми, че трябва веднага да иде на преглед при специалист, който да промие раната и да направи няколко шева, но Рут отвърна, че и той самият спокойно може да направи промивката, а що се отнася до „кърпежа“, както тя го нарече, за него имало време. Щяла да се отбие в болницата на Дери, но първо искала да се обади по телефона. Рут го помоли да извърши оглед на кучето, докато тя телефонира и попита дали може да използва телефона от кабинета, за да не притеснява останалите клиенти, тъй като на влизане някаква жена беше изпищяла при вида на кръвта от глезена на Рут и на убитото куче, чието вкочаняващо се тяло тя носеше увито в парцаливо одеяло. Дагет ѝ каза, че може да говори колкото си иска и Рут веднага се зае с телефона (като не забрави да уреди с телефонистката за чия сметка са обажданията: първото тя го прехвърли на сметката на търсения абонат, а второто — на домашния си телефон, защото се съмняваше, че господин Моран би приел разговорът да е за негова сметка). В момента Ралф се намираще в дома на Монстър Дуган, където работеха върху фотографии по едно дело за убийство, което скоро щеше да влезе в съда. Нито жената на Монстър,

нито самият Ралф усетиха нещо нередно в гласа на Рут: той дори по-късно отбеляза, че от нея би излязло голям криминален престъпник. По телефона тя му каза, че малко ще закъснее, защото нещо я е забавило при събирането на волните пожертвувания, така че ако Ралф се прибере преди нея, да си стопли печеното и да си приготви любимата гарнитура от замразените зеленчуци, които са в камерата на хладилника. Там имало поне пет-шест пакета, да си избере нещо. А за десерт да извади от кутията за хляб кейка с кафе. Докато говореше с Ралф, Дагет се бе заел да ѝ промива раната и Рут леко пребледня от болка. Ралф я запита какво точно я е забавило, но тя отвърна, че ще му каже като се видят вкъщи, а той каза, че с нетърпение очаква да го чуе и добави, че я обича. Рут му отговори, че и от нейна страна положението било абсолютно същото и затвори. После, докато Дагет приключваше с раната зад коляното ѝ (ръката той бе промил по време на разговора ѝ с Ралф) и премина към по-сериозното ухапване на глезена (Рут буквално усещаше как оголената ѝ плът се дърпа и свива от докосването на спирта), тя позвъни на Моран и го осведоми, че кучето му я е ухапало три пъти, третият път сериозно, затова тя го била застреляла, но оставила в пощенската му кутия визитната картичка на Дружеството за борба с раковите заболявания, така че ще му бъде благодарна, ако той направи своето дарение за тази благородна кауза. Отсреща настъпи кратко мълчание, после господин Моран заговори. Не след дълго той вече крещеше, а накрая дори виеше от ярост. Господин Моран така се разяри, че в забележителните вулгарни изрази, с които си послужи, се открояваха не само обикновени поетични нотки, но и епична възвишеност, подобна на Омировата. През целия си по-нататъшен живот той никога повече нямаше да може да постигне такова красноречие, колкото и да опитваше и каквото и да правеше, затова често си спомняше с някаква носталгична тъга за сегашния паметен разговор с Рут. Тази жена безспорно съумя да изкара наяве най-доброто от него. Господин Моран ѝ каза, че ще я осъди и ще ѝ прибере всичките пари, дори и в извънградските ѝ сметки, ако има такива. Съдът просто нямало как да ѝ се размине, защото Моран редовно играел карти с най-добрите адвокати в околността, така че много скоро щяла да установи, че куршумът, с който е убила доброто му старо куче, ще се окаже най-скъпото нещо, дето тя изобщо някога е притежавала. После добави, че след като приключи с нея, тя вероятно

ще прокълне майка си, задето навремето е кандисала да разтвори крака за баща ѝ. След това господин Моран поясни, че след като майка ѝ е била достатъчно глупава да го направи, дори и това не обяснявало всичко, понеже съдейки от гласа на Рут, той определено можел да заяви, че всъщност най-важното, което не ѝ достигало, било просто изтекло от несъмнено недораслата пишка на баща ѝ и се изгубило между неизброимите тлъсти гънки на онези безформени парчета сланина, които майка ѝ гръмко наричала бедра. По-нататък господин Моран я посъветва да не бърза да се смята за говняната кралица на Хълма на фъшкиите, защото много скоро щяла със сигурност да установи, че не е нищо друго освен незначително лайно, пометено от струята на Великия кенеф на живота, а тъкмо в този случай именно ръката на господин Моран щяла да дръпне водата на това великолепно изобретение и той нямал никакво намерение да се отказва от тази приятна възможност. Господин Моран спомена още много неща все в тоя дух. Той не само говореше, а изнасяше проповед. В този ден дори проповедникът Колсън не би могъл да се извиси до нивото на Моран. Рут търпеливо го изчака да замлъкне поне за малко и заговори учтиво и любезно, без да дава да се разбере, че глезенът ѝ направо изгаря от болка като в пещ. Тя осведоми господин Моран, че макар и законът да не е особено ясен по този въпрос, обикновено в случаите на ухапвания от куче делото се печели от пострадалия, независимо, че може да е неканен посетител, а за съда най-важния въпрос е дали собственикът на кучето наистина е взел всички необходими мерки за...

— *Какво искаш да кажеш, да ти еба майката?* — изрева господин Моран.

— Опитвам се да ви обясня, че по принцип в съда едва ли ще ви разберат като им кажете, че кучето ви е било отвързано и затова е ухапало посетителката, отбила се да помоли за волни пожертвования за благотворителна организация като Дружеството за борба с раковите заболявания. С други думи искам да ви накарам да проумеете, че като нищо ще ви осъдят да ми заплатите щетите. Стана ли ви ясно сега?

Отсреща настъпи мълчание. Музата на господин Моран го бе напуснала завинаги.

Рут направи малка пауза, за да се пребори с обзелата я моментна слабост, след като доктор Дагет бе промил и превързал раната, после продължи:

— Ако ме дадете под съд, господин Моран, как смятате, не би ли могъл адвокатът ми да намери още някой, който да свидетелства, че кучето ви е нападало и други хора?

Мълчание.

— А може би ще намери и двама, а?

Отново мълчание.

— Ако не и повече...

— Да ти го начукам в устата, пукто смотана! — внезапно изригна Моран.

— Е — рече Рут, — не мога да кажа, че разговорът с вас ми беше приятен, но във всеки случай си направих някои изводи. Човек понякога си мисли, че е видял дъното на хорската глупост, но след подобно общуване за сетен път се уверява, че такова дъно просто няма. Боя се, че не мога да говоря повече с вас. Днес смятах да посетя още шест къщи, но се налага да го отложам за друг път, защото трябва да отида в болницата в Дери да ми зашият глезена.

— Да пукнеш дано! — каза Моран.

— Разбирам. Бих ви помолила обаче наистина да се опитате да дадете своя принос за Дружеството за борба с раковите заболявания. Това е ужасна болест и трябва да я спрем на всяка цена. Дори и такива спривави, вулгарни, идиотски и заченати погрешка създания като вас могат да ни помогнат с някаква скромна сума.

В крайна сметка господин Моран не подаде жалба в съда. А седмица по-късно Рут получи от него пощенски плик с емблемата на Дружеството за борба с раковите заболявания, само че на плика нямаше марка — умишлено, според нея, за да го доставят с наложен платеж. Вътре имаше малка бележка и банкнота от един долар с голямо кафяво петно върху нея. ЕТО С КАКВО СИ ИЗБЪРСАХ ГЪЗА ДНЕС, КУЧКО ТАКАВА!, триумфиращо пишеше на бележката. Почеркът беше едър и необработен, като на първолак с проблеми в моторната памет. Рут внимателно хвана банкнотата за единия ъгъл и я пусна при прането. После я извади, съвсем чиста (сред многото неща, за които господин Моран очевидно нямаше никаква представа, беше и това, че лайната се изпират) и я изглади с ютията. Сега вече банкнотата беше не само чиста, но изглеждаше като нова: все едно че днес е излязла от банката. След това Рут я прибра в брезентовата служебна

чанта, където държеше всички волни пожертвувания, а в бележника си записа старателно името и дарената сума: „Б. Моран — 1.00 долар“.

3

Библиотеката в Хейвън. Дружеството за борба с раковите заболявания. Организацията на малките градове в Нова Англия. С всички тези неща Рут се занимаваше на обществени начала, а освен тях развиваше и активна дейност в методистката църква. Много рядко на благотворителните църковни обеда нямаше нещо приготвено от Рут Маккосланд: я тавичка с печено на фурна, я козунак или друго. Освен това тя участваше и в училищното настоятелство, както и в комисията по учебниците.

Хората ѝ се чудеха как се справя с всичко, а като я питаха, Рут само се усмихваше и отвърщаше, че щастието е в това да не оставаш без работа. При цялата ѝ заетост човек би си рекъл, че тя едва ли има време за някое хоби, но всъщност хобито ѝ бяха не едно, а две неща. Рут обичаше да чете (особено удоволствие ѝ доставяха уестърните на Боби Андерсън; тя ги имаше всичките, и то с автограф) и събираше кукли.

Всеки психиатър веднага би свързал куклите на Рут с несбъднатата ѝ мечта да си има деца. Макар че не си падаше по психиатрите, тя вероятно с готовност би се съгласила с подобно становище, поне до известна степен. „Не ме интересува причината. Знаем само, че куклите ме правят щастлива“, би отвърнала Рут, ако някой я запознаеше с възгледите на психиатрията по този въпрос. „Според мен щастието е тъкмо“ „обратното на тъгата, отчаянието и омразата, затова не е необходимо всеки път да му правим анализ, откъде точно идва.“

През първите години след като се преместиха в Хейвън двамата с Ралф работеха в един и същи кабинет на горния етаж на къщата, която бе достатъчно голяма, за да може всеки да си има отделен кабинет, но те предпочитаха да прекарват вечерите заедно. Всъщност просторният им кабинет беше направен от две стаи, а Ралф само бе избил преградната стена, така че полученото помещение се оказа по-голямо и от всекидневната на долния етаж. Там те поставиха колекцията на Ралф от монети и кибритени кутии, като отделиха цяла стена само за

книгите му (неговата любима тематика беше военната история, романи въобще не четеше), после добавиха и едно старо бюро за Рут, което тя лично бе преобядисала.

По-нататък Ралф измайстори още нещо за нея, което и двамата нарекоха „класната стая“.

Горе-долу две години преди да се появи главоболието му, Ралф забеляза, че Рут вече няма къде да подрежда куклите си (в момента тя дори бе поставила цял ред от тях на бюрото си, и те често падаха, когато пишеше на машина). Кукли седяха и върху табуретката в ъгъла или провисваха небрежно миниатюрните си крачета от первазите на прозорците, но въпреки всичко на гостите обикновено им се налагаше да държат в скута си поне по три-четири от тях, ако искаха да седнат на някой стол. А при Рут идваха много хора, защото тя се явяваше и нотариус, така че при нея почти непрекъснато имаше някой посетител, било да му заверят договор за продажба, било за франкиране на кредит или друго.

Затова един ден малко преди Коледа Ралф седна и скова за куклите ѝ десетина мънички пейки, подобни на църковните. Рут направо се влюби в тях, понеже те ѝ напомняха за началното училище в Кросман Корнър, и веднага побърза да ги подреди в редици и да намери места на куклите. Оттогава на това място му викаха класната стая.

На следващата Коледа — последната за Ралф, макар че тогава още се чувстваше добре и туморът в мозъка му, който щеше да го убие, не бе по-голям от микроскопична драскулка — той ѝ подари други четири пейки, заедно с три нови кукли и малка черна дъска в същия мащаб. По такъв начин илюзията за класна стая стана пълна.

А на черната дъска пишеше:

Скъпа учителко, обичам те — ТАЕН ОБОЖАТЕЛ.

Възрастните направо примираха при вида на класната стая на Рут. Повечето от децата също и тя винаги с удоволствие наблюдаваше как разни момченца и момиченца си играят с куклите ѝ, макар някои от тях да бяха доста скъпи, а по-старите екземпляри можеха лесно да се счупят. Имаше и родители, които дори почваха да нервничат, когато

разберяха, че децата им държат китайска кукла от началото на века или куклата, принадлежала някога на дъщеричката на съдията от Върховния съд Джон Маршал. В това отношение Рут проявяваше деликатност и щом забележеше, че удоволствието на детенцето от куклите ѝ прави майка му наистина неспокойна, тя веднага изваждаше Барби и Кен, които пазеше за такива случаи. Децата се заиграваха и с тях, ама го правеха някак вяло, сякаш добре разбираха, че истински хубавите кукли кой знае защо са им отнети. Ако обаче Рут усещаше, че майката на детето не му позволява да играе с куклите само понеже ѝ се струва, че не е редно малки деца да пипат играчките на голяма жена, тя бързаше да обясни, че няма нищо против.

— А не те ли е страх, че ще ги изпотрошат? — запита я веднъж Мейбъл Нойс.

Антикварното магазинче на Мейбъл беше пълно с всевъзможни табелки от типа на ПРЕКРАСНО КАТО ГО ПОГЛЕДНЕШ, ПЪК НА ПИПАНЕ ВЪЛШЕБНО. НО АКО ВЗЕМЕШ ДА ГО СЧУПИШ, ВЕДНАГА ТРЯБВА ДА ГО КУПИШ и тя добре знаеше, че куклата на щерката на Джон Маршал струва поне шестстотин долара, защото веднъж показа снимката ѝ на търговец на стари кукли от Бостън, който я оцени на четиристотин, а Мейбъл добави още двеста, за да получи реалната цена. Тук беше и куклата на Ана Рузвелт, плюс оригинална хаитянска обредна фигура, плюс Бог знае още какво... И всички те седяха рамо до рамо с най-обикновени вехтории като Парцалените Ан и Анди.

— Ни най-малко — отвърна Рут. Просто двете с Мейбъл имаха коренно противоположно отношение към вещите. — Щом Бог е решил, че някоя от тези кукли трябва да се строши, Той може или да я строши сам, или да възложи задачата на дете. Но засега децата не са строшили нищо. Е, вярно, че две-три глави малко са се килнали на една страна, пък и Джо Пел направи нещо на изтеглящия пръстен върху гърба на госпожа Бизли, та сега тя само мънка неразбрано, ала това са единствените по-сериозни щети. Нищо друго.

— Да ме прощаваш, ама продължавам да мисля, че поемаш твърде големи рискове с тези чупливи и безценни неща — рече Мейбъл и изсумтя. — Понякога ми се струва, че през целия си живот съм научила една-едничка истина: децата трошат всичко, което им попадне.

— Тогава сигурно съм имала късмет. Но досега те винаги са се държали много внимателно. Защото ги обичат, предполагам. — Рут направи малка пауза и се понамръщи. — Поне повечето от тях — поправи се тя след това.

Фактът, че не всички деца имаха желание да си играят с „дечицата в класната стая“, а някои дори сякаш се страхуваха от тях, беше нещо, което я озадачаваше и наскърбяваше. Малката Едуина Търлоу, например, която избухна в пронизителен плач, когато майка ѝ я взе за ръка и почти насила я отведе при куклите, седнали на своите мънички пейки и вперили съсредоточени погледи в черната дъска. Самата госпожа Търлоу смяташе куклите на Рут за чудесни малки създания, прелестни и сладки като шоколад смехоранчета и още куп такива изтъркани сравнения, с които искаше да каже колко ѝ харесват и как изобщо не може да разбере защо дъщеря ѝ се бои от тях. Според нея Едуина просто се стеснявала. Рут обаче бе забелязала уплашения блясък в очите на момиченцето, само дете не успя да разубеди майка му (за която мислеше, че е рядко тъпа и упорита жена) да не дърпа насила детето към куклите.

Норма Търлоу повлече малката Едуина към класната стая и тя така се разпищя, че накара Ралф да дотича от избата, където плетеше тръстикови столове. После я успокояваха поне двацет минути и дори се наложи да я заведат на долния етаж, далеч от куклите. Норма Търлоу щеше да потъне в земята от срам и всеки път, когато хвърляше бесен поглед към Едуина, детето отново избухваше в истерични ридания.

По-късно същата вечер Рут се върна в кабинета и тъжно изгледа своята класна стая, пълна с притихнали ученици (сред които имаше и такива баби и дядовци като госпожа Бизли и Стария Худ, който като го обърнеха наопаки и малко променяха облеклото му, се превръщаше в Големия лош вълк). Питаше се как е възможно така да изплашат малката Едуина. Самото дете така и не можа да даде някакво смислено обяснение: колкото и нежно да го питаха, то просто изпаднаше в нови пристъпи на ужас.

— Разстроихте момиченцето — тихо рече Рут на куклите си. — Какво ѝ направихте?

А те само я гледаха със своите стъклени, пришити като копчета очи.

— Хили Браун също се дърпаше от тях, когато майка му дойде да ѝ завериш онзи договор за продажба, помниш ли? — обади се Ралф зад гърба ѝ.

Рут трепна, извърна се и му се усмихна.

— Вярно — отвърна тя. — Хили също реагира странно.

А имаше и други подобни случаи, не много, но достатъчно, за да я карат да се притеснява.

— Хайде, деца. Предавайте се — подкани ги Ралф и постави ръка на кръста на Рут. — Кой от вас уплаши бедното дете?

Куклите го гледаха мълчаливо.

Изведнъж обаче, в продължение на някакъв неуловим миг, Рут усети тръпка на ужас, която пробяга от стомаха ѝ нагоре по гръбначния стълб и почти осезаемо раздвижи прешлените ѝ, подобно на кокален ксилофон, после изчезна...

— Не се притеснявай, Рути — каза Ралф и се наведе към нея.

От аромата на тялото му, както винаги, ѝ се зави свят. Той я прегърна и я целуна, притисна я здраво към себе си и тя усети желанието му.

— Недей — задъха се Рут и се поотдръпна. — Не пред децата.

— Ами пред събраните съчинения на Хенри Стийл Комагър може ли? — засмя се Ралф и я сграбчи в обятията си.

— Идеално — прошепна тя и след секунда осъзна, че роклята ѝ вече е наполовина... не, не — три четвърти, не — четири пети смъкната.

Любиха се трескаво, с огромно удоволствие и от двете страни. От всички страни. Моментната хладна тръпка бе забравена напълно.

За нея обаче тя си спомни още същата година през нощта на 19 юли. Нарисуваният Христос бе започнал да говори на Бека Полсън на 7 юли. А на 19 юли куклите заговориха на Рут Маккосланд.

Жителите на Хейвън се изненадаха много приятно, когато две години след смъртта на Ралф Маккосланд през 1972 г. вдовицата му се кандидатира за констабъл. Втората кандидатура беше на един младок на име Мъмфри. Повечето го смятаха за глуповат, но това не зависело от него, понеже живеел отскоро в градчето и още не знаел да се държи както трябва. За постоянните посетители на „Хейвън Лънч“ Мъмфри просто заслужаваше да бъде по-скоро съжالياван, отколкото презиран. Той щеше да се кандидатира от листата на демократите, като основният момент в неговата предизборна платформа беше това, че служебните задължения на констабъла включват разпавии и задържане на пияници, хулигани и нередовни шофьори, дори понякога се налага арестуването на опасни престъпници, от което следва, че за такава длъжност жителите на Хейвън едва ли ще изберат жена, независимо от юридическото й образование, нали така?

Само че сметките му излязоха криви. Подадените гласове бяха 407 за госпожа Маккосланд и 9 за Мъмфри. Сред тези девет гласа вероятно се намираха и гласовете на жена му, брат му, двацет и три годишния му син и на самия Мъмфри. Значи оставаха още пет неясно чии бюлетини, за които никой никога не си призна, но в себе си Рут бе убедена, че там някъде в южния край на градчето господин Моран сигурно бе успял да събере четирима приятели и да ги убеди да гласуват срещу нея. Три седмици след изборите Мъмфри и жена му напуснаха Хейвън. Синът му обаче, сравнително приятен момък на име Джон, предпочете да остане, макар че и след четиринайсетте години, прекарани в Хейвън, на него все още му викаха „оня новия“ като например „оня новия, Мъмфри де, дойде тази сутрин да се подстриже — същият, дето баща му се кандидатира срещу Рут и загуби съкрушително, нали се сещате?“ Оттогава насетне никой повече не дръзна да се противопоставя на Рут.

Жителите на Хейвън съвсем основателно бяха приели кандидатурата на Рут като публично оповестяване, че периодът ѝ на траур е приключен. В този смисъл едно от нещата (само едно от

много), които завалията Мъмфри така и не разбра, беше, че с почти единодушния вот срещу него градчето Хейвън сякаш казваше: „Привет, Рут! Добре дошла отново при нас!“

Смъртта на Ралф дойде толкова неочаквано и така я съсипа, че едва не погуби онази част от нейната същност, която се раздаваше на другите. А според Рут именно тази част някак омекотяваше и допълваше характера ѝ, където иначе преобладаваха нотки на желязна логика и хладна интелигентност, дори неумолимост — нещо, от което тя тайно се срамуваше, но знаеше, че е така.

В един момент обаче тя усети, че ако позволи на състрадателността си да се затрие, това би означавало втора смърт за Ралф, затова Рут се завърна при хората в Хейвън. Дойде да им служи отново.

А в малките градчета, дори и само един-единствен такъв човек като нея, бе в състояние да промени баланса на тъй нареченото от някои любители на мъглявата терминология „качество на живота“, защото може да се превърне в нещо като сърце на градчето. Всъщност Рут бе на път да стане точно това, още когато съпругът ѝ се помина. И сега, две години по-късно — след период, който тя сравняваше с мрачен престой в ада — Рут отново преоткриваше себе си, досущ като човек, попаднал на отдавна забравена и захвърлена на тавана вещ: я стари карнавални очила, я дървен люлеец се стол в учудващо запазено състояние. С една дума, тя измъкна на дневна светлина забутаното късче от себе си, огледа го и се увери, че е непокътнато, после го почисти и го върна обратно в живота си. Кандидатурата за констабъл беше едва първата ѝ стъпка. Рут не можеше да обясни защо, но ѝ се струваше, че така хем ще помене Ралф, хем пак ще се заеме с обичайните си занимания, без да изневерява на себе си. Допускаше, че новата ѝ работа ще е досадна и неприятна, но от друга страна същото беше и когато събираше волни пожертвувания за Дружеството за борба с раковите заболявания или участваше в заседанията на комисията по избор на подходящи учебници за началните класове. Да, ама досадно и неприятно изобщо не означава неблагоприятно — нещо, което мнозина не осъзнават или нарочно не признават. Плюс това, рече си Рут, ако работата наистина не ѝ допадне, нищо не я насилваше да се кандидатира за втори мандат. В крайна сметка желанието ѝ бе да служи на хората, а не да се принася в жертва. Щом нещо не ѝ се

понравеше, просто щеше да остави на Мъмфри или някой като него да си опита късмета следващия път.

Само че Рут скоро установи, че новата работа ѝ харесва. Освен всичко останало, тя ѝ позволи да постави точка на някои неприятни истории, пред които предшественикът ѝ Джон Харли дълго време си бе затварял очите.

Дел Кълъм, например. Кълъмови живееха в Хейвън открай време и Делбърт — навъсен тип, който работеше като механик към бензиностанцията „Шел“ на Елт Баркър — вероятно не бе първият от рода си, който спеше със своите собствени дъщери. Изобщо този род изобилстваше от кръвосмешения: Рут бе чувала, че в Пайнланд живеят поне двама умствено недоразвити представители на фамилията Кълъм (а според хорската мътва, единият от тях се бил родил с патешки ципи между пръстите на ръцете и краката си).

Кръвосмешението е една от онези древни провинциални традиции, за които поетите романтици рядко пишат. Вероятно именно традиционният аспект на това явление бе и причината, поради която Джон Харли така и не направи сериозен опит да преустанови подобни извращения. Само че при Рут такива гротескни традиции просто не вървяха. Затова един ден тя се вдигна и отиде в дома на Дел Кълъм, откъдето малко по-късно се разнесоха крясъци и викове, които стигнаха чак до Албиън Търлоу, а той живееше на половин километър от мястото и бе глух с едното ухо. След крясъците някой включи верижен трион, после се чу изстрел и писък. Воят на триона млъкна внезапно и Албиън, който вече бе изтичал на пътя и се взираше към къщата на Кълъм, засенчил с длан очите си, чу отчаяните вопли на момичетата (Делбърт изглежда бе прокълнат да има само момичета, шест на брой, а и те също бяха прокълнати с такъв баща).

След това, докато разказваше случилото се на зяпналата го постоянна компания в „Хейвън Лънч“, старият Албиън добави, че мислел да изтича в къщата си и да позвъни в полицията, но изведнъж се сетил, че констабълът е вече там и най-вероятно изстрелът е бил даден именно с полицейския пистолет.

Така че Албиън си останал край пътя в очакване на ново развитие. Горедолу пет минути след спирането на триона, по шосето към града минала колата на Рут Маккосланд, а още пет минути по-късно профучала и камионетката на Дел Кълъм, до когото седяла и

силно преbledнялата му жена. Отзад в каросерията се търкаляли дюшеци, кашони с дрехи и кухненски съдове. Делбърт и Маги Кълъм никога вече не се веснаха отново в Хейвън. Трите им момичета, които бяха над осемнайсет годишна възраст отидоха на работа в Дери и Бангор, а по-малките три ги изпратиха в общежитие. Цял Хейвън се радваше, че най-последва фамилията Кълъм е разбита. Всички гледаха на нея като на някакъв грозд отровни гъби, израсли, там накрая на Ридж Роуд, в покрайнините на градчето. Хората дълго се чудеха какво точно е направила Рут, за да ги прогони, но след това тя никога не засегна тази тема.

Пък и Кълъмови съвсем не бяха единствените, които слабичката и неособено висока Рут Маккосланд с течение на годините или пропъди от градчето, или тикна в затвора. Да си спомним за онези хипита наркомани, дето се настаниха на около два километра източно от фермата на стария Франк Гарик. Тайфата на тези жалки отрепки се задържа на това място не повече от месец и после мъничкото краче на Рут им би един шут и те изчезнаха, както бяха дошли. Според хорската мътва племенницата на Франк, която пишеше разни книги, вероятно от време на време също пушеше марихуана (изобщо за писателите кой знае защо винаги се смята, че непременно са или наркомани и алкохолици, или любители на екзотични сексуални пози), само че тя поне не се занимаваше с продажби на наркотични субстанции, за разлика от онези мърляви хипита.

След това Рут се зае с Джоргенсънови, дето живееха накрая на Милър Бог Роуд. Преди време Бени Джоргенсън почина от удар, а три години по-късно жена му Айва се омъжи повторно и стана Айва Хейни. Не след дълго на седем годишния ѝ син и петгодишната ѝ дъщеря започнаха да се случват какви ли не битови злополуки. Веднъж момчето падна във ваната, а момичето си изгори ръката на печката. Друг път момчето се хлъзна на пода в кухнята и си строши ръката, пък сестра му настъпи някакво гребло, полузаровено под шумата в градината, и дръжката му я удари по главата. Като капак на всичко момчето се препъна по стълбището към мазето, докато отивало за подпалки и си пукна черепа. Известно време никой не знаеше дали изобщо ще оживее. Късмет, какво да се прави.

Но един ден Рут реши, че на такъв късмет трябва да се сложи край.

Тя се метна на стария си додж и подкара към къщата, където намери Елмър Хейни седнал на верандата да си пие бирата и да си чопли носа, докато прелистваше списанието „Авантюри“. Рут си поговори с него и му намекна, че очевидно той е причината за злополуките в дома на Айва и за всички неприятности на дечицата й Бети и Ричард Джоргенсън. Според нея някои втори бащи имали навика да се държат отвратително със заварените си деца, затова за тях щяло да е най-добре, ако Елмър Хейни си събере нещата и напусне града. Час по-скоро. Още тази седмица.

— Пет пари не давам за приказките ти — невъзмутимо отвърна Елмър Хейни. — Имай предвид, че в момента се намиращ в моята къща, така че изчезвай, преди да съм взел някоя цепеница, кучко проклета!

— Не е зле първо да помислиш малко — усмихна му се Рут.

По същото време отвън до пощенската кутия бил паркирал Джо Полсън, който чул цялата разправия, защото имал добър слух, пък и Елмър Хейни хич не си давал зор да говори тихо. Така, както той по-късно разказа случката в „Хейвън Лънч“, Джо просто си седял и сортирал пощата, а онези двамата спорели и му пречели да си подреди писмата, затова му се наложило да изслуша целия разговор.

— Интересно как разбра, че тя му се усмихнала? — попита го Елт Баркър.

— Усетих го в гласа й — отвърна Джо.

Още същия ден Рут посети управлението на щатската полиция в Дери и се срещна с Буч Монстър Дуган. Двуметровият гигант Монстър беше най-едрото ченге в цяла Нова Англия. А що се отнася до вдовицата на приятеля му Ралф, за нея той не би се спрял пред нищо, дори и пред убийство.

Два дни по-късно Монстър и Рут заедно посетиха къщата на Хейни. Това бе почивният ден на Монстър, затова той носеше цивилни дрехи. Айва Хейни беше на работа, Бети — на училище, а Ричард продължаваше да е в болницата. Елмър Хейни естествено се правеше на безработен, седеше си както винаги на верандата с бира в ръка и четеше последния брой на „Страстни приказки“. Рут и Монстър Дуган прекараха с него не повече от час, през което време на Елмър Хейни му се случиха невероятни битови инциденти. Онези, които същата нощ го забелязаха да напуска града, твърдяха, че имал вид, сякаш са го

прекарали през сортировачка за картофи, а по-късно единствено старият Джон Харли се осмели да попита какво е станало.

— Направо няма да повярваш — засмя се Рут. — Докато се опитвахме да го убедим, че заварените му деца ще живеят далеч по-добре, ако той напусне града, Елмър Хейни внезапно реши да вземе душ. Представяш ли си, както си говорехме! И взе, че падна във ваната, а после се хлъзна на линолеума и си изгори ръката на печката! След това му се прииска да излезе на чист въздух, ама навън настъпи едно гребло, досуц като онова, което бе настъпила малката Бети Джоргенсън преди два месеца. Всичко това изглежда му дойде твърде много, затова той предпочете да си събере багажа и да изчезне начаса. Не го укорявам, бедничкия. Сигурно и за него е по-добре да живее някъде другаде.

Именно Рут бе човекът, който най-пълно олицетворяваше идеята за сърцето и душата на Хейвън и може би това бе причината тя да бъде една от първите, усетили промяната в него.

Цялата работа започна с главоболие и лоши сънища.

А главоболието се появи през месец юли. Имаше дни, когато то беше толкова слабо, че Рут почти не го забелязваше, но друг път, без никакво предупреждение, то изведнъж прерастваше в плътна пулсираща болка точно зад челото ѝ. Главата я боля с особена сила вечерта на 4 юли и Рут дори се принуди да позвъни на Кристина Маккийн, с която възнамеряваше да отиде до Бангор, за да гледат фойерверките, и да ѝ се извини, че няма да може да я придружи.

Тя си легна още по светло, но успя да заспи дълго след като навън вече се бе мръкнало. Смяташе, че безсънието ѝ се дължи на жегата и високата влажност на въздуха и вероятно тази нощ тя изобщо не е единствената в цяла Нова Англия, дето не може да заспи. Да не говорим, че тая година имаше много такива нощи. Просто лятото бе незапомнено горещо и задушно.

Рут спа и сънува фойерверки.

Само че те не бяха бели, червени или искрящо оранжеви, а изглеждаха някак убито и потискащо зелени. Избухваха по небето подобно на гигантски риби звезди, ала вместо да се разтварят навън, ракетите преливаха една в друга и се превръщаха в огромни грозни рани.

В съня си Рут се огледа и видя познати лица на хора, с които бе живяла цял живот. Тук бяха семействата на Харли, Креншо и Браун, както и на Дюплиси, Андерсън и Кларъндън. Всички те стояха и се вираха в небето, а по лицата им пробягваха блатно зеленикави отблясъци. Бяха се натрупали навсякъде: пред пощата и дрогерията, пред закувалнята и антикварното магазинче, пред „Нордърн Нашънъл Банк“. Хора имаше и пред училището и бензиностанцията. В очите им гореше зелен огън, те зяпаха с глуповато отворени уста.

Зъбите им обаче ги нямаше.

Джъстин Хърд се извърна към нея и се ухили. Устните му се дръпнаха назад и оголиха беззъбите розови венци. На гротескното осветление в съня на Рут ѝ се стори, че слюнката, която се стичаше по тях, прилича на сополи.

— Така е по-добре — изфъфли Джъстин, а тя си рече: „Трябва да се махат и то веднага! Иначе ще ги сполети участта на Ралф!“.

Джъстин вече пристъпваше към нея и Рут видя с нарастващ ужас как лицето му се сгърчва и променя като придобива бързо бузестите и подшити очертания на Лъмпкин, нейната кукла бостанско плашило. Тя се огледа като обезумяла и установи, че всички наоколо са се превърнали в кукли. Наблизо стоеше Мейбъл Нойс и я гледаше с предишните си пресметливи и хищни очи, само че устните ѝ бяха свити в сърцевидната форма на порцеланова кукла.

— Томичукалата — профъфли Мейбъл със странно звънлив глас, от който Рут се сепна и се събуди, ококорена в тъмното.

Главоболието ѝ поне засега бе изчезнало. Кой знае как тя изведнъж се оказа напълно разсънена, а в главата ѝ упорито се въртеше мисълта: „Рут, непременно трябва да се махнеш още сега. Веднага! Няма време дори да опаковаш, просто навлечи някакви дрехи, мятай се в колата и ИЗЧЕЗВАЙ!“.

Само че тя не направи нищо.

Просто си легна отново и след дълги опити заспа.

Когато пристигна съобщението, че домът на Полсънови гори, доброволната противопожарна служба на Хейвън реагира както си му е редът, само дето никой не си даде зор да бърза. Рут беше на мястото цели десет минути, преди да се появи първият помпиер. А когато най-сетне пристигна и самият Дик Алисън, тя мислеше да му откъсне главата, но някак си още от самото начало знаеше, че и двамата Полсънови са мъртви... Дик Алисън също го знаеше, затова и не бързаше, само че от това Рут не се чувстваше по-добре. Тъкмо обратното.

Притесняваше я именно това предварително знание. На какво ли се дължеше?

Рут не знаеше.

Невъзможно ѝ бе дори да приеме самия факт на неговото съществуване. В деня на пожара в дома на Джо Полсън тя установи, че вече цяла седмица знае за неща, за които просто не бе имало откъде да научи. А и всичко това ѝ идваше толкова естествено! Без никакви тържествени фанфари и тромпети. Предварителното ѝ знание сякаш бе станало част от нея — дори част от „всички“ в Хейвън, — нещо като туптенето на сърцето ѝ. Рут вече не си мислеше за него, точно както не си мислеше и за отекващия меко в ушите ѝ сърдечен ритъм.

А би трябвало да си помисли. Защото това нещо променяше Хейвън и промените не бяха никак хубави.

Няколко дни преди изчезването на Дейвид Браун, Рут внезапно и с огромно изумление забеляза, че жителите на градчето са я изолирали. Вярно, никой не я заплюваше, докато сутрин отиваше пеша до кабинета си в кметството, нито пък я замеряха с камъни, пък и тя все още усещаше голяма част от старото добро отношение в мислите на хората, но едновременно с това знаеше, че всички се обръщат след нея и я гледат как се отдалечава по улицата. Тя се стараеше да върви с гордо вдигната глава и спокойно лице, въпреки че отвътре черепът ѝ пулсираше като от болен зъб и от много ноци насам все не можеше да заспи, а се мятеше неспокойно в леглото, докато най-сетне не изпаднеше в някакъв унес, изпъстрен с неясни сънища, от чиито хватки всеки път трябваше да се изтръгва с нокти и зъби.

Просто я наблюдаваха... Наблюдаваха я и чакаха...

Какво ли чакаха?

Това обаче Рут го знаеше: чакаха я „да стане“.

През седмицата между пожара в дома на Полсънови и второто МАГИЧЕСКО ГАЛАПРЕДСТАВЛЕНИЕ на Хили с Рут започнаха да се случват странни неща.

Писмата ѝ, например. Но това беше само едно на ръка.

Пощенската ѝ кутия се пълнеше както преди със сметки, рекламни брошури и каталози, но без писма. Не пристигаха абсолютно никакви писма. Рут изчака три дни и след това се отби в пощата. Зад тезгяха беше само Нанси Вос. Стоеше права и я гледаше безизразно, докато Рут говореше. Дотолкова безизразно, че след като тя млъкна, вече ѝ се струваше, че направо усеща физически тежестта на погледа ѝ, все едно че на лицето ѝ са поставени два малки прашни и черни камъка.

В настъпилата тишина някъде отзад се чуваше тихо бръмчене и скърцане като от крачетата на паяци. Рут нямаше никаква представа какво

(устройство за сортиране на пощата)

може да е това, ама звуците никак не ѝ харесаха. Не ѝ харесваше и тази жена, защото беше спала с Джо Полсън и мразеше Ребека, пък и...

Навън беше горещо, но тук вътре направо не можеше да се диша. Рут усещаше как тялото ѝ вече плува в пот.

— Трябва да попълниш жалба — каза Нанси Вос бавно и провлачено, като побутна към нея бяло картонче и мрачно се усмихна. — Заповядай, Рут. Това е формулярът.

Рут забеляза, че зъбите ѝ ги няма.

А отзад продължаваше да се чува: *скръц-скръц, скръц-скръц, скръц-скръц.*

Рут започна да попълва формуляра. Под мишниците на роклята ѝ се очертаваха тъмни потни петна. Навън слънцето здравата напичаше паркинга на пощата. Беше поне трийсет и осем градуса на сянка, без никакъв полъх на вятъра и тя знаеше, че асфалтът така се е размекнал, че човек би могъл да си откърти парченце и да го сдъвче като дъвка...

„Изложете проблема“, пишеше на формуляра.

„Полудявам“, помисли си Рут. „Това е моят проблем. А на всичкото отгоре ми е дошъл първият мензис от три години насам“.

С ясен и четлив почерк тя написа, че от една седмица не е получила нито едно писмо и желае да се проучат причините за това положение.

Скръц-скръц, скръц-скръц.

— Какъв е този шум? — попита Рут, без да вдига глава. Беше я страх.

— Машинка за сортиране на пощата — провлачи Нанси. — Аз я измислих. — Тя направи пауза и после добави: — Но ти знаеш за нея, нали, Рут?

— Откъде мога да знам, ако ти не ми кажеш? — рече Рут и с огромно усилие на волята си наложи гласът ѝ да звучи нормално.

Перодръжката, с която пишеше, трепна и остави мастилено петно върху формуляра. Голяма работа: Рут вече знаеше, че писмата ѝ не идват, понеже Нанси Вос ги изхвърля. Това също бе част от предварителните ѝ познания. Само че тя успя да запази самообладание и лицето ѝ си остана ведро и спокойно. Гледаше Нанси Вос право в очите, макар и да се боеше от тежестта на черния ѝ прашен поглед.

„Хайде, говори!“ подканяха я очите на Рут. „Не ме е никак страх от такива като тебе. Говори... И ако си мислиш, че ще побягна като мишка, жестоко се лъжеш.“

Нанси не издържа и сведе очи, после ѝ обърна гръб.

— Викни ме като свършиш с формуляра — рече тя. — И без това съм затрупана с толкова работа, че се чудя откъде да почна. След смъртта на Джо тук стана лудница. Вероятно затова

(МАХАЙ СЕ ОТ ГРАДА КУЧКО МАХАЙ СЕ ДОКАТО ВСЕ ОЩЕ ТЕ ПУСКАМЕ)

писмата ви не идват навреме, госпожо Маккосланд.

— Нима? — каза Рут.

Вече ѝ бяха необходими нечовешки усилия, за да запази гласа си в рамките на естествената интонация. Последната мисъл на Нанси се бе стоварила върху нея като конски ритник, със силата и яркостта на светкавица. Рут погледна формуляра на жалбата и забеляза

(тумор)

как върху него се разстила огромно черно петно. Тя го смачка и го захвърли.

Нанси мълчеше. Сигурно се преструваше, че не е чула нищо, ама това не беше вярно.

Скръц-скръц, скръц-скръц.

Зад гърба ѝ някой отвори входната врата на пощата. Рут се извърна и видя, че в помещението е влязла Боби Андерсън.

— Привет, Боби — поздравя я тя.

— Здравей, Рут.

(така е тя е права махай се докато можеш Рут почти никой от нас не ти мисли злото)

— Пишеш ли някоя нова книга, Боби?

Рут едва сподавяше треперенето на гласа си. Да ти се счуват чужди мисли не е никак хубаво, защото човек веднага почва да си въобразява, че сигурно е полудял, но да чуеш такова нещо не от кой да е, а от Боби Андерсън,

(махай се докато можеш)

която беше изключително свестен човек...

„Нищо не съм чула“, рече си Рут и сграбчи идеята с някаква отпаднала отчаяност. „Нещо съм се объркала, това е всичко.“

Боби отключи пощенската си кутия и измъкна наръч писма, после погледна Рут и се усмихна, а тя забеляза, че един от кътниците ѝ на долната челюст вляво го няма. От другата страна на горната челюст също ѝ липсваше зъб.

— Тръгвай си, Рут — тихо ѝ каза тя. — Просто се качвай в колата и заминавай. Не съм ли права?

Рут обаче внезапно се стегна, независимо от страха и пулсиращата болка в главата си.

— Няма — отвърна тя. — Това тук е моят град. Така че ако знаеш какво става в него, кажи и на останалите си другари да не ме насилват, защото имам приятели извън Хейвън, които ще ме изслушат, колкото и невероятно да им прозвучат думите ми. Ако не заради мене, ще го сторят в името на покойния ми съпруг, ясно ли е? А ти би трябвало да се срамуваш от себе си, понеже Хейвън е и твой град също! Или поне беше доскоро, във всеки случай.

На Рут за миг ѝ се стори, че Боби се смути и сконфузи, ала тя побърза да се засмее нехайно и някак по момичешки лъчезарно, само

дето в полубеззъбата ѝ усмивка имаше нещо, което уплаши Рут повече от всичко останало. В нея вече нямаше нищо човешко, по-скоро приличаше за зяпнала пъстърва. На вид Боби си беше Боби, пък и мислите ѝ си бяха нейните, но в усмивката нямаше и следа от нея.

— Както искаш, Рут — рече тя. — Знаеш, че всички в Хейвън те обичат. Според мен след седмица-две, най-много три, ще престанеш да се съпротивляваш... А аз само исках да ти предложа избор, нищо друго. Щом си решила да останеш, твоя си работа. Скоро ще се справиш, не се притеснявай.

На връщане Рут се отби в търговския център „Кудър“ да си купи дамски превръзки. Нямахме никакви: нито превръзки, нито тампони, нито памук, нито хигиенни кърпички. Нищичко.

А наблизко висеше някаква набързо написана на ръка бележка:

САНИТАРНИ МАТЕРИАЛИ ЩЕ ИМА УТРЕ.
СЪЖАЛЯВАМЕ ЗА НЕУДОБСТВОТО.

На 15 юли, в петък, започнаха проблемите със служебния ѝ телефон.

Отначало сутринта в слушалката се чуваше някакво силно бръмчене и Рут трябваше да крещи, за да могат да я чуят, а по обяд към шума се добави и прашене. От два следобед нататък телефонът ѝ стана абсолютно неизползваем.

Като се върна след работа вкъщи, Рут пък установи, че домашният ѝ телефон изобщо не е шумен. При него просто нямаше никакъв сигнал, затова тя отиде у съседите, за да се обади оттам на телефонни повреди. Уенди Фанин месеше хляб в кухнята си, а до нея миксерът забъркваше второто парче тесто.

С някакво вяло учудване Рут забеляза, че въпросният миксер не е включен в контакта на стената, а кабелът му води към нещо като електронна игра с махнат капак, откъдето се излъчваше силна мека светлина.

— Няма проблеми, телефонирай, докдето искаш — рече ѝ Уенди. — Знаеш

(махай се Рут махай се от Хейвън)

къде е телефонът, нали?

— Да — отвърна Рут и тръгна към хола, после спря. — Отбих се в „Кудър“ да си купя дамски превръзки, но нямаше никакви, представяш ли си?

— Знам — усмихна се Уенди и оголи три празни места от зъби, а допреди седмица всички си бяха на мястото. — Именно аз купих последния пакет. Но скоро всичко ще се оправи. Ще „станем“ малко повече и няма да имаме нужда от такива неща.

— Нима? — попита Рут.

— Естествено — рече Уенди и отново се зае с тестото.

Телефонът на Уенди Фанин беше в пълна изправност, но това ни най-малко не изненада Рут. Дежурното момиче от повредите ѝ каза, че веднага ще изпратят човек. Рут ѝ благодари, а на излизане благодари и на Уенди.

— Няма защо, Рут — усмихна ѝ се тя. — Нали знаеш, че всички в Хейвън те обичат?

Въпреки жегата Рут потръпна от думите ѝ.

Не след дълго пристигнаха телефонните техници и почоплиха нещо в цокъла на стената, после направиха проба. Апаратът работеше идеално и те си заминаха, ала час по-късно линията отново отказа.

Същата вечер на улицата в главата ѝ зашумоляха разни мисли, леки като листа, раздвижени от полъх на октомврийски вятър.

(Рут, наша Рут, цял Хейвън те обича)

(но се махай или се променяй)

(ако останеш, никой няма да ти стори нищо)

(затова или се махай, или оставай, ама не се бъркай)

(остави ни на мира Рут, не ни закачай)

(остави ни на мира да „станем“, остави ни да „станем“)

Тя вървеше бавно, а главата ѝ пулсираше от чужди гласове.

Мина покрай „Хейвън Лънч“ и надзърна вътре. Бийч Джърниган, готвачът на аламинути, я видя и ѝ махна с ръка. Рут също му махна, после забеляза как устните на Бийч се раздвижиха и съвсем ясно оформиха думите „Ето я“. Неколцина от седящите на бара извиха глави към нея и махнаха с ръце за поздрав. В усмивките им се виждаха празни дупки от зъби. Рут отмина и остави след себе си търговския център „Кудър“ и методистката църква. Право пред нея бе сградата на кметството със своята четвъртита тухлена часовникова кула. В лятната вечер стрелките показваха 7:15 и в цял Хейвън мъжете си отваряха студени бири и настройваха транзисторите си на спортното предаване с водещ Джо Костилиони. По-надолу Рут видя Боби Тремейн и Стефани Колсън, които вървяха бавно ръка за ръка към шосе 9. Двата бяха гаджета от четири години и беше цяло чудо как Стефани още не е забременяла, мимоходом отбеляза Рут.

На пръв поглед това си беше най-обикновена юлска вечер, нормална като всяка друга.

Само че *нищо* не бе нормално.

От библиотеката излязоха Хили Браун и Барни Апългейт, а зад тях като опашка на хвърчило се мъкнеше Дейвид, малкото братче на Хили. Тя ги запита какви книги са си взели и момчетата ѝ ги показаха с удоволствие. Само в очите на мъничкия Дейвид Браун Рут видя несигурния проблясък на същата паника, която измъчваше и нея. И

именно фактът, че тя усети страха му и не направи нищо, бе основната причина, която я накара да вземе толкова присърце изчезването му два дни по-късно. Някой друг вероятно би се оправдал с думите: „Имам си достатъчно свои проблеми, че да се занимавам и с Дейвид Браун“. Само че Рут не бе жена, която би потърсила утеха в подобни оправдания. Тя съвсем ясно беше доловила тихия ужас на момченцето и примирението му, че нищо не може да спре хода на събитията, че те просто са предопределени и отсега нататък всичко ще се развива от зле на още по-зле. Така се бе и оказало: фокус-мокус и Дейвид изчезна. Затова също като дядо му и Рут се нагърби със своя дял от вината.

Като стигна кметството, тя се върна и пое към дома си. Стараеше се по лицето ѝ да не личи съсипващото я главоболие и душевния смут, в който бе изпаднала. Чуждите мисли в главата ѝ се въртяха, шумоляха и танцуваха.

(обичаме те, Рут)

(можем да чакаме колкото искаме)

(ш-ш-шт ш-ш-шт, заспивай)

(точно така, заспивай и сънувай)

(сънувай неща и начини)

(начини да „станеш“, начини да „станеш“, начини)

Рут се прибра вкъщи, заключи вратата, качи се на горния етаж и притисна лице във възглавницата.

Сънувай начини да „станеш“.

Господи, как ѝ се искаше да знае какво точно значи това.

Ако тръгваш — тръгвай, ако оставаш трябва да се промениш.

Длъжна беше да знае, защото каквото и да значеше и независимо дали го искаше или не, то ѝ се случваше. Колкото и да му се съпротивляваше, тя също „ставаше“.

(да, Рут, да)

(спи... сънувай... мисли... „ставай“)

(да, Рут, да)

Тези мисли, шушнеци и далечни, я съпровождаха чак докато заспа, после се проточиха и изчезнаха в мрака. Легнала направо с дрехите си направо на огромното легло, Рут потъна в дълбок сън.

Събуди се схваната, но с бистър и освежен ум. От главоболието ѝ нямаше и следа. Срамният и някак унизително ненадеен мензис, появил се след три годишна пауза, когато тя мислеше, че окончателно

си е отишъл, също беше престанал. За първи път от две седмици насам Рут се чувстваше съвсем наред. Възнамеряваше да вземе дълъг студен душ и после да разнищи цялата история докрай. Искаше да разбере дали да дири външна помощ и как точно да подходи, за да не я сметнат за луда. Беше се стремила цял живот да изгражда репутация на разумна и аргументирана личност, така че именно сега бе моментът да види, доколко ще повярват на думите ѝ.

Рут започна да смъква изпомачканата от съня рокля, но пръстите ѝ внезапно замръзнаха върху копчетата.

Езикът ѝ неволно бе попаднал на празно място сред зъбите на долната челюст, дори нещо там леко я наболяваше. Тя бързо плъзна поглед по завивките на леглото и не след дълго откри падналия през нощта зъб. От този миг нищо вече не изглеждаше чак толкова просто, абсолютно нищичко.

Главоболието отново я връхлетя.

Юлските горещини в Хейвън нямаше да бъдат нищо в сравнение с предстоящия августовски зной, когато в продължение на цяла седмица температурите всеки Божи ден щяха да надхвърлят четирийсет и пет градуса, но засега и тази непрестанна задушна жегга, особено в периода 12–19 юли, бе додеяла на всички в градчето.

Улиците направо трептяха от мараня, а прашните листа на дърветата висяха безсилни и отпуснати. От време на време застоялият въздух се огласяше от различни звуци, като особено се набиваше шумът от старата камионетка на Боби Андерсън, която сега бе преобразувана в земекопна машина, чийто рев изпълваше Хейвън почти непрекъснато през тези осем особено жарки дни от шест-седем километра разстояние. Всички знаеха, че там, в старата ферма на Франк Гарик, става нещо важно — важно за цялото градче, — ала никой не го споменаваше гласно, както се мълчеше и за факта, че от това бе полудял най-близкият съсед на Боби — Джъстин Хърд. Той майстореше разни неща, което бе част от неговото „ставане“, но понеже съвсем загуби разсъдъка си, някои от тях можеха да се окажат доста опасни. Имаше например едно устройство за генериране на хармонични вълни в земната кора, които бяха в състояние да предизвикат толкова мощно земетресение, че половината от източната част на щата като нищо щеше да хлътне в Атлантическия океан.

Това нещо Джъстин го бе направил, за да прогони от леговищата им проклетите диви зайци и мармоти, които му изпояждаха лехите с марули. „Този път здравата ще ги разтърся тези мръсни малки копеленца“, мислеше си той.

Един ден обаче Бийч Джърниган отиде на фермата му, тъкмо когато Джъстин брануваше на другия край на полето (всъщност той разораваше дванайсет акра с пшеница и едновременно с това, плувнал в пот и дръпнал устни назад в някаква неизменна маниакална гримаса, се притесняваше за трите си лехи марули), и тайно задигна устройството му, което бе сглобено от разни непотребни чаркове от стереокасетофони и усилватели. Когато Джъстин на връщане

установеше кражбата, той вероятно щеше да реши, че това е дело на мръсните зайци и мармоти, и щеше да седне да го сглобява отново, но Бийч или някой друг по-късно пак щяха да го откраднат. А при малко късмет следващия път Джъстин би могъл да реши да направи нещо друго, не толкова опасно.

Всеки ден слънцето изгряваше на небето с цвят на блед порцелан и после сякаш увисваше от покрива на света. Бездомните песове се събираха на рехавата сянка под надвисналата стряха отзад на „Хейвън Лънч“ и се излежаваха с повесени езици, без дори да ги е грижа за бълхите. Улиците пустееха, само от време на време профучаваше по някоя кола на път към Дери или Бангор, но и те не бяха много, понеже по платената магистрала им излизаше по-бързо.

Всички преминаващи през градчето обаче неизменно установяваха необяснимо и рязко подобряване на качеството на радиоприемането. По шосе 9 например един шофьор на камион, на когото магистралата I-95 бе омръзнала и той реши да заобиколи през Хейвън, макар и да си удължаваше пътя с около час, с огромна изненада разбра, че рокпрограмата, която слушаше, идва чак от Чикаго. Двама старци пък, поели към Бар Харбър, попаднаха на станция с класическа музика от Флорида. Но цялото това странно и кристалночисто радиоприемане бързо заглъхваше след напускане на очертаанията на Хейвън.

Измежду транзитно преминаващите имаше и такива, които изпитваха доста неприятни странични ефекти: предимно главоболие и гадене, понякога дори силно гадене. Според тях това се дължало на развалената от жегата храна в крайпътните заведения.

Едно малко момченце от Квебек, тръгнало с родителите си за Олд Орчард Бийч, загуби четири млечни зъба и то само за десет минути, докато комбито на баща му прекосяваше Хейвън. А майка му заяви на цветист френски, че никога не била виждала подобно нещо. После обясни на детето, че докато са спали в мотела е дошла добрата фея, взела му е зъбите (от които само един се е клател) и в замяна му е оставила монета от един долар.

Някакъв математик от Масачузетския технически институт, отиващ на двудневна конференция по цифрови кодове, изведнъж осъзна, че е на ръба на свършено нова теория и философия на математиката. Лицето на горкия човек посивя и по тялото му изби

студена пот, докато пред очите му със страховита яснота се разгръщаше концепцията за това как да се докаже, че всяко четно число над две е сума от две прости числа, а после същата теория да се приложи за разделяне на ъгъла на три равни части и дори...

Той спря, измъкна се от колата и повърна в канавката. След това се изправи с треперещи от слабост колене, но бе толкова развълнуван, че изобщо не забеляза изпадналия от устата му зъб. Ръцете му го сърбяха да докопа отнякъде парче тебешир и да изпълни въображаемата черна дъска със синуси и косинуси, а прегрелият му мозък се измъчваше от видения на Нобеловата награда. Постоя още малко, после се метна в колата и отново подкара към Ороно. Старата му таратайка субару изнемогваше под непосилната за нея скорост от над сто километра в час. Само че като стигна Хампдън над мечтите за величие вече се бе надвесил облак, а в Ороно от тях остана единствено неясен блясък и той си рече, че вероятно е прекарал някакъв топлинен шок, от който реално не беше нищо друго освен повръщането, чиято миризма още се усещаше по дрехите му. Но целия първи ден от конференцията математикът прекара някак бледен и замислен, без да разговаря с почти никого. Очевидно скърбеше за мимолетното видение.

Същата тази сутрин се разпадна и Мейбъл Нойс, както се туткаше в сутерена на антикварното си магазинче. Да се каже, че е загинала при злополука или поради собствена непредпазливост не би било коректно, защото и двете неща не описваха добре какво точно ѝ се случи. Мейбъл нито се простреля в челото, докато чистеше старинен пистолет, нито си напъха пръста в електрическия контакт, а просто се разложи на молекули и изчезна. Всичко стана бързо и спретнато: за миг проблесна синкава светлина и от нея не остана нищо, освен парче димяща презрамка от суетен и някакво апаратче на вид като уред за лъскане на сребърни прибори. Това бе и истинското му предназначение. Според Мейбъл така се опростяваше едно много неприятно и досадно занимание и тя дори се чудеше как досега не се е сетила да изнамери такава машинка, след като никъде не се продаваха, а устройството им беше толкова елементарно, че кой знае как онези дребосъци в Корея още не бяха започнали да заливат пазара с тях. И без това корейците произвеждаха какви ли не дивотии, да не говорим за другите жълтурчета — японците, дето май напоследък така се бяха

надули, че просто явно не им се занимаваше с дреболии като тази. От известно време насам Мейбъл непрекъснато откриваше нови неща, които би могла да измайстори от залежалите битови уреди в магазинчето си. *Страхотни* неща. Тя по цял ден се ровеше в каталозите си и за свое изумление откриваше за колко много изделия все още никой не се е досетил и какви блестящи възможности за забогатяване се очертаваха пред нея. Само че сега изглежда нещо бе объркала в опроводяването на уреда за лъскане на сребърни прибори, защото стана късо съединение и Мейбъл се разпадна и изчезна в зоната на здрача за по-малко от 0.0006 наносекунди.

В интерес на истината тази загуба не натъжи почти никого в Хейвън.

Градчето лежеше като бездиханно в юлската омара, а от гората зад фермата на Гарик долиташе равномерното бучене на машините, с които Боби и Гардънър продължаваха да копаят.

Всички останали сякаш бяха потънали в тежка дрямка.

Рут обаче не спеше, а си мислеше за шума, дето идваше откъм къщата на Боби Андерсън (вътре в себе си тя вече не наричаше това място фермата на стария Гарик), както и за самата Боби Андерсън.

От известно време насам в Хейвън съществуваше нещо като единен център на познанието или колективен мисловен процес, споделян от цялото население на градчето. Само преди месец Рут би назовала подобна идея лудост, ала сега тя бе неоспорим факт. Знанието присъстваше и се проявяваше също като онези шушнещи гласове в главата ѝ.

И част от него ѝ казваше, че цялата работа е тръгнала от Боби.

Макар и неумишлено, тя бе поставила началото на всичко. А сега двамата с приятеля ѝ (за Рут той беше абсолютно непроницаем, познаваше го просто, защото го бе виждала да седи вечер заедно с Боби на верандата ѝ) работеха неуморно по четиринайсет часа на ден, с което още повече влошаваха положението. Всъщност Рут не смяташе, че приятелят на Боби наистина разбира какво върши. Според нея той някак си съумяваше да стои извън колективната мрежа.

Интересно как така влошаваха положението?

Рут не знаеше. Дори нямаше никаква представа с какво точно се занимават. Достъпът до това бе блокиран не само за нея, а и за всички в Хейвън. По-нататък щяха да разберат, но нямаше да го научат, а просто щяха да „станат“, точно както по едно и също време бе дошла и секнала едновременната менструация на всички жени между осем и шейсет годишна възраст в градчето. Рут само знаеше, че цялата работа е свързана с разкопките на онова място. Един следобед тя задряма и ѝ се присъни, че Боби и приятелят ѝ от Троя разкопават някакъв гигантски сребърен цилиндър с диаметър около седемдесет метра. С отстраняването на пръстта се виждаше, че от центъра му, като зърно на гръд, се подава друг, значително по-малък цилиндър, върху който са изписани знаците „плюс-минус“. След малко Рут се събуди и разбра, че е сънувала огромна алкална батерия, заровена между камънаците в

земята зад къщата на Боби. Батерия, по-голяма и от мандрата на Франк Спрус.

От една страна Рут съзнаваше, че каквото и да разкопаваха Боби и приятелят ѝ в гората, то не би могло да бъде никаква батерия, но от друга — тя бе абсолютно убедена, че става дума „тъкмо“ за това. Явно Боби бе попаднала на някакъв изключително мощен енергиен източник, който буквално я приковаваше към себе си. Ето каква беше силата, която едновременно наелектризираше и сковаваше целия град. Силата, която ставаше все по-осезаема и непреодолима.

Умът ѝ прошепна: „Не се занимавай с това. Да става каквото ще. Обичаха те, Рут, поне то е вярно. Гласовете им звучат в главата ти като шумолене на есенни листа, но ветрецът ги завихря в циклон; чуваш ги и макар понякога да са смътни и неясни, знаеш, че не лъжат. Повярвай им, когато ти казват, че са те обичали и още те обичат. Но ако се забъркаш в това, което става, ще те убият, Рут. Тебе, а не приятеля на Боби, който в известен смисъл е недосегаем, понеже не му се чуват гласове и не «става», освен когато е пиян. Точно това казва и гласът на Боби: «Гард става пиян». А с останалите внимавай, Рут. Не им се бъркай, защото ще те убият... Нежно, с любов. Затова стой настрана. Нека правят, каквото искат“.

Да, но в такъв случай градът ѝ щеше да бъде унищожен. Не променен, както ставаше с името му, и не унижен, както навремето го бе унижил оня сладкодумен проповедник, а „унищожен“. И Рут също щеше да погине с него, понеже тайнствената сила вече я разяждаше. Усецаше го в себе си.

В такъв случай какво ще правиш?

Засега нищо. Нещата биха могли и сами да се оправят. В момента по-важно беше дали няма как да предпази собствените си мисли от външно влияние.

Рут започна да експериментира със скоропоговорки: „Чичковите червенотиквеничковчета. Крал Карл и кралица Клара крали кларинети. Шише се суши на шосе“. След няколко опита тя установи, че може с лекота да задържа непрекъснато една от тях в дъното на съзнанието си. После отскочи до търговския център и си купи малко прясна царевича и кайма за вечеря, а на излизане размени няколко любезни думи с касиерката Мадж Тилетс и с Дейв Рътлидж, който си седеше на обичайното място до входа на магазина и както винаги плетеше без да

бърза стол от тръстика с възлестите си и сковани от артритата ръце. Само дето старият Дейв напоследък изобщо не изглеждаше толкова възрастен, колкото бяха свикнали да го виждат. Ни най-малко.

И двамата я изгледаха някак предпазливо и тревожно, дори смаяно.

Чуват ме, ама не много добре... Заглушавам ги! Ура!

Рут не знаеше доколко успешно се справя, пък и не биваше да се осланя напълно на своя ход, но той все пак действаше. Това обаче не означаваше, че те не могат да четат мислите ѝ, особено ако няколко души се свържеха в мрежа и вкупом атакуваха нейния мозък, а тя допускаше тъкмо такава възможност. Но най-важното беше, че е постигнала нещо: че в доскоро празния ѝ колчан вече имаше една стрела.

Същата съботна вечер Рут реши да изчака до вторник на обяд, което правеше още около шейсет часа. Ако положението се влошаваше все така, щеше да отиде в щатската полиция в Дери при някой от старите приятели на покойния ѝ съпруг — Монстър Дуган например — и да разкаже какви неща стават на шейсет километра от тях по шосе 9.

Планът не беше от най-добрите, но друг нямаше.

После Рут Маккосланд заспа.

Присъниха ѝ се заровени в земята батерии.

ШЕСТ
РУТ МАККОСЛАНД: КРАЙ

От плана на Рут не излезе нищо заради изчезването на Дейвид Браун. След това тя просто не можеше да напусне градчето. Защото Дейвид го нямаше и всички го знаеха... ала знаеха и това, че момченцето някак си все още продължава да се намира в Хейвън.

По време на „ставането“ винаги идва един момент, който може да се нарече „танца на заблудата“. В Хейвън този момент настъпи с изчезването на Дейвид Браун и започна да се разгръща в процеса на издирването му.

Рут тъкмо слушаше местната емисия новини, когато телефонът ѝ иззвъня. Обаждаше се Мари Браун. Беше изпаднала в истерия и почти не ѝ се разбираше какво говори.

— Успокой се, Мари — рече ѝ Рут и вътрешно се похвали, че вече е вечеряла, защото се очертаваше сериозна работа.

Отначало от думите на Мари единствено ѝ стана ясно, че с детенцето ѝ Дейвид се е случило нещо неприятно по време на някакво детско представление в задния двор, а Хили бил в шок...

— Дай ми Брайънт — помоли я Рут.

— Но ще дойдеш! Обещай ми, че ще дойдеш! — ридаеше Мари. — Моля те, Рут, ела, преди да е мръкнало. Все още има време да го намерим, знам го!

— Разбира се, че ще дойда — отвърна Рут. — Но по-добре ми дай Брайънт.

Брайънт също беше замаян, но поне можа да обясни какво се е случило. Цялата работа звучеше доста налудничаво, но нима нещо в Хейвън вече можеше да я учуди? След представлението публиката си тръгна, останали само Хили и Дейвид да разчистят и приберат реквизита. После Дейвид изчезнал, а Хили припаднал и по-късно не помнел нищо от станалото преди това. Само повтарял, че като види Дейвид ще му подари всичките си пластмасови войничета, но не знаел защо го казва.

— Най-добре е да дойдеш веднага — завърши Брайънт.

На излизане, преди да се качи в колата, Рут спря за малко и хвърли поглед пълен с омраза към главната улица на Хейвън. „Сега пък какво направихте?“ рече си тя. „Какво направихте, по дяволите?“

Рут бързаше, защото до залез-слънце оставаха два часа. Тя веднага събра Брайънт, Ев Хилман, Джон Голдън от отсрещната къща и Хенри Апългейт, бащата на Барни в задния двор на къщата. Мари също искаше да се присъедини към групата на търсачите, но Рут настоя тя да остане при Хили. В сегашното си състояние щеше повече да им пречи, отколкото да помага. Родителите, разбира се, веднага бяха претърсили наоколо, но повърхностно и панически, пък и за себе си бяха убедени, че Дейвид по всяка вероятност е прекосил пътя и е навлязъл в отсрещната гора, затова и търсенето им бе по-скоро хаотично и безцелно мотаене насам-натам.

От притеснените им лица и разпокъсаните думи Рут научи това-онова, но най-много разбра от умовете им.

Това бяха два вида умове: човешки и чужди. В процеса на „ставането“ винаги се стигаше до момент, когато то можеше да се изроди в шизофренична полуда, докато човешкото съзнание се отбраняваше срещу опитите на чуждия разум да го обсеби и завладее. Така се стигаше до принудителното приемане и до танца на неистината.

В този смисъл началото можеше да бъде поставено от Мейбъл Нойс, но нея никой не я обичаше чак дотам, че да танцува. Виж, със семействата Хилман и Браун работата беше точно обратната. И двата рода се кореняха дълбоко назад в историята на Хейвън, хората ги обичаха и уважаваха.

Пък и в края на краищата Дейвид Браун беше съвсем малко дете.

Колективната мрежа на човешкия ум, или така да се каже Рут-съзнанието, си мислеше: „Може пък да се е наврял сред треволяка зад къщата и да е заспал. Това е далеч по-вероятно, отколкото идеята на Мари, че се е загубил в гората, тъй като за да иде в гората трябва да прекоси пътя, а Дейвид е бил послушно момче. Поне за това всички са единодушни. Непрекъснато са му повтаряли никога да не пресича сам шосето. Затова може да се сметне, че едва ли е в гората“.

— Ще претърсим ливадата и полето зад къщата метър по метър — рече Рут. — И няма само да се разхождаме, ами ще сезираме внимателно.

— И ако не го открием? — Очите на Брайънт я гледаха разтревожено и умолително. — Какво ще правим тогава, а, Рут?

Не беше нужно дори да му отвръща, трябваше само да си го помисли. В случай че не успееш да намерят Дейвид скоро, тя щеше да телефонира на още хора и с фенерчета и мегафони всички щяха да се отправят към гората, за да разширят претърсвания район. А ако не откриеха Дейвид до другата сутрин, Рут смяташе да се обади на Орвал Дейвидсън от Юнити и да го накара да доведе копоите си. Цялата тази процедура бе позната на почти всички, тъй като мнозина от жителите на Хейвън бяха редовни участници в разни спасителни групи, особено по време на ловния сезон, когато гората бъркаше от неопитни външни ловци, помъкнали едрокалибрени двуцевки и наконтени в новинички луксозни спортни облекла. Някои от тях често се губеха, но обикновено ги намираха живи и здрави, най-много да бяха гладни и сконфузени.

Рядко се случваше да ги открият мъртви.

Рядко се случваше и да не ги открият въобще.

Сега също всички знаеха, че няма да намерят Дейвид Браун и го знаеха още дълго преди да почнат да го търсят. Умовете им се бяха свързали в мрежа веднага след пристигането на Рут. Беше някаква инстинктивна реакция, неволна като примигването с клепач. Вървяха и търсеха Дейвид със свързани в едно умове. Мислите им се обединиха в толкова силен хор, че в радиус от сто километра, където и да се намираше Дейвид, той сигурно би притиснал главата си с ръце и би извикал от болка. Иначе би ги чул поне от петстотин километра и щеше да знае, че го търсят.

Не, Дейвид Браун в никакъв случай не се беше загубил. Той просто... *не бе там*.

Но понеже това се знаеше от томичукалата, а търсачите все още се мислеха за „човешки същества“, ето как те подхващаха танца на неистината.

Просто „ставането“ изискваше многобройни лъжи.

А онази от тях, която всички си повтаряха, че уж не са се променили изобщо, беше най-голямата.

Това също им бе добре известно. Дори и на Рут Маккосланд.

3

Към осем и половина, когато здрачът вече се превръщаше в нощ, петимата търсачи бяха нараснали на дванайсет. Новината се разпространяваше бързо, дори „ненормално“ бързо. Първо претърсиха всички дворове и ливади откъм къщата на Хили, като почнаха от импровизираната сцена на магическото представление (Рут лично пропълзя отдолу с електрическо фенерче в ръка, защото смяташе, че ако Дейвид Браун изобщо е някъде наблизо, той явно е заспал там, ала видя само изпотъпкана трева и усети някаква особена миризма на електричество, която чак я накара да сбърчи нос от погнуса) и после разшириха обхвата навън към гората.

— Мислиш ли, че е отишъл в гората, Рут? — запита Кейси Тремейн.

— А къде иначе? — уморено отвърна тя.

Главата я болеше отново. Дейвид просто
(не беше там)

бе толкова в гората, колкото и президентът на Съединените американски щати. Все едно...

А в дъното на съзнанието ѝ скоропоговорките се надпреварваха като катерички в затворено колело.

В мрака тя видя как Брайънт Браун внезапно закри лицето си с ръка и се извърна встрани. Настъпи неловка тишина, после Рут рече:

— Ще ни трябват още хора.

— От щатската полиция ли, Рут? — попита Кейси.

Всички я гледаха със сериозни и непроницаеми изражения.

(недей, Рут, недей)

(не викай външни хора, ние ще се погрижим)

(не ни трябват външни хора, докато)

(докато си сменяме кожата)

(и „ставаме“)

(ако е в гората, ще го чуем да вика)

(не ни трябват външни хора, Рут, ш-ш-шт, недей)

(всички те обичаме, ама без външни хора)

Гласовете кънтяха в главата ѝ и сякаш изпълваха околния влажен мрак. Рут виждаше само очертанятията на телата и бялото на лицата, които дори не ѝ приличаха на човешки. „Интересно дали все още има някой със здрави зъби?“ истерично си рече Рут Маккосланд.

Тя отвори уста, като си мислеше, че сигурно ще изпищи, но поне за нея гласът ѝ прозвуча напълно нормално. В главата ѝ скоропоговорките

(Крал Карл и кралица Клара крали кларинети)

препускаха по-бързо от всякога.

— Рано е още да се обръщаме към щатската полиция, нали, Кейси?

Кейси я погледна озадачено, после каза:

— Това ти го решаваш, Рут.

— Добре тогава — рече тя. — Хенри, Джон и вие останалите. Искам да съберете петдесет души, които познават гората. Кажете им да дойдат с електрически фенерчета, иначе няма да ги допусна да участват в претърсването, че току-виж и някой от тях се изгубил.

Рут говореше и усещаше как увереността ѝ се връща, а страхът отслабва. Всички я гледаха с уважение.

— А аз ще се обадя на Адли Маккийн и Дик Алисън — продължи тя. — Брайънт, върни се у вас и кажи на Мари да свари много кафе. Очертава се безсънна нощ, ще имаме много работа.

Хората се разпръснаха. Онези, които трябваше да се обаждат по телефона, се отправиха към къщата на Хенри Апългейт. Тя беше поотдалечената, ала на никой не му се щеше да се връща в дома на Дейвид Браун, тъкмо когато Брайънт щеше да обяснява на жена си, че според Рут Маккосланд четири годишният им син най-вероятно се е загубил

(не беше там)

в неизбродимата гора.

Рут пак се почувства отпаднала. Щеше ѝ се да може някак да убеди себе си, че просто полудява, нищо друго. Тогава всичко би било далеч по-лесно.

— Рут?

Тя се извърна. Наблизо стоеше Ев Хилман, притеснен и уплашен. Побелялата му коса се развяваше около измъченото му лице.

— Хили отново изпадна в несвяст. Очите му са отворени, но...
— Ев потръпна.

— Съжалявам — рече Рут.

— Ще го откарам в болницата в Дери. Брайънт и Мари предпочитат да останат тук, за да помагат в търсенето.

— А защо не повикаш доктор Уоруик?

— Предпочитам в Дери.

Ев я гледаше без да мига. Очите му бяха зачервени и избелели, почти безцветни, ала в тях нямаше никаква налудничавост. Рут изведнъж установи, *че почти не може да чете мислите му* и това така я развълнува, че вълнението ѝ чак я блъсна в главата. Каквото и да ставаше тук в Хейвън, Ев също както и приятелят на Боби, не вземаше участие в него. За някои неща той се досещаше, други усещаше, но нямаше нищо общо с тях.

Възбудата ѝ се превърна в завист.

— Според мен Хили ще се чувства по-добре извън града — продължи Ев. — А ти как мислиш, Рути?

— Съгласна съм — бавно отвърна тя.

Мислеше си за онези гласове в главата ѝ и за това как Дейвид не беше там, но после се насили и прогони тази нелепа идея. *Нищо подобно!* Все пак, интересно дали гласовете бяха човешки? Бяха. Бяха, ама сега...

— Прав си — добави Рут. — Предполагам, че така ще е по-добре за него.

— Можеш и ти да дойдеш с нас, Рути.

Тя го изгледа мълчаливо, после попита:

— Да не би Хили да е направил нещо, Ев? Виждам името му в главата ти, примигва като неонов надпис.

Той вдигна поглед към нея без ни най-малко да е изненадан от факта, че именно тя — здравомислещата Рут Маккосланд — или чете мислите му, или си внушава, че го прави.

— Може. Вцепенението, в което е изпаднал, сякаш се дължи на някоя негова постъпка, за която той сега съжалява. Но и така да е, пак съм сигурен, че не е виновен. Нещо става в Хейвън и оттам идва цялата работа, Рути.

Някъде отзад се захлопна врата. Рут се обърна и видя, че от къщата на Апългейт излизат няколко души и тръгват към тях. Ев също

се озърна, после пак погледна Рут.

— Ела с нас, Рути.

— И да зарежа града си? Не мога, Ев.

— Добре. А ако Хили си спомни нещо...

— Ще ми се обадиш — завърши думите му тя.

— Стига да мога — изсумтя Ев. — Защото нещата отиват на зло.

— Знам — отвърна Рут. — Знам.

— Идват, Рут — намеси се дошлият Хенри Апългейт и изгледа Ев Хилман с хладен и подозрителен поглед. — Повикахме все *добри* хора.

— Чудесно — рече Рут.

Ев отвърна на изпитателния поглед на Апългейт, после мълчаливо се отдалечи. Час по-късно, докато Рут организираше и разпределяше групите за първото обхождане на гората, тя видя как очуканият валиант на Ев се измъкна от двора на Брайънт Браун и свърна по шосето към Бангор. На седалката до Ев седеше малката тъмна фигурка на Хили, неподвижна като манекен в магазин за облекла.

„Желая ви късмет и на двамата“, помисли си Рут. Нея също я измъчваше непреодолимото желание да се махне от това кошмарно място.

Когато колата на стареца изчезна зад първия хълм, Рут се огледа и видя двајсетина мъже и пет-шест жени, застанали от двете страни на пътя, които просто си стояха и я гледаха.

(с обич)

На нея отново ѝ се стори, че телата им се променят и губят своите човешки очертания: те просто „ставаха“ и се превръщаха в нещо, за което тя дори не смееше да си помисли. Променяше се и Рут...

— Какво сте ме зяпнали! — кресна им тя малко прекалено пронизително. — Хайде, да вървим да търсим Дейвид Браун!

Не го намериха нито тази нощ, нито в понеделник, който също се оказа безумно зноен и задушен ден. Към търсачите се бяха присъединили Боби Андерсън и приятелят ѝ, така че бученето на земекопните машини зад фермата на стария Гарик вече не се чуваше, поне за известно време. Приятелят Гардънър не изглеждаше никак добре: беше блед и го мъчеше силен махмурлук. Отначало Рут не вярваше, че той ще може да изкара целия ден с тях и смяташе да го отстрани от групата на търсачите, защото беше почти сигурна, че Гардънър няма да издържи и ще заспи някъде по пътя, но човекът излезе упорит и вървя с тях през цялото време.

Самата Рут също бе на края на силите си. Към умората ѝ от издирването на Дейвид Браун се добавяха и усилията да устои на неуловимите промени, които настъпваха в нейното съзнание.

Бе успяла да подремне едва в ранните часове на понеделнишкото утро, после отново излезе и пак започна да се налива с кафе и да пуши цигара след цигара. Вече ѝ беше съвсем ясно, че не бива да разчита на външна помощ. Иначе който и да дойдеше, щеше веднага да разбере, че в Хейвън става нещо странно и вниманието на външните лица безспорно би се насочило именно към тези особености, а изгубеното момченце щеше да остане на заден план.

Знойният задух продължи и след залез-слънце. По едно време се чуха далечни гръмотевици, но не заваля, нито полъхна ветреца. По небето проблеснаха светкавици и изчезнаха. В храсталаците и шубраците монотонно бръмчаха комари. Под краката на търсачите пукаха сухи съчки, а мъжете тихо ругаеха, докато се препъваха в тъмнината или залитаха по неравния терен. Лъчите на фенерчетата им се лутаха безцелно насам-натам. Сред групата се усещаше някаква трескавост, но липсваше сплотеност и дори още преди да настъпи утрото на вторник вече имаше няколко случая на сбивания помежду им. Безмълвното общуване сякаш не носеше мир и разбирателство в Хейвън, а точно обратното. Рут полагаше отчаяни усилия да поддържа темповете на издирването.

Малко след полунощ, тоест в ранните часове на вторник сутринта, светът изведнъж се отдръпна от нея, подобно на огромна риба, която, както си седи лениво и неподвижно, изведнъж махва с опашка и след миг вече я няма. Като на филм Рут видя как фенерчето се изплъзна от ръката ѝ и падна на земята. Горещата пот, обливаща лицето ѝ, внезапно стана студена, а непрестанната болка в главата ѝ сякаш избухна. Рут дори чу звука от експлозията, все едно че в центъра на мозъка ѝ някой бе дръпнал халката на граната, после буквално видя как някакви ярки крепдешинени ленти пробягаха през преплетените сивкави каналчета на малкия ѝ мозък. Краката ѝ омекнаха, тя залитна и падна в храсталака. На светлината на фенерчето се виждаха дълги и опасни бодили, но кой знае защо на Рут те се сториха по-меки и от пухена възглавница.

Тя опита да извика, но не можа.

Ала всички я чуха.

Към нея се насочиха стъпки. Заподскачаха лъчи на фенерчето.

Някой

(Джъд Таркингтън)

се сблъска с някой друг

(Ханк Бък)

и между двамата се разгоря яростна словесна схватка,

(гледай къде ходиш, глупак такъв)

(внимавай, Бък, че ще те прасна с фенерчето)

после мислите им се съсредоточиха върху нея и то с някаква абсолютна и неподправена

(всички ние те обичаме, Рут)

нежност, ала в тази нежност имаше нещо лепкаво, което я ужасяваше. Някакви ръце я подхванаха и я обърнаха по гръб,

(всички те обичаме и ще ти помогнем да „станеш“)

след което я повдигнаха внимателно.

(И аз те обичам, Рут, но недей да спориш и да се съпротивляваш. Само гледай да намериш Дейвид Браун, нищо друго.)

(всички те обичаме, Рут...)

Рут забеляза, че някои от хората плачеха, но други (колкото и да не ѝ се искаше да го признае) ръмжаха и бърчеха устни, точно като кучета преди да се счепкат.

Ад Маккийн я откара у дома ѝ, а Хейзъл Маккрийди я сложи да си легне. Рут потъна в мъчителна дрямка, изпъстрена с объркани сънища, от които когато се събуди във вторник сутринта си спомняше само един: как Дейвид Браун се задушаваше и умира на някакво място, дете почти нямаше въздух. Момченцето лежеше върху суха и напукана тъмна почва, която почти се сливаше с черното небе, от което блестяха неземно ярки звезди. От устата на Дейвид рукна кръв, а очите му се пръснаха и точно тогава Рут подскочи ужасено и се събуди.

Тя стана и веднага се обади в кметството. Отсреща ѝ отговори Хейзъл, която я осведоми, че почти целият град е излязъл в гората, за да се включи в издирването на Дейвид. Но ако не го намерели до утре... Хейзъл млъкна и не довърши изречението.

Беше вторник, десет часа сутринта, когато Рут отново се присъедини към търсачите. Групата вече бе навлязла петнайсетина километра навътре в гората.

Нют Берингър я погледна и каза:

— Нямам

(*никаква работа тук, Рут*)

— ... и това ти е добре известно — завърши гласно мисълта си той.

— Напротив, Нют — отвърна тя с нехарактерна за нея рязкост. — А сега ме остави на мира, защото нямам време за приказки.

Рут остана в гората през целия безкраен и зноен следобед, като викаше с всичка сила името на Дейвид, чак докато не прегракна съвсем. А на мръкване Бийч Джърниган я върна обратно в града. Отзад в камионетката му имаше нещо покрито с брезент, но Рут нито знаеше, нито се интересуваше какво е то. Единственото ѝ желание бе да остане в гората, но понеже силите я напуснаха, тя се боеше, че ако припадне отново, никой нямаше да ѝ позволи да участва в по-нататъшното търсене. Затова реши да се прибере за малко къщи, да похапне и да поспи пет-шест часа.

Тя влезе в кухнята и си направи сандвич с шунка, после си наля чаша мляко вместо кафето, което всъщност ѝ се пиеше и отнесе малката си вечеря на горния етаж в класната стая. Остави подноса на бюрото и седна да погледа куклите. Те също я зяпаха със стъклените си очи.

„Стига вече смях и игри“, помисли си Рут. „Часът започва, всичко спри. Който покаже език и зъби...“

Мисълта ѝ заглъхна.

По едно време тя се сепна и не че точно се събуди, но се върна към действителността и си погледна часовника. После смаяно ококори очи. Бе донесла вечерята си в класната стая към осем и половина и подносът още си стоеше до лакътя ѝ, само че вече беше единайсет и четвърт.

Пък и...

... пък и някои от куклите си бяха сменили местата.

Германското момченце например, облечено в баварско кожено панталонче, вместо да си седи между японката с изящно кимоно и индийката с нейното сари, се беше облегнало на лейди Ефанби. Рут се изправи с разтуптяно сърце и се огледа. Хопи се беше преместила в скута на хаитянския вуду, направен от зебло и с бели кръстчета вместо очи. А руският мужик лежеше по гръб на пода и гледаше в тавана, отметнал назад глава като на труп, току-що свален от бесилката.

Кой ми е разместил куклите? Кой е бил тук?

Тя продължаваше да се оглежда като полудяла и дори всеки момент очакваше да зърне оня побойник Елмър Хейни, изправил се в тъмния ъгъл, където беше бюрото на Ралф, да я гледа и да се хили с тъпата си усмивка. „Нали ти казах, жено, че си само една загубена и нахална путка.“

Нищо. Нямахте никой.

Кой е бил тук? Кой ми е разместил...

Сами се разместихме, скъпа.

Това беше някакво лукаво и ехидно гласче.

Рут машинално посегна към устата си. Очите ѝ щяха да изскочат от ужас. Едва тогава видя едрите и разкривени букви, изписани на черната дъска. Някой ги бе надраскал с такава сила, че тебеширът се беше чупил на няколко пъти, което се виждаше от търкалящите се в улея на дъската парчета.

ДЕЙВИД БРАУН Е НА АЛТАИР-4.

Какво? Какво? Какво значи...

„Значи, че е твърде далеч“, каза Хопи и изведнъж от ватените ѝ пори изби зеленикава светлина. Рут я гледаше вцепенена от ужас, а дървеното лице на куклата зловещо ѝ се ухили до ушите. От устата изпадна умрял щурец и сухо тропна на пода. *Твърде далеч, твърде далеч, твърде далеч...*

„Не! Не вярвам!“ изпищя Рут.

Целият град, Рут... е отишъл твърде далеч... твърде далеч... твърде далеч...

Не!

Изгубен... изгубен...

Очите на картонената кукла Грейнър внезапно се изпълниха със същия зеленикав огън. „И ти си изгубена“, рече куклата. „Вече си полудяла досущ като останалите, а Дейвид Браун ти е само повод да си тук...“

Не...

Всичките ѝ кукли мърдаха неспокойно, а зеленото пламъче прескачаше от една на друга, докато цялата класна стая не започна да припламва и Рут ужасено си представи, че се намира във вътрешността на някакъв призрачен изумруд.

Гледаха я със стъклените си очи и тя най-сетне проумя защо навремето куклите ѝ толкова бяха уплашили малката Едуина Търлоу.

Лукави и потайни, гласчетата им шумоляха и ѝ нашепваха... но те бяха и гласовете на града. Това Рут Маккосланд го знаеше много добре.

Дори си мислеше, че вероятно става дума за последните частици здрав разум, останали в града... и в нея.

Нещо трябва да се направи, Рут. Говореше ѝ порцелановата китайска кукла и по устните ѝ се стичаше огън, но гласът принадлежеше на Бийч Джърниган.

Трябва да предупредиш някого. Това вече беше гумената френска кукла, ала с гласа на Хейзъл Маккрийди.

Да, ама никой няма да те пусне извън града, Рут. Думите дойдоха откъм куклата на Никсън, чиито два пръста бяха вдигнати във

формата на знака „V“, ала всъщност говореше Джон Ендърс от прогимназията. *Могат, но ще сбъркат.*

Всички те обичат, Рут, но опитай ли да напуснеш града, веднага ще те убият. Знаеш го, нали? Това бе Кюпай, чиято гумена глава приличаше на обърната обратно сълза, а гласът беше на Джъстин Хърд.

Трябва да дам някакъв знак.

Правилно, Рут. Знак и ти знаеш как...

Използвай ни нас, ние ще ти покажем...

Тя залитна и отстъпи, после вдигна ръце към ушите си, сякаш да прогони гласовете. Лицето ѝ бе цялото разкривено от ужас. Най-много се уплаши от това, че изобщо можа да сметне тези гласчета за последните остатъци на здравия разум. Сега вече беше сигурна, че всичката лудост на Хейвън е тук, право пред нея.

Знак, точно така. Ще ти покажем какво да направиш, Рут. Ние знаем, а ти ИСКАШ да знаеш. Кметството, Рут... Часовниковата кула...

Шумолящите гласчета внезапно подеха напева: *Кметството, Рут! Да! Да! Това е! Кметството... Кметството... Да!*

Стига! изпищя тя. Стига, стига! Моля ви...

След това, за първи път откакто на единайсет години припадна, след като спечели онова надбягване на една миля, организирано от методистката църква, Рут Маккосланд отново загуби сваят.

По някое време през нощта тя се поразмърда и замаяно слезе в спалнята, без да посмее да погледне назад. Боеше се. Главата ѝ пулсираше като след препиване, което ѝ се беше случвало веднъж-дваж, когато си бе позволявала да изпие някоя и друга чашка в повече. Освен това Рут смътно усещаше как старата викторианска къща се поклаща и проскърцва подобно на дървена шхуна, попаднала на силно вълнение. Всъщност, докато бе лежала безчувствено на пода в класната стая, над централните и източните райони на Мейн беше бушувала страхотна гръмотевична буря. Откъм северозапад в цяла Нова Англия бе нахлул студен фронт, който най-после успя да измести неподвижно заседналата от десетина дни влажна жега. Тази рязка промяна във времето се придружаваше от незапомнени гръмотевични бури, най-силните от които не засегнаха Хейвън, но въпреки това градчето остана без електроснабдяване в продължение на няколко дни.

Прекъсването на електричеството обаче не беше кой знае каква трагедия, понеже Хейвън вече си имаше собствено уникално енергозахранване. В случая най-важното нещо бе промяната на времето. Когато тя настъпи, Рут съвсем не беше единствения човек в градчето, събудил се посред нощ с непоносимо главоболие.

Всички, от най-възрастния до най-младия жител на Хейвън, отвориха очи с едно и също усещане, а през това време ураганните ветрове гонеха задушния въздух на изток към океана и го разкъсваха на дребни и безобидни повеи.

Рут спа до един часа на обяд в сряда. Когато се събуди, главата още я понаболяваше, но тя взе два аналгина, така че към пет следобед вече се чувстваше съвсем наред. Вярно, имаше лека мускулна треска и тялото ѝ бе някак сковано, но това бяха все дреболии в сравнение с нещата, които я тормозеха от началото на юли, затова и не можаха да помрачат доброто ѝ настроение. Дори и притесненията за Дейвид Браун останаха на заден план.

На главната улица ѝ направи впечатление, че всички минувачи, с които се разминаваше, гледаха някак особено, все едно че току-що се бяха отърсили от влиянието на приказен магьосник.

Рут се запъти към кабинета си в сградата на кметството, като през цялото време се наслаждаваше на лекия ветрец, който си играеше с косите ѝ и гонеше малки облачета по кристалната синева на небето, сякаш вече бе настъпило циганското лято. На полето зад училището някакви деца пускаха хвърчило и тя чак се засмя от възторг.

В кабинета си обаче Рут мигновено забрави за смеха и побърза да свика на съвещание тримата общинари на Хейвън, заедно с кмета и Брайънт и Мари Браун. Първата ѝ работа беше да им се извини, че още не е уведомила щатската полиция за изчезването на момченцето, защото смятала, че ще го открият бързо, най-много до следващия ден, ако не още същата вечер. Тя добре разбираше, че нищо не я оправдава, ала нека поне всички знаят защо не го е сторила. После Рут добави, че това е най-голямата грешка, която е допуснала за целия си мандат като констабъл на Хейвън и никога няма да си я прости, особено ако се окаже, че Дейвид Браун е сериозно пострадал.

Брайънт я слушаше и мълчаливо клатеше глава. Изглеждаше изнурен и замаян. А Мари се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Няма защо да се обвиняваш, Рут — тихо рече тя. — Има и други причини. Всички ги знаем, нали? — Останалите кимнаха.

„Вече не мога да им чета мислите“, внезапно установи Рут, но тъкмо тогава нещо ѝ пошушна: „А нима някога си могла, Рут?“

Наистина ли? Не беше ли това по-скоро халюцинация, породена от притесненията ти за Дейвид Браун?“.

Можех, можех.

Да повярва, че е било халюцинация, щеше да опрости нещата, но нямаше да бъде вярно. Освен това сега Рут изведнъж усети и нещо друго: „въпреки всичко тя все още долавяше чуждите мисли“. Беше като далечно бучене, както когато си допрял до ухото си раковина, за което децата казват, че е шумът на морето. Тя не знаеше какви точно са мислите им, но ги чуваше. Интересно дали и те я чуваха?

„ЧУВАТЕ ЛИ МЕ?“ с всичка сила кресна Рут наум.

Ръката на Мари Браун сепнато подскочи към слепоочието ѝ, сякаш я бе пронизала остра болка. Нют Берингър се намръщи, а Хейзъл Маккрийди, която дращеше нещо в бележника пред себе си, вдигна поглед, все едно че Рут бе проговорила гласно.

Ясно. Чуват ме.

— Както и да е. Станалото, станало — приключи Рут. — Но сега е крайно време да уведомя щатската полиция. Смятате ли, че е редно да го направя?

При нормални обстоятелства на нея и през ум нямаше да ѝ мине да им задава подобни въпроси. Всъщност ѝ плащаха немалка заплата, за да отговаря на въпроси, а не да пита.

Но сега нещата в Хейвън се бяха променили. Всичко беше различно, независимо от прохладния ветреца и свежия въздух. Много различно.

Погледнаха я с изненада и дори леко възмущение.

Гласчетата в главата ѝ зазвучаха съвсем отчетливо: *Недей, Рут, недей... не ни трябва никакви външни хора... сами ще се справим... без външни хора докато „ставаме“... ш-ш-шт... недей, Рут... ш-ш-шт...*

А навън внезапен повей на вятъра разтърси прозорците на кабинета на Рут и стъклата издрънчаха. Адли Маккийн извърна очи към тях, другите го последваха, после той се усмихна, озадачено и някак криво.

— Разбира се, Рут — каза Адли. — Щом смяташ, че е време да се обадим на щатските полицаи, значи е време. Всички вярваме на преценката ти, нали така?

Останалите кимнаха.

С една дума в сряда следобед времето се беше променило, духаше вятър и издирването на Дейвид Браун бе поето от щатската полиция. Още същата вечер снимката му се появи по всички местни телевизионни канали заедно с телефонен номер, на който хората можеха да се обаждат по всяко време на денонощието.

В петък обаче Рут Маккосланд осъзна, че току-що отминалите сряда и четвъртък не бяха нищо друго освен краткотраен отдих по средата на непрекъснат процес. Просто тя се движеше бавно и неотклонно към някаква неземна лудост.

Част от съзнанието ѝ смътно отчиташе този факт и се опитваше да се съпротивлява, но нищо не можеше да спре процеса. Единствената ѝ надежда бе, че в налудничавите гласове на куклите ѝ се съдържаха и известна доза истина.

Сякаш като на кино тя видя как ръката ѝ се протегна към чекмеджето в кухнята и извади най-острия нож — оня, с който обикновено чистеше риба. Взе го и се качи горе в класната стая.

Там още блещукаше прогнилата зеленикава светлина. Светлината на томичукалата. Вече всички в града ги наричаха така, пък и името си го биваше, нали? Така е, съвсем прилично име. Томичукалата.

Дай някакъв знак. В момента можеш да направиш само това, нищо друго. Искат да се отърват от тебе, Рут. Обичат те, ама любовта им е станала убийствена. Нищо чудно да е израз на някакво перверзно уважение, защото всъщност още ги е страх от тебе. Боят се дори и сега, макар и ти вече да си почти толкова луда, колкото всички останали. Може някой да чуе сигнала ти... да го чуе... да го види... да го разбере.

На дъската сега имаше някаква тромава и несръчна рисунка на часовниковата кула на кметството, все едно че бе правена от първокласник.

Рут не успя да си свърши работата с куклите в класната стая. Просто призрачното пулсиращо зеленикаво сияние направо я вбесяваше, затова тя ги премести една по една в ъгъла на мъжа си и там им разпори коремите като опитен хирург: и на французойката, и на клоуна от миналия век, и на Кюпай. Не пропусна нито една кукла. После напъха в прорезите някакви дребни устройства, сглобени от малки батерии, проводници, платки от стари калкулатори и картонените цилиндри от рола тоалетна хартия, а след това чевръсто ги заши с дебел черен конец. На бюрото на мъжа ѝ редицата голи кукли бързо растеше и в един момент те започнаха да ѝ приличат на мъртви деца, жертви на масово отравяне, съблечени и ограбени след смъртта им.

От средата на всеки шев се подаваше върхът на картонения цилиндър подобно на някакъв странен телескоп, а тоалетната хартия щеше да служи за насочване и канализиране на силата. Рут нямаше ни най-малка представа откъде е научила всичко това и как точно ѝ е хрумнало да направи устройствата. Познанието ѝ сякаш бе дошло от същото място,

Алтаир-4)

където бе изчезнал Дейвид Браун.

Докато продупчваше с ножа меките им и беззащитни тела, зелената светлина издишаше отвътре като от спукана гума.

(Изпращам сигнал)

чрез убийството на единствените деца, които някога съм имала.

Сигналът. Мисли за сигнала, не за децата.

С помощта на удължителен шнур Рут навърза куклите една за друга във верига, като предварително бе зачистила изолацията от краищата му, а после напъха лъскавия меден проводник във фишека,

който бе конфискувала от Гърбушко, четиринайсет годишния син на Бийч Джърниган, горе-долу една седмица преди началото на цялата лудост. (На момчето му викаха Гърбушко, понеже едното му рамо бе малко по-високо от другото.) След това Рут колебливо изгледа празните чинове на класната стая. Вътре все още бе достатъчно светло, за да се вижда рисунката на часовниковата кула на кметството, която самата тя бе направила през един от онези празни периоди, които сякаш ставаха все по-дълги и по-дълги.

На рисунката стрелките на часовника показваха три часа.

Рут заряза работата си и отиде да си легне. Заспа сравнително бързо, но сънят ѝ бе мъчителен, тя стенеше и се въртеше неспокойно. А гласчетата продължаваха да звучат в главата ѝ и нашепваха странни и объркани мисли: за отмъщение, за печене на сладкиши, сексуални фантазии, притеснения за необичайния ѝ мензис, нови идеи за непознати устройства и машини, мечти за власт. И всичко ставаше на фона на някакъв почти недоловим нелеп тътен, все едно че през главата ѝ протичаше замърсен до крайност поток, заливащ я с мислите на нейните съграждани, само дето това изобщо не бяха „човешки“ мисли, защото онази част от съзнанието на Рут, която се бе вкопчила упорито в останките от здравия ѝ разум, знаеше истината: гласовете съвсем не принадлежаха на хората, с които тя бе израсла и живяла години наред. Това бяха гласове на чужденци. На томичукалата.

В четвъртък на обед Рут вече бе сигурна, че промяната във времето не беше решила нищо.

Щатската полиция пристигна, ала не започна широкообхватно издирване, тъй като от доклада на Рут — подробен и изчерпателен, както винаги — ставаше ясно, че четиригодишният Дейвид Браун не би могъл сам да се отдалечи на по-голямо разстояние, отколкото вече бе претърсено от местните жители, освен ако не е бил отвлечен. Това бе версията, с която трябваше да се заемат сега. Към доклада имаше приложени и топографски карти, изпълнени с ръкописните бележки на Рут, от които се виждаше, че тя бе ръководила издирвателните мероприятия безупречно.

— Направила си всичко както трябва, Рути — каза й Монсър Дуган същата вечер. Беше сбърчил чело толкова силно, че всяка бръчка приличаше на цепнатина от земетресение. — Не си пропуснала нищо. Но трябваше да ни уведомиш по-рано.

— Извинявай, Буч.

— Както и да е — сви рамене той. — Станалото — станало.

— Така е — отвърна тя и се усмихна вяло. Това беше една от любимите фрази на Ралф.

Буч й зададе купища въпроси, само не и онзи, който тя искаше да чуе: „Рут, какво става в Хейвън?“. Всъщност силните ветрове бяха прочистили атмосферата на градчето и никой от пристигналите външни хора не бе забелязал нищо особено.

Ала неприятностите си оставаха. Злата магия продължаваше да действа, сякаш вече нищо не можеше да я спре. Поне така си мислеше Рут и се питаше какво ли би станало, ако в Хейвън изпратят лекарски екип за масов преглед на цялото население. Дали биха установили недостиг на железни минерали у жените или оплешивяващи отпред мъже? Или подобро зрение (особено периферното), плюс внезапна загуба на зъби? А защо не и хора със силно увеличен коефициент на интелигентност: толкова чувствителни, че — ха-ха! — чак могат да ти четат мислите?

В сряда през нощта Рут загуби още два зъба. Единия го намери на възглавницата си в четвъртък сутринта и той ѝ се стори като някакво гротескно жертвоприношение на феята от приказките, а другият го нямаше никъде. Рут допусна, че го е глътнала насън, макар че ѝ беше все едно какво е станало с него.

Маниакалната идея да взриви кметството вече се бе превърнала в нещо като отровен бръшлян, здраво обгърнал и обсебил цялото ѝ съзнание. Гласчетата на куклите ѝ го нашепваха като обезумели. В петък Рут направи последен опит да се измъкне от тяхната хватка.

Тя реши да напусне града: в крайна сметка той вече не беше нейният град. Според нея самият факт, че още не го бе напуснала, не можеше да означава нищо друго освен капан, заложен за нея от томичукалата и тя се бе хванала в него, също като Дейвид Браун, все едно беше заек.

Отначало си мислеше, че старият ѝ додж няма да запали, защото те несъмнено щяха да са му направили нещо, но за нейно учудване колата ѝ се оказа в ред.

После си рече, че явно няма да я пуснат да излезе от Хейвън и ще я спрат с безумните си усмивчици и безкрайните внушения *всички ние те обичаме, Рут*. Нищо подобно.

Тя подкара по главната улица и се насочи извън града. Седеше изправена и стискаше волана с побелели кокалчета на пръстите, на устните ѝ бе застинала мрачна усмивка, а в главата ѝ прелитаха

(чичковите червенотиквеничковчета крал карл и кралица клара крали кларинети)

скоропоговорки. Изведнъж усети как погледът ѝ се извъръща към часовниковата кула на кметството

(сигналът, Рут, дай знак)

(експлозията)

(взриви я чак до Алтаир-4, Рут)

и тя се стегна, за да не гледа натам. Идеята за взривяване на кметството, чрез което да привлече вниманието към ставащите в Хейвън неща, беше абсолютно налудничава. Все едно заради бълхата да подпалиш юргана.

Рут се почувства много по-добре, когато тухлената кула се скри от погледа ѝ.

Тя излезе на шосето за Дери и настъпи педала на газта докрай (като се има предвид възрастта му старият ѝ додж се движеше забележително бързо). Чувстваше се като човек, измъкнал се по случайност от бърлогата на кръвожадни лъвове, благодарение не толкова на собствените му усилия, колкото на чист късмет. Въпреки това обаче, докато градчето се отдалечаваше зад гърба ѝ, Рут все още продължаваше да си мисли, че непременно ще започнат да я преследват.

Тя караше и непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, защото всеки момент очакваше появата на колите на преследвачите. Беше сигурна, че ще искат да я върнат обратно.

Твърде много я обичаха, за да я пуснат да си иде.

Но шосето отзад си оставаше пусто. Нямаше го нито Дик Алисън, подкарал едната от трите пожарни камионетки на градчето, нито Нют Берингър и старият му ментовозелен олдсмобил, нито Боби Тремейн със своя жълт додж чалънджър.

Рут наближи разделителната линия между общините на Хейвън и Албиън и подкара още по-бързо. Колкото повече се доближаваше до тази линия — за която основателно или не вече си мислеше, че е точката, отвъд която щеше да е спасена — толкова повече последните две седмици ѝ се струваха като някакъв черен и уродлив кошмар.

Няма да се върна. Няма.

Кракът ѝ все повече натежаваше върху педала на газта.

Изведнъж обаче в главата ѝ изплува някакво предупреждение. Вероятно се дължеше на нещо, казано ѝ някога от гласчетата, което подсъзнанието ѝ бе запаметило. Нали от известно време насам мозъкът ѝ се пълнеше с всякаква информация, както насън, така и наяве. Точно когато пред нея се появи табелата с надписа

А
Л
Б
И
Ъ
Н

кракът ѝ отпусна газта и стъпи върху спирачката. Педалът хлътна почти докрай, преди да окаже някакво въздействие, защото през последните четири години никой не го беше регулирал. Рут свърна вдясно и отби върху банкета. Зад нея се вдигна облак прах, бял и сух като костено брашно. Вятърът отново бе престанал и въздухът около Хейвън пак беше замрял в предишната си неподвижност. Рут си рече, че вдигнатият от нея прахояк вероятно няма скоро да се уталожи.

Сграбчила волана с две ръце тя седеше и се чудеше защо е спряла.

Чудеше се. Почти знаеше. Започваше

(да „става“)

да схваща. Да се досеща.

Бариера? За това ли си мислиш? Че са поставили бариера на пътя, така ли? Че са превърнали целия Хейвън в мравуняк, върху който са сложили похлупак? Глупости, Рут! Пълни глупости!

Само че си беше точно така. Доказваше го не само простата логика и опитът ѝ, но и сетивата ѝ също го долавяха. А докато седеше в купето и слушаше ленив джаз (от някаква студентска станция с малък обхват, излъчваща от Бъргенфилд, Ню Джърси) покрай нея мина камион пълен с пилета, най-вероятно на път към Дери. Миг по-късно в обратната посока профуча шевролетът на Нанси Вос. Отзад на бронята му имаше лепенка, на която пишеше „ПРОФЕСИОНАЛИСТИТЕ ИЗПОЛЗВАТ САМО ПРЕПОРЪЧАНА ПОЩА“.

Нанси изобщо не погледна към Рут, просто си караше по пътя. Очевидно отиваше в Огъста.

Виждаш ли? Нищо не ги спира, помисли си Рут.

Така е, рече някой в главата ѝ. Това за тях не важи, Рут. Важи само за тебе, за приятеля на Боби Андерсън и може би за още един-двама други. Ако не вярваш, опитай, за да видиш какво ще стане. Подкарай с осемдесет километра в час и само гледай как ще спреш. Иначе всички те обичаме и ще ни е много неприятно да наблюдаваме какво ще ти се случи, ама не сме в състояние да го предотвратим. Няма как.

Вместо да подкара, тя излезе от колата и отиде до крайпътната табела на разделителната линия. Сянката ѝ се мъknеше по петите, а жаркото юлско слънце я удряше право в главата. Откъм къщата на

Боби се дочуваше неясният, но неспирен грохот на машините. Пак копаеха. Ваканцията на Дейвид Браун свърши. Рут усещаше, че всички се приближават до... до *нещо*. Обхвана я някаква неясна паника.

Тя наближи табелата, отмина я и продължи да върви... В сърцето ѝ се промъкна дива надежда. *Беше напуснала Хейвън. Вече се намираше на територията на Албиън.* Само след миг и щеше да се затича към най-близката къща, към най-близкия телефон. Рут ... забави крачка.

По лицето ѝ се изписа удивление, което постепенно премина в избистрена и ужасяваща сигурност.

Ставаше ѝ все по-трудно да върви напред. Самият въздух сякаш се бе превърнал в пружина, която опъваше кожата по челото и скулите ѝ и я притискаше в гърдите.

Рут наведе глава и продължи. От усилието устните ѝ се бяха разкривили в грозна гримаса, по шията ѝ изскочиха жили. Приличаше на жена, вървяща срещу ураганен вятър, макар и листата на дърветата от двете страни на шосето да висяха отпуснато. В момента тя изпитваше почти същото чувство като Гардънър, когато той опита да бръкне в специалния бойлер на Боби Андерсън. Струваше ѝ се, че целият път е блокиран от някакъв невидим чорапогащник, направен по мярката на древногръцките титани. „Вярно, чувала съм за съвършено прозрачни чорапогащници“, истерично си помисли Рут, „но това наистина е нелепо“.

От силния натиск гърдите започнаха да я болят. Внезапно краката ѝ взеха да се хлъзгат по настилката на шосето. Паниката съвсем я сграбчи. Явно бе достигнала и леко задминала онази точка, откъдето започваше еластичното съпротивление на невидимата бариера и сега то я връщаше обратно.

Рут опита да се обърне, за да се измъкне от лепкавата сила, но загуби равновесие и отскочи назад пряко волята си, зяпнала от изненада. Все едно че се беше блъснала в гигантски гумен балон.

Краката ѝ за миг се откъснаха от земята, тя полетя и падна на колене, като при това се ожули здравата и си скъса роклята. После се изправи, простена леко от болка и се върна в колата.

Седя вътре поне двацет минути, та охлузеното малко да я отпусне, като гледаше вяло профучаващите и в двете посоки на шосето

коли и камиони. По едно време на велосипеда си с въдица в ръка покрай нея мина и Ашли Рувъл, който я видя и вдигна ръка за поздрав.

— Привет, госпожо Маккосланд — изфъфли бодро той и се усмихна широко.

Във фъфленето му няма нищо странно, отпаднало си рече Рут, като се има предвид, че момчето е останало съвсем без зъби. Тя обаче не успя да потисне хладната тръпка, побила я от следващите думи на Ашли:

— Всички ние много ви обичаме, госпожо Маккосланд...

Тя поседя още малко, после запали, направи обратен завой и пое през знойната тишина обратно към Хейвън. Докато караше по главната улица към дома си, ѝ се струваше, че твърде много хора я заглеждат с някакви лукави искрици в очите си.

Рут вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и видя в него очертанията на часовниковата кула, която се намираще в началото на късата главна улица на градчето.

Стрелките на часовника приближаваха три часа.

Тя спря пред къщата на Уенди Фанин, паркира небрежно и остави двигателя да работи на празни обороти, без да вади контактния ключ. На арматурното табло пред нея глуповато просветваше червена лампичка, а Рут седеше отпуснато на седалката и унесено гледаше в огледалото за обратно виждане. Когато дойде на себе си, часовникът на кулата тъкмо отмерваше шест. Беше загубила три часа... и още един зъб. Пропиляното време го нямаше никакво, но зъбът — резец — се търкаляше в скута ѝ.

По-късно куклите ѝ говориха през цялата нощ и Рут си помисли, че нищо от онова, което ѝ казаха, не би могло да се нарече чак пълна лъжа... И това бе най-ужасното от всичко. Тя седеше в противното им зеленикаво присъствие и слушаше лунатичните им разкази.

Те ѝ обясниха, че тя с пълно право смята, че полудява. Ако се направела рентгенова снимка на мозъка ѝ, или на мозъка на кой да е друг жител на Хейвън и после я покажели на произволен невролог, той сигурно начаса би побягнал от ужас. Просто мозъкът ѝ се изменял. „Ставал“.

Зъбите ѝ, пардон — бившите ѝ зъби, също „ставали“. И очите. Нима не вижда, че цветът им се променя? Точно така: вече не са тъмнокафяви, а изсветляват. Онзи ден например в „Хейвън Лънч“ забелязала ли е какво е станало с яркосините очи на Бийч Джърниган? И те се променят и придобиват светлокафяв цвят, досущ като нейните...

Светлокафяви очи... падащи зъби... Господи, какво става с нас?

Куклите я гледаха с мънистените си очета и ѝ се усмихваха.

Не се притеснявай, Рут. Това са само пришълците от космоса, за които от години се правят евтини филмчета и сериали. Разбираш го, нали? Нашествието на томичукалата. Ако искаш да ги видиш тъкмо такива, каквито ги представят в разните му фантастични книги и филми, само погледни в очите на Бийч Джърниган. Или на Уенди. А може и в твоите.

— Значи ме разяждат отвътре, така ли? — прошепна Рут в летния мрак, докато петъчната нощ преливаше в съботното утро.

„А ти какво мислиш, че е «ставането», Рут?“, засмяха се куклите и върху съзнанието ѝ още веднъж падна милостиво було.

Когато се събуди в събота сутринта, слънцето отдавна бе изгряло, непохватната рисунчица на часовниковата кула на кметството продължаваше да си стои на черната дъска в класната стая, а върху покритото с чаршаф бюро на Ралф имаше над две дузини портативни калкулатори, натъпкани в брезентовата ѝ торба, с която Рут навремето ходеше да събира волни пожертвования за Дружеството за борба с раковите заболявания. Върху някои от тях дори се виждаха лепенки с надписи. **БЕРИНГЪР. ХЕЙЗЪЛ МАККРИЙДИ. ОБЩИНСКА СОБСТВЕНОСТ. ДАНЪЧНА СЛУЖБА.** Май съвсем не беше спала тази нощ, а по-скоро бе изпаднала в един от онези празни периоди и през това време бе откраднала калкулаторите на общината.

Защо ли?

Не е твоя работа да питаш, Рут, прошепнаха ѝ куклите и тя вече с всяка изминала минута и секунда разбираше все по-добре какво беше уплашило толкова малката Едуина Търлоу. От тебе се иска само да изпратиш сигнала... и да умреш.

Интересно каква част от тази идея е моя и до каква степен те ме насилват да го сторя?

Няма значение, Рут. Каквото има да се случва, ще се случи, затова го направи, колкото можеш по-скоро. Престани да мислиш. Просто го направи, защото част от тебе също го иска, нали?

Да. Всъщност го искаше „по-голямата“ част от нея. Дори искаше не само да даде знак на външния свят или нещо подобно, защото това щеше да е едва глазурата от разум върху пищната шоколадова торта на тоталната полуда.

Рут направо искаше да стане част от експлозията.

Картонените цилиндри от тоалетната хартия щяха да насочат силата към часовниковата кула подобно на разрушителна стихия и самата кула щеше да литне като ракета, а взривната вълна щеше да разтърси улиците на осквернения Хейвън и да ги покрие с разруха, точно каквото желаше Рут. Именно това желание бе част от нейното „ставане“.

Същата вечер Буч Дуган ѝ се обади по телефона, за да ѝ каже докъде са стигнали със случая Дейвид Браун. Някои неща се оказали доста необичайни. Хилман, братчето на момчето, бил в болницата, и то в състояние, което силно наподобявало кататония. Дядо му също не бил много по-добре, защото започнал да разправя наляво и надясно как Дейвид Браун не се бил загубил, а направо изчезнал. С други думи искал да каже, че онзи фокус всъщност бил съвсем истински. На всичкото отгоре твърдял, че половината от жителите на Хейвън полудявали, а останалите вече били абсолютно ненормални.

— Старецът дори отиде до Бангор и говори с един тип на име Брайт, репортер от „Дейли Нюз“ — добави Монстър. — От вестника искали факти, а получили пълни щуротии. Тоя старец почва да ми лази по нервите, Рут.

— По-добре му кажи да не се връща — отвърна тя. — Защото иначе няма да може да напусне отново града.

— *Какво?* — викна Монстър. Гласът му изведнъж заглъхна. — Нещо връзката пропада, Рут. Не те чувам.

— Казах, че утре може да имаме повече късмет. Все още не съм изгубила надежда. — Тя си разтри слепоочието и изгледа куклите, подредени в редица на бюрото на Ралф и навързани с проводници една за друга като адска машина на терорист. — Утре очаквай сигнал.

— *Какво?* — Гласът на Монстър почти изчезна сред увеличаващите се смущения по линията.

— Дочуване, Буч. Благодаря, че се обади. Ослушвай се за сигнала. Мисля, че ще се чуе чак в Дери. Към три часа.

— *Рут, не те чувам... Обади ми се ти... След малко...*

Тя окачи слушалката на безполезния вече телефон и пак погледна към куклите, после се заслуша в усилващата се врява в главата си и зачака да настъпи нужния час.

Неделята се оказа ден като от пощенските картички с изгледи от щата Мейн: ясен, топъл и безоблачен. В един без четвърт Рут Маккосланд, облечена в красива синя лятна рокля, напусна дома си за последен път. Тя излезе, заключи входната врата и се изправи на пръсти, за да окачи ключа на малката кукичка, забита в дървото на рамката. Навремето Ралф постоянно повтаряше, че дори и най-несръчния крадец веднага би намерил ключа, защото това ще е първото място, където би погледнал, но Рут упорстваше и продължаваше да го оставя все там. Къщата им така и не бе обрана никога. В крайна сметка, според Рут, всичко беше въпрос на доверие между нея и родния ѝ град.

Тя тръгна надолу по стълбите и помъкна след себе си старата пътна торба на Ралф, в която бе напъхала куклите.

По тротоара вървеше Боби Тремейн и си подсвиркваше някаква мелодия. Той я видя и каза:

— Да ви помогна ли, госпожо Маккосланд?

— Не, не. Благодаря ти, Боби.

— Добре. — Той ѝ се усмихна. В устата му бяха останали едва няколко зъба, подобно на порутени тараби по оградата на дом, обитаван от духове. — Ние всички те обичаме.

— Знам — отвърна Рут, докато качваше торбата на предната седалка в колата. — Знам го чудесно.

(какво мислиш, Рут, къде отиваш)

(Крал Карл и кралица Клара крали кларинети)

(кажи ни, Рут, кажи ни какво ти наредиха куклите)

(чичковите червеноотиквеничковчета)

(хайде, Рут, това ли е което искаме, или не)

(искаш ли да се запознаеш с крал Карл)

Тя погледна Боби и се усмихна, а той трепна и някак като че ли се смути.

(Обичате ме, така ли?... Да, ама ви е страх, и с основание)

— Тръгвай, Боби. Остави ме на мира — подкани го Рут и Боби си тръгна.

Той повървя известно време, после се обърна през рамо и я погледна. Младежкото му лице изглеждаше притеснено и недоверчиво.

Рут подкара колата към кметството.

Поради неприсъствения ден сградата бе съвършено празна. Тя вървеше по пустите и кънтящи коридори и дърпаше след себе си торбата, понеже бе твърде тежка, за да я носи. От това мозайката на пода сухо скърцаше като опашката на гърмяща змия. Здравно сграбчила с две ръце връвта на торбата, лека-полека Рут бавно изкачи три етажа. Главата отново я болеше мъчително. Тя прехапа устни и два зъба веднага се откъртиха с някаква прогнила лекота. Рут побърза да ги изплюе. При всяко поемане на въздух дъхът ѝ я дращеше по гърлото като остра слама. През високите прозорци на третия етаж нахлуваха прашни ивици слънчева светлина.

Рут повлече торбата по напечения и задушен коридор. На този етаж имаше само две стаи, по една от всяка страна. В тях се съхраняваха градските архиви. Ако приемем, че кметството на Хейвън бе неговия мозък, то в тези две знойни тавански стаички се помещаваше неговата хартиена памет, свидетелстваща за периодите, когато градчето започна своето съществуване под името плантацията Монтвил и впоследствие премина през имената Кудърсвил, Монтгомъри и Илион.

А наоколо шумоляха и нашепваха познатите гласчета.

Рут за момент поспря пред последния прозорец на коридора и се загледа надолу към главната улица. Пред търговския център „Кудър“ бяха паркирани поне петнайсет коли, понеже в неделя магазините му работеха от обяд до шест вечерта. Хора се виждаха и в закусвалнята „Хейвън Лънч“. Животът си течеше както обикновено.

Всичко изглежда толкова нормално... толкова нормално, че чак лошо да ти стане!

Рут усети, че я обзема някаква колеблива нерешителност, но тъкмо тогава видя как Мус Ричардсън вдигна глава към нея и помахаше с ръка, все едно че я виждаше през зацапаното стъкло на прозореца.

След Мус и други хора започнаха да гледат нагоре към нея.

Рут отстъпи назад, обърна се и взе пръта за отваряне на прозорците, оставен в ъгъла на коридора, после хвана с куката му

халката на сгъваемата стълба към часовниковата кула и я спусна надолу. След това остави пръта и се заслуша в механичното тракане на часовниковия механизъм, на фона на което се чуваше и шумоленето на крилата на спящите прилепи. Кулата беше пълна с прилепи. Отдавна трябваше да я почистят, но опушването се очертаваше като доста неприятна и скъпа процедура. Очевидно щяха да го направят едва когато механизмът на часовника се повредеше и се наложи да го ремонтират, а това със сигурност щеше да е скоро. Не след дълго някой ден часовникът щеше да отмери пладне в три посред нощ и стига общинските съветници и кметът да си бяха на мястото, всичко щеше да се направи, както си му е редът.

Рут омота около китката си връвта на торбата и започна да се изкачва по стълбата, а товарът подскачаше след нея, сякаш влачеше труп в чувал. С всяка измината стъпка връвта се впиваше все по-силно в плътта ѝ. Ръката ѝ посиня и изтръпна. Тя дишаше тежко и мъчително, а дъхът сякаш разкъсваше гърдите ѝ.

Най-сетне сенките в кулата я обгърнаха и Рут се озова в същинския таван на кметството. Тя издърпа и торбата, после се огледа. Смътно съзнаваше, че венците и ушите ѝ бяха почнали да кървят, в устата ѝ се усещаше металният леко кисел вкус на кръвта.

Около нея като в гробница лъхаше на стари тухли, напечени от лятната жегла. Вляво се виждаше огромен кръг: гърбът на циферблата, който отвън гледаше към главната улица. В по-заможните градове обикновено часовниковите кули имаха по четири циферблата за четирите посоки, но в Хейвън той беше само един, с диаметър около три метра и половина. Виждаха се и зъбните колела, които бавно се въртяха, а върху камбаната, където падаше чукът, имаше дълбока вдлъбнатина от многобройните удари. Шумът от работата на часовниковия механизъм бе много силен.

Рут чевръсто и сръчно отмота връвта, дори по-скоро я отлепи от плътта на ръката си и отвори торбата. В момента самата тя работеше точно като часовника, отмерено и методично, пък и главата ѝ, подобно на часовниковата кула, бе пълна с какви ли не неща. После започна една по една да изважда куклите отвътре. Подреждаше ги в кръг, така че ръцете и краката им да се допират. В тъмнината изглеждаше, че те сякаш провеждат някакъв спиритичен сеанс.

След това взе фишека и го прикрепил към вдлъбнатината на камбаната, така че на точен час, когато чукуът паднеше...

Бу-у-ум.

Просто ще седя тук и ще чакам, рече си тя. Ще чакам удара на чука.

Обзе я внезапна сънлива отпадналост. Рут затвори очи.

Тя бавно идваше на себе си. Отначало помисли, че си е в леглото вкъщи, с лице притиснато към възглавницата. Струваше ѝ се, че просто всичко е било жесток кошмар. Само дето възглавницата ѝ пареше и бе някак мъхеста, а одеялата мърдаха и дишаха.

Рут вдигна ръце и докосна мъничко горещо телце. Плътта едва-едва покриваше костите. Прилепът бе кацнал точно над дясната ѝ гръд, под рамото... Внезапно ѝ хрумна, че именно тя го бе повикала... *именно тя ги бе повикала всичките*. Дори долавяше мислите му: грапави животински инстинкти, тъмни и неразбираеми, пълни единствено с кръв и насекоми, преследвани в непрогледен мрак.

— Не! — изпищя Рут. Неземните набръчкани мисли на това създание направо я влудяваха, бяха непоносими. — Не!

Тя неволно стисна пръсти и усети как меките кости на крилата се раздвижват, прилепът изписка и я ухапа по бузата.

Миг по-късно вече пищяха всички прилепи, защото по тялото ѝ бяха накацали десетки, ако не и стотици от тях. Имаше ги навсякъде: по раменете ѝ, в косата, по краката... В скута ѝ мърдаха поне дузина.

— Не! — изпищя отново Рут в прашния мрак на часовниковата кула.

Прилепите се разлетяха с писъци. Мекото шумолене на крилата им наподобяваше шепота на гласчетата в Хейвън.

— Не! Не! Господи!

Един от прилепите се заплете в косата ѝ, а друг се блъсна в лицето ѝ и дъхът му я лъхна с вонята на изоставен курник.

Светът около нея бясно се въртеше. Рут някак успя да се изправи. Стоеше и размахваше ръце, за да прогони прилепите, които сякаш бяха навсякъде подобно на черен облак. Пърхането на крилата им и онези гласчета вече се бяха слели в едно.

(всички те обичаме, Рут!)

гласовете

(мразим те, Рут, не ни се бъркай)

гласовете на Хейвън.

Беше забравила къде се намира. Точно до нея зееше капандурата, през която се промъкна в кулата. Рут тръгна към нея и в този момент камбаната на часовника удари. Звукът бе някак приглушен и необичаен, вероятно защото чукът удряше детонаторът ѝ... но не се случваше нищо.

Тя се обърна към него. От невярващите ѝ очи също течеше кръв и през червеникавата мъгла видя как чукът отново се спуска и удря, после пак, но въпреки това светът си оставаше цял и непокътнат.

„Провал“, рече си Рут Маккосланд. „Пълен провал.“

След това падна в отвора на капандурата.

Прилепите се разлетяха от тялото ѝ, роклята ѝ се изду нагоре, едната обувка се изхлузи от крака ѝ. Тя се удари в стълбата, извъртя се и падна на лявата си страна със страхотен трясък. От силата на удара се строшиха ребрата ѝ, но Рут някак успя да се преобърне по гръб. Повечето от прилепите бяха успели да се върнат в познатия им мрак на часовниковата кула, но пет-шест все още се въртяха объркано в коридора на третия етаж. Писъците им кънтяха в главата ѝ и направо я влудяваха със своята неземност. Всъщност това бяха онези гласове, които Рут чуваше почти непрекъснато от 4 юли насам. Градът не само полудяваше... С него ставаше нещо много по-лошо. Много, много по-лошо...

На всичкото отгоре тя не успя да направи нищо. Фишекът на Гърбушкото се оказа празен. Рут припадна и се свести четири минути по-късно. На носа ѝ бе кацнал прилеп и жадно лочеше кръвта от бузата ѝ.

— Изчезвай оттук, гадно чудовище! — кресна тя и го разкъса на две, почти агонизираща от отвращение.

Все едно че раздираше лист хартия. Гнусните му вътрешности се посипаха по покритото ѝ с паяжини лице. Рут дори не можеше да отвори уста и да изпищи, макар че много ѝ се искаше да извика: „Остави ме да умра, Господи! Моля те! Не желая да съм като тях, не желая да «ставам»!“ Страх я беше да не се задави с парчетата умираща птица.

И в този миг фишекът експлодира под удара на чука. Звукът бе някак влажен и прозаичен. Отначало квадратът на капандурата се изпълни със зелена светлина, после всичко разцъфна в зелено. За

кратък миг Рут видя скелетите на прилепите, все едно че ги гледаше на рентген.

След това зеленото стана черно.

Беше три и пет следобед.

В целия Хейвън хората бяха залегнали. Дори някои първо слязоха долу в избите на къщите си, било уж да вземат компоти, било да постоят на хлад. Бийч Джърниган лежеше зад тезгяха на „Хейвън Лънч“, закрил с ръце тила си. Мислеше си за онова нещо под брезента в каросерията на камионетката му.

В 3:05 основата на часовниковата кула експлодира и във всички посоки се разлетяха тухли и мазилка. Проехтя страхотен трясък, който се понесе из околността и изпотроши почти всички прозорци в Хейвън, плюс десетина в Троя и Албиън.

От наъбените процепи между тухлите изскочи зелен огън и кулата на кметството започна да се издига като някаква сюрреалистична крилата ракета, излязла изпод четката на Рене Магрит. Ракета с циферблат на часовник. Под нея бушуваше зелена огнена стихия, която обаче беше абсолютно студена, иначе куклите щяха да се стопят, както щеше да изгори и ръката на Рут Маккосланд, а може би и цялото градче.

Часовниковата кула се понесе нагоре върху този зелен огнен стълб и стените ѝ почнаха да се издуват встрани, но илюзията се задържа още един кратък миг: в следобедното небе излиташе тухлена ракета... А после проехтя страховитата експлозия, съвпаднала с дванайсетия удар — пладне?, полунощ? — на полуделия часовник. Всичко стана досущ като при злополучната совалка „Чалънджър“. Разхвърчаха се тухли — по-късно Бентън Роудс щеше да види някои от щетите, но не и най-големите разрушения, които бяха отстранени веднага.

Парчетата тухли пробиха стените на няколко къщи, изпотрошиха прозорци и огради. Изобщо тухлите падаха от небето като бомби. Голямата стрелка на часовника, направена от ковано желязо, изсвистя като смъртоносен бумеранг и се заби в един от старите дъбове пред градската библиотека.

Земята се покри с мазилка и изпотрошени дъски.

А после настъпи тишина.

След известно време хората започнаха предпазливо да се изправят и да се оглеждат. Някои дори се заловиха да разчистват пораженията. През целия град сякаш бе преминал ураган, но никой не беше пострадал. А в действителност само един човек бе видял наистина литването на тухлената ракета, сторило му се като шизофреничен сън.

Това бе Джим Гардънър. В момента Боби спеше. Бе полегнала по негово настояване. И без това в тази следобедна жега не можеше да се работи, особено що се отнася до Боби. Тя се беше посъзвела малко от онова ужасно състояние, в което Гардънър я завари, но все още се преуморяваше, пък и отскоро отново ѝ се беше появила обилна менструация.

Чудя се, мрачно си мислеше той, дали скоро няма да се наложи да ѝ преливат кръв? От друга страна знаеше, че едва ли ще се стигне дотам. Бившата му жена също бе имала тежки проблеми с месечния си цикъл, вероятно защото навремето майка ѝ била взимала някакви хормонални лекарства. Затова Гардънър бе попрочел това-онова за тази телесна функция, от която собственото му тяло бе лишено и вече знаеше, че аматьорските представи за менструацията — месечно изтичане на кръв от вагината — просто не е вярно. Повечето от съставките на мензиса всъщност бяха не кръв, а непотребна материя. С една дума менструацията се явяваше ефикасен процес за отстраняване на телесни отпадъци при жени в детеродна възраст, които в момента не са бременни.

Не, не. Той лично не вярваше, че Боби ще умре от загубата на кръв, стига да нямаше някой вътрешен кръвоизлив, което бе почти изключено.

Глупости. В такава ситуация знае ли човек кое е изключено и кое — не?

Добре, добре. Ясно. Пък и Гардънър съзнаваше, че каквото и да става, жените не могат да менструират непрекъснато, седмица след седмица. В крайна сметка кръвта и онази другата материя бяха едно и също нещо: части от тялото на Боби. Чист канибализъм, ала...

Не, не беше канибализъм. По-скоро, все едно че някой бе завъртял термостата на Боби до краен предел и сега тя бавно изгаряше. Миналата седмица по време на канската жега тя на няколко пъти щеше

без малко да умре, така че, колкото и нелепо да звучеше, издирването на Дейвид Браун за нея бе като почивка.

Отначало Гардънър дори не вярваше, че ще успее да я склони да подремне. Но към три без четвърт Боби внезапно заяви, че се чувства уморена и вероятно ще иде да полегне, после запита и него дали не би искал да покърти час-два.

— Искам — отвърна той. — Но първо ще поседна на верандата да почета.

И да довърши онази бутилка, добави наум.

— Добре, но не се бави много — рече Боби. — Малко сън ще ти бъде от полза, сигурна съм.

Само че той не бързаше и още си пиеше пиенето, когато грохотът прекоси полето и хълмовете между къщата и градчето, което представляваше разстояние от около осем километра.

— Какво, по дяволите...

Тътенът се усилваше и Гардънър изведнъж го видя. Гледката бе пълен кошмар, очевидно плод на пиянската му фантазия... Делириум тремнс, нищо друго... Изобщо не ставаше дума за някакви си телепатични пишещи машини или космически нагреватели за вода — *това тук си беше невероятна тухлена ракета, която излиташе направо от центъра на Хейвън!* Шапки долу, приятели, рече си той. Вече съм неизлечимо луд.

Само че малко преди да експлодира и да залее небето със зелени пламъци, Гардънър разпозна летящото чудовище и разбра, че нищо не му се привижда.

Това явно бе силата на Боби Андерсън, с която възнамеряваха да спрат надпреварата във въоръжаването и производството на ядрени оръжия, да предотвратят лудостта на човечеството. Именно тази сила сега се издигаше във висините върху огнен стълб, защото някой ненормален от градчето бе съумял по някакъв начин да постави експлозив в кметството и да вдигне във въздуха часовниковата кула, сякаш беше фойерверк.

— Майка му стара! — ужасено промълви Гардънър.

Внимавай, Гард! Нали виждаш бъдещето? Такова ли го искаш наистина? Оная жена с тебе е откачила и ти добре го знаеш... то е очевидно. Нима ще оставиш цялата тази сила в нейните ръце, а?

Не е луда, уплашено отвърна Гардънър. Изобщо не е луда. Пък и това нищо не променя. Ако не сме ние с Боби, ще е някой друг, нали така? Но ще я държа под око, обещавам...

Много хубаво, глупак такъв!

Онова нещо в небето експлодира и заля всичко със зеленикав огън. Гардънър закри очи. Без сам да знае, беше станал прав.

Откъм къщата изтича Боби Андерсън.

— Какво става, по дяволите? — извика тя, но вече знаеше.

В себе си Гардънър бе абсолютно сигурен, че тя знае, затова бързо спусна бариерата пред ума си — през последните две седмици бе усвоил този трик и го прилагаше с огромен успех. Всъщност бариерата не беше нищо друго, освен рецитиране на случайни стари адреси, откъси от стихотворения или песни, които се оказа, че вършат чудесна работа. По такъв начин той с лекота прикриваше мислите си, макар и на практика методът му да не се отличаваше особено от разбърканите поредици от образи и хаотични мисли, изпълващи главите на хората през повечето време (но ако беше видял отчаяните опити на Рут Маккосланд да скрие своите мисли, Гардънър вероятно би се досетил, че всъщност пластината в главата му го улеснява неимоверно и му спестява куп неприятности). Вече няколко пъти той бе виждал как Боби го гледа озадачено и веднага извързва глава встрани, щом установеше, че я е забелязал, но дори и така на него му бе съвсем ясно, че тя се опитва да прочете мислите му. Опитва се, ама все не успява...

Затова сега Гардънър използва бариерата си, за да прикрие първата лъжа, която щеше да каже на Боби, откакто преди почти три седмици на 5 юли бе свързал съдбата си с нейната.

— Не знам — отвърна той. — Бях задрямал на верандата. По едно време чух експлозия и блесна някаква зелена светлина. Това е.

Очите на Боби пробягаха по лицето му, после тя кимна:

— Най-добре е да идем в градчето и да видим.

Гардънър се поотпусна. Беше я излъгал, само защото смяташе, че така е по-безопасно, а тя дори му повярва. Сега обаче не му се щеше да се излага.

— А защо не идеш сама? — попита той. — Естествено, ако ти трябва компания...

— Добре, добре — прекъсна го тя нетърпеливо и веднага тръгна.

Той изчака да види пикапа на пътя, после се върна на верандата и би един шут на чашата си. Пиенето му беше вече неудържимо, крайно време бе да го зареже. Наоколо ставаше нещо особено и Гардънър искаше да гледа, а когато си пиан, все едно че си сляп.

Подобни заричания не му бяха за първи път. Понякога дори издържаше известно време без да близне нищо, ала този път не стана така. През нощта, когато Боби се върна, Гардънър спеше пиан на верандата.

Въпреки всичко обаче сигналът на Рут бе приет. Човекът, който го прие, не притежаваше кой знае каква ясна мисъл и работеше заедно с Боби, но нещо постоянно го притесняваше и го караше да пие все повече и повече. Все пак той долови сигнала и дори отчасти го разбра: иначе Гардънър не би излъгал. Що се отнася до Рут, тя вероятно щеше да е много по-доволна от другото си постижение.

Жената умря със запазен разсъдък.

СЕДЕМ
БИЙЧ ДЖЪРНИГАН И ДИК АЛИСЪН

1

Измежду цялото население на Хейвън най-радостен от процеса на „ставането“ беше Бийч Джърниган. Ако случайно Гардънъровите томичукала се появяха лично пред Бийч и му предложеха да постави по една ядрена бомба в седемте най-големи града на планетата, той без колебание би тръгнал веднага да ангажира самолетни билети. Дори в Хейвън, където напоследък тихият фанатизъм се превръщаше в начин на живот, неговите разбирания и пристрастия минаваха за крайни. А ако макар и за миг си представеше растящите съмнения на Гардънър, той просто би го отстранил веднъж завинаги. Точка.

Разбира се, за поведението на Бийч си имаше причини. През май — малко след рождения ден на Хили Браун — у него се появи някаква дразнеща кашлица, която си остана и не искаше да си отиде. Иначе Бийч нямаше нито хрема, нито температура, но в един момент започна силно да се притеснява, защото не след дълго вече кашляше и по малко кръв. А когато човек има ресторант, той не бива изобщо да кашля, то е ясно. Клиентите се мръщят и стават нервни, после някой се обажда в комисията по обществена хигиена и току-виж ти затворили заведението за цяла седмица, докато си направят тестовете. А приходите от „Хейвън Лънч“ не бяха кой знае колко големи (Бийч работеше по дванайсет часа дневно, от което печелеше едва шейсет и пет долара на седмица и го спасяваше само това, че нямаше дългове), затова затварянето на заведението за цяла седмица през лятото щеше да е катастрофа. Вярно, лятото още не бе дошло, но приближаваше. Ето защо един ден Бийч Джърниган отиде на преглед при доктор Уоруик, а той го изпрати до болницата в Дери, за да си направи рентгенова снимка на дробовете. Когато получи снимката, доктор Уоруик я огледа замислено в продължение на цели дваайсет секунди, после повика Бийч и му каза:

— Имам лоши вести за тебе, Бийч. Седни.

Бийч седна. Струваше му се, че ако не бе стола, сигурно би паднал на пода. Краката му изведнъж се подкосиха. През май масовата телепатия в Хейвън още не съществуваше, но дори и без нея всичко му

стана ясно и той разбра какво ще му каже доктор Уоруик: не е туберкулоза, а рак на белите дробове.

Само че всичко това стана през май, а сега бе юли и Бийч се чувстваше по-здрав от всякога. Според доктор Уоруик към 15 юли той вече щеше да е приет в онкологията, ала ето че дори не се беше сещал за нея, хранеше се като вълк и смяташе, че на сто метра може да надбяга и Боби Тремейн. Не бе ходил и за втора рентгенова снимка, защото знаеше, че голямото тъмно петно на левия му дроб бе изчезнало. Освен това, ако толкова държеше на снимката, спокойно можеше един следобед да седне и сам да си направи рентгенов апарат. Вече знаеше как да го сглоби.

В този момент обаче, след експлозията, имаше други неща, които трябваше да се предприемат и то бързо.

Направиха събрание, в което взеха участие всички жители на Хейвън. Естествено, не се събраха на едно място, понеже това не беше необходимо. Бийч продължаваше да приготвя своите хамбургери в „Хейвън Лънч“, Нанси Вос сортираше писмата, както обикновено (след смъртта на Джо тя понякога работеше и в неделя), а Боби Тремейн отново се напъха под колата си, за да монтира още една смукателна тръба, така че да понижи разхода на гориво и с четири литра да постигне пробег от поне сто километра. Беше нещо като бензиновите присадки, използвани от Боби Андерсън, ама не съвсем. Нют Берингър, който чудесно съзнаваше, че няма никакво време за губене, пътуваше към къщата на Апългейт с максималната скорост, която се осмеляваше да си позволи. Все едно какво правеха, всички бяха свързани като в локална мрежа от безмълвни гласове: същите гласове, които така силно плашеха Рут.

Четирийсет и пет минути след експлозията в дома на Хенри Апългейт вече се бяха събрали около седемдесет души. Откакто фирмата „Шел“ вече не се занимаваше с ремонт и регулиране на двигатели, работилницата на Хенри бе останала най-голямата в града. Два часа по-късно пристигна и Кристина Линдли, която макар и седемнайсет годишна наскоро бе спечелила втора награда на Четиринайсетия конкурс по фотография в щата Мейн. Момичето изглеждаше уплашено и останало без дъх (но вътрешно тя се чувстваше доста възбудена, ако трябва да сме точни) от пътуването с Боби Тремейн и лудешките му скорости, на моменти надвишаващи сто

и осемдесет километра в час. Откакто Боби си оправи доджа, колата вече летеше като жълта стрела.

Бяха изпратили Кристина да направи две снимки на часовниковата кула. Това бе деликатна задача, тъй като кулата вече представляваше безформена развалина от порутени тухли, мазилка и части от часовника, така че на практика трябваше да се направи снимка от снимка.

Кристина бързо прелистваше албума с изгледи от градчето, за който Нют по телепатичен път я бе уведолил, че се намира в кабинета на Рут Маккосланд. Две от снимките ги биваше, но тя ги отхвърли, понеже не бяха цветни. Идеята бе да изработят визуална илюзия на часовниковата кула: нещо, което се вижда, ала не може да се пипне.

С други думи смятаха да проектират в небето гигантски диапозитив.

Хубав фокус.

Навремето Хили Браун сигурно би му се зарадвал.

Кристина тъкмо започваше да губи надежда, когато най-сетне попадна на нужната снимка: великолепен изглед от кметството на Хейвън заедно с часовниковата кула и то обхваната под такъв ъгъл, че се виждаха две от страните ѝ. Идеално. Така щяха да постигнат необходимата перспектива и дълбочина на кадъра. Отдолу Рут грижливо бе отбелязала източника на снимката: списание „Янки“, 5/87 г.

Трябва да тръгваме, Крис, рече ѝ Боби, без да си отваря устата. Той пристъпваше нетърпеливо от крак на крак като малко дете, на което му се пишка.

Да, да. Добре. Именно това...

Тя изведнъж млъкна сепнато.

Господи, рече след малко. Господи.

Боби Тремейн бързо пристъпи към нея. Какво става, по дяволите?

Кристина му посочи снимката.

— За бога! — кресна с всичка сила Боби Тремейн, а Кристина само кимна.

В седем същата вечер, след безмълвна и изнурителна работа (като се изключи някое и друго изръмжаване, ако някому се стореше, че съседът му се тутка и не върши нищо) устройството вече беше готово. Приличаше на огромен прожекционен апарат за диапозитиви, поставен върху промишлена прахосмукачка.

Изпитаха го и на полето зад къщата на Хенри се появи гигантско втренчено изображение на женско лице. Присъстващите изгледаха с мълчаливо одобрение триизмерния образ на бабата на Хенри Апългейт. Машината работеше. Значи веднага щом момичето донесеше снимката на кметството — всъщност *снимките*, понеже искаха да създадат стереоизображение, — вече можеха...

В този момент обаче в главите им прозвуча гласът на Кристина — някак отпаднал, но усилен от Боби Тремейн.

Лоши вести.

— За какво става дума? — обърна се Кайл Арчинбърг към Нют. — Не чух добре.

— Да не си глух? — сприхаво изсумтя Анди Бейкър. — Когато онази мръсна кучка вдигна кметството във въздуха, трясъка са го чули в три окръга, а сега ти... — Той сви юмруци.

— Престанете и двамата! — нареди им Хейзъл Маккрийди и после се извърна към Кайл. — Момичето се е справило чудесно със задачата.

Тя говореше умишлено високо, така че хем да може да обясни ситуацията на Кайл Арчинбърг, хем думите ѝ да достигнат до Кристина Линдли и да ѝ вдъхнат увереност, защото ѝ се струваше, че в гласа на девойката се долавя истерия, а от това никой нямаше да спечели. В подобно състояние тя лесно можеше да изпорти нещо, а точно сега нямаше време за никакви грешки.

— Не е нейна вината, че на снимката се виждат стрелките на часовника — добави Хейзъл.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кайл.

— Кристина е открила идеалната цветна снимка. Ако се гледа откъм църквата и гробището, всичко е наред, но откъм пътя ефектът малко се губи, затова не бива да позволяваме на външни лица да заобикалят отзад, поне за няколко дни, докато Крис намери втора снимка под същия ъгъл... Във всеки случай, който и да дойде, смятам, че ще се интересува повече от отоплителната инсталация и смъртта на Рут. Ще се оправим някак... Най-много да се наложи да затворим някои улици, нали така? — Хейзъл вдигна поглед към Нют.

— Естествено — веднага отвърна той. — Ще оправяме канализацията. Няма нищо по-просто от това.

— Все още не разбирам същността на проблема — рече Кайл.

— Ти си проблема, гъон такъв! — викна Анди Бейкър.

Кайл ядосано замахна към механика, но Нют ги разтърва.

— Престанете! — каза той и се обърна към Кайл: — Проблемът е, че Рут вдигна във въздуха часовниковата кула на кметството днес в 3:05 следобед. А на единствената добра снимка, която Кристина е открила, циферблатът на часовника показва десет без четвърт.

— Аха — рече Кайл и по лицето му изби пот. Той извади носна кърпа и я забърса. — Майка му стара. Какво ще правим сега?

— Ще импровизираме нещо — спокойно отвърна Хейзъл.

— Онази мръсна кучка! — кресна Анди. — Ако не беше вече мъртва, щях веднага да я утепам!

— Целият град я обичаше и ти го знаеш много добре, Анди — отбеляза Хейзъл.

— Ама се надявам дяволът хубаво да я повърти с дългата си вилица там долу — рече Анди и изключи машината.

Бабата на Хенри изчезна и Хейзъл се поотпусна. Имаше нещо призрачно в това грубо изсечено женско лице, чието стереоизображение висеше във въздуха над ливадата на Хенри, по която още пасяха крави и от време на време преминаваха през изображението или хлътваха в голямата старомодна брошка, дето старичката си я бе закачила на високата яка.

— Няма страшно — внезапно се намеси Боби Андерсън и всички я чуха, дори и Кристина Линдли.

Това им стигаше, за да се успокоят.

3

— Откарай ме вкъщи — каза Кристина на Боби Тремейн. — Бързо. Знам какво да направя.

— Вече си там. — Той я сграбчи за китката и я помъкна към вратата.

— А не мислиш ли, че трябва...

„да взема и снимката?“, довърши мисълта си тя.

— По дяволите! — възкликна Боби и се плесна по челото.

Междувременно Дик Алисън, шефът на пожарната команда в Хейвън, седеше в кабинета си, плувнал в пот въпреки климатичната инсталация и отбиваше телефонните обаждания. Първото беше от полицията в Троя, второто — от самия началник на полицията в Юнити и третото — от Асошиейтед Прес.

Той сигурно и без друго щеше да се поти, но една от причините да не усеща благотворното въздействие на климатика, бе отнесената от взрива врата на кабинета му. Освен това цялата гипсова мазилка от стените бе изпопадала на пода и отдолу се виждаше дървената обшивка, като някакви ребра на дървен скелет. А Дик седеше сред останките и обясняваше на звънящите, че трясъкът наистина е бил страхотен и вероятно има един смъртен случай, но разрушенията не са чак толкова големи, колкото би допуснал човек. Само че докато повтаряше всички тези говна на някой си Джон Лиандро — репортер от бангорския вестник „Дейли Нюз“ — един корков панел от тавана се срути върху главата му. Дик изръмжа като вълк и го бутна встрани, замълча, засмя се и каза, че това било таблото за обяви. Проклетото нещо отново паднало, защото стативът му бил калпав. Така е, сега виждал колко била права майка му като викала, че който купува евтино, получава евтини, пък и...

Той говори все в тоя дух още пет минути, но най-сетне Лиандро се отегчи и затвори телефона. А тъкмо когато и Дик поставяше своята слушалка върху вилката, отвън в коридора с мощен тътен се срина таванът.

— АХ, МАМКА ТИ МРЪСНА! — изригна Дик Алисън и стовари с всичка сила левия си юмрук върху бюрото.

От ярост дори не усети, че от удара си счупи четири пръста на ръката. Ако в този момент някой бе имал неблагоприятното да влезе в кабинета, Алисън би му прегризал гърлото, а после щеше да си напълни устата с топла кръв и да я изплюе в лицето на агонизиращия посетител. Известно време той крещя, руга и тропа с крака по пода като малко дете, което не го пускат да излезе навън.

Дори физиономията му стана детинска.
Това обаче не го правеше по-малко опасен.
Томичукалата, томичукалата чукат на вратата.

Дик успя да намери време между две телефонни позвънявания да отиде до кабинета на Хейзъл и намери бинт, с който омота здраво подутата си ръка, после напълно забрави за нея. Такова нещо нямаше да е възможно, ако той все още беше човек, защото четири строшени пръста се забравят трудно. Ала Дик вече бе „станал“, а един от атрибутите на ставането включваше способността за съзнателно потискане на болката.

В този случай това бе добре дошло за него.

Пак в промеждутъците на разговорите си с външния свят Дик успяваше да поддържа връзка и с хората, събрали се в дома на Хенри Апългейт. Той ги осведоми, че най-късно до пет часа очаква пристигането на двама-трима щатски полицаи и попита дали ще могат да сглобят диапроектора дотогава. А когато Хейзъл му обясни проблема, Дик отново побесня, само че сега към гнева му се прибави и страх. Поуспокои се малко едва след като Хейзъл поясни какво е измислила Кристина Линдли. Момичето им бе казало, че в дома си разполага със собствена тъмна стая, където щяла да изработи негатив на снимката от списание „Янки“. После смятала да го увеличи малко, не защото иначе диапроекторът не можел да работи (точно обратното: увеличението само щеше да направи образа на часовниковата кула по-зърнист и неясен), а понеже на нея самата й трябвал по-голям негатив.

След това щяла да вземе негатива, продължаваше телепатичното послание на Хейзъл и с аерограф да заличи стрелките на часовника, а Боби Тремейн ще ги изреже отново, за да показват 3:05. Него много го бивало за такива работи. Имал твърда ръка, в момента това било най-важното.

Аз пък мислех, че когато правиш негатив от снимка, той обикновено излиза размазан, рече Дик Алисън. Особено ако снимката е цветна.

Крис си е набавила великолепно оборудване за проявяване на филми, каза Хейзъл. Беше съвсем излишно да добавя, че седемнайсет

годишната Кристина Линдли понастоящем разполагаше с най-модерната тъмна стая в света.

В такъв случай кога ще е готова?

Според нея към полунощ, отвърна Хейзъл.

Мили боже! Дик викна толкова силно, че онези отгатак край къщата на Хенри чак подскочиха.

Освен това ще ни трябват и около трийсет сухи батерии, спокойно се намеси Боби Андерсън. Моля те, Дик, виж какво можеш да направиш. Разбираме притесненията ти за полицията, но се опитай някак да позамажеш положението, бива ли?

Добре, отвърна той след кратко колебание.

И ги задръж, колкото можеш повече. Всъщност притеснявам се от радиото им, а не толкова от самите полицаи, защото едва ли ще изпратят много хора. Но ако видят какво е станало и ако го предадат по радиото...

Думите ѝ бяха последвани от тих ропот на съгласие, звучащ като шума на океана в раковина.

„Няма ли как да заглушиш предаванията им оттук?“, запита Боби.

Ами...

Прекъсна ги възторженият глас на Анди Бейкър: Хрумна ми нещо по-добро. Накарайте Бък Питърс да си размърда дебелия задник и да дойде веднага при бензиностанцията.

Точно така!, обади се възбудено Боби, без да го изчака да свърши. Именно! А като напуснат града, някой трябва... Бийч, смятам, че това си...

След малко Бийч вече знаеше какво ще прави.

Бент Роудс и Джингълс Габънс от щатската полиция на Мейн пристигнаха в Хейвън към пет и четвърт следобед. Бяха се настроили да заварят скучните димящи останки от отоплителната инсталация в кметството и вероятно някоя остаряла пожарна машина, паркирана отсреща и заобиколена от десетина-петнайсет дежурни зяпачи. Вместо това обаче те установиха, че цялата часовникова кула е хвъркнала като ракета. Улицата бе посипана с парчета тухли и мазилка, виждаха се изпотрошени прозорци и навсякъде се търкаляха осакатени тела на кукли... ала хората се разхождаха наоколо и си гледаха работата, сякаш нищо не се бе случило.

Дик Алисън ги посрещна с някаква особена сърдечност, все едно че ставаше дума за тържествен обяд, а не за авария, съпоставима с природно бедствие.

— За бога, човече, какво е това чудо? — попита го Бент.

— Вярно, май по телефона не успях да ви опиша както трябва истинските му измерения — отвърна Дик и огледа посипаната с тухли улица, после им се усмихна гузно. — Ама не допусках, че някой би ми повярвал, преди да го е видял с очите си.

— Виждам го и пак не мога да повярвам — измърмори Джингълс.

И двамата с Бент почти веднага решиха да не се занимават повече с този надут бюрократ, само че това устройваше чудесно Дик Алисън. Той стоеше зад тях и следеше очите им, докато оглеждаха разрушенията. Усмивката му постепенно се стопи и лицето му стана хладно и враждебно.

По едно време Роудс забеляза човешката ръка сред разпилените мънички крайници. Силно пребледнял, той се извърна към Дик. Кой знае защо, така изглеждаше значително по-млад.

— Къде е госпожа Маккосланд? — запита Роудс, като едва сдържаше истерията в гласа си.

— Знаете ли, според мен онова там също е част от проблема — бавно започна Дик. — Нали разбирате...

Дик Алисън наистина успя да ги задържи доста дълго време и то без да го заподозрат в нищо. Полицаяте си тръгнаха чак в осем без четвърт, когато вече се мръкваше. Работата бе деликатна, защото ако бяха останали още, положително щяха да започнат да се чудят къде се бави подкреплението, което бяха поръчали.

По радиото в колата и двамата един след друг говориха с централата в Дери, после озадачено оставяха микрофона и се гледаха учудено. В отговорите, които получаваха, нямаше нищо странно, само че „гласът“ им се виждаше особен. В момента обаче нямаша време да се занимават с подобна дреболия, понеже трябваше да осмислят наличните факти и най-вече да определят мащаба на инцидента. На всичкото отгоре и двамата добре познаваха жертвата. Значи се налагаше много внимателно да очертаят евентуалните посоки на следствието и да си изяснят някои процедурни тънкости, така че да сведат усложненията до минимум.

А освен това ефектите на Хейвън вече си казваха думата.

Положението им беше като на хора, работещи с винилни съединения в помещение без вентилация: дрогираха се, без да го усещат. Все още не им се чуваха гласове — бе твърде рано за това и те щяха да напуснат градчето дълго преди появата им — ала се чувстваха необичайно. Нещо ги забавяше и ги караше да вършат с върховно усилие дори и най-рутинните дейности.

Всичко това Дик Алисън го прочете в мислите им, докато си пиеше кафето отсреща в „Хейвън Лънч“. Слава богу, ченгетата бяха твърде заети и объркани, за да обърнат внимание на факта, че

(Тъг Елъндър)

диспечерът в централата тази вечер май не говори със собствения си глас. И в това нямаше нищо чудно, разбира се. Просто те изобщо не говореха с Тъг Елъндър, а с Бък Питърс. Радиосигналите нито стигаха до Дери, нито идваха оттам. Цялата връзка се осъществяваше от бензиностанцията на Елт Баркър, където Бък Питърс седеше и се потеше, надвесен над някакъв микрофон, а до него

стоеше Анди Бейкър. Диалогът по радиото се водеше от Бък, който за целта използваше апарата на Анди (сглобен от него през свободното му време и доста невзрачен на вид, само дето сигналите му можеха да се уловят и на Уран, стига там да имаше кой да ги приеме). Наблизо се навъртаха още няколко души, чиято задача бе да четат мислите на Бент Роудс и Джингълс Габънс и да предават на Бък всичко, което се отнася до Тъг Елъндър, с когото ченгетата си мислеха, че разговарят. Бък Питърс притежаваше вроден имитаторски талант и всяка година на празника на земеделците имитираше било президента на страната, било такива народни любимци като Джими Кагни и Джон Уейн. Естествено, още много не му достигаше, за да стане втори Рич Литъл, ала по принцип публиката почти винаги разбираше кого имитира в момента.

А в нашия случай задачата на Бък се улесняваше и от факта, че онези, които подслушваха мислите на Бент и Джингълс му внушаваха какво точно да каже, защото обикновено всеки питащ има в главата си някаква предварителна идея за очаквания отговор. Накратко, ако ченгетата се хванаха на трика — а това до голяма степен бе точно така — то не се дължеше толкова на таланта на Бък, колкото на отговорите на „Тъг“, които напълно съвпадаха със собствените им очаквания. Освен това Анди бе успял да преиначи още повече гласа на Бък чрез вмъкване на смущения по трасето: не чак толкова силни, колкото онези по обратния път към Дери, но достатъчни да замъгляват гласа на „Тъг“ всеки път, когато в главите на ченгетата

(това изобщо не е гласът на Тъг, дали не е настинал)

възникнеха съмнения.

В седем и четвърт Бийч донесе нова чаша кафе и Дик попита:

— Готов ли си?

— Естествено.

— И си сигурен, че оная машинка ще работи, така ли?

— А как иначе? Искаш ли да видиш? — Бийч вече направо му се подмазваше.

— Не. Няма време. А елена? Намерихте ли елен?

— Да. Бил Елдърли го уби, а Дейв Рътлидж го одра.

— Добре тогава. Можеш да тръгваш.

— Окей, Дик.

Бийч си свали престилката и я окачи на един пирон зад тезгяха, после обърна табелата на вратата, така че сега вместо „ОТВОРЕНО“ пишеше „ЗАТВОРЕНО“. Обикновено табелата висеше неподвижно на мястото си, но този път излезлият лек ветрец я поклащаше насамнатам, защото стъклото бе счупено.

Бийч поспря за малко и се обърна към Дик с едва сдържана ярост.

— Все пак тя не биваше да го прави — рече той.

Дик сви рамене. Беше му все едно, станалото не можеше да се върне обратно.

— Важното е, че вече не е между нас. А и децата ще направят чудесно изображение. Що се отнася до Рут... в Хейвън няма друга като нея.

— Ами оня тип във фермата на стария Гарик?

— Той е непрекъснато пиян. Пък и наистина иска да участва в разкопките. Хайде, тръгвай вече, Бийч. Ченгетата ще си заминат всеки момент, а идеята ни е случката да ги споходи, колкото е възможно подалеч от Хейвън.

— Ясно, Дик. И внимавай.

— Всички трябва да внимаваме — усмихна се Дик. — Ситуацията е изключително деликатна.

Бийч излезе, качи се в камионетката си, която от дванайсет години паркираше все на едно и също място пред „Хейвън Лънч“ и подкара по улицата, като старателно заобикаляше купчините строшени стъкла. Отзад в каросерията имаше нещо покрито с брезент, а понавътре се виждаше издут найлонов чувал, в който се намираше найголемият елен, дето Бил Елдърли успя да открие и застреля за краткото време, с което разполагаше. По закон в Мейн ловът на елени през юли бе абсолютно забранен.

Щом камионетката се скри от погледа му (на задната ѝ броня имаше лепенка с надпис „ПРАВИ ЛЮБОВ, А НЕ ВОЙНА, НО БЪДИ ГОТОВ И ЗА ДВЕТЕ“), Дик се обърна към тезгяха и се пресегна за чашата с кафе. Както винаги, кафето на Бийч си го биваше, тъкмо от каквото имаше нужда в момента. Дик бе не просто уморен, а се чувстваше направо изчерпан. Макар че навън все още не се бе мръкнало съвсем и макар че по принцип той си лягаше чак след като чуеше химна по телевизията, този път не искаше нищо друго, освен да

е в собственото си легло. Целият ден бе ужасно напрегнат, пък и краят му щеше да настъпи едва след като Бийч се отчетеше за изпълнената задача. Само дето кашата, забъркана от Рут Маккосланд изобщо нямаше да се оправи с премахването на двете ченгета. Вярно, можеха да прикрият много неща, но не и елементарния факт, че полицаите са се връщали от Хейвън, където друг полицаи (по-точно констабъл, ала и те са служители на закона, дето на всичкото отгоре е бил женен за щатски полицаи) току-що бил изчезнал при загадъчни обстоятелства.

От всичко това следваше, че веселбата тепърва предстои.

— То пък ще е една веселба — кисело измърмори на себе си Дик. — Да ме шибат манафите, ако не съм познал.

От кафето получи киселини в стомаха, но се насили и го допи.

Отвън изрева мощен двигател, Дик се обърна и видя, че полицаите си тръгват. Бяха пуснали бурканите да се въртят и мигащата им синкава светлина пробягваше по черните сенки на разрухата.

Кристина Линдли и Боби Трмейн стояха един до друг и със затаен дъх наблюдаваха ваничката с проявителя, за да видят дали на снимката ще излезе нещо.

Лека-полека образът започна да се показва. В цвят.

Видя се часовниковата кула на кметството в Хейвън. Стрелките на часовника сочеха 3:05.

Идеално, облекчено въздъхна Боби.

Не съвсем, рече Кристина. Остава още едно нещо.

Той стреснато се извърна към нея. Какво? Нещо не е наред ли?

Напротив. Всичко е, както трябва. Просто се налага да свършим още една работа.

Всъщност Кристина не беше грозна, но понеже носеше очила и цветът на косата ѝ бе един такъв миши, тя открай време се смяташе за неугледна. Макар и седемнайсет годишна, досега никога не бе излизала с момче. В момента обаче това ни най-малко не я притесняваше. Тя свали ципа на полата си и я остави да се изхлузи, смъкна подплатата от изкуствена коприна и памучните си гащички, купени в Дери на половин цена, после внимателно прескочи купчината дрехи на пода и извади мократа снимка от ваничката с проявителя, изправи се на пръсти и я окачи да съхне. Кожата на бедрата ѝ приятно блестеше. След това се обърна към Боби и разтвори крака.

Хайде, почвай.

Направиха го прави, облегли се на стената. Когато той ѝ разкъса химена, тя впи зъби в рамото му и също му пусна кръв. И двамата свършиха едновременно, ръмжащи и вкопчили се един в друг, ала всичко беше много, много хубаво.

Точно като едно време, рече си Боби, докато пътуваха обратно към къщата на Апългейт и веднага се зачуди какво ли е искал да каже с това.

Все едно. Няма значение, заключи накрая той.

Бийч подкара разбиричаната си камионетка с непосилната за нея скорост от сто километра в час. Всъщност едно от малкото неща, които още не бе ремонтирал, откакто го осени новото познание, бе именно старата му таратайка. Но сега Бийч искрено се надяваше, че тъкмо тази вечер железният му кон няма да го изложи.

Той прекоси разделителната линия и навлезе в района на Троя, ала все още нито чуваше, нито виждаше бурканите на полицейския автомобил, който би трябвало да се движи след него. Затова слезе на деветдесет (и то с известно облекчение, понеже камионетката вече почваше да загрява), а след Нюпорт намали до осемдесет километра в час. Вече съвсем се беше стъмнило.

Като наближи Дери, Бийч започна да си мисли, че проклетите ченгета сигурно са тръгнали по друг маршрут, което обаче не му се струваше кой знае колко вероятно, защото това беше най-краткият път, но къде са тогава, за Бога? Тъкмо в този момент долови тихото ромолене на мислите им.

Бийч спря и известно време се ослушва напрегнато, за да е сигурен, че са те. Устните му бяха сбръчкани в някаква безформена гримаса, може би защото повечето от зъбите му вече ги нямаше и това го правеше да изглежда много по-възрастен. Ставаше дума за

(лунички)

Рут. Те бяха, не можеше да е никой друг. Мисълта стана по-ясна
(през кръвта се виждаха луничките ѝ)

и Бийч доволно поклати глава. Те са. Дори се движеха доста бързо, така че трябваше да се пипа чевръсто.

Той подкара отново, отмина един завой и пред него се проточи последната права отсечка на шосе 3 към Дери. Бийч извъртя камионетката напърако и блокира пътя. После развърза с треперещи от възбуда пръсти връзките на брезента, покриващ подобното на базука нещо в каросерията и го махна, а гласовете на ченгетата в главата му ставаха все по-силни.

След малко фаровете на колата им осветиха дърветата покрай пътя и Бийч приведе глава. След това се пресегна към трансформаторите от детското влакче, шест на брой, които бяха закрепени неподвижно върху парче дъска (а тя бе притегната с болтове към дъното на каросерията, за да не мърда) и ги включи един по един. Те забръмчаха приглушено, но внезапно шумът им се загуби сред писъка на свирещи гуми и спирачки. Цялата каросерия се изпълни с мигаща синя светлина и Бийч побърза да се притисне към дъното, скръстил ръце над главата си, като панически си мислеше, че е изпортил всичко, защото не трябваше да паркира веднага след завоя, понеже сега ченгетата щяха да се блъснат в камионетката му и сигурно щяха да се отърват само с наранявания, докато той самият щеше да загине на място, а после щяха да намерят и тайната машинка и да почнат въпросите.

Изложи се, Бийч. Спасиха ти живота, а ти се изложи... как не те е срам... как не те е срам...

В този момент обаче свиренето на спирачките спря. От силната миризма на изгоряла гума започна да му се повдига, но поне катастрофата беше избегната. Бурканите на полицейската кола продължаваха да се въртят. Чуваше се и прашенето на радиото.

— Това пък сега какво е? — викна ченгето с дрезгавия глас.

Бийч предпазливо се надигна и надзърна. Колата стоеше накрая на две дълги черни и криволичещи следи от спирачки, които се открояваха върху асфалта съвсем ясно дори и на слабата светлина на звездите. Беше едва на три метра от него. *Какво ли щеше да стане, ако бяха карали малко по-бързо...*

Ако бяха, ама не бяха.

Още звуци. Ченгетата излязоха от колата и хлопнаха вратите. Трансформаторите, хранващи устройството, тихо бръмчаха, а самото устройство не се различаваше кой знае колко от онова, което Рут бе напъхала в коремите на своите кукли. Към това бръмчене се добавяше и второ. На мухите, които бяха подушили кръвта под найлоновия чувал, но не можеха да стигнат до трупа на елена.

Скоро ще ви дам тази възможност, помисли Бийч и се ухили. *Жалко само, че няма да успеете да вкусите и от онези двамата юнаци отвън.*

— Същата тази камионетка я видях в Хейвън, Бент — добави дрезгавият глас. — Беше паркирана пред ресторанта.

Бийч леко намести извитата метална тръба върху поставката ѝ, така че през нея да може да вижда и двете ченгета. Дори не бе необходимо те да стоят плътно един до друг, понеже обхватът на мерника позволяваше известно движение встрани.

Дръпнете се от колата, момчета, рече си Бийч и постави палец върху някакъв бутон от звънец. Беше се ухилил толкова широко, че чак му се виждаха розовите беззъби венци. *Не ми се ще и колата да пострада. Хайде, мръднете малко.*

— Има ли някой там? — извика другото ченге.

Томичукалата, глупако! Томичукалата чукат на вратата, помисли Бийч и се изкиска. Беше му станало толкова смешно, че не можа да се сдържи.

— Ако има някой, веднага да се обади!

Той вече се кикотеше като луд. Дори може би така стана по-добре, понеже онези двамата се спогледаха, измъкнаха пистолетите си и пристъпиха към камионетката. Идеално, защото се отдалечаваха от полицейската кола.

Бийч ги изчака, за да се увери, че колата няма да пострада от пламъка, тъй като му беше наредено да я остави непокътната и затова бе твърдо решил да избегне и най-малката драскотина върху бронята. Когато ченгетата наближиха достатъчно, той рязко натисна звънеца. „Сбогом, приятелчета“, рече си Бийч и не само се изкикоти, но чак подвижна от възторг. Мракът се озари от плътен зелен пламък, който обхвана двамата полицаи и ги погълна за частица от секундата. Отвътре проблеснаха няколко жълтеникави искри, навярно някой от ченгетата бе натиснал машинално спусъка на пистолета си.

Във въздуха миришеше на топящи се трансформатори, дори един от тях гръмна сред облак искри, част от които опариха ръката на Бийч. Зеленият пламък, излизащ от металната тръба трепна, после спря. Полицайте бяха изчезнали. Почти...

Бийч бързо скочи на земята и започна да оглежда мястото. Това бе второстепенен път и едва ли някой би тръгнал към Дери толкова късно, но все пак знае ли човек...

На шосето се търкаляше димяща обувка. Той се наведе и я вдигна, ала едва не я изпусна. Стори му се много тежка, но като я

погледна отвътре, веднага разбра причината. Там още си стоеше парче крак с чорап.

Бийч взе обувката и я отнесе в кабината на камионетката. Като се прибереше в града, щеше да се отърве от нея. Нямаше смисъл да я заравя. В Хейвън разполагаха с далеч по-ефикасни средства за премахване на неща. „Ако мафията знаеше с какви работи се занимаваме в града на янките, сигурно веднага щяха да поискат да си купят лиценз от нас“, рече си той и пак се изкиска.

После измъкна ръждясалите шплинтове от задния капак на каросерията, отвори го и се пресегна към найлоновия чувал с трупа на елена. Интересно чия беше тази идея? На стария Дейв? Все едно, вече нямаше никакво значение. От известно време в Хейвън всички идеи бяха общи.

Чувалът се оказа тежък и неудобен за вдигане, затова Бийч сграбчи задните крака на елена и започна да го издърпва. След малко чувалът глухо тупна на асфалта. Бийч отново се огледа за фарове на приближаваща кола, не забеляза нищо подозрително и със сумтене започна да измъква трупа от найлона. Еленът бе старателно изкормен и изчистен. Той го обхвана с две ръце и го вдигна. Месото на врата му се прорязваше от жили, дебели като кабели, а одраните устни оголваха венци без нито един зъб. Главата на елена с полунаболи рога висеше безжизнено под дясната мишница на Бийч. Мътните му невидящи очи бяха вперени в нощта.

Бийч пристъпи няколко крачки и захвърли трупа в крайпътната канавка, после се върна и прибра чувала в кабината на камионетката. Би предпочел да го остави отзад в каросерията, защото вонеше неприятно, но от движението можеше да изпадне и някой да го намери. След това заобиколи от другата страна при волана, като пътем подръпна с погнуса окървавената си риза, за да не се допира до тялото му. Щом се прибереше, щеше да я свали и да облече друга.

Влезе в кабината и запали двигателя. Даде заден ход и обърна в посока към Хейвън, после поспря за миг да огледа отново мястото и да се увери, че сцената е подредена както трябва, за да внуши необходимите изводи и си рече, че всичко е наред. Непредубеденият наблюдател щеше да види празен полицейски автомобил, спрял на сред пътя със следи от гуми по асфалта. Двигателят му не работи, но бурканите продължават да се въртят. Наблизо в канавката се търкаля

изкормен труп на елен. Него просто няма как да не го забележат, особено през юли.

А дали нещо в тази версия сочеше към Хейвън?

Не. Според Бийч нямаше какво. Тук се разказваше за двама полицаи на път към управлението след оглед на местопроизшествие с една жертва, които случайно попадат на браконieri, току-що убили елен. А после какво е станало с ченгетата? Ами че нали тъкмо в това е въпросът! Пък с течение на времето евентуалните отговори щяха да звучат все по-зловещо и версията, че браконьерите са ги ликвидирали и заровили някъде в гората би се налагала от само себе си. Нищо общо с Хейвън, нали? Бийч бе абсолютно убеден, че никой не би съумял да свърже двете събития едно с друго.

В огледалото за обратно виждане той видя, че отзад се задават фарове на кола, затова включи на скорост и внимателно заобиколи автомобила на ченгетата. Бурканите за миг го окъпаха с пулсираща синя светлина, после потънаха в мрака. Бийч погледна седалката до себе си и очите му пробягаха по типова черна обувка и стърчащия от нея тъмносин служебен чорап като опашка на детско хвърчило. Отново го напуши смях. *Обзалагам се, господинчо, че когато тази сутрин си нахлузвал тъпата си обувка, изобщо не си предполагал, какво ще ѝ се случи вечерта, нали?*

Бийч Джърниган пак се засмя и рязко превключи на втора. Прибираше се вкъщи и никога досега не се бе чувствал толкова добре.

**ОСЕМ
ЕВ ХИЛМАН**

1

Бангор: уводна статия във вестник „Дейли Нюз“, 25 юли 1988

г.:

МИСТЕРИОЗНО ИЗЧЕЗВАНЕ НА ДВАМА ЩАТСКИ ПОЛИЦАИ ОТ ДЕРИ

ИЗДИРВАНЕТО ИМ ВЕЧЕ Е В ПЪЛЕН ХОД

от Дейвид Брайт

Снощи към 9:30 часа в района на Дери е намерен изоставен полицейски автомобил, с което е поставено началото на второто за сезона издирване на изчезнали лица в централната и източната част на щата Мейн. Наскоро преди това изчезна четиригодишният Дейвид Браун от Хейвън, който още е в неизвестност. По ирония на съдбата малко преди да изчезнат двамата полицейски служители, Бентън Роудс и Питър Габънс, са се връщали от същия град, където са били на предварителен оглед на инцидент с отоплителна инсталация, отнел човешки живот (вж. подробности на същата страница).

По-късно добре осведомен източник от полицията заяви, че следствието очертава мрачни перспективи, тъй като недалеч от полицейския автомобил е открит застрелян и одран елен, което кара мнозина да мислят, че...

— Вижте това — рече на другата сутрин Бийч на Дик Алисън и Нют Берингър, докато си пиеха кафето в „Хейвън Лънч“ и преглеждаха току-що пристигналия вестник. — А мислехме, че никой не би направил връзката. По дяволите!

— Успокой се — отвърна Нют, а Дик кимна с глава. — Едва ли някой ще свърже изчезването на четиригодишно дете, вероятно загубило се в отсрещната гора или отвлечено от сексуален маниак, с изчезването на двама едри и добре въоръжени щатски полицаи. Нали така, Дик?

— Правилно.

3

Нищо подобно.

Бангор: вестник „Дейли Нюз“, първа страница, долу:

КОНСТАБЪЛЪТ НА ХЕЙВЪН ЗАГИВА ПРИ НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ

ВИДНА ОБЩЕСТВЕНИЧКА СТАВА ЖЕРТВА НА ПОЖАР

от Джон Лиандро

Вчера в родния си град Хейвън почина петдесет годишната Рут Маккосланд, една от трите жени, заемащи длъжността констабъл в щата Мейн. Според Ричард Алисън, шефа на пожарната команда в града, госпожа Маккосланд вероятно е загинала от експлозията на парите от дизелово гориво, насъбрали се в мазето на кметството в резултат от дефектен спирателен кран. Господин Алисън твърди, че долу в мазето се съхранява част от градските архиви, но няма подходящо осветление. „Сигурно е драснала клечка кибрит — заяви Алисън. — Във всеки случай това е теорията, върху която почива следствието в момента.“

На въпроса дали не допускат умишлен палеж, той отвърна отрицателно, но добави, че след изчезването на двамата щатски полицаи, изпратени за предварителен оглед на местопроизшествието (вж. същата страница по-горе) не би изключил подобна версия. „Понеже нито един от полицаите не е имал време да състави констативен протокол, ще трябва да потърсим съдействието на щатската инспекция по противопожарна охрана, но в момента повече ме интересува съдбата на изчезналите полицаи.“

А Нютън Берингър, председателят на общинските съветници в Хейвън, заяви, че целият град е потънал в скръб от нелепата смърт на госпожа Маккосланд. „Тя беше

очарователна жена — каза господин Берингър. — Всички бяхме просто влюбени в нея.“ Чувствата му се споделят напълно от жителите на Хейвън, мнозина от тях избухват в сълзи само при споменаване на името на Рут Маккосланд.

Нейната обществена кариера в града започва през...

Връзката, разбира се, бе направена от Ев — дядото на Хили. Същият Ев Хилман, който справедливо би могъл да бъде наречен града-отцепник и който се бе завърнал от Втората световна война с две малки стоманени пластинки в главата, защото по време на едно сражение във Франция до него избухнала германска граната.

В понеделник сутринта след кървавата неделя в Хейвън той се намираше на обичайното си място: при Хили в стая 371 на болницата в Дери. Беше си наел малка обзаведена стаичка на главната улица, но там само преспиваше нощем (по-точно будуваше до зори), след като сестрите успева да го пропъдят от леглото на внука му.

Понякога лежеше в тъмното и му се струваше, че откъм чешмата някой му се присмива. Тогава си мислеше, че е откачил и си викаше: „Полудяваш, старче“. Но това не беше вярно. А друг път му се щеше вече да е полудял.

Беше се опитал да обясни на сестрите какво според него се е случило с Дейвид, в което той самият не се съмняваше ни най-малко, защото го „знаеше“. Те го съжالياха, но Ев отначало не го разбираше. Проумя го чак след като сбърка и говори с онзи репортер. Именно този разговор му отвори очите. Иначе си мислеше, че сестрите му се възхищават заради обичта му към Хили и им е жал за него, защото усещаха, че внукът му си отива, ама по-късно разбра, че направо го смятат за смахнат. Няма такива дечица, дето да изчезват безследно по време на домашни представления. Това нещо го знаят и децата от детската градина.

След като прекара известно време сам в Дери, полуобезумял от притеснения за Хили и Дейвид и изпълнен с презрение към собственото си малодушие, както и със страх за останалата в Хейвън Рут Маккосланд, Ев започна да се отбива в едно заведение на главната улица. Там от разговорите с бармана той научи историята на някой си Джон Смит, бивш учител в близкото градче Клийвс Милс. Този човек прекарал в кома няколко години, но после се свестил и дори придобил способности на екстрасенс. Преди известно време обаче внезапно

полудял и се опитал да убие един конгресмен от Ню Хампшир на име Стилсън.

— Всъщност за това, че бил екстрасенс, само съм чувал — добави барманът, докато точеше на Ев нова бира. — Лично на мене подобни истории ми се струват чиста помия. Но ако и ти имаш нещо такова за разказване — Ев му бе намекнал, че знае за нещо, в сравнение с което „Челюсти“ е като приспивна песен, — значи ти трябва Брайт от „Дейли Нюз“ в Бангор. Навремето той написа цяла статия за Джон Смит. Понякога се отбива тук за по някоя бира, пък и ще ти кажа, че наистина беше убеден в способностите на Смит.

До този момент Ев бе изгълтал три бири една след друга, което се оказа достатъчно, за да повярва, че на света има и прости решения. Затова побърза да отиде до телефона, пусна няколко монети и се обади в редакцията на „Дейли Нюз“, като помоли да го свържат с Дейвид Брайт. Разбира се по телефона не му разказа нищо, а само го осведоми, че знае нещо важно, на което трябва спешно да се даде гласност.

Брайт звучеше заинтересувано, дори сякаш прояви известна съпричастност. Той веднага попита Ев кога би могъл да дойде в Бангор (фактът, че не предложи сам да посети Дери и да разговаря на място със стареца би трябвало да подсказва на Ев, че е твърде вероятно да е надценил интереса и съпричастността на Брайт) и Ев на свой ред го запита дали е удобно да се видят още тази вечер.

— Ще остана в редакцията още два часа — отвърна Брайт. — Можете ли да пристигнете преди полунощ, господин Хилман?

— Тръгвам веднага — рече Ев и затвори телефона.

После излезе от бара с бодра стъпка и блясък в очите. Изглеждаше с двайсет години по-млад от стареца, който преди това бе влязъл.

Само че разстоянието до Бангор бе над четирийсет километра и въздействието на трите бири се изпари още по средата на пътя, така че Ев паркира пред сградата на „Дейли Нюз“ напълно трезвен. Дори полошо: чувстваше се замаян и объркан. Освен това съзнаваше, че разказът му е тромав и несръчен. Въртеше се като в порочен кръг все около магическото представление и непрекъснато повтаряше как е изглеждал Хили и как е абсолютно убеден, че Дейвид Браун е изчезнал наистина.

Най-сетне спря... по-точно не че спря, ами мудният му разказ някак си пресъхна от само себе си.

Брайт седеше без да поглежда към Ев и потропваше с молив по бюрото.

— А вие тогава погледнахте ли веднага под платформата, господин Хилман?

— Не... Не... Но, знаете ли...

Сега вече Брайт вдигна поглед към него. Имаше симпатично лице, но в него Ев видя онова изражение, което му отвори очите: човекът просто го смяташе за по-луд и от мартенския заек.

— Всичко това е много интересно, господин Хилман...

— Оставете, оставете — прекъсна го Ев и се изправи.

Столтът, на който седеше рязко отскочи назад и почти се събори. Някъде зад Ев тракаха принтери и звъняха телефони, наоколо сновяха хора с ръкописи и изрезки в ръце. Той изведнъж осъзна, че минава полунощ, че е уморен и го е страх, а този тип тук го мисли за смахнат.

— Оставете — повтори Ев. — Късно е, а вие сигурно трябва да се прибирате вкъщи при семейството си.

— Господин Хилман, опитайте се да ме разберете...

— Разбирам ви, повярвайте — отвърна Ев. — Май чак сега всичко ми стана ясно. Време е да тръгвам, господин Брайт. Чака ме дълъг път, а утре посещенията в болницата започват в девет сутринта. Извинявайте, задето ви загубих времето.

Той бързо се измъкна от редакцията като яростно се проклинаше как изобщо е могъл да забрави, че най-големите глупаци са старите глупаци, а след това негово изпълнение безспорно трябваше да го изберат за техен тартор. Е, така поне поставяше точка на опитите си да каже на хората какво става в Хейвън. Може и да е стар, но втори път няма да допусне подобна излагация.

Никога.

Решението му трая точно петдесет и шест часа: докато не видя заглавията в понеделнишките вестници. След това веднага го обзе желанието да се срещне с човека, натоварен с разследването на случая с изчезналите полицаи. В „Дейли Нюз“ пишеше, че се казвал Дуган и познавал добре Рут Маккосланд. Дори възнамерявал да отиде на погребението ѝ и да каже няколко прощални думи, въпреки неимоверната му заетост в момента. Сигурно ѝ е бил голям приятел, рече си Ев.

Само че от предишния му ентузиазъм нямаше и следа. Душата му се разкъсваше от уплаха и горчива безнадеждност. Просто двете статии от първата страница направо изсмукаха и малкото останали му сили.

Хейвън се превръща в гнездо на змии, които вече почват да хапят. Трябва да убедя някого в това, но как? Кой ще ми повярва, че в града има масова телепатия и Бог знае още какво? Нали самият аз нямам ясна представа откъде ги знам тези неща. На практика не съм видял нищо. А на всичкото отгоре никой не вижда нищо. По дяволите, един цял град полудява, без това да прави впечатление на никого!

Ев отново прелисти на страницата с некролога. Ясният поглед на Рут го гледаше от една от онези вестникарски снимки, които всъщност представляваха безброй ситни точки. Красивите ѝ и открити очи спокойно се взираха в неговите. Ев знаеше, че в Хейвън имаше цяла дузина мъже, тайно влюбени в нея, за които Рут изобщо не подозираше. Той я гледаше и си мислеше как погледът ѝ сякаш отрича самата идея за смъртта, все едно че такова нещо няма. Да, ама сега тя бе мъртва.

После си спомни как бе извел Хили, докато онези, които щяха да търсят Дейвид в гората, се събираха.

Ела с нас, Рут.

Не мога, Ев... Обаждай ми се.

Ев беше опитал да ѝ позвъни веднъж, понеже му се струваше, че ако Рут дойдеше при него в Дери, щеше да бъде в безопасност, а и би

подкрепила достоверността на историята му. В объркаността и отчаянието си, пък и от мъката по родния град, той дори не бе в състояние да прецени кое е най-важното за него. Обзело го бе пълно безразличие. На три пъти опитва да позвъни с автоматично избиране в Хейвън, последния път след разговора си с Брайт, ала така и не успя да се свърже. После пробва чрез „поръчки“ и телефонистката му каза, че вероятно има повреда по линията, да изчака малко. Ев се съгласи, но не се обади повече. Просто остана да лежи в мрака на стаята и да се вслушва в присмехулните шумове откъм мивката и чешмата.

И ето че сега, три дни по-късно, Рут се бе свързала с него. Чрез некролога във вестника.

Той се извърна към Хили. Момчето спеше. Лекарите отказваха да назоват състоянието му кома: според тях мозъчната енцефалограма не давала основания да се говори за кома, а по-скоро за дълбок сън. На Ев му беше все едно какъв точно ще е научният термин. Той знаеше, че Хили си отива и изобщо не се интересуваше дали ще премине в кома или в така нареченото състояние на аутизъм: тази дума не му беше известна, но веднъж чу как един от лекарите тихо я пошепва на друг свой колега. Думи, думи, думи... И всичките означаваха едно: Хили си отиваше и това бе най-лошото.

Докато пътуваха към Дери, внукът му се държеше като човек, изпаднал в дълбок шок. Отначало Ев предполагаше, че щом се измъкнат от Хейвън, нещата малко ще се пооправят, а пък Брайънт и Мари така и не забелязаха особеното поведение на по-големия им син, понеже вниманието им бе изцяло насочено към изчезналия Дейвид.

Само че напускането на Хейвън не помогна. Състоянието на Хили се влошаваше. През първото денонощие в болницата той спа цели единайсет часа. Можеше да отговаря на елементарни въпроси, но по-сложните го объркваха. Освен това се оплакваше от главоболие. Не си спомняше нищо за магическото представление и смяташе, че рожденият му ден е бил само преди една седмица. А през нощта насън бе промълвил съвсем ясно фразата: „Всичките войничета! Все за тебе!“ По гърба на Ев пробягаха хладни тръпки. Именно това бе крещал изпадналия в истерия Хили, когато братчето му изчезна и всички се юрнаха да го търсят.

На следващия ден Хили спа четиринайсет часа, а после изглеждаше унесен, още по-замаян и объркан отпреди. Когато

специално повиканата детска психоложка го помоли да си каже презимето, той отвърна: „Джонатан“, но това бе презимето на „Дейвид“.

А сега Хили вече спеше денонощно. Вярно, понякога си отваряше очите и дори привидно гледаше Ев или някоя от сестрите, ала щом го заговореха, той само се усмихваше едва-едва и пак се унасяше.

Момчето си отиваше. Лежеше като спящата красавица в замъка и само стъклената бутилка от системата, окачена над главата му и периодичните съобщения по вътрешната уредба на болницата разваляха илюзията.

Отначало сред невролозите имаше големи вълнения, понеже бяха открили някакво петно в кората на главния мозък на Хили и смятаха, че странната му отпадналост вероятно се дължи на тумор, но после, когато два дни по-късно го заведоха на рентген още веднъж (за да проследят забавено снимките, както обясни техникът на Ев, защото било трудно да се допусне, че десет годишно дете може да има тумор в мозъка, и то без никакви предхождащи симптоми), петното бе изчезнало. Завеждащият отделението по неврология проведе малък разговор на четири очи с техника на рентгеновия апарат и от изражението на лицето му Ев направи извода, че е хвърчала перушина. След това неврологът му каза, че се налага да направят втори комплект снимки, но според него и дума не може да става за мозъчен тумор. Просто първите снимки били дефектни.

— Веднага си помислих, че им има нещо — рече лекарят.

— Защо?

Неврологът, огромен мъж с пищна рижа брада, се усмихна:

— Защото петното изглеждаше прекалено голямо. Направо казано, дете с такъв гигантски тумор в мозъка би трябвало да е в критично състояние от много дълго време насам... ако изобщо продължава да живее.

— Разбирам. Значи все още не знаете какво му е на Хили, така ли?

— Работим по няколко направления — отвърна неврологът и се усмихна смутено, като избягваше да гледа Ев в очите.

На другия ден психоложката дойде отново. Беше дебела жена с черна коса. Този път тя попита къде са родителите на Хили.

— Търсят братчето му — каза Ев и очакваше, че думите му ще я шокират, ама не позна.

— Обадете им се и им кажете, че ще имам нужда от помощта им.

Брайънт и Мари веднага пристигнаха, но идването им се оказа напълно безпредметно. И двамата се бяха променили и отчуждили до неузнаваемост. Това не остана незабелязано и от психоложката, която, след като им зададе по няколко въпроса, побърза да приключи. Ев направо я усещаше как отстъпва, а и той самият едва се сдържаше да не напусне стаята. Просто не можеше да понася чуждите им погледи, които го караха да се чувства като белязан за нещо. Жената с карираната блуза и избелелите джинси някога беше негова дъщеря и дори още приличаше на него, ала в сърцето си Ев вече не я усещаше като такава. По-голямата част от Мари бе мъртва, останалото също бързо умираше.

Психоложката така и не ги повика повече.

Оттогава тя се отбива при Хили още два пъти. Вторият път беше събота — денят преди експлозията в кметството на Хейвън.

— С какво го хранят? — внезапно запита тя.

Ев седеше до прозореца и почти дремеше, напечен от горещото слънце. Въпросът на дебеланата го сепна и той отвори очи.

— Моля?

— С какво го хранят, питам.

— Как с какво? С нормална болнична храна, разбира се.

— Съмнявам се.

— Няма причини за съмнение — рече Ев. — Знам, защото и аз съм се хранил тук със същата храна. А вие защо питате?

— Защото му липсват десет зъба — рязко отговори психоложката.

Въпреки болките от артритата Ев стисна юмрук и го стовари върху коляното си.

А сега какво ще правиш, старче? Дейвид го няма и ще ти е много по-лесно, ако свикнеш с мисълта, че е умрял, не е ли така?

Вярно. Щеше да му е адски мъчно, но пък така нещата се опростяваха, само че той не можеше да повярва в това. Част от съзнанието му бе твърдо убедена, че Дейвид е жив. Възможно бе и да бъркаше желанието с действителността, но Ев се съмняваше, защото отдавна беше отминал възрастта на подобни грешки. Просто в главата му пулсираше една и съща мисъл: „Дейвид е жив. Загубил се е и го грози смърт, но все още може да бъде спасен. Стига да се решиш да направиш нещо и да действаш както трябва. Виждаш, че шансовете са мизерни за такъв дъртак като тебе, дето напоследък, ако не намери кенеф навреме, винаги си опикава гащите. Мизерни, твърде мизерни...“.

В понеделник вечерта Ев бе задрямал в стаята на Хили — сестрите често се правеха, че не го виждат и го оставяха и след изтичането на времето за посетители — после изведнъж се сепна и подскочи, защото му се присъни ужасен кошмар. Намираше се на някакво тъмно и каменисто място, където планински зъбери се устремяваха към черното небе, осеяно със студени звезди, а леденият вятър остро виеше в тесните скалисти дефилета. На светлината на звездите под него се виждаше огромно плато, което изглеждаше сухо и безжизнено. От край до край във всички посоки го разсичаха гигантски цепнатини, създаващи илюзията за неземеен паваж. Отнякъде се чуваше пронизителният хленч на Дейвид: „Помогни ми, дядо! Не мога да дишам! Помогни ми, моля ти се! Страх ме е! Не исках да правя оня фокус, ама Хили ме накара и сега не знам как да се върна вкъщи!“.

Ев седеше и гледаше Хили. Целият беше плувнал в пот, която се стичаше по лицето му като сълзи.

Той стана, отиде до леглото и се надвеси над внука си.

— Хили — рече Ев, съвсем не за първи път. — Къде е брат ти?
Къде е Дейвид?

Този път обаче Хили отвори очи. От воднистия му и невиждащ поглед по гърба на Еверет пробягаха хладни тръпки: стори му се, че го гледа сляпа пророчица.

— На Алтаир-4 — тихо и съвършено ясно промълви Хили. — Дейвид е на Алтаир-4 при томичукалата. Томичукалата, томичукалата чукат на вратата.

Клепачите му рязко се затвориха и той отново заспа дълбоко.

А Ев остана още дълго време, надвесен над него. Кожата му внезапно бе придобила цвета на маджун.

После го втресе.

Градът-отцепник.

Ако допуснем, че Рут Маккосланд беше сърцето и душата на Хейвън, тогава спокойно може да се каже, че седемдесет и три годишният Ев Хилман (който съвсем не бе чак толкова изкуфял, за колкото напоследък се смяташе) е неговата памет. През дългия си живот старецът бе станал свидетел на много неща и знаеше хиляди истории, защото беше добър слушател.

На излизане от болницата в понеделник вечерта той се отби в книжарницата на Дери, където вложи девет долара в покупката на атлас на Мейн, съдържащ подробни карти на цялата територия на щата, раздробена на по 1 000 квадратни километра. На карта 23 се виждаше и градчето Хейвън. От книжарницата Ев освен атласа си беше купил и пергел, с който сега, без да знае защо, очерта кръг около Хейвън. Някогашната плантация, дала началото на градчето, остана в единия му край.

Дейвид е на Алтаир-4.

Дейвид е на Алтаир-4 при томичукалата. Томичукалата, томичукалата чукат на вратата.

Ев седеше и се мръщеше над картата и нарисувания от него кръг. Опитваше се да разгадае смисъла на изреченото от Хили.

„Да беше взел червен молив, старче. Хейвън вече трябва да се очертава в червено на всички карти“.

Той се приведе още малко. Надалече все още нямаше никакви проблеми със зрението си и от трийсет метра спокойно можеше да различи бобено от царевично зърно, но отблизо не виждаше почти нищо, а на всичкото отгоре си бе забравил очилата за четене в къщата на Мари и Брайънт. Не му се връщаше да си ги вземе, тъй като имаше смътното усещане, че след това май изобщо няма да му е до разчитане на дребни шрифтове. Засега бе по-добре — и по-безопасно — да я кара без очила.

Почти забол нос в атласа, Ев внимателно разглеждаше очертаното от пергела място. Иглата беше забита върху Дери Роуд,

малко на север от потока Престън и леко на изток от Индианската гора, както я наричаха като деца. На картата обаче тя бе означена като Горящата гора, но той бе чувал и това име веднъж-дваж.

Ев намали радиуса на пергела и очерта втори кръг, който точно обхващаше къщата на Брайънт и Мари. На запад минаваше Ниста Роуд, свързващ шосе 9 с Дери Роуд и завършващ в каменна кариера непосредствено до същата гора, все едно как ѝ викаха.

Ниста Роуд... Ниста Роуд... Какво ли му говореше това име? Едно време, още преди да се роди, там нещо се бе случило, за което после хората дълго са си спомняли...

Ев затвори очи, все едно че заспа, както си седеше: съсухрен оплешивяващ старец, облечен в чиста памучна риза и памучен панталон с ръбове.

Миг по-късно в главата му нахлуха спомени и той дори се учуди как е могъл да не се сети веднага. Семейство Кларъндън, разбира се. Точно така. Онези, дете живеели на разклона между Ниста Роуд и стария път за Дери. Пол и Фейт Кларъндън. Фейт, която се повлякла по акъла на сладкодумния проповедник и родила дете с черна коса и греховно сини очи девет месеца след като божият служител духнал от града. А Пол се надвесил над люлката с новородения си син и после се пресегнал за бръснача.

Едни клатели глави и обвинявали за всичко проповедника Колсън, или както там му било името на оня мошеник.

Други смятали, че вината била изцяло на Пол Кларъндън; според тях Фейт изобщо не бивало да се омъжва за толкова буен и ревнив човек.

А за трети нямало съмнение, че причината е единствено у Фейт. Ев си спомняше как разни старци в бръснарницата (след години, разбира се, но градчетата като Хейвън не забравят нищо) винаги говореха за нея като за „дицорестата булка, от която нищо добро не можеше да се очаква“.

Но имаше и хора, които на ухо твърдяха, че за всичко е виновна гората.

Ев се измъкна от унеса си и отвори очи.

Точно така: имаше и такива хора. Майка му викаше, че били невежи и суеверни, ама баща му бавно клатеше глава, пафкаше лулата си и повтаряше, че понякога в старите истории човек открива по

зрънце истина, затова не бивало да се отхвърлят с лека ръка. Той, например, винаги се прекръствал, когато черна котка му минела път.

— Глупости! — сумтеше майка му. Това Ев добре го помнеше, понеже по онова време бе деветгодишен.

— Да, ама и майка ти също хвърля щипка сол през рамо всеки път, когато разлее вино — добавяше бащата.

— Глупости! — повтаряше майка му и се прибираше в къщата.

А баща му си пушеше лулата на верандата, приседнал до Ев и разказваше ли, разказваше. Още от малък Ев беше добър слушател и попиваше всичко, което чуеше... с изключение на онзи фатален един-единствен път, когато сбърка и не изслуша Хили, а се остави сълзите му да го объркат и си тръгна позорно, вместо да сподели мъката на детето.

Ев пак затвори очи и се вслуша. Ровеше спомените си... паметта на Хейвън.

Наричаха я Индианската гора, защото там бе намерил смъртта си Големия Атлантик, вождът на индианското племе микмак. Всъщност белите го бяха нарекли така, а истинското му име беше Уауейвока, което означаваше „роден от високите води“. Големия Атлантик просто беше груб и неточен превод на индианското значение. Първоначално племето обитавало района на сегашната община Пенъбскот и селцата Олдтаун, Скоухеган и Грейт Удс, но през 1880 г. се разразила небивала грипна епидемия, от която индианците гинели като мухи. Мъртвите ги погребвали в землището на Лъдлоу, ала понеже епидемията се разраствала, в един момент начело с вождя Уауейвока те поели на юг към гората. Уауейвока умрял през 1885 г. и на смъртния си одър обявил гората за прокълната, макар че самият той бил завел племето си там. Историята станала известна, защото по времето на смъртта му сред индианците живеели и двама бели мъже: единият бил антрополог от „Бостън Колидж“, а другият работел в „Смитсониън Инститют“. Дватама проучвали живота на индианците от североизточната част на страната, чийто брой стремително намалявал и не след дълго те щели да изчезнат напълно. От техните сведения обаче не ставало съвсем ясно дали Големия Атлантик лично прокълел гората или просто споменавал съществуващо отпреди суеверие.

Както и да е, гробът на вождя отдавна бил забравен, но името Индианската гора останало. Доколкото Ев си спомняше, всички в Хейвън и околните градчета, граничещи с нея, й викаха така, макар че той добре разбираше и мотивите на картографите, изготвили атласа на Мейн, да не поставят думи като „индиански“ в своите карти, защото хората продължаваха да бъдат особено чувствителни към подобни изрази.

Понякога в старите истории човек открива по зрънце истина, казваше баща му...

Ев, който също се прекръстваше, когато черни котки му минаваха път (и дори само при вида им, за по-сигурно), напълно споделяше мисълта на баща си. Винаги имаше някаква истина, колкото и малка да

е тя. Прокълнатата или не, Индианската гора открай време бе известна с лоша слава.

Не беше донесла нищо добро нито на вожда Уауейвока, нито на семейство Кларъндън. Ловците също си патеха в нея. Ев си спомняше поне две-три убийства, извършени там...

Да не говорим за нещастните случаи по време на лов. Той притвори очи и започна да се рови в архивите на паметта си. Сещаше се за поне десетина, повечето в резултат на погрешна стрелба, след което от гората излизаха окървавени ловци, стенещи и ругаещи. А други ги изнасяха или в безсъзнание, или направо мъртви. Имаше и хора, простреляли се по непредпазливост, докато използвали пушките си като тояги, на които да се подпират при преодоляване на паднало дърво или нещо друго. А понякога оръжията гърмели без видима причина... Говореше се и за самоубийство, но Ед си спомни и за две чисти убийства, станали през ноември в Индианската гора: и двата пъти след разгорещени свади — веднъж по време на игра на карти и веднъж, понеже двама приятели се скарали чий е куршумът, убил елен с рекордни размери на рога.

А за случаите на изгубени в гората ловци просто не си струваше да се говори. Всяка година организираха поне една група търсачи за издирването на някой уплашен нещастник от Масачузетс, Ню Джърси или Ню Йорк, но имаше години и с по няколко такива групи. Само дето невинаги успяваха да открият загубилите се.

Вярно, повечето бяха градски жители, които изобщо не биваше да бъдат допускани до гората, ала се случваше и местни ловци да се изгубят. Според старите ветерани нещо ставало с компасите в Индианската гора и те или не отчитали правилно посоките, или съвсем отказвали да работят. Бащата на Ев казваше, че вероятно там някъде под земята имало гигантско находище на магнитна руда, от което стрелките на компасите пощурявали. Разликата между гражданите и горските ветерани била в това, че първите се учили да боравят с компас от книгите и му вярвали безрезервно. Така че всеки път, когато стрелката полудявала и сочела изток, вместо север или просто се въртяла като бутилката от онази игра с целувките, те изпадали в положението на хора със силна диария, но без какалашки, с които да си забършат задниците. По-умните от тях захвърляли компасите и търсели други начини за ориентиране. В най-лошия случай човек

просто трябвало да тръгне по течението на някой поток или да се движи по права линия. Рано или късно нямало начин да не излезе на пътека или да не види стълбовете на електропровода.

Ев обаче познаваше и хора, които цял живот бяха живели и ловували в Мейн и въпреки това се налагаше да бъдат издирвани, или успяваха да се измъкнат сами от гората само благодарение на чиста случайност. Ала най-забележителна бе историята на Делбърт Маккрийди, на когото не му липсваше нито опит, нито кураж. Двамата с Ев се знаеха от деца. Във вторник, 10 ноември 1947 г., Дел взел голямата си ловна пушка и отишъл на лов в Индианската гора. Изминали две денонощия и него все го нямало, затова госпожа Маккрийди потърсила Алф Тремейн, който по онова време бил констабъла на Хейвън. Веднага сформирали група за издирване от около дващестина мъже, които навлезли в гората оттам, където Ниста Роуд се вливал в изоставената диамантена кариера. В края на седмицата групата вече наброявала двеста души.

Тъкмо се канели да отпишат Дел — чиято дъщеря е Хейзъл Маккрийди, разбира се, — когато той се измъкнал от гората по течението на потока Престън. Бил изтощен, замаян и с около десет килограма по-лек, отколкото когато го видели за последен път.

След няколко дни Ев го посети в болницата.

— Какво стана, Дел? Небето беше ясно през цялото време, нима не можа да се ориентираш по звездите?

— Така беше — призна Дел силно засрамен. — Досега винаги се бях ориентирал по тях.

— Ами мъха? Нали ти ме научи още като деца, че мъхът по дърветата сочи север?

— Така е — унило повтори Дел и млъкна.

Ев го изчака малко, после отново го притисна.

— Добре де, кажи тогава какво се случи?

Известно време Дел не продумваше нищо, след това едва чуто рече:

— Въртял съм се насам-натам като улав.

Ев седеше и не го прекъсваше, колкото и да му беше трудно.

— Отначало всичко беше наред — продължи най-сетне Дел. — До обяд ловувах както винаги, без да се притеснявам, че ще се загубя. После похапнах и изпих една от бирите на мама, от която ми се приспа

и съм задрямал. Сънувах някакви особени неща... не ги помня точно, ама знам, че бяха особени. А докато съм спал, виж какво е станало.

Дел Маккрийди повдигна горната си устна и показа на Ев празна дупка.

— Паднал ти е зъб, така ли?

— Да. Лежеше в скута ми... Интересно как е станало, защото никога не съм имал неприятности със зъбите, като изключим оня възпален мъдрец, от който едва не умрях, ама то беше много отдавна... Та като се събудих, вече се стъмваше...

— *Хайде де!*

— Знам какво си мислиш — тросна се Дел с някаква горчивина в гласа. — Но просто съм проспал целия следобед, колкото и да не ти се вярва... А после отворих очи...

Той извърна поглед към Ев, но след миг пак сведе гузно глава и се затвори в себе си, сякаш не можеше да гледа стария си приятел в очите.

— Имах чувството, че някой е откраднал мозъка ми... — Дел се засмя неловко, но си личеше, че хич не му е до смях. — Станах и тръгнах, като известно време си мислех, че следвам Полярната звезда, но когато към девет часа все още не бях излязъл на Хамър Кът Роуд си разтърках очите и установих, че сигурно съм гледал някоя от планетите, Марс или Сатурн или нещо подобно... Легнах да прекарам нощта и докато не се озовах при потока Престън седмица по-късно не си спомням абсолютно нищо, освен разни откъслечни неща...

— Не знам какво да кажа — започна Ев и млъкна. Цялата работа звучеше невероятно, като се има предвид опита и хладнокръвието на Дел. — Да не би да си се паникьосал?

Дел пак го погледна. Тоя път обаче в очите му освен обърканост блещукаше и частица хумор.

— Не вярвам човек да може да се паникьосва цяла седмица — сухо рече той. — Сигурно ще да е доста уморително...

— Значи...

— Точно така — кимна Дел. — Нямам представа какво е станало с мене. Знам само, че като се събудих, краката и задникът ми бяха схванати, а в един от сънищата чувах някакво странно бръмчене — като от стълбовете с високо напрежение. Това е всичко... Бях забравил всички начини за ориентиране и се скитах из гората, все едно я виждах

за първи път... Чак когато излязох на потока Престън се посвестих и успях да се измъкна, а сега сигурно съм станал за посмешище на целия град, ама ще ти кажа, че съм благодарен, задето съм още жив... Слава богу...

— Никой няма да те подиграва, Дел — каза Ев, но сам не си вярваше.

Цели пет години Дел се бори с присмехулните погледи на старците от бръснарницата и когато разбра, че няма да го оставят на мира, се премести в Ийст Едингтън, където отвори гараж и малка работилница за ремонт на двигатели. Ев от време на време се отбиваше да го види, но Дел повече никога не стъпи в Хейвън. По понятни причини.

Ев затвори пергела до най-малкия възможен радиус и описа трети кръг. Този път вътре остана една-единствена къща, а той си рече: „Тази къща е най-близо до центъра на Хейвън. Чудно как досега никога не съм мислил за това“.

Беше парцелът на стария Гарик, разположен на края на Дери Роуд. Зад него вече започваше Индианската гора.

Трябваше да оцветя този кръг в червено или в друг цвят, все едно какъв.

Сега мястото се обитаваше от Боби Андерсън, племенницата на Франк, само че тя беше зарязала земеделието и пишеше романи. Ев дори не я познаваше кой знае колко, но беше чувал, че жената се ползва с добра репутация в градчето. Хората разправяха, че си плащала сметките в срок и не се занимавала с клюки. Освен това съчинявала хубави уестърни с убедителни сюжети и герои, които не били комбинация от супермени и ругатни, като писанията на оня щурак от Бангор и събратята му. С една дума, книгите ѝ били страхотни.

Особено като се има предвид, че е жена.

Хората от Хейвън гледаха с добро око на Боби Андерсън, макар и да не забравяха, че тя живее в градчето едва от тринайсет години, пък и още помнеха Франк Гарик, когото всички смятаха за смахнат. Навремето той произвеждаше най-добрите зеленчуци в околността, но това не променяше психическото му състояние. Човекът непрекъснато се опитваше да разказва на някого своите сънища, а те обикновено бяха за Второто пришествие. След време нещата дотолкова се влошиха, че Арлин Кълъм, която продаваше това-онова на тротоара в центъра с вид на християнска мъченица, бягаше панически да се крие, щом забележеше камионетката на Франк Гарик да се задава по главната улица. А и самата камионетка си я биваше: беше цялата изпъстрена с лепенки, на които пишеше неща от типа на „АКО ДЕНЯТ НА ЕКСТАЗА Е ДНЕС, НЯКОЙ ТРЯБВА ДА МИ ДЪРЖИ ВОЛАНА“.

Към края на шейсетте години старецът съвсем се чална на тема летящи чинии. Вървеше и непрекъснато разправяше за пророк Илия и за огнената колесница, която го понесла във вихрушка към небето, понеже била задвижвана от електромагнетизъм. Вече напълно луд, той умря от инфаркт през 1975 г.

„Но преди да умре му изпопадаха зъбите“, рече си Ев и внезапно го побиха хладни тръпки. „Видях го с очите си, пък и си спомням, че Джъстин Хърд също говореше за това... А сега, като изключим Боби, разбира се, най-близо до къщата му живее Джъстин, но и него не бих го нарекъл образец на разумен и нормален човек. Колчем го срещях, преди да се махна от Хейвън, той все ми заприличваше на Франк Гарик.“

Интересно как никой досега не се бе сещал да потърси някаква връзка между странните събития и случки, дето ставаха между двата кръга. Ев отново се замисли, но по едно време стигна до извода, че в крайна сметка в това няма нищо чак толкова необичайно. Човешкият живот е съставен от множество случайности, образуващи сложна и преплетена мозайка, чиито шарки — каквито тук се явяваха мистериозните смъртни случаи, убийствата, загубените ловци, лудостта на Франк Гарик и може би онзи подозрителен пожар в дома на семейство Полсън — понякога бият на очи само ако ги търсиш. Чак след това човек почва да се чуди как досега не ги е забелязал. А иначе...

Изведнъж му хрумна нещо друго: възможно беше Боби Андерсън *също* да не е съвсем наред. Ев си спомни, че от началото на юли, ако не и преди това, откъм Индианската гора се чуваше грохот от машини. Той не му беше обръщал внимание, понеже не намираше в това нищо необичайно, тъй като Мейн изобилстваше от гори, голяма част от които принадлежаха на компания за производство на хартия и местните жители отдавна бяха свикнали с масирания дърводобив.

Но сега, след като бе видял шарката на мозайката, Ев стигна до извода, че явно не става дума за дърводобив, тъй като машините не бяха достатъчно навътре в гората, където се намираха маркираните дървета на компанията. Шумът по-скоро идваше от фермата на стария Гарик. Освен това познатото бръмчене на дърворезачките, пукотът на падащите стволове и писъкът на бензиновите триони някак неусетно бяха заменени от други звуци, които трудно можеха да се свържат с

дърводобива. Според Ев в момента там вероятно работеха някакви земекопни машини.

Схванеш ли веднъж движението на шарката, после всичко си отива на мястото съвсем лесно, като последните десетина елемента от детска мозайка.

Ев седеше и гледаше картата с кръговете. Имаше чувството, че вените му се изпълват с мрачен ужас, който бавно сковаваше цялото му тяло.

Щом веднъж видиш шарката, след това няма как да не я виждаш. Той рязко затвори атласа и си легна.

Но не можа да заспи.

Какво ли правят там? Строят ли нещо? Или карат хората да изчезват? Какво?

Щом почнеше да се унася в дрямка и пред погледа му веднага се изправяше един и същ образ: всички жители на Хейвън стоят скупчени на главната улица и с някакви упоени и безизразни физиономии са се вторачили в посока югозапад, към бученето откъм гората — все едно са мюсюлмани, обърнали се за молитва с лице към Мека.

Булдозери... Земеконни машини... Багери...

С нареждането на парчетата от мозайката човек лека-полека започва да вижда цялата картина. Ев лежеше в тясното си легло недалеч от изпадналия в кома Хили и си мислеше, че сега вече много неща са му ясни. Не всички, но голяма част от тях. Виждаше ги и знаеше, че никой няма да му повярва. Не и без доказателства. А той не смееше да се върне в Хейвън, защото щяха да го впримчат и нямаше да го пуснат да излезе отново.

Имаше нещо там, в Индианската гора. В земята, която Франк Гарик бе завещал на племенницата си — онази с романите уестърни. Същото нещо объркваше компасите и главите на хората, доближили се твърде много до него. Според Ев подобни странни аномалии вероятно се срещаха по цялата планета. Ако не друго, така поне се обясняваше защо на някои места хората изглеждат толкова намръщени през цялото време. Неприятно нещо. Свърталище на зли духове. Дори нищо чудно да е прокълнато.

Ев неспокойно се обърна по гръб и впери поглед в тавана.

Нещо е било заровено в земята, Боби Андерсън го е намерила и сега го изкопава заедно с приятеля си, дето живееше с нея във фермата. Как ли му беше името?

Той се замисли, ала то все му се изплъзваше. Само си спомняше как Бийч Джърниган стисна устни, когато веднъж в „Хейвън Лънч“ някой отвори дума за приятеля на Боби, понеже го видяха да излиза от търговския център с торба покупки в ръце. Според Бийч той имал

малка къща в Троя, нещо като колиба с печка за дърва и найлони на прозорците вместо стъкла.

Друг възрази, че човекът бил образован, но Бийч го сръза с думите, че и измежду образованите имало много хаймани, с което всички се съгласиха.

Нанси Вос също не одобряваше приятеля на Боби. Нейната версия беше, че той застрелял жена си, но отървал затвора, понеже бил професор в колеж.

— В тая държава е достатъчно да имаш тапия с няколко латински думи вътре и никой нищо не може да ти направи — викаше тя по този повод.

Редовните абонати на „Хейвън Лънч“ продължиха да обсъждат пришълеца дълго след като той се метна в пикапа на Боби и подкара към фермата на Гарик.

— Аз пък чух, че тапията му била в областта на концентратите — обади се старият Дейв Рътлидж от обичайното си място в ъгъла. — Който и да е ходил във фермата, все казва, че тоя тип бил непрекъснато пиян като пор.

След думите му бе избухнал познатият ехиден смях на провинциалните клюкари. Кой знае защо никой не обичаше приятеля на Боби. Застрелял бил жена си. Пиел. Живее в незаконна връзка, без да е женен. Всичко това бяха пълни глупости. Сред същите тези постоянни посетители, дето сега злословеха по негов адрес, Ев познаваше хора, които не само биеха жените си по няколко пъти на ден, но дори им сменяха физиономии до неузнаваемост, защото такива работи бяха нещо свършено нормално, щом дъртачките почнеха да знаят твърде много. Други се наливаха с бира още от ранно утро, като привечер преминаваха на уиски или на домашен царевичак и я караха така до посред нощ. А трети се придържаха към половия живот на зайците, прескачаха от дупка на дупка и чукаха де когото сварят. Интересно все пак как се казваше приятелят на Боби?

Ев отново започна да се унася. Виждаше ги струпани по тротоарите, на моравата пред библиотеката и в парка. Всички гледаха като омагьосани към онези звуци откъм гората. Той се разсъни.

Какво беше открила, Рут? Защо те убиха?

Ев се завъртя и легна на лявата си страна.

Дейвид е жив... Но за да го върна, трябва да започна от Хейвън.

После се обърна надясно.

Ако се върна, ще убият и мене. Навремето ме обичаха почти колкото Рут, или поне така си мислех. Сега обаче ме мразят. Видях го в очите им вечерта, когато тръгнаха да търсят Дейвид. Откарах Хили в болницата, понеже детето беше болно и имаше нужда от лекар, ама и на мен ми трябваше повод да се измъкна. Предполагам, че ме оставиха да замина, защото в момента бяха твърде заети с Дейвид, или просто искаха да им се махна от главата. Все едно, знам само, че имах късмет. Втори път едва ли ще ме пуснат току-така. А трябва да се върна, но как?

Ев се мятеше трескаво в леглото, хванат натясно между двете крайности на избора, който не търпеше отлагане: щом искаше да спаси Дейвид, докато е още жив, значи се налагаше да се върне в Хейвън, ала тогава щяха да го убият и набързо да го заровят в нечия нива.

Малко преди полунощ той се унесе в неспокойна дрямка, която бързо премина в дълбокия и непробуден сън на пълното изтощение.

На другата сутрин, във вторник, Ев се събуди чак в десет и четвърт. От години не беше ставал толкова късно, но пък се чувстваше освежен и бодър като никога досега. Освен това насън бе измислил и начин за връщане в Хейвън, така че после да успее да напусне градчето безпрепятствено. Ако е рекъл Господ, разбира се. Но заради Дейвид и Хили трябваше да рискува.

Смяташе да го направи в деня на погребението на Рут Маккосланд.

Буч Монстър Дуган се оказа най-едрият човек, когото Ев някога бе виждал. Дотогава палмата на първенството за него безспорно се държеше от Хенри — бащата на Джъстин Хърд, — чийто ръст надвишаваше метър и деветдесет и пет при тегло сто и осемдесет килограма, а раменете му бяха толкова широки, че вечно му се налагаше да влиза ребром през вратите, ала сега Ев реши, че стоящият пред него полицай е по-едър и от Хенри. Малко по-лек, може би, но определено по-висок.

Той се ръкува и веднага усети, че Дуган вече е предупреден за него. Личеше си по израза на лицето му.

— Заповядайте, господин Хилман. Седнете — каза Дуган и самият той се отпусна върху въртящия се стол, който хлътна под тежестта му като след удар с парен чук. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Сигурно очаква, че ще почна да му разказвам разни врели-некипели, спокойно си рече Ев, точно както и ние едно време очаквахме същото от Франк Гарик като го срещяхме по улиците. И вероятно няма да го разочаровам. Затова внимавай, Ев. Не бързай и току-виж си успял да го убедиш, още повече че вече знаеш къде искаш да отидеш.

— Може и да можете — отвърна Ев. Сега поне не беше пил нищо: разговорът му с онзи репортер след трите бири се оказа голяма грешка. — От пресата разбрах, че утре ще ходите на погребението на Рут Маккосланд.

— Така е — кимна Дуган. — Бяхме приятели с нея.

— А вероятно и други ваши колеги от управлението в Дери ще ходят. Все пак мъжът ѝ беше щатски полицай, а и самата Рут се водеше на работа към полицията. Вярно, че констабъл не е кой знае каква длъжност, ама предполагам разбирате какво искам да кажа. Ще има ли на погребението ѝ и други ваши колеги?

Дуган свъси буйни вежди и се намръщи.

— Господин Хилман, не ми е ясно за какво точно става дума.

Освен това съм зает човек, добави изражението на лицето му. Двама от служителите ми са безследно изчезнали и имам основателни подозрения да смятам, че са застреляни от браконieri на елени. И всичко това в деня на смъртта на старата ми приятелка Рут Маккосланд. В момента на задника ми се пече яйце и нямам нито време, нито настроение да слушам глупости.

— Знам. Но скоро ще разберете. Само ми кажете ще ходят ли и други ваши колеги на погребението?

— Да. Поне половин дузина смятат да отидат, аз също. Но ще тръгна по-рано, за да поразпитам местните хора за един друг случай.

— Знам го — кимна Ев. — А и вие сигурно знаете за мене.

— Господин Хилман...

— Напоследък наговорих големи дивотии и то все не пред когото трябва — невъзмутимо продължи старецът. — При други обстоятелства не бих постъпил така, но бях силно разстроен. Единият ми внук изчезна, а другият е в нещо като кома.

— Да, зная.

— Бях толкова объркан, че направо не знаех какво правя. Първо говорих с една-две от сестрите в болницата, после отидох в Бангор и се срещнах с някакъв репортер на име Брайт. Предполагам, че вече сте чули какво съм му казал.

— Доколкото разбирам, според вас Дейвид Браун е... ъ-ъ-ъ... жертва на нещо като конспирация...

Ев за малко щеше да се разсмее. Думата му се стори хем необичайна, хем изключително удачна. Той самият никога не би се досетил за нея. А в Хейвън наистина съществуваше някаква огромна конспирация. Същински пъклен заговор.

— Точно така. Освен това смятам, че тук може да се говори за три случая, които са толкова свързани един с друг, колкото още никой не може да си представи: изчезването на внука ми, изчезването на двамата полицаи и смъртта на Рут Маккосланд, която освен ваша, беше и моя добра приятелка.

Дуган сякаш се сепна и едва доловимото презрение от погледа му изчезна. На Ев дори му се стори, че той чак сега го видя истински — него, Еверет Хилман, а не някакъв си стар глупак, отбил се в полицията, просто защото си няма друга работа.

— Може би е най-добре да ми опишете накратко защо смятате така — каза Дуган и си извади бележника.

— Не, не. Излишно е да записвате каквото и да било. Можете да си приберете бележника.

Дуган го изгледа мълчаливо. Не докосна бележника, но остави молива на масата.

— Брайт реши, че съм изкукуригал, а аз още не му бях казал и половината — продължи Ев. — Затова на вас няма да разкажа нищо, освен това, че според мен Дейвид е жив. Не мисля, че е в Хейвън, ала ако се върна там, бих могъл да опитам да разбера къде е. Но подозирам — за това имам повече от основателни причини, — че не съм особено желан в града. Дори нещо повече, опасявам се, че при нормално стечение на обстоятелствата, ако се прибера, не след дълго ще изчезна точно като внука ми Дейвид Браун. Или ще ми се случи нещо, както стана с Рут.

Лицето на Буч Дуган се изопна.

— Бих помолил да обясните по-подробно, господин Хилман — рече той.

— Не мога. Всичко това го знам, без да имам никакви доказателства. Предполагам, че звучи налудничаво, но ако ме погледнете в очите, поне ще повярвате, че съм искрен.

— Те и мошениците изглеждат много искрени, господин Хилман — въздъхна Дуган. Ев понечи да каже нещо, но той поклати глава. — Извинете. Не беше съвсем тактично от моя страна, но от неделя насам почти не съм спал. Май вече не мога да издържам на такива маратони. Всъщност вярвам в искреността ви, само че досега освен разни мрачни предчувствия не чух нищо друго от вас. Вие просто говорите с недомлъвки, а така правят хора, които или ги е страх, или не разполагат с конкретни факти. Аз обаче нямам време, за да ви измъквам думите с ченгел от устата. Освен това ви отговорих на въпросите, а вие още не сте ми казали какво искате от мене.

— С удоволствие ще ви кажа. Дошъл съм тук по две причини, господин Дуган. Първо искам да се уверя, че утре в Хейвън ще има много полицаи, защото там, където има ченгета, е по-малко вероятно да се случи нещо непредвидено, нали така?

Дуган мълчеше и го гледаше безизразно.

— Второ, дойдох да ви уведомя, че утре и аз ще бъда в Хейвън, макар и не на погребението на Рут. Ще нося със себе си сигнален пистолет, така че ако някой от вашите хора види на небето да избухва ракета, това ще означава, че съм изпаднал в една от онези ситуации, за които никой иначе не би ми повярвал. Разбирате ли ме?

— Значи връщането в Хейвън може да се окаже... ъ-ъ-ъ... нездравословно за вас, така ли? — Лицето на Дуган продължаваше да е все така безизразно, но Ев усети, че той отново го смята за луд.

— Казах „при нормално стечение на обстоятелствата“. А покрай вас смятам, че ще мога да се измъкна. Всички в Хейвън обичаха Рут, това няма нужда да ви го казвам. Значи на погребението ѝ ще дойдат доста хора. Не съм сигурен дали са я обичали по времето на смъртта ѝ, но съм убеден, че на траурната церемония ще присъства почти цялото население на града.

— Откъде знаете? — попита Дуган. — Или и за това не ви се говори?

— Напротив. Ще ви кажа. Ако не дойдат, това ще изглежда подозрително.

— На кого?

— На вас. На онези полицаи, които са били приятели на нея и мъжа ѝ. На демократите от окръг Пенъбскот. Дори не бих се учудил, ако конгресменът Бренан изпрати представител от Огъста — все пак Рут взе дейно участие в предизборната му кампания. Мисълта ми е, че тя не е коя да е и това добре се знае в Хейвън. В този случай те просто нямат друг избор. Затова се надявам, че всички ще са толкова заети с формалната страна на церемонията, че дори няма да разберат, че съм се връщал в Хейвън.

Буч Дуган скръсти ръце на гърдите си. Дядото си го биваше. Отначало Дуган допускаше, макар и само теоретично, че Дейвид Брайт, който по принцип разбираше от хора, този път може и да е сбъркал в преценките си за Ев Хилман и съвсем неоснователно да го е обявил за луд. Сега обаче той почна да се притеснява, и то не заради това, че старецът говореше пълни щуротии, а защото беше наистина превъртял. Но пък от друга страна в гласа му се долавяше някаква странна убедителност, погледът му беше ясен и твърд...

— Говорите сякаш в Хейвън няма нито един, дето да не е замесен в нещо — рече Дуган. — А според мен е невъзможно. Не е ли

така?

— Така е, но само на пръв поглед. Нали именно по тази причина никой не е забелязал нищо. Преди петдесет години, например, нима някой би допуснал появата на атомната бомба? Или на телевизора и видеото? И сега е така, господин Дуган. Просто хората не виждат подалеч от хоризонта, това е всичко. И отказват да слушат като им се говори.

Ев стана и протегна десница към Дуган, сякаш бе абсолютно убеден, че полицаят ще се ръкува с него. За голяма своя изненада Буч направи тъкмо това.

— Още като ви видях, разбрах, че ме смятате за ненормален — тъжно се усмихна Ев. — А след всичките ми приказки сигурно убеждението ви окончателно се е затвърдило. Но сега вече зная каквото ме интересуваше и ви казах каквото имах да казвам. Само ще ви помоля за една услуга. Поглеждайте към небето от време на време. Ако видите сигнална ракета...

— Горите са сухи това лято — прекъсна го Дуган и изведнъж му се стори, че думите му са някак неубедителни и маловажни, дори лекомислени. Нещо отвътре го караше да вярва на стареца.

Той обаче си прочисти гърлото и продължи:

— Мисълта ми е, че ако наистина имате такъв пистолет и го използвате, нищо чудно да избухне горски пожар. А понеже знам, че не притежавате разрешително за оръжие, от цялата работа може да се окажете тикнат в затвора.

Усмивката на Ев стана още по-широка, макар и да си личеше, че не му е никак весело.

— Ако видите ракетата — рече той, — имам чувството, че бангорският дранголник ще бъде най-малката ми неприятност. Довиждане, господин Дуган.

Ев излезе и внимателно затвори вратата след себе си. Дуган остана неподвижен зад бюрото, озадачен и смаян както никога преди. „Празни брътвежи“, рече си той и скочи на крака.

От известно време обаче имаше нещо, което правеше Буч Дуган неспокоен. Изчезването на двамата полицаи, негови колеги и добри познати, някак си го бе изместило на заден план, ала днешното посещение на Ев Хилман отново му го припомни и именно това го накара да се спусне подир стареца.

Ставаше дума за последния му разговор с Рут, макар че той се притесняваше за нея още преди него. Струваше му се, че поведението ѝ във връзка с издирването на малкия Дейвид Браун изобщо не подобаваше на онази Рут Маккосланд, която познаваше от години. За него реакциите ѝ бяха абсолютно непрофесионални.

После, вечерта преди смъртта ѝ, той я бе потърсил по телефона пак по същия случай, за да сверят наличната информация, макар да знаеше много добре, че и двамата не разполагат с нищо ново. Просто си мислеше, че понякога и от най-обикновен разговор може да изскочи нещо. Докато говореха, стана дума за дядото на момчето, а Буч вече се беше срещал с Дейвид Брайт от „Дейли Нюз“ на по чаша бира, затова подхвърли на Рут идеята на Ев Хилман, че явно целият град е обхванат от някаква мистериозна полуда.

Само че за негово учудване Рут нито се засмя на теориите му, нито ги отхвърли. Дуган дори не си спомняше отговора ѝ, понеже тъкмо тогава линията пропадна. Това не го изненада кой знае колко, тъй като телефонните кабели до по-малките населени места все още минаваха по дървени стълбове над земята и връзките редовно се губеха, особено при силен вятър. Тогава на човек му се струваше, че говори по детски телефон, направен от две консервени кутии, свързани с канап.

„По-добре му кажи да не се връща“, беше отвърнала Рут. Дуган бе сигурен, че я е чул правилно. А след това, малко преди да я загуби съвсем, му се стори, че тя спомена нещо за найлонови чорапи. Ни в клин, ни в ръкав. Вероятно не я беше разбрал както трябва, но пък тонът ѝ нямаше как да бъде сбъркан. Просто Рут звучеше уморено и тъжно, сякаш провалът ѝ в издирването на Дейвид Браун я бе смазал напълно. И тук линията се разпадна. Той не я потърси отново, защото ѝ беше казал всичко, което знаеше: тоест почти нищо.

На следващия ден Рут вече бе мъртва.

По-добре му кажи да не се връща. В тази фраза Буч Дуган беше абсолютно сигурен.

Но подозирам, че не съм особено желан в града.

Кажи му да не се връща.

Не след дълго ще изчезна като внука ми Дейвид Браун.

Да не се връща.

Или ще ми се случи нещо, както стана с Рут.

Да не се връща.

Той настигна стареца на паркинга пред управлението.

Хилман имаше стар виолетов валиант с проядени от ръждата калници. Старецът тъкмо отваряше вратата му, когато над него се надвеси Дуган и му каза:

— Утре идвам с тебе.

— Че ти дори не знаеш къде отивам — изгледа го учудено Ев.

— Не ме интересува. Но поне няма да се притеснявам, че ще подпалиш половината горски масиви в източен Мейн, докато си играеш на Джеймс Бонд и се опитваш да сигнализираш.

Ев продължаваше да го гледа изпитателно, после поклати глава:

— Не е зле да има някой около мене, особено такъв, дето е възедричък и умее да борави с патлак. Но онези в Хейвън също не пасат трева, господин Дуган. Напоследък дори са свръхподозрителни и веднага ще им направи впечатление, ако не се появиш на погребението.

— По дяволите! Не мога да разбера как е възможно да приказваш такива дивотии и едновременно с това в думите ти да има някакъв смисъл!

— То е сигурно защото и ти усещаш нещо — отвърна Ев. — Явно и на тебе ти се струва, че в Хейвън стават странни случки. — Той помълча малко, после каза с изненадващо за Дуган прозрение: — Или си познавал Рут достатъчно добре, за да ти се стори, че напоследък тя изобщо не бе същата.

Двамата стояха на паркинга пред управлението и се гледаха, а надвисналото над тях слънце очертаваше тъмните им сенки върху светлия чакъл и показваше, че е към два следобед.

— Довечера ще се обадя, че съм болен — рече Дуган. — Ще кажа, че ме е пипнал оня стомашен вирус, дето броди от известно време в управлението. Става ли, как мислиш?

Ев кимна с внезапно облекчение, което се оказа толкова силно, че той чак се смути. Всъщност идеята да се промъкне обратно в Хейвън го плашеше повече, отколкото бе готов да признае, дори и пред себе си. А сега почти беше успял да убеди огромното ченге, че в града има

нещо гнило. Виждаше го в очите му. Не че беше кой знае какво постижение, но в сравнение с преди представляваше гигантска крачка напред. Безспорно тук много му беше помогнала и Рут Маккосланд.

— Добре — съгласи се Ев. — Ама първо искам да ме изслушаш внимателно, понеже утре от това може да зависи животът ни. Не се обаждай на никого от онези полицаи, които ще ходят на погребението и в никакъв случай не казвай, че ти самият няма да отидеш, защото имаш нещо друго предвид. Просто тази вечер позвъни на двама-трима от останалите ти колеги и им се оплачи, че внезапно си заболял и се съмняваш дали утре ще можеш да пътуваш за Хейвън, колкото и да ти се иска.

— А защо да ги лъжа? — намръщи се Дуган, после изведнъж проумя причината и чак зяпна от почуда. Ев мълчаливо го наблюдаваше. — За Бога, човече! Нима намекваш, че четат мисли? И че ако хората ми знаят, че в действителност не съм болен, онези в града могат да го разберат направо от главите им, така ли?

— Нищо не намеквам — отговори Ев. — Ти го казваш.

— Вече наистина имам чувството, че си въобразяваш...

— Аз пък ще ти кажа, че още от самото начало не съм очаквал да дойдеш с мене. И през ум дори не ми минаваше. В най-добрия случай се надявах да те убедя да поглеждаш от време на време към небето, така ако загазя, да видиш ракетата. Смятах, че така ще мога да си свърша работата, защото вниманието на онова змийско гнездо щеше да е ангажирано с погребението. Ти сам предложи да ме придружиш, затова сега трябва да ми вярваш. Ако не друго, поне заради Рут... Не се свеня да използвам името ѝ, защото искам да дойдеш с мене. Дори се сещам за още едно доказателство: утре няма начин да не почувстваш някакви особени усещания.

— Чувствам ги и сега — отвърна Дуган.

— Толкова по-добре — сухо каза Ев и го погледна с очакване да чуе решението му.

— Имаш ли предвид някое конкретно място, където искаш да отидеш? — попита по едно време Дуган. — Или просто ще се мотаеш из града, докато ти писне?

— Разбира се, че имам нещо наум — спокойно отвърна Ев и си помисли: „Точно зад фермата на стария Гарик, където почва Индианската гора и компасите танцуват като пияни. Мястото ще го

намеря лесно, понеже машините, с които работят Боби Андерсън и нейният приятел сигурно оставят след себе си дيريا колкото магистрала. В това отношение не вярвам да имам никакви проблеми“.

— Добре тогава. Дай ми адреса, където си отседнал в Дери и аз утре в девет сутринта ще те взема с личната си кола. Ще бъдем в Хейвън тъкмо навреме за църковната служба.

— Колата е от мене — отсече Ев. — Не тая, естествено. Нея я знаят в Хейвън. Наел съм друга. Освен това те искам не в девет, а в осем, тъй като ще използваме обиколни маршрути.

— Аз също мога да вляза незабелязано в Хейвън — отбеляза Дуган. — Не се безпокой за това.

— Няма. Само че ми се ще да заобиколя целия град и да мина по шосето откъм Албиън. С една дума знам точно пътя, който ми трябва.

— А за какъв дявол искаш да заобиколиш оттам?

— Защото така ще бъдем най-отдалечени от гробището. Идеята ми е да стоим по-настрана от онези муцуни в Хейвън колкото може повече.

— Наистина те е страх от тях, така ли?

Ев кимна.

— Защо си наел кола? — продължаваше да пита Дуган.

— За Бога, няма ли най-последно да ме оставиш на мира! — възкликна старецът и извъртя толкова комично очи, че Буч Дуган се ухили.

— Такава ми е работата — отвърна той. — Та кажи все пак защо трябва да ходим в Хейвън с кола под наем, след като никой няма да познае моята? — Дуган помълча малко и добави: — Единствено Рут я беше виждала, но тя сега е мъртва.

— Защото имам такава мания — тросна се Ев, но после лицето му се набръчка в неподозирано сърдечна усмивка. — А човек трябва да се съобразява с манията си, нали?

— Добре — каза Буч. — Предавам се. Осем часа. По твой маршрут, с твоя кола и с всичките ти мании. Сигурно съвсем съм полудял, та да стигна дотам да се водя по акъла ти.

— Утре по това време мисля, че ще ти стане много по-ясно какво значи да си полудял — рече Ев и побърза да се вмъкне във валианта, преди Дуган да му е задал следващия въпрос.

Буч обаче нямаше повече въпроси. Беше се навъсил като човек, който още през първия ден на своя престой в Ню Йорк е разтворил кесията си и е купил моста „Бруклин“, макар и нещо отвътре да му е казвало, че такава гигантска конструкция едва ли е за продан. „Никой не може да те измами, ако ти самият не го искаш“, мислеше си той. Навремето бе работил три години в Огъста като следовател по измами в особено големи размери и това бе първото нещо, на което го бяха научили. Вярно, старецът звучеше с някаква необичайна убедителност, ала Буч Дуган знаеше, че при него дори нямаше нужда от кой знае какво убеждаване: той направо се беше хвърлил слепешката и без да му мисли много. Обичаше Рут Маккосланд и след година-две вероятно щеше да събере достатъчно кураж, за да ѝ предложи брак, а когато любимият умре, в сърцето на човек остава черна дупка, която може да се запълни с отказа да се повярва, че всичко това е резултат от нелепа и жестока случайност. Сто пъти по-добре е да си внушиш — дори и само за миг, — че истинската причина е нещо осезаемо, от което може да се потърси отговорност. Така дупката става по-малка. Това са истини, които ги знае и последният глупак.

Дуган въздъхна тежко и бавно тръгна към управлението. Изведнъж се почувства много по-остарял, отколкото бе всъщност.

А Ев отиде право в болницата и прекара остатъка от деня край леглото на Хили. Към три часа взе хартия и написа две бележки. Едната я остави на масичката до него и я затисна с вазата, защото през отворения прозорец полъхваше лек ветреца и можеше да я отнесе, а другата, която беше по-дълга, той сгъна старателно и я пъхна в джоба си. После стана и излезе.

Качи се в колата и подкара към промишлената зона на Дери, където спря пред някакво магазинче за медицинска техника, на чиято врата пишеше: „Специализирани доставки на дихателни апарати и самоспасители от респираторен тип“.

Той поговори с продавача и му обясни какво търси. Човекът помисли малко и го посъветва да провери в Бангор, където имало магазин за водолазни принадлежности, но Ев възрази с думите, че стандартните бутилки със сгъстен въздух са много тежки, а на него му трябвало нещо леко и портативно. Те размениха още няколко думи, след което Ев подписа типов договор за вземане под наем на медицинска апаратура за срок от трийсет и шест часа и си тръгна с

някакъв странен пакет в ръце. Продавачът го изпрати до вратата и постоя там, като замислено се чешеше по темето.

Медицинската сестра видя бележката до главата на Хили и я прочете.

Хили,

Известно време няма да бъда при тебе, но искам да ти кажа, че скоро ще се оправиш, а ако успея да помогна това да стане по-бързо, от мене няма да има по-щастлив дядо на света. Убеден съм, че Дейвид е още жив и че не ти си виновен за изчезването му. Обичам те, Хили. Надявам се да не отсъствам дълго.

Дядо ти

Само че той така и не видя повече Хили Браун.

ДЕВЕТ ПОГРЕБЕНИЕТО

От девет сутринта нататък в Хейвън започнаха да пристигат външните хора, които бяха познавали Рут Маккосланд и с които тя по едно или друго време бе работила. Скоро след това по главната улица почти не можеше да се намери свободно място за паркиране. В „Хейвън Лънч“ кипеше трескава дейност. Бийч непрекъснато получаваше поръчки за яйца, бекон, наденици и пържени картофи. Конгресменът Бренан не дойде, но изпрати близък сътрудник. „Трябваше лично да дойдеш, Джо“, рече си Бийч с ехидна усмивчица. „Тъкмо да понаучиш някои нови трикове как да управляваш страната по-добре.“ Денят се случи ясен и слънчев, все едно че беше края на септември, а не юли. Небето синееше, без да е много горещо, дори подухваше умерен западен ветреца. В Хейвън отново имаше непознати и градът пак ги посрещаше с хубаво време. Скоро обаче всичко това щеше да се промени, безмълвно говореха помежду си местните жители. Не след дълго щяха да се отърват завинаги от външните натрапници.

Но днешният ден, както вече казахме, беше разкошен: типично за Нова Англия лятно време, тъкмо каквото търсят туристите. Ден за хора с голям апетит. Повечето от новодошлите побързаха да си поръчат обилни закуски, но Бийч забеляза, че чиниите им се връщаха почти недокоснати. Натрапниците сякаш загубиха апетит, блясъкът в очите им изчезна и те придобиха някакъв болнав вид.

Заведението беше претъпкано, ала разговорите нещо не вървяха.

„Сигурно въздухът на китното ни градче не ви допада, приятели“, помисли Бийч и си представи как влиза в склада за продукти, където под купчина покривки за маси бе скрил онова устройство, с което се отърва от двете любопитни ченгета. После взема смъртоносната базука и зеленият пламък за миг прочиства цялата проклета пасмина от ресторанта.

Не, не... Не сега... Скоро всичко това няма да има никакво значение. Може би най-много още един месец...

Той погледна чинията с недоядената закуска, която се канеше да почисти и забеляза паднал зъб сред остатъците от бъркани яйца.

„Томичукалата идват, приятелчета“, рече си Бийч. „Само че когато най-сетне дойдат, дори няма да почукат, а просто ще влязат заедно с вратата.“

Той се усмихна още по-широко и изхвърли зъба в кофата за боклук.

Когато искаше, Дуган можеше да не отронва нито дума, точно като днес. Старецът също мълчеше. Съгласно уговорката Дуган бе пристигнал на адреса на Ев Хилман в осем сутринта. До бордюра зад валианта стоеше джип чероки, на чиято задна седалка имаше чувал от зебло. Гърлото му бе пристегнато с канап.

— От Бангор ли нае този джип?

— От Дери.

— Доста скъпичко ти е излязло, предполагам.

— Не съвсем.

С това разговорът им свърши. След около час и половина стигнаха до разделителната линия между общините Албиън и Хейвън. „Ще използваме обиколни маршрути“, бе казал старецът вчера, ама изглежда се беше изразил прекалено деликатно. Буч работеше в тази част на Мейн от двайсет години и до днес смяташе, че познава района като петте си пръста, но се оказа, че се е заблуждавал. В сравнение със стария Хилман неговите знания изпъкнаха като доста повърхностни и бегли.

От разклона на магистралата те отбиха по шосе 69, после свърнаха към някакъв неидентифициран тесен асфалтов път, който премина в чакълена настилка и ги изведе на запад от Троя. Оттам тръгнаха по нещо като коларски път с трева между коловозите и накрая излязоха на полуизоставен черен път, който изглеждаше така, сякаш не е бил използван от 1950 г. насам.

— Имаш ли изобщо някаква представа къде отиваме? — високо попита Буч, за да надвика рева на джипа, който тъкмо се измъкваше с форсиран двигател от блатясала локва, пълна с прогнили стволоче на дървета и изпод четирите му двигателни колела хвърчаха трески и кал.

Ев мълчаливо кимна. Беше се вкопчил във волана като стара плешива маймуна.

След известно време се спуснаха по почти непроходим горски сипей и поеха по друг черен път, който според Буч Дуган трябваше да е шосе 5 към Албиън. Невъзможното беше станало. Старецът направи

тъкмо това, което бе обещал: заобиколиха Хейвън, без нито веднъж да навлязат в очертанятията на градчето.

Ев спря джипа на около трийсет метра от табелата, отвъд която започваше община Хейвън. После изключи двигателя и спусна страничния прозорец. Отвън не се чуваше нито звук, освен тихото цъкане на изстиващия метал. На Дуган му се видя странно, че дори птиците ги нямаше никакви.

— Какво има в този чувал отзад? — запита той.

— Най-различни боклуци. По-късно може да ни потрябват.

— А защо спря?

— Чакам камбаните на църквата — отвърна Ев.

Само че в десет без четвърт прозвучаха не познатите камбани на методистката църква, с чийто звук Ев бе отраснал от най-ранно детство и които сега очакваше да чуе, а вместо тях във въздуха отекна някаква нова мелодия, призоваваща опечалените — както истинските, така и мнимите със своите крокодилски сълзи — да се съберат в църквата, където щеше да започне първата част от траурната церемония (Втора част: полагане в гроба; Трета част: помен за Бог да прости в читалището с газирани напитки за присъстващите).

Преди няколко седмици преподобният Гурингър — кротък и свенлив човечец, който обикновено правеше и на мухата път — беше заявил на всеуслушание, че проклетите църковни камбани вече му били дотегнали и едвам ги понасял.

— Ами защо тогава не направиш нещо, Гуи? — попита го Памела Сарджънт.

През целия му живот никоой никога не се бе обръщал към преподобния Лестър Гурингър с името „Гуи“, но сега той не му обърна внимание.

— Скоро ще им видя сметката — мрачно отвърна отчето и я изгледа през дебелите си очила. — Много скоро.

— Имаш ли нещо предвид?

— Може би — потайно рече Гурингър. — Времето ще покаже.

— С всичко е така, Гуи — подметна Памела. — Времето е най-добрият съдник.

Всъщност преподобният Гурингър отдавна си мислеше за църковните камбани и дори се чудеше как досега идеята му не е хрумнала на някой друг преди него, толкова проста и красива беше тя. И най-важното: за нея не бе необходимо да търси одобрението нито на църковното настоятелство, нито на Дамския клуб (организация, в която очевидно членуваха само два типа жени — дебелогъзи пуйки с цици като пъпеша или кльошави плоскогърди крави като Памела Сарджънт с противното й цигаре имитация на слонова кост и дрезгава тютюнджийска кашлица) или на малцината заможни членове на

паството му. След всяка среща с тези хора отчето поне цяла седмица страдаше от непоносим запек, защото мразеше да проси. Замисълът му обаче бе толкова елементарен, че за неговото осъществяване преподобният Лестър Гурингър нямаше нужда от чужда помощ. А онези, които не разбират от шега, да си ебат майката.

— Що се отнася до тебе, Пам, ако още веднъж ме наречеш Гуи, така ще ти го начукам, че задникът ти ще запее като синигер на джанка — мърмореше си той, докато сменяше бушоните в приземието на църквата, за да поемат по-високото напрежение на тока, което изискваше хрумването му. — Ако при тебе изобщо може да се говори за задник...

Той се изкиска и продължи работата си. Преподобният Гурингър през целия си живот никога не си бе служил с такива вулгарни изрази, нито пък си беше мислил подобни неща, ала сега той изведнъж се почувства волен и свободен да говори каквото си ще. Дори беше твърдо решил да съветва всеки от хейвънското гражданство, който се осмелеше да не хареса новата система камбани, да ходи да шибя гевреци.

Само че градът намери хрумването му за великолепно. То си беше и такава, затова в днешния траурен ден господин Гурингър усети как сърцето му прелива от гордост, когато с тръпнеща ръка щракна новия ключ във вестиария и звукът на камбаните се понесе над Хейвън и изпълни утринния въздух с мелодията на избрани църковни химни. Измислената от него уредба беше програмируема, като за днес Лестър Гурингър бе подбрал всички любими химни на Рут, които включваха такива незабравими методистки и баптистки стълбове на вярата като „Моят пръв приятел е Исус“ и „Ето го светът на татко“.

Преподобният Гурингър стоеше и доволно потриваше ръце, докато наблюдаваше как паството му на групи от по двама-трима се стича към църквата, водено от зова на камбаните.

— Това е то, мама му стара! — възкликна той.

Не си спомняше някога да се е чувствал по-добре. Възнамеряваше да изпрати Рут Маккосланд във вечния ѝ дом с грандиозна заупокойна служба.

В края на краищата всички я бяха обичали.

Камбаните.

Дейв Рътлидж, най-възрастният жител на Хейвън, насочи ухо към тях и се усмихна беззъбо. Щеше да се усмихва така дори и ако звукът им бе съвсем фалшив, просто защото изобщо можеше да ги чува, тъй като до началото на юли Дейв беше почти напълно глух и непрекъснато се оплакваше, че краката му мръзнат от лошото кръвообращение. В това, разбира се, нямаше нищо чудно: все пак човекът гонеше деветдесетте. Но този месец, сякаш благодарение на някаква магия, и слухът, и кръвообращението му рязко се подобриха. Хората му казаха, че изглеждал десет години по-млад, а той самият се чувстваше като на седемдесет. Как тогава да не се радва на сладката песен на камбаните? Дейв стана и се отправи към църквата.

Зовът на камбаните.

През януари онзи същият сътрудник на конгресмена Бренан, когото той изпрати от свое име в Хейвън, беше ходил до Вашингтон, където се запозна с някаква красива млада жена на име Анабел. Това лято тя дойде в Мейн и дори го придружи до Хейвън, за да му прави компания, а той ѝ обеща, че на връщане към Огъста ще преспят в Бар Харбър. Отначало мястото не ѝ хареса никак, защото в ресторанта малко ѝ прилоша и тя дори не успя да си довърши закуската, пък и на всичкото отгоре готвачът на аламинути ѝ заприлича на Чарлс Мансън. Когато мислеше, че никой не го гледа, се усмихваше толкова лукаво и загадъчно, че човек неволно почваше да се чуди дали не е посипал пържените яйца с арсеник. Само че после химните на камбаните я омагьосаха напълно, понеже ѝ напомниха за детството в Небраска.

— За Бога, Марти, как е възможно в едно толкова забутано градче да има такива разкошни църковни камбани?

— Може някой богат турист да е умрял наблизо и да е завещал всичко на Хейвън — отвърна разсеяно Марти.

Той лично пет пари не даваше нито за химните, нито за камбаните. Откакто пристигна тук, имаше непрекъснато главоболие, което ставаше все по-мъчително, а и венците му бяха започнали да кървят. Само се молеше да не е пиорей, от която страдеше цялото му семейство.

— Хайде, време е вече да ходим в църквата — добави Марти и си помисли: „Че да свършваме по-скоро и да отидем в Бар Харбър, където да ти покажа какво значи чукане. Господи, какво гнусно градче!“

Двамата излязоха и тръгнаха по главната улица. Той в правителствено тъмносиво, а тя в спретнато черно костюмче (макар че, както му беше подхвърлила дяволито по пътя за насам, отдолу бельото ѝ било от най-бяла коприна — там, където изобщо го имало, разбира се). Редом с тях крачеха и жителите на Хейвън, също облечени в подходящи траурни дрехи. На Марти му направи впечатление, че бяха

пристигнали и много щатски полицаи, чиито сиво-сини униформи се набиваха в очите.

— Погледни, Марти! Часовника!

Тя му посочи кулата на кметството, която бе солиден тухлен градеж, но за миг сякаш трепна и затанцува пред погледа на Марти. Главоболието му веднага се усили. Сигурно очите му нещо се бяха преуморили. Преди три месеца той ходи на преглед и лекарят му каза, че с такова зрение би могъл спокойно да стане пилот на изстребител, ама явно беше сбъркал. А и как да не сбърка, като в списание „Тайм“ пишеше, че напоследък в САЩ почти половината от всички медици редовно вземат кокаин... но все пак защо така изведнъж главата му се замая? От камбаните ще да е. Звънът им някак си отекваше и се умножаваше в съзнанието му. Бяха десетина, после стотина... хиляда, а сега вече цял милион и всичките следваха мелодията на химна „Когато се срещнем в краката на Исус“.

— Какво му е на часовника? — сприхаво попита той.

— Виж му стрелките — отвърна тя. — Не ти ли приличат на нарисувани?

Зовът на камбаните.

Еди Стампнел от управлението в Дери и Анди Райдаут от Ороно също вървяха към църквата. И двамата познаваха и се възхищаваха от Рут.

— Красиво, нали? — колебливо рече Еди.

— Не знам — отвърна Анди. — Непрекъснато си мисля за Бент и Джингълс. Сигурно са пречукани от някоя селска банда браконieri, които вече са ги заровили по нивята. Честно казано, чак тръпки ме побиват в тоя Хейвън.

— Тръпки побиват главата ми — отбеляза Еди. — Така ме цепи, че ще пукна от болка.

— Хайде тогава да свършваме по-бързо и да изчезваме — каза Анди. — Рут беше голяма работа, ама вече я няма. А без нея не виждам какво можем да правим в това загубено градче.

Двамата влязоха в методистката църква и дори не забелязаха преподобния Лестър Гурингър, който стоеше до превключвателя на чудните камбани, потриваше доволно ръце и усмихнато приемаше поздравите на пристигащите.

Плачът на камбаните.

Боби Андерсън се измъкна от синия си шевролет пикап, хлопна вратата и приглади тъмносинята си рокля, после се погледна в страничното огледало и тръгна към църквата. Вървеше с наведена глава и отпуснати рамене. Беше много уморена и имаше нужда от почивка. Вярно, Гард ѝ помагаше доколкото може да преодолее натрапчивата си мания,

(както и да го наричаш, това е мания, няма защо да се заблуждаваш)

но и самият той бавно отпадале. Не беше дошъл на погребението, защото си отспиваше снощното пиянство, положил посивяло лице върху лакътя си и обгърнат от зловонния облак на издишвания от него въздух. Тази сутрин Андерсън се чувстваше не просто уморена, а сякаш препълнена от някаква неопределена тъга. Мъчно ѝ беше за Рут, за Дейвид Браун, та дори и за целия град, ала най-много за нея самата. „Ставането“ продължаваше за всички в Хейвън, с изключение на Гард и в това нямаше нищо лошо, само дето тя усещаше как губи своята индивидуалност, която се топеше като утринна мъгла. Боби вече подозираше, че последната ѝ книга — „Бизонските воини“ — в по-голямата си част е написана не от нея, а от томичукалата...

Камбаните, камбаните, камбаните.

Откликна им цял Хейвън. Беше Първа част от ритуала наречен „Погребението на Рут Маккосланд“ или „Колко много я обичахме тази жена“. Нанси Вос временно затвори пощата, за да присъства на църковната служба. Шефовете ѝ едва ли щяха да одобрят тази постъпка, ама не беше тяхна работа. Засега, рече си тя. А иначе много скоро ги очакваше голяма експресна пратка от Хейвън: такава, дето щеше да разтърси цялата проклета планета.

Откликна им и Франк Спрус, собственик на най-голямата мандра в Хейвън, заедно с Джон Мъмфри, чийто баща навремето се беше кандидатирал срещу Рут на изборите за констабъл. На зова на камбаните се отзова и Ашли Рувъл с родителите си: същият, който бе минал покрай нея с въдица в ръка два дни преди смъртта ѝ. Ашли дори плачеше. Там бяха доктор Уоруик и Джъд Таркингтън, към които се присъединиха Адли Маккийн и опрелата се на ръката му Хейзъл Маккрийди. Камбаните повикаха и Нют Берингър и Дик Алисън, които бавно пристъпваха и придържаха Джон Харли — предшественика на Рут, застанал между тях. От слабост той беше станал почти прозрачен, а жена му Маги не се чувстваше добре и си бе останала вкъщи.

Хората прииждаха като омагьосани, с целите си семейства: Тремейн и Търлоу, Апългейт и Голдман, Дюплиси и Арчинбърг... Все стари и добри фамилии със здрав френски, ирландски, шотландски и канадски корен. Само че сега, събрани в църквата, всички бяха някак различни. Мозъците им се сляха в едно и почнаха да следят външните пришълци. Дебнеха мислите им и се ослушваха за подозрителни нотки... а камбаните отекваха в чуждата им кръв.

Ев Хилман седеше зад волана на джипа и изумено клатеше глава, наострил уши към далечния звън на камбаните.

— Какво е това, по дяволите...

— Камбаните на църквата, естествено — отвърна Буч Дуган. — Хубава мелодия са им докарали. Подготвят се за началото на погребението, предполагам.

Ще погребват Рут, а аз какво правя тук на край града с този побъркан старец?

Не знаеше, но за друго вече беше твърде късно.

— Камбаните на нашата методистка църква никога не са звучали по този начин — рече Ев. — Някой ги е сменил.

— И какво от това?

— Нищо. Или всичко, кой знае. Тръгваме, господин Дуган. — Ев завъртя ключа и двигателят на джипа изръмжа.

— Пак ще те попитам — започна Дуган, повикал на помощ цялото си търпение. — Имаш ли изобщо представа какво търсим в момента?

— Не знам. — Джипът прекоси разделителната линия на Албиън и навлезе в община Хейвън. Ев го обзе мрачното предчувствие, че въпреки всички предпазни мерки, той едва ли щеше да успее пак да се измъкне от града. — Ще разберем, като го видим.

Дуган не каза нищо. Само седеше и се питаше кое го накара да се поведе по акъла на изкуфелия дъртак. Сигурно беше по-луд и от него. После вдигна ръка и започна да си разтрива челото, малко над веждите.

Болеше го главата.

Църквата се изпълни с тихи въздишки, подсмърчане и хлипане в момента, в който преподобният Гурингър подхвана своята погребална служба, замислена като поредица от химн, молитва, друг химн, прочит на любимата притча на Рут (от Проповедта на планината), плюс трети химн. От слънчевите лъчи, които нахлуваха през писаните многоцветни стъкла на прозорците, плешивото му теме хвърляше меки пъстри сенки наоколо. Целият амвон под него бе опасан с големи букети цветя, чийто тежък сладникав аромат висеше почти неподвижно във въздуха, независимо от свежия ветреца, идващ откъм отворените горни прозорци на църквата.

— Братя и сестри — започна Гурингър. — Събрали сме се тук, за да почетем кончината на Рут Маккосланд и да си припомним образцовия ѝ живот.

Прилежно скръстили ръце с по някоя и друга носна кърпичка между пръстите местните жители седяха и с насълзени очи слушаха думите на духовния пастир. Измежду тях нямаше нито един, който да не изглежда в чудесно здраве, дори някои направо прашаха от сили и енергия. Но на всеки щеше веднага да му направи впечатление как стеклите се в църквата миряни с лекота можеха да бъдат разделени на две групи. Външните хора изобщо не изглеждаха здрави. Бяха бледи, с мътни погледи и на два пъти по време на службата се виждаха фигури, които притичваха между редовете пейки към изхода, явно за да повърнат отвън. А други имаха само леко вълнение в стомасите си, недостатъчно да ги принуди да се втурнат към вратата, ала все пак твърде неприятно като усещане.

Поне неколцина от тях до края на деня щяха да загубят по някой зъб.

У трети се появи главоболие, което изчезна с напускането им на града, но те го отдадоха на закъснялото действие на аспирината.

А имаше и такива, на които им хрумнаха изключително интересни идеи, докато седяха на твърдите дървени пейки и слушаха погребалната проповед на Гурингър. Дори в някои случаи споходилите

ги идеи им се сториха толкова необозрими и фундаментални, че чак им заприличаха на изстрел в главата. Тези хора направо трябваше да се борят с желанието си да скочат и да изтичат на улицата с крясъка: „Еврика!“

Местните жители от Хейвън забелязваха тези работи и се забавляваха както могат. Те седяха и гледаха как нечия вяла и апатична физиономия внезапно се стяга, ококорва очи и зяпва озадачено. Всички тези белези им показваха, че още някой току-що е бил обзет от Гениалната идея.

Еди Стампнел от управлението в Дери, например, измисли гигантска, покриваща цялата страна радиочестота, по която всички ченгета да могат да комуникират едновременно. На всичкото отгоре тя щеше да е защитена от вмешателствата на проклетите любопитни носове на цивилните боклуци, от чиито радиопредаватели почти не остана празно място в ефира. В главата му се въртяха локални мрежи и връзки и то с такава шеметна скорост, че умът му дори нямаше време да ги обхване: ако идеите му бяха вода, той непременно щеше да се удави. „След това изобретение ще ме научи цял свят“, трескаво си мислеше Еди. Той съвсем забрави за преподобния Гурингър, за приятеля си Анди Райдаут, за неприязънта си към противното градче и дори за Рут Маккосланд. Идеята сякаш погълна съзнанието му до дъно. *Ще се прочуя, защото така полицейската работа ще се постави на нови основи, и то не само в Америка. Майка му стара!* МАЙКА МУ СТАРА!

А местните жители, които добре знаеха, че идеята на Еди към обяд вече ще е доста изветряла с тенденции до три следобед да изчезне съвсем, само се подсмиваха и чакаха. Изчакваха края на погребението, за да се заемат със своята истинска работа.

Със „ставането“.

Караха по чернозема на шосе 5, което в община Хейвън се означаваше с номер 16, като вече на два пъти отминаваха отклонения, водещи навътре в гората, при вида на които Дуган неволно се стягаше в очакване на още по-големи дупки, но Хилман ги отмина и двете. После излезе на шосе 9, зави надясно към Хейвън и даде газ.

През цялото време Дуган се чувстваше някак неспокоен, без да знае защо. Старецът, естествено, бе тотално изкукуруригал: това, дете разправяше, че Хейвън се бил превърнал в змийско гнездо, си беше най-чиста параноя. Тази мисъл обаче не го успокои ни най-малко и Монсър усещаше как нервността му нараства и обхваща всяка фибра от тялото му.

— Защо непрекъснато си триеш челото? — попита Хилман.

— Боли ме главата.

— Добре, че има вятър, иначе щеше да те боли още повече.

Поредната му глупост. Как изобщо можа да тръгне с него? И защо все пак беше толкова неспокоен?

— Имам чувството, че някой ми е поставил наркотик в кафето.

— Аха.

— А на тебе ти няма нищо, така ли? — рече Дуган и го погледна изпитателно. — Свеж си като кисела краставичка.

— Така е. Страх ме е, ама поне не съм неспокоен и не ме боли главата.

— Че от какъв бяс трябва и тебе да те боли главата? — сприхаво запита Дуган. Разговорът определено започваше да прилича на „Алиса в страната на чудесата“. — Главоболието не е заразно.

— Ами ако ти и още шест души боядисват затворено помещение с блажна боя, няма ли накрая и седмината да ви заболи главата? Прав ли съм?

— Да, но... Все пак тук не е...

— Вярно, не е. Ама ще ти кажа, че просто имаме късмет с времето. Макар че онова, дете го търсим, вероятно излъчва с мощна сила, щом и сега го усещаш. Нали те виждам. — Хилман млъкна, но

след малко изтърси още нещо, достойно за „Алиса в страната на чудесата“: — Да ти е хрумвала някоя забележителна идея през последния половин час?

— Какво имаш предвид?

— Нищо — кимна доволно Хилман. — Но ми кажи, ако те озари гениална мисъл. Отзад в торбата имам нещо за такива случаи.

— Вече говориш пълни щуротии — рече Дуган, но гласът му не звучеше особено убедително. — Обръщай джипа, Хилман. Връщаме се обратно.

Ев внезапно фокусира ума си върху една-единствена фраза и се съсредоточи на нея с всичка сила. От последните три дни в Хейвън знаеше, че Брайънт, Мари, Хили и Дейвид спокойно можеха да си четат мислите. Усещаше го, макар той самият да не бе в състояние да долови нищо. По същия начин се досещаше и че те не можеха да проникнат в неговата глава, освен ако не ги допуснеше, което го накара да се запита дали пък цялата работа нямаше нещо общо със стоманата в черепа му, която му остана като спомен от германската граната. Видя с някаква поразителна яснота как страховитото сиво-черно парче метал се върти на снега пред него и си рече: „Това е. Вече съм мъртъв“. После не помнеше нищо, докато не се свести във френската болница с ужасни болки в главата. Сестрата го целуваше и имаше дъх на анасон, като непрекъснато му повтаряше бавно и членоразделно, сякаш говореше на съвсем малко дете: „Je t’aime, mon amour. La guerre est finie. Je t’aime. Je t’aime les Etats Unis“.

„La guerre est finie“, мислеше си Ев сега. „La guerre est finie.“

— Какво е това? — рязко запита той.

— К-какво? Кое...?

Ев отби встрани и спря сред облак прах. Вече бяха навлезли поне два километра в общината на Хейвън; до фермата на стария Гарик имаше още пет-шест.

— Недей да мислиш и не говори... Само ми кажи аз какво си мисля...

— Tout finie. Мислиш си la guerre est finie, ама си луд, защото никой не може да чете чужди мисли, понеже...

Дуган млъкна. После бавно извърна глава и погледна към Ев. Направо се чу как сухожилията във врата му изскърцаха. Зениците му се бяха разширили като монети.

— La guerre est finie — прошепна той. — Това си мислеше и че дъхът ѝ бил като лакрица...

— Анасон — поправи го Ев и се засмя, защото си спомни белите ѝ бедра и сладкото ѝ стегнато дупе.

— ... и видях граната в снега... За Бога, какво става?

Ев си беше представил червен трактор стар модел.

— А сега за какво си мисля?

— За трактор — изсумтя Дуган. — Модел „Фармол“. Само че си му поставил неоригинални гуми. Баща ми имаше „Фармол“, затова знам, че трябва да се сменят други гуми...

Дуган внезапно се извърна, напипа дръжката на вратата на джипа, отвори и повърна навън.

— Рут веднъж ме помоли, ако аз отслужвам погребението ѝ, да прочета Проповедта на планината — говореше преподобният Гурингър с благ методистки глас, който несъмнено би допаднал на Доналд Хартли. — Затова изпълнявам желанието ѝ, макар...

(la guerre мислиш за la guerre est)

Преподобният Гурингър замлъкна и по лицето му се появи бегло изражение на изненада и загриженост. Някой по-наблюдателен тип веднага би решил, че в стомаха му се е събрал малко газ и той се опитва да сподави неволно оригване.

— ... да смятам, че покойницата заслужава и друга част от Свещеното писание. Текстът, който имам предвид...

Гурингър пак се сепна и отново смръщи леко лице.

— ... разбира се, не е нещо, за което коя да е добродетелна християнка би се осмелила да помоли, защото първо трябва да го заслужи. Послушайте Притчите Соломонови и кажете — вие, които я познавахте, — дали те не се отнасят именно за жена като Рут Маккосланд.

(трябват други гуми)

Дик Алисън вдигна глава и видя смаяния поглед на Нют от другата страна на пътеката между пейките. До него Джон Харли също бе зяпнал от изненада, избелелите му сини очи се въртяха насам-натам като пощурели.

Гурингър едва не изтърва Библията, докато търсеше нужната страница. Беше толкова шашардисан, че вече не приличаше на достоен Божи пастир, а на най-обикновен послушник, обхванат от сценична треска. Само че никой не го забеляза: външните хора просто бяха твърде погълнати от собствените си телесни страдания или лутащите се из главите им грандиозни идеи. А местните жители се сплотиха около обземащата ги тревога, която трескаво прелиташе от съзнание на съзнание, така че накрая в главите им кънтяха неистови камбани, без никаква следа от предишната мелодичност.

(някой си пъха носа)

(където не му е работата)

Боби Тремейн хвана ръката на Стефани Колсън и леко я стисна. Тя му отвърна със същото и го погледна с широко отворени кафяви очи, разтревожени като очите на дива патица, току-що доловила изщракването на затвора на ловджийската двуцевка.

(на шосе 9)

(съвсем близо до кораба)

(единият е полицай)

(точно така, но много специален полицай: полицаят на Рут, обичал я е)

Рут лесно щеше да познае тези надигащи се гласчета. В момента дори и някои от външните хора вече ги усещаха, макар да бяха още сравнително нови за заразата на Хейвън. Двама-трима се озърнаха наоколо, сякаш току-що се пробуждаха от омайна дрямка. Между тях беше и приятелката на сътрудника на конгресмена Бренан. Струваше й се, че е била на хиляди километра отгук. По професия тя беше някаква невзрачна деловодителка във Вашингтон, но сега й хрумна такава страхотна архивна система, че направо се видя на върха на службата. После обаче я проряза странна мисъл, за която можеше да се закълне, че не е нейна

(някой трябва бързо да ги спре)

и тя дори се озърна да провери да не би някой да я е произнесъл на глас в притихналата църква.

Само че всички мълчаха, с изключение на проповедника, който най-сетне бе намерил страницата. Тя се извърна към Марти, ала той седеше, впил изцъклен поглед в писаните стъкла на прозорците и приличаше на хипнотизиран. Сигурно умира от скука, реши тя и пак се върна към собствените си мисли.

— Кой ще намери жена добродетелна? — четеше Гурингър с леко хрипкав глас. На моменти дори се запъваше и прескачаше пасажи. — Нейната цена е по-висока от бисер. Сърцето на мъжа й е уверено в нея, и той не ще остане без печалба. Тя му се отплаща с добро, а не със зло, през всички дни на живота си. Набавя си вълна...

Тук в наостреното колективно ухо на паството отново гръмнаха неземните мисли:

(извинявай просто стана без да искам)

(...)

(какво?)

(...)

(Господи, та това е чак от Уилинг! Как...)

(...)

„Всъщност говорят два гласа, но ние чуваме само единия от тях“, каза си мозъчната мрежа и всички извърнаха очи към Боби. В Хейвън имаше само един човек, чиито мисли те не можеха да четат и него сега го нямаше в църквата. *Два гласа. Да не би единият да е на пияния ти приятел, а?*

Усетила тежестта на погледите им Боби внезапно скочи и тръгна към изхода. Глупакът Гурингър пак беше млъкнал.

— Извинете — мърмореше тя, докато се провираше между пейките. — Извинете... Извинете...

Най-сетне успя да се измъкне на улицата. Последваха я Боби Тремейн, Нют, Дик и Брайънт Браун. От външните хора никой не забеляза раздвижването. Те отново бяха изпаднали в гротескните си сънища.

— Извинявай — рече Буч Дуган. После затвори вратата, извади носна кърпичка и си забърса устата. — Просто стана без да искам. Но сега съм по-добре.

— Нищо — кимна Ев. — Няма време да ти обяснявам всичко, но ще те помоля да чуеш нещо.

— Какво?

Ев включи радиото на джипа и започна да върти копчето за настройка на станциите. Дуган зяпна. В ефира звучаха хиляди станции, много повече дори и от през нощта, когато се застъпваха и преливаха една в друга. Тези обаче изобщо не се сливаха, нито глъхнеха, а бяха кристалночисти.

След малко Ев спря на някаква станция с кънтри музика, където тъкмо свършваше песен на групата „Джъдс“. После пушна музикалния клип на програмата. Дуган направо не можеше да повярва на ушите си.

— Радио WWVI! — наперено изчуруликаха група момичета на фона на цигулки и банджо.

— Господи, та това е чак от Уилинг! — простена Дуган. — Как...

Ев изключи радиото и каза:

— А сега искам да чуеш главата ми.

Дуган го изгледа втрещено. Дивотиите на дъртака определено надминаваха и „Алиса в страната на чудесата“.

— Какви ги плещиш, по дяволите?

— Недей да спориш, ами направи каквото ти казвам. — Ев се поотдръпна и му поднесе тила си. — На черепа ми има две стоманени пластинки още от войната. По-голямата е там отзад, дето не расте коса. Виждаш ли белега?

— Да, но...

— Хайде, че няма време! Доближи си ухото до него и слушай!

Дуган се подчини и изведнъж усети как се пренася в света на нереалността. От тила на стареца се носеше музика. Не се чуваше

много хубаво и звучеше някак отдалече, но се познаваше. В момента Франк Синатра пееше „Ню Йорк, Ню Йорк“.

Буч Дуган се изкиска, после се разсмя, а след малко вече ревеше, хванал се с две ръце за стомаха. Намираше се някъде на майната си и то в компанията на старец, чиято глава незнайно как се бе превърнала в мюзикбокс. Това тук надминаваше и шоуто на Рипли „Ако щещ вярвай“.

От смях на Буч чак му потекоха сълзи от очите...

Мазолестата десница на стареца внезапно се стрелна и го шамароса по лицето. От болка и възмущение, че го пляскат като малко дете, Буч мигновено заряза истерията си и се хвана за бузата.

— Музиката в главата ми започна горе-долу десетина дена преди да напусна града — мрачно продължи Ев. — Тя се усилваше, когато се движех в тази посока и това би трябвало да ми направи впечатление още тогава, ама не му обърнах внимание. Сега също звучи много силно. Всичко е някак си усилено. Затова нямам време да се занимавам с тебе и твоите емоционални изблици. Стягай се и да тръгваме.

По лицето на Дуган се разля такава червенина, че напълно закри петното от ръката на Ев. „Емоционални изблици“. Добре го каза старецът. Първо повърна, а после изпадна в истерия като ученичка. Хубава работа, няма що.

— Готов съм — рече той.

— Повярва ли най-сетне, че тук става нещо? Че нещо в Хейвън се е променило?

— Да... ъ-ъ-ъ... — Дуган преглътна мъчително. — Да.

— Добре. — Ев настъпи газта и отново подкара. — Та това нещо промени целия град. Всички, без мене. Е, в главата ми понякога звучи музика, ама друго няма. Не чета чужди мисли и не ми хрумват идеи.

— За какво говориш? Какви „идеи“?

— Всякакви. — Стрелката на скоростомера стигна сто и тръгна още по-нагоре. — Работата е там, че не разполагам с никакви доказателства за нищо. Ти също ме смяташе за ненормален, нали?

Дуган кимна. Беше се вкопчил в арматурното табло, защото стомахът му пак се бунтуваше. Пък и слънцето направо го заслепяваше, особено с отблясъците по хрома на предния капак.

— Точно като оня репортер и сестрите в болницата — продължи Ев. — Обаче аз съм убеден, че в гората има нещо и възнамерявам да го

намеря. Ще го снимаме и ще го разгласим навсякъде, та после дано успеем да открием Дейвид, но дори и да не успеем, сме длъжни да спрем това чудо, преди да е станало твърде късно. На всяка цена.

Стрелката на скоростомера вече сочеше сто и трийсет.

— Колко остава? — запита със стиснати зъби Дуган.

Всеки момент щеше да повърне и затова се молеше да пристигнат по-бързо там, където отиваха.

— Най-много километър и половина — отвърна Ев. — Мястото е фермата на стария Гарик.

„Слава богу“, помисли Дуган.

— Не е Гард — рече Боби. — Той още спи мъртвопиян на верандата.

— Откъде знаеш? — запита Адли Маккийн. — Нали не можеш да му четеш мислите?

— Мога — отвърна Боби. — Всеки ден ги чета все по-добре. В момента той е на верандата, уверявам ви. Спи и сънува как кара ски.

А те я изгледаха мълчаливо: десетина мъже, застанали на улицата пред „Хейвън Лънч“, от другата страна на методистката църква.

— Кой е тогава? — попита накрая Джо Съмърфийлд.

— Не знам — каза Боби. — Но не е Гард.

Тя леко се олюляваше, а лицето ѝ бе като на петдесет годишна жена. Изобщо не си личеше, че е само на трийсет и седем. От умора и изтощение под очите ѝ имаше тъмнокафяви кръгове. Мъжете около нея обаче сякаш не го забелязваха.

Откъм църквата долетяха звуците на химна „Слава, слава, Тебе Господи“.

— Аз пък знам кой е — внезапно рече Дик Алисън. В очите му проблясваше някаква особена омраза. — Това може да е само един човек. Оня с метала в главата си.

— Ев Хилман! — възкликна Нют. — Господи!

— Трябва да направим нещо — намеси се Джъд Таркингтън. — Копелдаците вече са твърде близо. Адли, иди да вземеш няколко пушки от магазина за железария.

— Ясно.

— Вземете ги, но не ги използвайте — каза Боби и погледът ѝ обходи мъжете един по един. — Нито срещу Хилман, нито срещу ченгето. Особено срещу ченгето. В момента в Хейвън не можем да си позволим да се забъркваме в никакви допълнителни истории и разследвания. Първо трябва да приключим

(със „ставането“)

с нашите работи.

— Ще си взема тръбата — рече Бийч с апатично нетърпение.

— Не, недей — постави ръка на рамото му Боби. — Сега не е време за мистериозни изчезвания на полицаи.

Тя пак ги изгледа, като задържа поглед върху Дик Алисън, а той кимна:

— Не знам за полицая, но Хилман непременно трябва да изчезне. Поне с него вероятно няма да имаме проблеми. Ев е луд. А от смахнат старец като него може да се очаква всичко: току-виж решил да замине за Цион, Юта или Гранд Форкс, Айдахо, за да чака края на света. Вярно, ченгето ще вдигне голям шум, ама това ще е чак в Дери, където едва ли ще направи кой знае какво впечатление. Никой няма да се втурне към Хейвън. Хайде, Джъд. Отивайте за пушките. А ти, Боби, прекарай пикапа си на гърба на ресторанта. Нют, Адли и Джо идват с мене. Джъд ще пътува с Боби. Останалите тръгват с кадилака на Кайл. Хайде, че няма време!

Всички се разбързаха.

Шшшшш...

Все същият сън, обогатен само с две-три нови незначителни подробности. Снегът беше порозовял, пропит с кръв. Нима идваше от него? Майчице! *Кой би повярвал, че старият пияница има толкова кръв в себе си?*

Спускаха се по пистата за напреднали. Знаеше, че поне още един сезон би трябвало да стои само при начинаещите, защото тук наклонът е много по-голям, пък и цялата тази кръв по снега му действаше твърде зле, най-вече защото беше неговата.

Той вдигна поглед, независимо от силната болка в главата и се смръзна. На проклетата писта имаше джип!

Анмари крещеше: Спри Боби, Гард! Спри Боби!

Само че нямаше защо да спира Боби, понеже това беше най-обикновен сън, станал му добър приятел през последните няколко седмици, също като внезапните изблици на музика в главата му. С една дума всичко бе сън, нямаше никакъв джип и никаква писта, той просто виждаше...

... джипа на алеята към къщата на Боби.

А сега де! Сън ли беше или не?

Не, не. Въпросът му по-скоро трябваше да бъде каква част от това, което вижда, е действителност.

Хромираната предница на джипа блесна в очите на Гардънър, той примижа и се пресегна към

(щеките? не, не е сън, сега е лято и ти си в Хейвън)

парапета на верандата. Вече си спомняше почти всичко — не много ясно, но достатъчно добре. Откакто се върна при Боби не бе имал никакви черни дупки в съзнанието, освен периодичната поява на музика в главата му. Боби беше отишла на погребение, а като се върнеше, щяха да подновят копаенето. Помнеше всичко, дори и излитането на часовниковата кула на кметството, дето му беше заприличала на някаква дебелогъза птица. Заповядайте, сър. Липси няма, с изключение на този пропуск тук, пред очите ми.

Той стоеше опрял ръце на парапета и наблюдаваше с размътен и кървясал поглед джипа, въпреки заслепяващите го ярки отблясъци. Беше му съвсем ясно, че прилича на изпаднал бродяга от някой беден район на Ню Йорк. *А и се чувствам точно така, майка му стара.*

Онзи до шофьора се обърна и видя Гард. Беше голям като великаните от приказките. Освен това носеше тъмни очила, така че Гард не бе сигурен дали погледите им наистина се срещнаха. Май да, рече си той, макар и всъщност да му беше все едно. Такива като този ги надушваше безпогрешно, било като ветеран от поне петдесетина демонстрации и стачки, било като пияница, събуждал се неведнъж в отрезвителя.

„Даласката полиция най-после пристигна“, рече си Гардънър. Мисълта го ядоса, но едновременно с това му донесе и известно облекчение. Поне за момента.

Ченге... Но какво ли прави в джипа? Виж му само главата, сигурно е по-едър и от къща. Явно сънувам.

Джипът вървеше без да спира и след малко се скри от очите му. Гардънър не чуваше вече дори и рева на двигателя.

Отиват към гората. Знаят, значи. Господи, дано само не са федерални агенти...

Предишното му смайване отново се надигна и изтласка встрани моментното облекчение. Той видя как Тед Енергетика захвърля якето си върху останките от левитационната машина и казва: „Какви приспособления?“

После Гардънър се разяри.

ХЕЙ, БОБИ! НЯМА ЛИ НАЙ-ПОСЛЕ ДА СЕ ПРИБЕРЕШ!, кресна той наум с всичка сила.

Внезапно от носа му рукна кръв, Гардънър залитна назад и с гримаса на отвращение започна да си търси носната кърпа. *Все ми е едно. Да става каквото ще. Нека Даласката полиция го намери, нека дори пипнат Боби и останалите от града. Особено компанията ѝ. Онези, дето ги води посред нощ, когато мисли, че съм заспал. Същите, с които ходи в бараката.*

Досега това се бе случвало на два пъти, все около три сутринта. Боби явно предполагаше, че Гардънър спи дълбоко, поради комбинацията от тежка работа, много пиене и приспивателно.

Таблетките валиум наистина намаляваха, ала Гардънър не ги вземаше, както смяташе Боби, а ги пускаше в тоалетната.

На него не му беше съвсем ясно защо прави така, нито знаеше защо излъга Боби за онова, което бе видял в неделя следобед. Всъщност фактът, че всяка вечер пускаше по таблетка валиум в тоалетната, не беше съвсем лъжа, понеже Боби никога не го попита направо какво прави с тези таблетки; тя просто гледаше намаляващото им количество и стигаше до погрешни изводи, които Гардънър не си даваше зор да коригира.

Както не си даде зор да ѝ промени схващането и за непробудния му сън. А в действителност той страдаше от безсъние. Каквото и количество алкохол да погълнеше, Гардънър все не можеше да заспи. Обикновено лежеше в някакво полубудно състояние, при което заспиваше ли за малко, върху съзнанието му сякаш лягаха ивици сиво було, като непрани дамски чорапи.

Първият път, когато в ранните утринни часове Гардънър видя как фаровете окъпаха стената на гостната, той веднага стана и надзърна през прозореца. По алеята към къщата идваше огромен кадилак. Погледна си часовника и си рече: „Сигурно е мафията... Иначе кой друг би пристигнал в три сутринта вдън гори тилилейски, и то с кадилак?“.

Само че после, когато някой запали лампата на верандата, Гардънър забеляза регистрационната табела на колата: КАЙЛ-1. А мафиозите едва ли си пишеха малките имена по колите.

Отвътре слязоха четирима мъже и една жена, към които се присъедини и Боби. Тя бе облечена, но боса. От мъжете Гардънър познаваше двама: Дик Алисън — шефа на пожарната команда и Кайл Арчинбърг — местен посредник при сделки с недвижими имоти и собственик на кадилака. Другите двама също му бяха бегло известни. А жената беше Хейзъл Маккрийди.

Те постояха малко и после Боби ги поведе към бараката отзад. Същата, с големия катинар на вратата.

Гардънър си рече: „Може би не е зле и аз да изляза, за да видя какво става“. Само че вместо това се върна в леглото. Изобщо не му се доближаваше до бараката. Боеше се от нея. Или от онова, което беше вътре.

Легна и се унесе в неспокойна дрямка.

На сутринта и от кадилака, и от гостите на Боби нямаше нито следа. А самата Боби изглеждаше много по-бодра и отпочинала, дори Гардънър не помнеше да я е виждал такава, откакто се беше върнал при нея. Затова лека-полека той започна да убеждава сам себе си, че всичко онова е било сън — не точно делириум тременс, ама нещо подобно — като духа, изплъзнал се от бутилката. Но преди четири нощи КАЙЛ-1 пристигна отново. Бяха същите хора, пак се срещнаха с Боби и отидоха в бараката.

Гард се отпусна в люлеещия се стол на Боби и заопипва за бутилката уиски, която си беше донесъл още сутринта. Намери я и бавно я надигна, отпи и усети как течният огън се разстила в стомаха му. Джипът вече изобщо не се чуваше, беше изчезнал като сън. А може би наистина бе сън. В момента всичко му се виждаше като сън. Какво се пееше в онази песен на Пол Саймън? „Мичиган го виждам като в сън“. Да, сър. Мичиган, странни кораби, закопани в земята, джипове чероки и среднощни кадилаци. Щом пиеш достатъчно, всичко се превръща в сън, нали?

Ама не е така. Онези с кадилака бяха баш шефовете, дето ще поемат нещата в свои ръце. Като Даласката полиция. Като добрия Тед с неговите реактори. Какво им даваш, Боби? Как ги правиш по-печени и от местните геници? Старата Боби едва ли щеше да направи този номер, ама на Новата и Подобрена Боби не ѝ пука. И какъв ли е отговорът на всичко това? Има ли такъв?

— Всичките са гяволи! — внезапно кресна Гардънър, после глътна остатъка от уискито и захвърли бутилката в храстите. — Гяволи! — повтори той и припадна.

— Оня тип ни видя — отбеляза Буч, докато джипът прекосяваше градината по диагонал и мачкаше почти двуметровите стъбла на царевицата и слънчогледа.

— Все ми е едно — отвърна Ев, здраво сграбчил волана. Излязоха на другия край на градината и колелата на джипа вече газеха някакви тикви, които изглеждаха презрели, макар и да им беше още рано. Долнищата им бяха странно бледи, а отвътре розовееха неприятно, като човешка плът. — Ако досега не знаят къде се намираме, значи греша за всичко останало... виж! Не ти ли казах?

Пред тях се виждаха утъпкани следи от колела, които водеха към гората. Ев подкара по тях.

— Лицето му беше цялото в кръв — продължи Дуган и преглътна. Вече едвам издържаше. Главата го болеше непоносимо и му се струваше, че всичките му пломби вибрират като полудели. Стомахът му отново буйстваше. — И ризата. Сякаш някой тъкмо го бе ударил по... Спри, моля ти се! Пак ще повръщам.

Ев настъпи спирачките. Дуган отвори вратата и се надвеси навън, после повърна някаква рядка жълтеникава течност и за миг притвори очи. Виеше му се свят.

А в главата му шумоляха и нашепваха безброй гласчета.

(Гард ги е видял и вика за помощ)

(колко са)

(двама с джип отиват)

— Виж какво, Хилман — Буч чу собствения си глас, който сякаш идваше много отдалеч, — не искам да те разочаровам, но се чувствам адски зле.

— Допусках го. — Думите на Ев Хилман достигаха до него с ехо, като че ли през затворен кънтящ коридор. Буч някак си успя да се придърпа на седалката, но не му останаха сили да затвори вратата. Чувстваше се отпаднал като новородено коте. — Това е защото организмът ти нямаше време да свикне, а тъкмо сега се намираме сред

най-силното излъчване. Чакай малко. Мисля, че имам нещо за тебе, дете ще те оправи. Дай боже.

Ев натисна копчето за автоматично смъкване на задния прозорец, слезе от джипа, отвори капака и измъкна чувала от зебло. После го премести отпред, погледна Дуган и се намръщи. Лицето на полицая бе пожълтяло като восък. Той седеше със затворени очи и дъхът излизаше на пресекулки от посинелите му устни. Ев дори се зачуди как на него самия му нямаше нищо, абсолютно нищичко.

— Дръж се, приятелче — рече той и срязва с джобното си ножче връвта на чувала.

— ... зле съм... — изхриптя Дуган и пак повърна кафеникава слуз. Ев видя, че в нея имаше и три зъба.

От чувала той извади лека пластмасова бутилка кислород или плосък респиратор, както я нарече продавачът в онова магазинче за медицинска техника. После смъкна златистото фолио на опаковката на маркуча, който излизаше от респиратора и отдолу се показва метален женски конектор. След това пак бръкна в чувала и взе лъскава пластмасова лицева маска, подобна на онези, с които са оборудвани големите реактивни самолети. От нея също излизаше маркуч, завършващ с мъжки конектор и дихателен вентил.

Ако това чудо не проработи, както ми го описа оня тип в магазина, това приятелче тук като нищо ще хвърли тона в ръцете ми.

Ев ловко напъха мъжкия конектор на маската в женския на маркуча откъм кислородната бутилка и цялата работа му се видя като неистов полов акт, даващ живот на Дуган. Отвътре се чу съскането, с което кислородът нахлуваше в маската. Дотук добре. Апаратът работеше.

Той се надвеси над Дуган, прикрепил маската към носа и устата му и затегнал закопчалките. После нетърпеливо зачака да види какво ще стане. Ако Дуган не се оправеше за двайсет-трийсет секунди, сигурно нямаше да прескочи трапа. Вярно, Дейвид бе изчезнал, а Хили лежеше в кома в болницата, но дори и това не му даваше право да излага на опасност живота на Дуган, който дори не подозираше в каква каша ще се забърка.

Изминаха двайсет секунди. После трийсет.

Ев включи на задна скорост, за да обърне в градината на Боби Андерсън, но точно тогава Дуган въздъхна, размърда се и широко отвори сините си очи над маската. Лицето му бе пооправило малко цвета си.

— Какво, по дяволите... — започна той и посегна към маската.

— Остави я — рече Ев и постави ръка с разкривени от артрит пръсти върху лакътя му. — Именно външният въздух те отрови. Да не искаш пак да ти призлее?

— Добре — подчини се Дуган и маската се размърда от движението на устните му. — Колко време ще изкара?

— Около двайсет и пет минути, според продавача. Макар че клапанът се задейства с подналягане, така че кислородът ще се подава само когато си поемаш дъх. Най-добре е от време на време да сваляш маската и да си я поставяш пак, щом усетиш, че се замайваш. Ще ми се да продължим, ако смяташ, че ще издържиш. Мястото трябва да е съвсем близо... Трябва да го намерим.

Буч Дуган кимна.

Джипът отново тръгна напред. Дуган оглеждаше заобикалящата ги гора. Беше твърде тихо. Нито птици, нито животни. Нищо. Странно. „Дяволски странно“.

Някъде в дъното на съзнанието му се чуваше далечен шепот, като нечисто уловена програма на къси вълни.

— Какво изобщо става тук, дявол да го вземе? — запита той и погледна към Ев.

— Скоро ще узнаем.

Без да откъсва очи от коловозите на черния път, Ев шофираше и ровеше в чувала. Дуган трепна, защото шасито на джипа закачи някакъв пън, отрязан по-високо от останалите.

Ев измъкна огромен допотопен пищов 45-и калибър, останал вероятно чак от Първата световна война.

— Твой ли е? — попита Дуган. Кислородът го свестяваше поразително бързо.

— Аха. Знаеш как да си служиш с него, нали?

— Да — отвърна той, макар и патлакът да му приличаше на антикварна вещ.

— Вземи го тогава, защото може да се наложи да го използваш още днес — рече Ев и му го подаде.

— Какво...?

— Внимавай, зареден е.

Пред тях пътят внезапно хлътна надолу. През дърветата проблесна гигантско отражение: слънцето играеше върху повърхността на някакъв необятен метален предмет.

Ев настъпи спирачките. Сърцето му щеше да се пръсне от внезапно обзелия го страх.

— Какво е това, по дяволите? — измърмори Дуган.

Ев отвори вратата и излезе от джипа. В момента, в който краката му докоснаха земята обаче, той изведнъж забеляза, че цялата почва наоколо е насечена от дребни пукнатини и се разтърсва от съвсем осезаеми вибрации. Едновременно с това в главата му нахлу оглушителна музика със силата на ураган, който бушува около трийсет секунди и изчезна, но болката бе раздираща и сякаш нямаше край.

Вдигна глава и видя Дуган, който го гледаше загрижено, застанал пред джипа със свалена и увиснала на врата му маска. В едната си ръка той държеше кислородната бутилка, а в другата — пистолета.

— Нищо ми няма, не се бой — каза Ев.

— Да, ама от носа ти тече кръв. Също като на онзи тип, покрай когото минахме одева.

Ев си забърса носа с длан, която после отри в панталона и кимна на Дуган:

— Гледай да си поставиш маската веднага щом почнеш да се чувстваш замаян.

— Ясно. Не се безпокой.

Ев се наведе в джипа и пак бръкна в торбата с триковете, откъдето извади малък фотоапарат „Кодак“ и нещо, което на пръв поглед приличаше на кръстоска от пистолет и сешоар за коса.

— Това ракетният ти пищов ли е? — подсмихна се Дуган.

— Да. Сложи си маската, че пак си почнал да губиш цвят.

Дуган го послуша, после двамата се запътиха към блестящия предмет в гората. Изминаха около четирийсет метра и Ев спря. Нещото беше повече от гигантско: вероятно след като го изкопаеха цялото в сравнение с него повечето океански лайнери щяха да изглеждат като джуджета.

— Дай ръка — рязко каза той на Дуган.

— Защо?

— Шубе ме е — отвърна Ев.

Дуган му стисна ръката. Артритът на Ев лумна, но въпреки това той му върна жеста и двамата мъже продължиха напред.

Боби и Джъд взеха пушките от магазина за железария и ги натовариха в каросерията на пикапа. Отклонението не им отне много време, но Дик и останалите бяха тръгнали преди тях и затова сега Боби надуваше колата с пълна скорост. Успоредно с тях тичаше и сянката на пикапа, скъсена от обедното слънце.

Изведнъж Боби се сепна, после попита:

— Чуваш ли нещо?

— Чух — отвърна Джъд. — Приятелят ти, нали?

— Видял ги е — кимна тя. — И вика за помощ.

— Колко са?

— Двама с джип. Насочили са се към кораба.

— Ах, мръсниците! — викна Джъд и замахна с пестник. — Отвратителни гадни типове!

— Не се безпокой — каза Боби. — Ще ги настигнем.

Стигнаха до фермата след около петнайсет минути и паркираха пикапа зад колата на Алисън и кадилака на Кайл. Боби изгледа събралите се мъже и си помисли, че групата е почти същата, с която се срещаше тук нощем. С една дума онези, които щяха

(да „станат“ първи)

да бъдат най-силните. Отсъстваше само Хейзъл, а от другите Бийч, Джо Съмърфийлд и Адли Маккийн никога не бяха влизали в бараката.

— Дай пушките — обърна се тя към Джъд. — Джо, помогни му. И помнете — никаква стрелба, освен ако не е крайно наложително. Не застрелвайте ченгето в никакъв случай.

Боби погледна към верандата и видя Гард, легнал по гръб. Устата му бе отворена, той спеше с неравно и мъчително хъркане. Очите й омекнаха. В Хейвън имаше твърде много хора — начело с Дик Алисън и Нют Берингър — които смятаха, че тя отдавна трябваше да се е отървала от Гард. Разбира се, никой не беше казал нищо на глас, ала тук, в градчето, вече нямаше нужда да се говори гласно. Боби чудесно съзнаваше, че ако сега застреля Гард, час по-късно щеше да се е

събрала цяла рота доброволци, готови да го закопаят в земята. Не обичаха Гард, понеже пластинката в главата му го предпазваше от „ставането“ и правеше мозъка му почти непроницаем. Да, ама на нея той ѝ помагаше. Дори нещо повече: простата истина беше, че тя продължаваше да го обича. Тази човешка черта все още не я бе напуснала.

А и всички трябваше да признаят, че пиян или не Гард винаги ги беше предупреждавал добросъвестно.

Джъд и Джо Съмърфийлд се върнаха, нарамили пушките: общо шест на брой, от различен калибър. Пет от тях Боби връчи на хора, на които можеше да има пълно доверие, а шестата — 22-и калибър — я даде на Бийч, защото той иначе щеше да мърмори, че не е получил оръжие.

Понеже се занимаваха с разпределението на пушките, никой не забеляза, че Гард бе леко отворил кървясалите си очи и ги наблюдаваше. Никой не можа да разчете и мислите му: той се беше научил да ги крие.

— Да вървим — каза Боби. — И помнете: искам ченгето.

Всички тръгнаха заедно.

Ев и Буч стояха недалеч от рѣба на нещо като неравен изкоп, с дължина около триста метра и ширина не повече от двайсет. Наблизо се виждаше старата полуизпотрошена камионетка на Боби Андерсън заедно с гигантското си приспособление за товарене на прѣстта. В един навес от дървени трупи се търкаляха и други инструменти. Ев забеляза дърворезачка и бензинов трион, затънал в мръсни трици. Освен това в навеса имаше туби с бензин и голям варел, на който пишеше „НАФТА“. Отначало, когато Ев за първи път чу грохота на машините откъм гората, той си бе рекъл, че явно става дума за дърводобив, но сега разбра, че тук разкопаваха нещо.

Приличаше на някаква чудовищна сателитна антена, блеснала на слънцето.

Човек просто не можеше да си откъсне очите от нея. Гардънър и Боби бяха разчистили една част от терена и от земята се подаваха поне двайсетина метра от сребристия метален корпус. А ако бяха погледнали надолу в изкопа, Ев и Дуган щяха да видят още десетина метра лъскав метал.

Но и двамата не отидоха до самия рѣб.

— Господи! — дрезгаво въздъхна Дуган. Той отново си беше поставил маската, а над рѣба ѝ сините му очи без малко щяха да изскочат. — Та това е космически кораб! Как мислиш, наш ли е или руски? Майка му стара, по-голям е и от „Куин Мери“... Не, не е на руснаците, не е...

Дуган млъкна. Въпреки кислорода главоболието му пак се връщаше.

Ев вдигна фотоапарата и направи седем снимки със скоростта, с която показалецът му можеше да натиска бутона. После отстъпи десетина крачки вляво и щракна още пет пъти, застанал до бензиновия трион.

— Мръдни малко вдясно — нареди той на Дуган.

— А?

— Иди надясно! Искам да те хвана в последните три кадъра, за перспектива.

— Не ща! — Дори и приглушаван от кислородната маска, в гласа му въпреки това се долавяха нотки на истерия.

— Само четири крачки, а?

Дуган неохотно направи четири съвсем малки крачки вдясно. Ев насочи фотоапарата — подарък от Брайънт и Мари по случай Деня на бащата — и изщрака последните три кадъра. Дуган беше много едър човек, но този кораб в земята го правеше да изглежда като пигмей.

— Готово — каза Ев и Дуган бързо се върна на предишното си място. Пристъпваше предпазливо и не откъсваше поглед от металния гигант.

А Ев се чудеше дали от снимките ще излезе нещо, защото през цялото време ръцете му силно трепереха. Пък и корабът — защото това положително беше космически кораб — вероятно излъчваше някаква радиация, която би могла да повреди филма.

Но дори и снимките да са наред, нима някой ще им повярва? Та нали всяка събота децата ходят на кино и гледат какви ли не дивотии от типа на „Звездни войни“.

— Да се махаме — рече Дуган.

Ев изглежда още веднъж кораба, като се питаше да не би Дейвид да е някъде вътре, затворен и лутащ се изнемощял от глад по безкрайните му коридори или опитващ се да се промъкне през люкове, несъобразени с човешкия ръст. *Не... ако е там, той сигурно отдавна ще е умрял от глад и жажда...*

После напъха фотоапарата в джоба на панталона, върна се при Дуган и взе ракетния пистолет.

— Добре. Тъкмо мисля да...

Гласът му внезапно секна и Ев вдигна очи към джипа. Под дърветата стояха група мъже и една жена, част от тях въоръжени. Той ги познаваше всичките... или поне така си мислеше.

Боби тръгна надолу по склона към тях. Останалите я последваха.
— Здравей, Ев — рече Боби любезно.

Дуган вдигна пистолета, като отчаяно се питаше защо не си е взел собствения служебен колт.

— Стой — изкомандва той. Кислородната маска му изкривяваше гласа и го лишаваше от необходимия авторитет, затова я смъкна. — Хвърлете пушките. Всички сте арестувани.

— Не се занасяй, Буч — меко каза Нют Берингър.

— Гледай го ти! — изръмжа Бийч, а Дик Алисън го изгледа свирепо.

— Я по-добре си сложи маската, Буч — подкани го Адли Маккийн с ленива присмехулна усмивка. — Че току-виж си я загубил.

Дуган наистина бе почнал да се чувства замаян, още щом я махна. Положението му се влошаваше и от това, че чуваше шепота на мислите им. Той нахлузи отново маската. Чудеше се дали изобщо в бутилката има още кислород.

— Остави оръжието — нареди Боби. — И ти, Ев. Хвърли ракетния пистолет. Никой няма да ви стори нищо лошо.

— Къде е Дейвид? — пресипнало попита Ев. — Къде е Дейвид, кучко?

— Той е на Алтаир-4 заедно с Роби Робота и доктор Мобиус — изкиска се Кайл Арчинбърг. — Там е на пикник в информационното хранилище „Крел“.

— Млъквай — прекъсна го Боби.

Тя внезапно се почувства объркана и несигурна, засрамена от себе си. Кучка? Така ли я нарече старецът? Кучка? Прииска ѝ се да му каже, че той нещо бърка: не тя е кучката. Кучка е сестра ѝ Ан.

Пред очите ѝ изскочи неясен образ: нещастieto на стареца, нещастieto на Гард, дори и нейното. Това ѝ отвлече вниманието, от което се възползва Ев Хилман. Той вдигна ракетния пистолет и стреля. Ако Дуган бе опитал нещо такова, те без съмнение щяха да доловят

намерението му, преди още да е помръднал, но със стареца беше различно.

Чу се някакво кухо фучене и Бийч Джърниган експлодира, обгърнат от ослепително бял пламък, после залитна назад, а пушката отхвъркна от ръцете му. Очите му лумнаха от горящия фосфор, след това се изцъклиха и се пръснаха във въздуха. Бузите му започнаха да се топят. Той отвори уста и размаха ръце, понеже високата температура направо раздираше и разкъсваше дробовете му. Цялото това нещо стана за миг.

Мъжете потръпнаха и отстъпиха с изкривени от ужас лица. В главите им ехтеше агонията на Бийч Джърниган.

— Хайде! — кресна Ев на Дуган и се втурна към джипа.

Джъд Таркингтън направи плах опит да го спре, но Ев го прасна с нажежената цев на ракетния пистолет, разкъса му слепоочието и му строши носа. Джъд залитна, краката му се преплетоха и той се строполи на земята.

Бийч също беше паднал и гореше в прахта. Сбръчканата му и почерняла ръка немощно посегна към гърлото му, тялото му потръпна и замря.

Дуган се окопоти и изтича след стареца, който вече се опитваше да отвори вратата на джипа.

Боби долови затихващите мисли на умиращия Бийч, заряза ги и се обърна тъкмо навреме, за да види как стареца и ченгето щяха всеки момент да се измъкнат.

— За Бога, момчета! Спрете ги!

Думите ѝ ги изкараха от вцепенението, но Боби бе първата, която се раздвижи. Тя изтича до Ев и го халоса в тила с приклада на пушката си. Ев рухна и си удари лицето във вратата на джипа. От носа му рукна кръв и той зашеметено се смъкна на колене. Боби вдигна пушката да го цапардоса отново, но в това време стоящият от другата страна на джипа Дуган стреля през страничния прозорец.

Тя усети как някакъв огромен парещ чук я удари малко под дясната плешка и ръката ѝ с пушката отскочи нагоре. Плъттa ѝ за миг остана безчувствена, после цялото ѝ тяло сякаш пламна отвътре.

Боби отстъпи назад и с лявата ръка неволно посегна към раната, като очакваше да напипа кръв, но не намери нищо — засега — освен дупка в ризата и оголено месо. Мястото, където я беше улучил

куршума, топло пулсираше. По гърба ѝ се стичаше кръв, но шокът все още заглушаваше болката. Всъщност тя опипваше тясното входно отверстие на куршума, докато изходното бе по-голямо и от детско юмруче.

Вдигна очи и видя Дик Алисън побледнял от уплаха.

провал пълен провал за Бога спрете го преди мръсникът да ни е прецакал

— Не го застрелвайте! — изпищя Боби. Болката направо я сряза и от устата ѝ бликна кръв. Куршумът бе разкъсал десния ѝ бял дроб.

Алисън се колебаеше, но Нют и Джо Съмърфийлд бързо пристъпиха напред към Дуган, за да не му позволят да стреля пак. Дуган се обърна към тях, а Нют го халоса с пушката си по ръката с пистолета, така че вторият изстрел отиде в земята.

— Откажи се, Буч! — викна Джон Ендърс, директорът на прогимназията. — Иначе си мъртъв! Държим те на мушка!

Дуган се огледа. Четирима души наистина бяха насочили оръжията си към него. А Дик Алисън, все още пребледнял и не на себе си, изглеждаше така, сякаш щеше да натисне спусъка и при най-малкото му движение.

И без това ще те убият. Поне се дръж като Джон Уейн. Всичките са полудели.

— Няма — каза Боби. Беше се облегла на джипа и от устата ѝ се стичаше равномерна струя кръв, а цялата ѝ риза на гърба бе направо подгизнала. — Няма да те убием и не сме луди. Пробвай ме.

Дуган тронаво насочи мислите си към мозъка на Боби и усети, че тя не го лъже... Но си рече, че тук вероятно има някаква уловка... нещо, което той несъмнено би доловил, ако не беше толкова неопитен в четенето на мисли. Също като ситния шрифт в договорите за продажба на луксозни автомобили. Но за това щеше да умува после. Тия типове му се виждаха аматьори, значи съществуваше шанс да се измъкне. Само ако...

Внезапно Адли Маккийн изтръгна кислородната маска от лицето му и Буч мигновено почувства, че се замайва.

— Така ми харесваш повече — рече Адли. — Без проклетия сгъстен въздух едва ли ще мислиш толкова за бягство.

Дуган преодоля слабостта си и погледна към Боби Андерсън.
Според мен тя ще умре.

мисли си каквото щеш

Той се сепна и отстъпи крачка назад, изненадан от тази неочаквана фраза, изпълнила главата му. После пак изгледа Боби и попита дрезгаво:

— А какво ще стане със стареца?

— Не е... — Боби се закашля и изплю кръв. От ноздрите ѝ също излизаха алени мехурчета. Кайл и Нют пристъпиха към нея, но тя ги отпъди. — Не е твоя работа. Двамата с тебе ще седнем на предната седалка в джипа. Ще шофираш ти. А отзад ще има трима души с пушки, така че гледай да не вършиш глупости.

— Първо искам да знам какво ще стане със стареца — повтори Буч.

Боби с усилие повдигна пушката с лявата ръка и отметна потен кичур коса от очите си. Дясната ѝ ръка висеше безжизнено. С това тя сякаш искаше да накара Дуган да я огледа внимателно, да я прецени. Той видя студения блясък на погледа ѝ и я разбра.

— Не желая да те убивам — тихо промълви Боби. — И ти го знаеш. Но ако кажеш още една дума, ще накарам тези мъже да те ликвидират още тук, на място. Ще те погребем до Бийч и с това цялата работа ще приключи.

Ев Хилман се мъчеше да стане на крака. Изглеждаше като пиян и май още не съзнаваше къде се намира, ако се съди по жеста, с който забърса кръвта от челото си, все едно беше пот.

През тялото на Буч премина втора вълна слабост, но в главата му изведнъж се появи утешителната мисъл: „Това е сън. Най-обикновен сън“.

— Мисли си каквото щеш — мрачно се усмихна Боби. — Само се качвай в джипа по-бързо.

Буч се вмъкна в кабината и седна зад волана. Боби тръгна към другата врата, но пак се закашля с кървави пръски и краката ѝ се подкосиха. Наложиха се да ѝ помогнат.

Няма значение какво ми говори. Знам я, че ще умре.

Боби извърна очи към него и погледите им се срещнаха. Същият чужд глас

(мисли си каквото щеш)

отново прозвуча съвсем ясно в главата на Буч.

На задната седалка в джипа седнаха Арчинбърг, Съмърфийлд и Маккийн.

— Карай — прошепна Боби. — Бавно.

Буч даде заден ход. Видя Еверет Хилман още веднъж, но по-късно нямаше да го помни, защото мозъкът му щеше да е изтрит като тебешир от черната дъска. Охраняван от няколко здравеняка, старецът стоеше под яркото слънце, а зад него се подаваше онова чудовищно нещо с форма на сателитна чиния. На метър от левия му крак върху земята се виждаше нещо като обгорял дънер.

Добре се справи, старче. Навремето сигурно си бил голяма работа... И признавам, че не си луд... Никак...

Хилман вдигна поглед и сви рамене, сякаш искаше да каже: „Е, поне опитахме, майка му стара“.

Замайването се усили. Образите пред Буч започнаха да се мерзелят.

— Не съм сигурен дали ще мога да шофирам — рече той и гласът му гръмна в ушите като през фуния. — Онова нещо... Зле ми е от него...

— Останал ли е кислород в оная бутилка, Адли? — едва чуто прошепна Боби. Лицето ѝ бе придобило цвят на пепел, от което кръвта по устните ѝ аленееше още по-ярко.

— Май има малко.

— Сложи му я.

Секунди след като маската бе твърдо притисната към ноздрите му, Буч започна да се оправя.

— Радвай ѝ се докато можеш — тихо промълви Боби и припадна.

— Всичко е произлязло от пръст, и всичко ще се върне в пръстта. Затова предаваме тялото на многообичаната Рут Маккосланд на земята, а душата ѝ нека застане пред Бога.

Опечалените вече се намираха в красивото малко гробище на хълма западно от градчето и стояха наобиколили прясно изкопан гроб. Ковчегът на Рут стоеше готов за спускане. Правеше впечатление, че присъстващите бяха много по-малко, отколкото в църквата; мнозина от външните гости се възползваха от паузата между двете части на траурната церемония и побързаха да се измъкнат, било поради главоболие и гадене, или измъчвани от трескавостта на внезапно обзелите ги грандиозни идеи.

Цветята, отрупали ковчега, леко помръдваха от повеите на свежия летен ветрец. Преподобният Гурингър вдигна глава от Библията и видя как една яркожълта роза отлита надолу по хълма. А още по-нататък, отвъд занемарената бяла ограда на гробището, се виждаше и часовниковата кула на кметството. Тя леко трептеше във въздуха, все едно имаше мараня. Въпреки това обаче, рече си Гурингър, илюзията си я биваше. Външните натрапници без да знаят виждаха най-добрия магически фенер в историята на света.

Погледът му срещна за миг очите на Франк Спрус. В тях съвсем ясно се четеше облекчение, че всичко е минало добре — точно каквото Гурингър предполагаше, че Франк Спрус открива и в неговите. Без съмнение проклетите досадници щяха да се върнат откъдето идваха и да разкажат на всички, че смъртта на Рут е потресла до дъно жителите на родното ѝ градче — хората просто не били на себе си от мъка. Само дето не знаеха, мислеше си Гурингър, че всъщност цялото му паство следеше със затаен дъх не друго, а събитията до кораба. Известно време нещата там се развиваха много зле. В момента ситуацията вече бе напълно овладяна, но Боби Андерсън можеше да умре, ако не успееша да я върнат до бараката навреме, а това нямаше да е никак хубаво.

Все пак положението се контролираше и „ставането“ щеше да продължи. Това беше най-важното.

Гурингър държеше отворената Библия в ръка и вятърът небрежно разлистваше страниците ѝ. Той бавно вдигна другата си ръка. Събралите се около гроба на Рут сведоха глави.

— Почивай в мир. Амин.

Опечалените вдигнаха погледи, а Гурингър се усмихна:

— В читалището има газирани напитки. Който иска може да се отбие за Бог да прости.

Край на Втора част.

Кайл внимателно бръкна в джоба на панталона на Боби, порови малко и измъкна ключовете ѝ, огледа ги и отдели оня за катинара на бараката. После го напъха в процепа, но не го завъртя, за да отключи, а спря и се огледа.

Адли и Джо Съмърфийлд зорко пазеха Дуган, който продължаваше да седи зад волана на джипа. На Буч му беше все по-трудно да поема кислород от маската. Стрелката на резервоара от пет минути стоеше на червено. Кайл отиде при другите двама.

— Иди да провериш оня пияница — нареди той на Джо Съмърфийлд. — Има вид на съвсем гроги, ама не му вярвам.

Джо прекоси двора, прескочи парапета на верандата и внимателно огледа Гардънър, като се мръщеше гнусливо на дъха му. Този път нямаше никаква преструвка: Гардънър наистина бе измъкнал нова бутилка скоч и сега спеше, натряскан до козирката.

Докато чакаха Джо да се върне, Кайл каза:

— Боби най-вероятно ще умре. Веднага след това ще се отърва от този алкохолик.

— Поркан е като кирка — доложи върналия се Джо.

Кайл кимна и отключи бараката, а Джо и Адли останаха да пазят ченгето. Той свали катинара и пооткрехна вратата и отвътре лумна ярка зелена светлина, толкова ярка, че почти затъмни слънчевата. Чуваше се и някакъв особен шум като от плискане на течност. Все едно (но не съвсем) работеха бъркачки.

Кайл неволно отстъпи крачка назад, лицето му се изопна от ужас и отвращение. Призляваше му само от миризмата: плътна, органична и зловонна, макар и да съзнаваше — като всички, впрочем, — че в момента двойствената природа на томичукалата търсеше своето сливане в едно. Танцът на заблудата бе почти приключил.

Първо бяха вонята и плискането на течността, после се появи втори звук, наподобяващ последните издихания на давеццо се куче.

Досега Кайл бе идвал в бараката на два пъти, но си спомняше съвсем малко. Знаеше, разбира се, че това е добро и много важно

място, ускоряващо собственото му „ставане“, но от друга страна човешката му част продължаваше да изпитва суеверен страх от него.

Той се върна при Адли и Джо.

— Не можем да изчакаме останалите. Трябва веднага да вкараме Боби вътре, ако изобщо все още е възможно да ѝ спасим живота.

Докато говореше, Кайл видя, че полицаят си е свалил маската и я беше оставил на седалката до него. Явно кислородът бе свършил. Слава богу. Нали и Адли беше казал същото още там, в гората — че без сгъстения си въздух няма да мисли толкова за бягство.

— Дръж ченгето под око — нареди му той. — А ти, Джо, ела да ми помогнеш с Боби.

— Да я вкараш в бараката ли?

— Не! Да я заведе да види лъвовете в зоопарка! — кресна Кайл. — Че къде иначе, ако не в бараката!

— Не... Не ми се влиза там... Още не...

Джо погледна зелената светлина, после извърна очи към Кайл и по устните му заигра смутена и уплашена усмивка.

— Остави го, аз ще ти помогна — меко рече Адли. — Боби е свестен човек. Жалко ще е да я загубим, преди да сме свършили всичко.

— Добре — отвърна Кайл и добави към Джо: — А ти пази ченгето. Ще те убия, ако го изгървеш.

— Няма — каза Джо. Сконфузената усмивка още стоеше на лицето му, но в очите му се четеше облекчение. — Ще го опазя, бъди спокоен.

— И внимавай — сепна ги отпадналият глас на Боби.

Кайл я погледна за миг, после отново се обърна към Джо, а той извърна очи, за да избегне убийственото презрение в погледа му, но едновременно с това се стараяше да не гледа към бараката и струящата от нея светлина, придружавана от онези особени плискащи звуци.

— Хайде, Адли — каза най-сетне Кайл. — Дай да внесем Боби вътре. Колкото по-рано, толкова по-добре.

Адли Маккийн, оплешивяващ здравеняк на около петдесет години, се поколеба за миг.

— Чакай малко, Кайл... — Той облиза устни. — Кажи ми... Там вътре де... Кофти ли е?

— Не си спомням — отговори Кайл. — Сещам се само, че като излязох, се чувствах чудесно. Сякаш знаех повече, можех повече.

— О — едва чуто промълви Адли.

— Ще станеш един от нас, Адли — намеси се Боби със същия слаб глас.

Лицето на Адли, макар и още уплашено, се стегна.

— Хайде тогава — каза той.

— Само гледай да не я нараним още повече — рече Кайл.

Двамата внимателно внесоха Боби в бараката. Джо Съмърфийлд за миг откъсна очи от Дуган, за да ги види как изчезват в зеленикавото сияние, дори му се стори, че те наистина по-скоро изчезнаха, отколкото влязоха вътре. Все едно ги погълна галактична корона.

Невниманието му не трая дълго, ала при други обстоятелства това щеше да е напълно достатъчно за Буч Дуган. Той схвана предлаганата му възможност, но не можа да се възползва от нея. Краката му бяха омекнали, повдигаше му се, а главата му направо щеше да се пръсне.

Не ми се влиза там.

Ами ако поискаха да вкарат вътре него? Нищо не можеше да направи, чувстваше се слаб като малко коте.

Дуган отново се унесе.

След известно време чу някакви гласове и надигна глава. Дори и това движение му костваше огромни усилия: струваше му се, че някой е наливал цимент в ухото му, докато главата му се е препълнила. От храсталаците, осяели градината на Боби Андерсън, се измъкнаха останалите участници в хайката, като грубо блъскаха стареца пред себе си. Краката на Хилман се преплетоха и той падна. Един от шайката — Таркингтън — го изправи с ритници и Буч съвсем ясно долови мислите му: Таркингтън беше направо бесен от смъртта на Бийч Джърниган и я наричаше убийство.

Хилман залитна към джипа. В този момент се отвори вратата на бараката и отвътре излязоха Кайл Арчинбърг и Адли Маккийн. Адли вече не изглеждаше ужасен. Очите му светеха, а устните му бяха разтегнати в беззъба усмивка. А имаше и нещо друго...

Буч изведнъж схвана какво е то.

За няколко минути, прекарани от онези двамата в бараката, голяма част от косата на Адли беше изчезнала.

— Само кажи и пак ще вляза, Кайл — викаше той. — Няма проблеми.

Имаше още неща, но всичко отново се замъгляваше пред погледа на Буч. Той нямаше сили да му се съпротивлява.

Светът потъмня и се скри. Остана единствено споменът за зеленикавата светлина и странните плискащи звуци.

Трета част.

Седяха в читалището и тъкмо бяха решили да го нарекат на името на Рут Маккосланд. Пиеха кафе, чай с лед, кока-кола и джинджър ейл. Изобщо всичко, без алкохол. Не беше редно, все пак правеха помен на Рут. Похапваха триъгълни сандвичи с риба тон, със сирене и маслини или сирене и червен пипер. Имаше студени закуски и желирана салата, в която плуваха късчета моркови, увиснали вътре като вкаменелости в кехлибар.

От време на време разменяха по някоя приказка, но повечето мълчаха, така че ако в стаята имаше подслушвателни устройства, те нямаше да свършат кой знае каква работа. Напрежението, което в църквата бе изопнало лицата на почти всички, докато положението в гората се влошаваше и се измъкваше от контрол, вече бе спаднало. Боби се намираще в бараката. Вътре беше и оня стар любопитко, заедно с ченгето.

Колективното съзнание на опечалените загуби връзката с тях веднага щом двамата изчезнаха в плътната пелена на зеленото сияние.

Затова сега всички ядяха, пиеха, слушаха и говореха без звук. Нещата се оправяха. Натрапниците до един бяха напуснали града веднага след надгробното слово на Гурингър, Хейвън отново си оставаше само за своите хора.

(всичко ще бъде наред, нали)

(да, онези ще разберат за Дуган)

(сигурен ли си)

(ще разберат, защото ще си мислят, че разбират)

Най-силният звук в стаята идваше от часовника върху полицата на камината — дарение от прогимназията след миналогодишната кампания за събиране на празни бутилки. По-рядко се чуваше и приглушеното потракване на порцеланови съдове. Отвън, през замрежените прозорци, долиташе далечния рев на самолетни двигатели.

Никакви птици.

Но липсата им не смущаваше никого.

Продължаваха да ядат и пият и когато изкараха Дуган от бараката на Боби към един и половина следобед, за което разбраха веднага. Всички скочиха на крака и подхванаха оживен, *истински* разговор. После покриха чиниите и таблите с храна и натъпкаха недоядените сандвичи в найлонови пликосе. Клодет Рувъл — майката на Ашли — загъна с алуминиево фолио останките от печеното, приготвено от нея. Накрая излязоха навън и се запътиха към домовете си, като през цялото време бърбеха весело и се усмихваха.

Край на Трета част.

Гардънър се свести към залез-слънце със страхотен махмурлук и смътното чувство, че междувременно са ставали неща, за които не може да си спомни.

Най-сетне успя, Гард, рече си той. Получи поредната черна дупка в съзнанието. Доволен ли си сега?

Той някак си се изправи на крака, заобиколи със залитане къщата, за да не се вижда от пътя, и повърна. В повърнатото имаше и кръв, ала това не го учуди. Не му беше за първи път, макар сега кръвта да бе значително повече отпреди.

Въпреки черната дупка му се бяха присънили някакви зловещи кошмари. Идваха разни хора, после си отиваха и бяха толкова много, че им трябваше само духовата музика в Далас.

(полицията, Даласката полиция беше тук, драги, а ти така се матира, че дори не ги видя, глупак такъв)

Кошмари, какво друго.

Той прескочи бълвоча между краката си. С всеки удар на сърцето му светът трептеше разфокусирано и Гардънър изведнъж осъзна, че е бил на косъм от смъртта. Всъщност неговото си беше чисто самоубийство, макар и бавно. Той се подпря на къщата и облегна чело на лакътя си.

— Добре ли сте, господин Гардънър?

— А? — трепна Гардънър и подскочи от изненада.

Сърцето му бясно тупна два пъти, после спря сякаш за цяла вечност и след това заработи така учестено, че ритъмът му стана като картечница. Главоболието му изведнъж премина всякакви граници. Той извърна глава.

Зад него стоеше Боби Трмейн, леко смутен, но и някак поразвеселен. Не си личеше, че съжالياва, задето бе изкарал акъла на Гардънър.

— Извинете, сър. Съвсем не исках да ви стряскам...

Да, ама го направи, майка ти мръсна, и го знаеш чудесно.

Момчето примигна няколко пъти. Явно беше доловило мисълта му. Гардънър обаче не даваше пет пари.

— Къде е Боби? — попита той.

— Аз... ъ-ъ-ъ...

— За тебе знам къде си. Виждам те пред себе си. Къде е Боби?

— Ще ви кажа — отвърна Боби Тремейн.

Лицето му изведнъж стана много открито и честно, с пряк поглед. Гардънър чак си спомни за времето, когато учителстваше. Точно така изглеждаха всичките му ученици, прекарвали зимния си уикенд в планината на ски, чукане на мадами и пиене, когато почваха да му обясняват, че за днес не са подготвени, понеже в събота майка им внезапно починала.

— Давай тогава — подкани го Гардънър.

Той се облегна на дървената стена на къщата и впери поглед в юношата, окъпан от червеникавото зарево на залеза. Зад него се виждаше бараката, заключена с катинара и с картони на прозорците.

Същата барака присъстваше и в съня му, спомни си Гардънър.

Дали пък наистина беше сън? Или просто не искаш да си признаеш, че е било действителност?

Известно време момчето изглеждаше истински объркано от циничното изражение на Гардънър, после рече:

— Госпожица Андерсън получи топлинен удар. Няколко души са я намерили близо до кораба и веднага са я откарали в болницата в Дери. А вие бяхте в несвяст.

Гардънър бързо се окопоти.

— Какво е състоянието ѝ сега? — попита той.

— Не зная. Мъжете още не са се върнали, нито са се обаждали. Поне от три часа насам, откакто аз съм тук.

Гард се отблъсна от стената и почна да обикаля къщата, като се бореше с тежкия махмурлук. Очакваше момчето да го излъже и вероятно то действително го бе излъгало за това, какво е станало с Боби, само че в думите му се усещаше и частица истина: Боби беше болна, ранена или нещо друго. И това обясняваше онези призрачни посещения, които си мислеше, че е видял насън. Явно Боби ги беше повикала с телепатията. Точно така. Разбира се, че го е направила. Телепатията, най-големият трик на седмицата. Само в Хейвън, дами и гущери...

— Къде отивате? — запита Тремейн. Гласът му внезапно бе станал рязък и пронизителен.

— В Дери.

Гардънър вече бе излязъл на алеята, където стоеше пикапът на Боби. До него беше паркиран жълтият додж чалънджър на Тремейн. Той извърна поглед към момчето. Залезът рисуваше остри черни и червени сенки по лицето му и го правеше да изглежда като индианец. Погледна го още по-изпитателно и му стана безпощадно ясно, че всъщност нямаше да отиде никъде. Просто това момче с бързия си автомобил и боксьорските си плещи съвсем не бе оставено тук само за да му съобщи лошите вести в момента, в който Гард успееше да избълва обратно достатъчно от изпития алкохол и да се върне между живите.

Нима трябва да повярвам, че Боби е копаела като луда в гората, та чак е получила слънчев удар, а през това време верният ѝ приятел е спал на верандата, пиян като чеп. Дали пък? Само дето тя ми каза, че отива на погребението на онази жена, Рут Маккосланд. Още щом отиде в града, аз се замислих за видяното от мене в неделя и почнах да пия... Така става винаги, не знам защо. Естествено, възможно е Боби да е била на погребението, да се е върнала да си смени дрехите и да е отишла да копае, където да е принадлежала от жегата, само че изобщо не е било така. Този младеж ме лъжеше. Пишеше го на лицето му. Слава богу, че не може да прочете мислите ми.

— Според мен госпожица Андерсън би предпочела да останете тук, за да не изостава работата — тихо каза Боби Тремейн.

— Така ли мислиш?

— Така мислим всички.

Тремейн за миг сякаш се смути още повече, пристъпи от крак на крак и го изгледа недоверчиво. „Не очакваше, че любимият пияница на Боби още може да хапе, нали?“ Тази мисъл го накара да си спомни нещо друго и той пак погледна момчето на светлината на залеза, която вече преминаваше в сиво-розова. Боксьорски плещи, красиво лице с трапчинка на брадичката, сякаш излязло изпод четката на Алекс Гордън или Бърни Райтсън, широк гръден кош и тънък кръст. Боби Тремейн, мечтата на американската младеж. Нищо чудно, че онази мадама, Стефани Колсън, бе хлътнала до уши по него. Само че хлътналите му и меки устни никак не се връзваха с останалото, рече си

Гардънър. От друга страна не неговите зъби падаха, а на онези като Тремейн.

Добре де, но защо са го пратили тук?

За да ме пази. Да ме държи мирен. Нещо такова.

— Хубаво — рече той примирено и сговорчиво. — Щом всички мислите така.

Тремейн се поотпусна и побърза да заяви:

— Наистина, това е най-доброто решение, господин Гардънър.

— Идеално. Заповядай вътре да си направим кафе. Бих пийнал една-две чаши. В главата ми все едно бият тъпани. Пък и утре сутринта трябва да станем много рано... — Той млькна и изгледа Тремейн. — Ти също ще помагаш, нали? Затова са те пратили, предполагам.

— Ъ-ъ-ъ... Да, сър.

Гардънър кимна. После погледна към бараката и на фона на залеза видя как през картоните на прозорците се процежда зелена светлина. За миг му се стори, че част от кошмара му отново оживява: някакви ужасяващи обуцари чукаха и тропаха с непознати инструменти, целите озарени в зелено. Не помнеше друг път блясъкът да е бил толкова силен, а и забеляза, че когато Тремейн погледна в тази посока, очите му веднага отскочиха уплашено встрани.

В главата на Гардънър, не съвсем неоснователно, прозвучаха думите на стара песен, после изчезнаха, както бяха дошли:

Не знам какво правят, но чувам, че се смеят често зад зелената врата... Каква ли тайна има там, зад нея?

На всичкото отгоре наистина се чуваше някакъв звук. Слаб, ритмичен... дори неясен, но определено неприятен.

Двамата с Тремейн потръпнаха. Гардънър тръгна към къщата и момчето побърза да го последва.

— Чудесно — каза Гардънър, все едно че разговорът изобщо не бе спирал. — Тъкмо имам нужда от помощ. Боби смяташе, че след около две седмици трябва да попаднем на нещо като люк и да влезем вътре...

— Да, знам — прекъсна го Тремейн.

— Но това беше, при условие че работим и двамата.

— О, не се безпокойте за работата — усмихна се момчето. — С вас винаги ще има втори човек.

По гърба на Гардънър пробяга хладна тръпка.

— Нима?

— Разбира се, сър. Няма проблеми.

— Докато Боби се върне, нали?

— Дотогава — съгласи се Трмейн.

Само дете той не мисли, че Боби някога ще се върне.

— Ясно — отвърна Гард. — Време е за кафе. После можем и да похапнем нещо.

— Нямам нищо против.

Те влязоха в къщата и оставиха бараката да шуми и мърмори на себе си в настъпващия здрач. Със залеза на слънцето процеждащата се през процепите зелена светлина ставаше все по-ярка и ослепителна. Тук-там тя стигаше чак до земята и образуваше светещи зелени ивици, в една от които скочи щурец и след малко бе мъртъв.

ДЕСЕТ
ХРОНИКА НА ДНИТЕ — ГРАДЪТ: КРАЙ

Четвъртък, 28 юли:

Буч Дуган се събуди в собственото си легло в Дери точно в 3:05 сутринта. Той отметна завивките и спусна крака на пода. От съня очите му бяха замаяни, а лицето — подпухнало. Дрехите, с които беше облечен предишния ден, когато ходиха със стареца до Хейвън, лежах на стола до малкото бюро. В джоба на ризата му имаше химикалка, за която той сега се беше сетил. Трябваше му. Това сякаш бе единствената мисъл, която умът му допускаше.

Дуган стана, отиде до стола, взе химикалката и захвърли ризата на пода, после седна и поседя така няколко секунди, като се вглеждаше в мрака и очакваше следващата мисъл.

Беше влязъл в бараката на Андерсън, ала оттам излезе много малка част от него. Изглеждаше някак смален и свит, нямаше ясни спомени за нищо. В момента дори не знаеше как се казва. Нито помнеше как го бяха откарали до разделителната линия между Хейвън и Троя с наетия от Хилман джип и как после седна зад волана, след като Адли Маккийн се измъкна от кабината и се премести в кадилака на Кайл Арчинбърг. Не си спомняше и как бе откарал джипа до Дери. Но всичко това се беше случило.

Той паркира джипа пред квартирата на стареца, заключи го и се премести в колата си. Подкара, но две пресечки по-надолу спря и изхвърли ключовете на джипа в уличната канализация.

Прибра се вкъщи и направо си легна, като спа, докато будилникът в главата му не го събуди.

Сега в главата му прецрака нещо друго, Буч примигна няколко пъти, отвори едно чекмедже и извади лист хартия, на който написа:

Във вторник вечерта казах на някои колеги, че няма да ходя на погребението, защото не се чувствам добре. И това беше факт, само че не ставаше дума за стомашно неразположение. Всъщност отдавна исках да предложа на Рут да се омъжи за мене, но все го отлагах. Боях се да не

ми откаже. А ако бях по-смел, вероятно тя сега щеше да е жива. След нейната смърт вече няма какво да очаквам от живота.

Съжалявам за всичко.

Той препрочете бележката, след това се подписа отдолу: „Антъни Ф. Дуган“.

После остави химикалката, седна и се загледа през прозореца.

След малко в главата му щракна друго реле.

Последното.

Дуган стана и отиде в килера с дрехите. В дъното на стената имаше малък сейф. Той избра цифровата комбинация, отвори го и измъкна служебния си магнум 357-и калибър, праметна колана с кобура през рамо, върна се при бюрото и пак седна.

Прекара така известно време, стана, загаси лампата в килера, затвори вратата и отново се отпусна в стола до бюрото. После извади пистолета, допря плътно цевта му до лявото си слепоочие и натисна спусъка. Столът подскочи и падна с глух тропот, точно както под краката на обесения се отваря пода на бесилката.

Бангор. Първа страница, „Дейли Нюз“, петък, 29 юли

САМОУБИЙСТВО НА ЩАТСКИ ПОЛИЦАЙ В ДЕРИ

БИЛ Е ШЕФ НА СЛЕДСТВИЕТО ПО ИЗЧЕЗВАНЕТО НА ДВАМА НЕГОВИ КОЛЕГИ

от Джон Лиандро

В ранните часове на вчерашния ден сержант Антъни „Буч“ Дуган се е прострелял със служебния си пистолет. Предварителните заключения са, че става дума за самоубийство. Смъртта му е нов удар за щатската полиция в Дери и без това разтърсена от изчезването на други двама образцови полицаи през миналата седмица...

Събота, 30 юли:

Съблякъл ризата си, Гардънър седеше на един дънер в гората, дъвчеше сандвич с риба и яйце и отпиваше от чашата с ледено кафе, разрежено с бренди. Срещу него на друг дънер седеше Джон Ендърс, директорът на прогимназията. Него не го биваше много за тежък физически труд, затова още по пладне изглеждаше уморен и почти съсипан от палещата жега.

— Не е зле — кимна му Гардънър. — Във всеки случай се справяш далеч по-добре от Тремейн. Онова момченце вечно усложняваше излишно нещата.

— Благодаря — отпаднало се усмихна Ендърс.

Гардънър вдигна очи към гигантската заоблена форма, подаваща се от земята малко зад тях. Изкопът ставаше все по-широк и всеки ден се налагаше да използват все повече от онази сребриста телена мрежа, която задържаше срутването на страничните стени (той нямаше никаква представа кой и къде произвеждаше мрежата, само знаеше, че големите запаси в избата бяха почти изчерпани, но вчера от града пристигнаха няколко жени с товарен фургон и нова пратка, спретнато надиплена като току-що изгладени пердета). Мрежата им трябваше, защото разкопките на възвишението продължаваха, макар и краят на нещото в земята изобщо да не се виждаше. В момента сянката му бе по-голяма и от къщата на Боби.

Той пак погледна към Ендърс, който седеше и зяпаше разкопките с почти религиозно преклонение, като някакъв провинциален друид, посетил за първи път Стоунхендж.

Гардънър се изправи и леко залитна.

— Хайде — рече той. — Чака ни малко взривяване.

Преди няколко седмици двамата с Боби бяха попаднали на скална маса, стиснала тъй плътно кораба, че той приличаше на парче стомана, забито в отдавна засъхнал цимент. Не че му имаше нещо: напротив — по перленосивия му корпус нямаше дори драскотина, да не говорим за побитости или вдлъбнатини, само че беше като заседнал.

Просто се налагаше да взривят скалата. При други обстоятелства това трябваше да е работа на специалисти бомбаджии, които знаеха как да си служат с динамит. С много динамит.

Само че сега в Хейвън разполагаха с взривни вещества далеч по-ефективни от динамита. Гардънър все още не знаеше какви точно са тези вещества, нито беше сигурен дали иска да знае. Това обаче бе по-скоро теоретичен въпрос, тъй като никой не му казваше нищо. Той самият беше сигурен единствено във факта, че огромна част от кметството литна като ракета пред собствените му очи, без съмнение с помощта на тези нови експлозиви. Навремето Гардънър се питаше дали находката на Боби със своето излъчване не би могла по някакъв начин да стимулира появата на мощни непознати оръжия. Сега това време му се струваше безвъзвратно потънало в далечното минало и той се чудеше как е могъл да бъде толкова наивен.

— Ще се справиш ли, Джони? — обърна се Гард към директора на прогимназията.

Ендърс стана, намръщи се и скръсти ръце отзад. Изглеждаше страхотно уморен, но все пак успя да се усмихне измъчено. Само това, че погледна към кораба, сякаш го освежи. От ъгълчето на едното му око се стичаше тънка струйка кръв, като малка алена сълза. Явно беше получил някакво миниатюрно разкъсване. „От близостта на кораба е“, рече си Гардънър. Например Боби Тремейн още през първия от двата дни, когато му „помагаше“, направо бе изплюл последните си зъби със скоростта на картечница, и то веднага щом доближи кораба.

Помисли да каже на Ендърс, че от дясното му око тече нещо, ала после реши да го остави сам да усети. Човекът щеше да се оправи. Вероятно. Пък и да не се оправеше, голяма работа. Тази последната мисъл накара Гардънър да се възмути от себе си.

Няма какво да се възмущаваш. Нима още се заблуждаваш, че в тези типове е останало нещо човешко? Съзми се, Гард!

Той тръгна надолу по склона, но след малко спря при последния дънер, отвъд който каменистата почва преминаваше в здрава скала и вдигна от земята някакво евтино транзисторче, направено от жълта удароустойчива пластмаса. Към него бе прикрепена платка от калкулатор „Шарп“. И батерии, естествено.

После се изправи и като си тананикаше, стигна до изкопа, където млъкна и се загледа в гигантския сив корпус на кораба. Гледката не го

освежи никак, а по-скоро го изпълни с тих ужас и смътен страх.

Ама продължаваш да се надяваш, нали? Признай си. Ключът към всичко трябва да е някъде тук...

Страхът му обаче някак си изяждаше надеждата и според него тя скоро щеше да изчезне.

Разкопките на възвишението вече бяха оголили значителна част от едната страна на кораба, но едновременно с това ръбът на изкопа се беше отдалечил и сега човек не можеше да докосне с ръка сивкавия метал. Слава богу, рече си Гардънър. Иначе от всяко докосване главата му се превръщаше в огромен говорител и почваше да го боли. Напоследък не кървеше всеки път като се допреше до корпуса (а понякога нямаше как да избегне допира), затова пък радиопрограмите веднага гръмваха в главата му, и то с такава сила, че веднъж-дваж от носа и ушите му рукваше кръв. На моменти Гардънър дори се питаше колко му остава да живее, но и този въпрос му се виждаше безсмислен. Още от онази сутрин, когато се бе събудил на вълнолома в Ню Хампшир, той знаеше, че дните му са преброени. Добре разбираше, че е болен, само дето не беше чак толкова болен, че да не види цялата ирония на ситуацията, в която понастоящем се намираше: след като си съдра задника от бачкане по разкопките на това чудо и работи с какви ли не машини и джунджурии и след като издържа толкова време, колкото никой друг от останалите капутчета не би могъл да изкара, без да хвърли топа от преумора, сега щеше да стане така, че нямаше да може да влезе в кораба през онзи люк, на който според Боби рано или късно щяха да попаднат. Ала Гардънър бе твърдо решил да опита. Без никакво колебание.

Той си напъха ботуша във въжената примка, затегна възела и мушна транзисторчето в джоба на ризата си.

— Давай, Джони. Пускай леко надолу.

Ендърс завъртя лебедката и Гардънър започна да се спуска надолу. До него сивият метален корпус се издигаше нагоре със същата скорост.

Ето ти начин да се отърват от него бързо и лесно. Трябваше само да изпратят телепатична заповед на Ендърс: „Пусни лебедката, Джон. Нямаме повече нужда от него“. И Гардънър щеше да прелети дванайсетте метра и да плъосне долу на скалата. Край.

От друга страна той така или иначе зависеше от тях по всяко време, но допускаше, че колкото и да не им се иска, няма как да не признават ползата от него. Да вземем онзи хлапак, Тремейн. Млад и здрав като бик, ама не издържа и два дни. Ендърс може би щеше да изкара днес, ако е рекъл Господ, ала Гардънър си залагаше часовника и златната верижка (каква златна верижка, ха-ха-ха?), че още утре щяха да му пратят някой друг да го дебне.

Боби била добре.

Глупости. Ако не се беше върнал, тя сигурно щеше да умре.

Но въпреки всичко Боби се справяше далеч по-мъжки от Ендърс и Тремейн...

Тук съзнанието му безмилостно добави: „Да, ама Боби влизаше в бараката с онези другите, а Тремейн и Ендърс никога не са били вътре...“. Може би там е разликата.

Какво ли има в проклетата барака? Десет хиляди ангели, танцуващи върху главичката на карфица? Призракът на Джеймс Дийн? Плащеницата от Торино? Какво?

Гардънър не знаеше.

Кракът му опря дъното.

— Долу съм! — кресна той.

На ръба на изкопа се показа лицето на Ендърс, далечно и дребно. Зад него се виждаше късче синьо небе, и то смалено до неузнаваемост. В главата му зашушна дрезгавият глас на клаустрофобията.

Тук долу разстоянието между корпуса на кораба и покритата със сребриста мрежа стена на изкопа беше много малко. Гардънър трябваше да се движи внимателно, за да не докосва странния метал, от който мозъкът му сякаш избухваше.

Скалата бе доста потъмняла. Той клекна и прекара пръсти по нея. Влагата си я биваше: от една седмица насам с всеки изминал ден се процеждаше все повече вода.

При първото си слизане тази сутрин Гард носеше със себе си нещо като сешоар, с чиято помощ изрови квадратна дупка в скалата със страна около десет сантиметра и дълбочина не повече от половин метър. Сега той отвори чантата с инструменти, извади от нея електрическо фенерче и светна в дупката.

На дъното имаше вода.

Гардънър се изправи и викна нагоре:

— Спусни маркуча!

— ... какво...? — долетя до него някак извинителният отговор на Ендърс.

Гардънър въздъхна и за сетен път се запита колко ли още ще издържи в тая лудница. Използваха всякакви загадъчни машини и инструменти, ама никой не се беше сетил да прекара някакво вътрешно разговорно устройство от типа на интерком между дъното на изкопа и горе, та се налагаше да си крещят до прегракване.

В това отношение хитроумните им идеи хич ги няма. За какво им е да мислят за интеркоми, след като могат да четат мисли? Не забравяй, че тук само ти си човек.

— Маркуча! — ревна той. — Спусни долу тъпия маркуч, копеле проклето!

— ... добре...

Гардънър зачака маркуча и в същото време му се щеше да е някъде другаде, молеше се да може някак да си внуши, че всичко това е само кошмар.

Не ставаше. Вярно, корабът беше екзотично налудничав, но и някак твърде прозаичен, за да е сън: също като острата миризма на пот от тялото на Джон Ендърс и собствения му алкохолен дъх или впитата в чатала му примка от клупа на въжето, с което го спуснаха, и грубата влажна скала под него.

Къде е Боби, Гард? Мъртва ли е?

Не. Не допускаше да е мъртва, но бе убеден, че е много болна. Нещо ѝ се беше случило в сряда. Тоя ден май на всички им се беше случило нещо. Гардънър не можеше да си спомни хубаво и все пак беше абсолютно убеден, че в сряда не бе имал нито обичайната черна дупка в съзнанието, нито бе изпаднал в пълна пиянска забрава. Щеше да е по-добре за него, ала знаеше, че не е така. Просто в сряда онези се опитаха да прикрият нещо и именно тогава бе пострадала Боби... Ранена или друго...

Само че никой не говори за това.

Боби Тремейн: „Боби ли? Повярвайте, господин Гардънър, нищо ѝ няма. Призля ѝ от слънцето, ама скоро ще се оправи. Пък и трябва да си почине и вие го знаете най-добре, нали?“.

Звучеше толкова искрено и чистосърдечно, че човек направо би повярвал, че хлапето говори истината, стига да не бе видял особения

поглед на очите му.

Той си представяше как отива при тях — при онези, които в себе си вече наричаше Хората от бараката — и ги пита какво е станало с Боби.

Нют Берингър: „Още малко и ще ни каже, че сме Даласката полиция“.

Тук всички сигурно щяха да се разкикотят и да викат: Ние сме Даласката полиция, така ли? Ще умрем от смях. Забавно, наистина. Чак му идеше да изпищи.

„Вероятно затова толкова ме напират отвътре“, рече си Гардънър. „Пищенето, имам предвид.“

Той стоеше в изкопа до необозримия чуждоземен кораб и чакаше маркуча. Внезапно в главата му като предсмъртен вик прозвуча ужасяващият край на „Фермата“ от Джордж Оруел. Интересно как човек помнеше някои неща наизуст. „Сега стана ясно какво се е случило с лицата на прасетата. Животните отвън се взираха от прасе към човек, от човек към прасе и отново от прасе към човек, но вече беше невъзможно да се каже кой какъв е.“

За бога, Гард! Млъкни!

Най-после маркучът се показва: двацетметрово парче, взето от противопожарната служба на Хейвън. По принцип с него се пръскаше, а не се изсмукваше вода, но за целта бяха приспособили и една вакуумна помпа.

Ендърс го спускаше с неспокойни ръце и той се люлееше насам-натам, като от време на време закачаше корпуса на кораба. От това всеки път се разнасяше някакъв глух тропот с много особено кълтене. Кой знае защо звукът ужасно дразнеше Гардънър и той намръщен се заслушваше за всеки следващ удар на маркуча.

Защо изобщо го люлее тоя маркуч, по дяволите!

Троп... троп... троп. Поне да дрънчеше на метал, а така ми прилича на пръст, която се сипе върху ковчег.

Троп... троп... троп.

За бога, защо не скочих тогава, когато още имах възможност? Само трябваше да направя една крачка от оня гаден вълнолом на плажа Аркадия. Беше 4 юли, нали? Поне щях да съм приключил всичко.

Ами защо не го направиш сега? Довечера като се прибереш в къщата извади валиума и изпий останалите таблетки. Умри, щом

нямаш куража да го спреш това нещо, или най-малкото да изчакаш да видиш какво ще излезе. Добряците от Хейвън сигурно ще организират купон до трупа ти. Да не мислиш, че си им притрябвал? Ако не беше онзи човешки остатък от Боби, отдавна да са се отървали от тебе. Добре, че помежду ви е тя...

Троп... троп... троп.

А нима Боби наистина стои между него и останалите в Хейвън? Да, така е. Но ако умре, колко ли ще му остане да живее, преди да го заличат от уравнението?

Няма да е дълго, приятелче. Изобщо няма да е дълго. Не повече от четвърт час.

Троп... троп... троп.

Гард се намръщи и стисна зъби, за да преодолее досадния звук, после подскочи и сграбчи месинговия накрайник на маркуча, преди пак да се е ударил в корпуса на кораба. След това го издърпа, клекна пред дупката и изви глава към едва виждащото се лице на Ендърс.

— Включвай помпата!

— ... какво?...

„Ах, мама ти стара!“, рече си Гардънър.

— Включи тъпата помпа! — изрева той и този път буквално усети как главата му се разцепва на две. Чак притвори очи от болка.

— ... ясно...

Когато отново погледна, Ендърс вече го нямаше.

Гардънър напъха края на маркуча в дупката, която тази сутрин бе изкопал в скалата. Вътре водата забълбука, бавно и някак замислено. Беше много студена, но ръцете му бързо претръпнаха. Вярно, изкопът бе дълбок едва дванайсет метра, но за да го нивелират трябваше да отнемат едната страна на възвишението, така че в действителност мястото, на което сега се намираще Гардънър, към края на юни вероятно е било най-малко под дващест и седем метра пръст. Точната цифра можеше да се получи като се измери вече откопаната част на кораба, ала на Гардънър му беше все едно. Стигаше му и факта, че по всяка вероятност бяха попаднали на водоносен пласт. Явно долната половина на кораба бе потопена в голямо подземно езеро.

Ръцете му така изтръпнаха, че направо не ги усещаше.

— Хайде, говедо — измърмори той. — Включвай я най-после.

Сякаш в отговор на думите му, маркучът започна да се извива и вибрира. Тук долу при него двигателят на помпата не се чуваше, но и така се разбра, че е включена. Водата в дупката спадна и оголи зачервените му ръце. Гардънър я гледаше и си мислеше: „Водоносният пласт няма начин да не ни забави“.

Така е. Сигурно ще загубим поне един ден, докато онези изнамерят някоя суперпомпа. Възможно е да се получи известно забавяне, ала нищо не може да ги спре, Гард. Нима не ти е ясно?

В това време от маркуча се понесоха звуци като от гигантска сламка в гигантска чаша с кока-кола. Дупката беше празна.

— Спирай! — викна Гардънър.

А Ендърс седеше горе на ръба и продължаваше да го гледа. Гард въздъхна и дръпна силно маркуча. Ендърс се сепна, после му направи знак, че е разбрал и изчезна. След няколко секунди вибрациите на маркуча спряха и той бавно тръгна нагоре.

Гардънър обаче първо се увери, че краят му не се люлее и едва тогава извади транзисторчето от джоба на ризата си и го включи. В него имаше часовников механизъм, който му даваше точно десет минути. Той го постави в дупката и го покри с парчета скала. Знаеше, че каквото и да направи, голяма част от силата на експлозията ще се насочи нагоре, но пък неизвестното взривно вещество бе дяволски мощно, така че положително щеше да откърти поне метър скала, чиито отломъци после бързо щяха да натоварят в такелажна примка и да я изтеглят с лебедката. Във всеки случай корабът нямаше да пострада. Очевидно „нищо“ не можеше да му навреди.

Гардънър си пхна крака в клупа на въжетото и кресна:

— Дърпай!

Никакъв отговор.

— ДЪРПАЙ, ДЖОНИ! — ревна той с всичка сила. Главата пак го срязва, сякаш се цепеше прогнило по средата.

Отново нищо.

Одевешното му потапяне на китките в леденостудената вода беше смъкнало телесната температура на Гардънър поне с два градуса, но въпреки това по челото му внезапно изби хладна пот. Той си погледна часовника. Откакто включи транзистора бяха изтекли две минути. Очите му бързо отскочиха към парчетата скала, с които бе

затрупал дупката. Все още имаше предостатъчно време да ги разбута и да изключи транзисторчето.

Само дето изключването му нямаше да спре онова, което ставаше вътре в миниатюрното радио. Това го знаеше и без да пита.

Гардънър пак погледна нагоре, но Ендърс не се виждаше никакъв.

Ето как ще се отърват от тебе, Гард.

Капка пот се плъзна в едното му око и той я избърса с опакото на дланта си.

— ЕНДЪРС! ХЕЙ, ДЖОНИ!

Изкачи се по въжето, Гард.

Дванайсет метра? Я не се занасяй! Това дори и в колежа едва ли бих могъл да го направя.

Той пак си погледна часовника. Три минути.

Ясно. Ще гръмне, и точка. Край. Жертвал се в името на Великия кораб. Ако не друго, поне щеше да спечели доверието на томичукалата...

— ... го включил още?

Гардънър извърна глава нагоре толкова рязко, че щеше да си изкълчи врата, а страхът му моментално се превърна в ярост.

— Включих го преди цели пет минути, глупако! Изкарвай ме побързо оттук, преди да е гръмнало, че кой знае къде ще ме прати!

Ендърс зяпна почти комично и пак изчезна. Гардънър за сетен път впери поглед в часовника с премрежени от пот очи.

Примката на чатала му трепна и се опъна, той започна да се издига и затвори очи, вкопчил се във въжето. Май още не беше готов да хвърли топа, както се убеждаваше допреди малко. Но пък в тази мисъл имаше и нещо хубаво, нали?

Гардънър стигна ръба на изкопа, стъпи на здрава почва, разхлаби клупа около крака си и тръгна към Ендърс.

— Извинявай — нервно рече Ендърс. — Мислех, че се бяхме разбрали да ми викнеш преди да го...

Гардънър го удари. Направи го преди още да е осъзнал движението си и Ендърс падна на земята с окървавена уста. Очилата му увиснаха на едното ухо, а Гардънър си рече, че и без да е телепат, усеща как всички глави в Хейвън се извързват автоматично в посока към кораба и се ослушват, тревожно и нащрек.

— Как не те е срам да ме изоставиш там долу с включен взривател, говедо! — каза той. — Ако още веднъж извършиш нещо такова — ти или кой да е друг в града — по-добре ме зарежете долу, и точка! Ясно ли е?

Очите на Ендърс гневно просветнаха, той си намести очилата доколкото можеше и се изправи. По плешивото му теме имаше кал.

— Ти май не знаеш с кого си имаш работа — рече Ендърс.

— Знам повече, отколкото си мислиш — прекъсна го Гардънър. — Чуй, Джони. Пък и вие останалите, ако слушате, както си мисля, чуйте и вие. Долу искам да имам интерком. И искам повече внимание от ваша страна. Всички знаем, че аз съм единственият в тъпия ви град, дето може да работи там долу без мозъкът му да стане на пюре. Искam внимание, чуваш ли?

Ендърс не откъсваше очи от него, но Гардънър смяташе, че се вслушва в нещо друго. В онези чужди гласове, чието решение чакаше. Да го чака. Гардънър бе толкова вбесен, че не даваше пукнат грош.

— Добре — тихо отвърна Ендърс и притисна длан към кървящата си устна. — Може и да си прав. Ще монтираме интерком и ще се постареем за повече... как го каза?

Той изкриви уста в някакво подобие на презрителна усмивка от типа, който Гардънър чудесно познаваше. Точно така се усмихваха хора като Арбърг и Маккардъл. Такива бяха и усмивките на всички онези, дето държаха в ръцете си ядрените оръжия, особено когато говореха на тема атомни съоръжения.

— Внимание. Думата е внимание, глупако! Ако не можеш да я запомниш, си я препиши от речника в къщата. — Той пристъпи към Ендърс и с голямо задоволство го видя как бързо направи две крачки назад, а презрителната му усмивчица мигновено изчезна. На мястото ѝ се появи плаха тревога. — *Внимание*, Джони. Ще я запомниш, не се притеснявай. Всички ще я запомните. Ако не заради мене, поне заради Боби.

Двамата стояха до навеса с инструментите и машините. Очите на Ендърс се бяха смалили от страх, а Гардънър продължаваше да го гледа ожесточено, с кървясали зеници.

А в случай че Боби умре, вниманието ви към мене положително ще придобие формата на бърза и безболезнена смърт. Само това може да се очаква от вас, нали? Няма ли да признаеш, че именно

такова нещо напълно описва топографията на ситуацията? Нали така, шибан гаден плешив помияр нещастен?

— Аз... ъ-ъ-ъ... Ние сме ти благодарни за откровеността — рече Ендърс.

Устните му нервно играеха. Виждаше се, че не му е останал нито един зъб.

— Няма защо.

— Но може би сега е наш ред да ти върнем жеста — продължи той, свали си очилата и започна да ги трие с потната предница на ризата си (което според Гардънър щеше само да ги зацапа още повече). В очите му отново проблесна злобна ярост. — Недей да удрияш така, Джим. Предупреждавам те — всъщност „всички“ те предупреждаваме — да не си го позволяваш никога повече. Знаеш, че... ъ-ъ-ъ... в Хейвън стават известни промени...

— Хайде де. Не думай.

— И в резултат от тях хората са станали... ъ-ъ-ъ... доста сприхави... Мисълта ми е, че подобен удар може да се окаже голяма грешка.

— Я ми кажи, внезапни звуци сепват ли те?

— Не те разбрах... — Ендърс го изгледа учудено.

— Защото ако таймерът на оня транзистор е в ред, всеки момент ще чуеш нещо.

Гардънър тръгна да се скрие зад навеса. Не тичаше, но и не вървеше бавно. Ендърс погледна сепнато към кораба, после се втурна след него, но се спъна в някаква лопата и се просна на земята, изкриви лице от болка и сграбчи глезена си. Миг по-късно силен грохот разтърси всичко наоколо, последван от няколко от познатите глухи, но отчетливи звуци, когато парчета скала започнаха да падат върху корпуса на кораба. Други се издигнаха високо във въздуха и се посипаха обратно в изкопа. Гардънър дори видя как някакъв камък се удари в кораба и отскочи на учудващо голямо разстояние.

— Мръсен шегаджия! Защо не ме предупреди по-рано? — извика Ендърс, който продължаваше да лежи на земята, стиснал глезена си.

— Шегаджия ли? — рече Гардънър. — Нали ти пръв ме заряза там долу!

Ендърс кипеше от ярост.

Гардънър постоя известно време, после отиде при него и протегна ръка.

— Хайде, Джони. Било каквото било. Щом Сталин и Рузвелт са могли да действат заедно срещу Хитлер, ние с тебе също би трябвало да си помагаме, за да изкопаем това чудо. Какво ще кажеш?

Ендърс мълчеше, но след малко пое ръката на Гардънър и стана, после почна нацупено да си изтупва дрехите, като от време на време го поглеждаше злобно.

— Дай да видим докъде сме стигнали — предложи Гардънър. Чувстваше се отлично, дори не помнеше някога да е бил по-добре. Случката с Ендърс сякаш вля в него неподозирани сили.

— Какво?

— Нищо — отвърна Гардънър и се запъти към ръба на изкопа.

Погледна надолу и се опита да види дали не е избила вода, слушваше се за пликане и бълбукане, ала нито забеляза, нито чу нещо. Май пак бяха извадили късмет.

Внезапно му хрумна, че е непредпазливо да стои на ръба с ръце на кръста, надвесил се над дванайсет метровата пропаст, а в същото време там някъде зад него е Ендърс, на когото преди малко бе разкървавил устата. „Копелето стига да иска, може да изтича и да ме блъсне в дупката“, рече си Гардънър и му се стори, че пак чу гласа на Ендърс: „Подобен удар може да се окаже голяма грешка“.

Въпреки това обаче той не се обърна да го види какво прави. Кой знае защо доброто му настроение си оставаше. Беше изпаднал в нещо като транс и не му се щеше да се озърта, сякаш страдаше от мания за преследване.

А когато най-после извърна глава, Ендърс продължаваше да си стои при навеса и пак го гледеше със същото изражение на неприязън. Вероятно отново разговаряше с дружките си от Хейвън.

— Какво да правим? — бодро му подвикна Гардънър. — Долу е пълно с камънаци и парчета скала. Ще се хващаме ли за работа или ще се разправяме кой за какво е виновен?

Ендърс се намъкна под навеса, взе левитационния агрегат, с който вдигаха и отместваха по-тежките камъни и го понесе към Гардънър. Подаде му го, Гардънър го нарами и тръгна към въжетото с клупа, после спря и изгледа Ендърс.

— Не забравяй да ме издърпаш, щом ти кажа.

— Няма.

Очите на Ендърс бяха някак навъсени и мрачни, но може би това се дължеше на очилата. Както и да е, на Гардънър му беше все едно. Той си намъкна крака в примката и затегна въжето, а Ендърс се отправи към лебедката.

— И не забравяй, Джони. Внимание. Това е паролата за днес.

Джон Ендърс го спусна в изкопа без да отвърне нищо.

Неделя, 31 юли:

В неделя към единайсет и четвърт преди обяд Хенри Бък, известен сред приятелите си като Ханк, извърши последния акт на ирационална лудост, обзела жителите на Хейвън.

„Хората са станали доста сприхави“, беше казал Ендърс на Гард. Доказателство за това бе забелязано и от Рут Маккосланд по време на издирването на Дейвид Браун: размяна на ругатни, спречквания, дори пестници. Тогава по ирония на съдбата именно Рут със своя неопетнен морален престиж и влиянието си сред тези хора успя да не допусне търсенето на детето да се превърне във всеобщо сбиване.

Сприхавост? Май „лудост“ беше по-вярната дума.

Поради шока от „ставането“ целият град се бе превърнал в нещо като стая, пълна с избухлив газ в очакване на някой да драсне клечка кибрит или на друго непреднамерено действие със същия смъртоносен ефект, все едно момчето от магазина да натисне звънеца, от което да възникне искра и цялата стая да отиде по дяволите.

Искрата обаче я нямаше. Това отчасти се дължеше на Рут и Боби. После, след посещенията в бараката се създаде група от шестима мъже и една жена, които действаха подобно на хероиновите наставници при хипитата през шейсетте години и помагаха на останалите жители в Хейвън да преодолеят началния труден етап на „ставането“.

Големият взрив в Хейвън така и не настъпи, за щастие на щата Мейн, а защо не и на цялата планета? Тук сега няма да седна да ви убеждавам, че вселената е пълна с опожарени планети, понеже някъде и някога хората се сбили за това кой да има по-голям дял в кварталната обществена пералня и цялата работа бързо се превърнала в унищожителна война. Никой не знае какво може да стане. А към края на юни имаше моменти, когато светът можеше да се събуди някоя сутрин и да установи, че в забутано малко градче на Нова Англия бушуват безредици и то във връзка с такъв жизненоважен въпрос като чий ред е да ходи за кафе в „Хейвън Лънч“.

Естествено, можем да вдигнем планетата във въздуха и без чужда помощ, и то по причини, които в космически мащаб биха изглеждали съвършено незначителни: там, където сме забутани в единия край на Млечния път в Малкия Магеланов облак, това дали руснаците нахлуват в петролните полета на Иран или НАТО решава да инсталира крилати ракети в Западна Германия, за отдалечения на хиляди светлинни години наблюдател вероятно изглежда също толкова важно, колкото и въпроса кой да плати пет кафета и пет хамбургера в закусвалнята.

Както и да е, в Хейвън напрегнатият период свърши в края на юли. По това време почти всички в градчето вече бяха загубили зъбите си и преживяваха някакви особени мутации, а при онези седмината, които ходеха в бараката на Боби и общуваха с тайнственото зелено сияние, същите мутации дори започнаха десетина дена по-рано, но те го пазеха в тайна.

И бяха прави, като се има предвид характера на измененията.

В този смисъл си струва накратко да споменем начина, по който Ханк Бък си отмъсти на Албърт „Питс“ Барфийлд, понеже това наистина представляваше последната лудост в Хейвън.

Ханк и Питс Барфийлд бяха част от онази компания картоиграчи, към която принадлежеше и Джо Полсън. Играеха покер всеки четвъртък вечерта. Вярно, към края на юли вече бяха престанали да се събират, ама то нямаше нищо общо с това, че на оная кучка Бека Полсън ѝ стана нещо и опече мъжа си. Спряха просто, защото не можеш да играеш покер и да блъфираш, когато всички играчи са телепати.

Въпреки това Ханк имаше зъб на Питс Барфийлд и колкото повече мислеше за него, толкова повече се ядосваше. Питс още от години хитруваше с картите и вече няколко души го подозираха. Ханк си спомняше как една вечер бяха на гости на Кайл Арчинбърг и играеше бiliarд с Мос Харлингън, който по едно време му каза:

— Питс при раздаването вади карти отдолу, повярвай ми, Ханк. Гледай сега как ще ударя онези шест топки. — „Бам!“ Шестте топки се нанизаха в страничния джоб като по поръчка. — Само че копелдакът го прави много ловко и не мога да го хвана.

— Ако мислиш така, защо не се откажеш от играта?

— Глупости! Другите играят честно, пък и право да ти кажа мога да ги победея всичките. Девет топки! — „Бам!“ — Има бързи пръсти гадината, а и никога не ламти за много. Прави го само, когато почне да губи. Не го ли виждаш, че всеки четвъртък завършва играта с толкова, с колкото е почнал?

Ханк това го знаеше, но дълго време си мислеше, че Мос преувеличава, тъй като е добър играч и не обича да оставя някой да си иде, без преди това да му е прибрал парите. Само че в течение на годините и други хора изразиха същите подозрения и лека-полека започнаха да се отказват от покера, а някои от тях бяха наистина мъжки момчета, с които Ханк винаги с удоволствие бе удрял по една-две бири, докато пляскаха картите. Те не намекнаха, че Питс Барфийлд може да има нещо общо с решението им, просто се оттеглиха тихо и кротко и престанаха да посещават редовните сбирки. Оправдаваха се, че уж се записали в някакъв клуб по боулинг в Бангор и жените им не ги пускали да отсъстват по две вечери седмично, или че били преминали в друга работна смяна и не можели да остават до късно през нощта. Трети твърдяха, че трябвало да си стягат къщите за зимата, макар че беше едва месец май.

Така че в крайна сметка от картаджиите останаха само трима-четирима от основателите, което някак си направи нещата да изглеждат още по-зле, тъй като излизаше, че всички други бяха подушили измамата също толкова ясно, колкото и миризмата на прокиснало, която обикновено се носеше на талази от немитото тяло на Барфийлд. Значи оставаха те тримата: Ханк, Кайл и Джо Полсън. Най-големите балъци, дето от години са ги правили на маймуни.

Малко след като „ставането“ потръгна, Ханк установи веднъж завинаги жестоката истина. Питс не само че хитруваше при раздаването, но и от време на време си служеше с белязани карти. Всичко това той го бе усвоил по време на монотонните си дежурства в някаква берлинска снабдителна база малко след края на Втората световна война. Това нещо не даваше покой на Ханк и той лежеше и се въртеше неспокойно в знойните и задушни юлски нощи, а главата му се пръскаше от болка, докато си представяше как Питс седи в някоя прохладна база по риза и чорапи и, ухилен и смърдящ до небесата, тренира трикове с карти и си представя баламите, които ще обира като се върне вкъщи.

Тези картини, заедно с главоболието, Ханк ги търпя цели две седмици и после една нощ внезапно му хрумна отговорът. Просто трябваше пак да изпрати стария Питс в снабдителната база. В „някоя“ снабдителна база, все едно коя. Можеше да е на петдесет светлинни години оттук, на петстотин или на пет милиона. Някъде в зоната на здрача. И Ханк вече знаеше точно как да го направи. От вълнение той стана прав в леглото и се ухили до ушите. Даже главоболието му изчезна.

— Интересно какво ли изобщо значи снабдителна база? — измърмори тихо той и после реши, че това е най-малкият му проблем в момента.

Ханк провеси крака, стана и веднага се залови за работа, още в три часа сутринта.

А с Питс се срещна седмица след гениалното си хрумване. Килнал стола си назад, Питс седеше пред търговския център „Кудър“ и разглеждаше снимките в списание „Галерия“. Ето това са му любимите занимания на Питс Барфийлд, рече си Ханк: да гледа голи мацки, да хитрува при раздаването и да смърди като пор в снабдителна база.

Беше неделя, облачно и задушно. Ханк се запъти право към Албърт „Питс“ Барфийлд, който си седеше на стола, опрял обутите си в гумени ботуши крака на дървената пречка и оглеждаше мадамите в списанието, а хората наоколо усетиха единствената мисъл, която пулсираше

(снабдителнабазаснабдителнабазаснабдителнабаза)

в главата на Ханк, видяха огромния радиокасетофон в ръката му и пицова, затъкнат в панталоните, и побързаха да се скрият от очите му.

А Питс бе потънал в изучаване на плаката към списанието, на който се виждаше почти всичко от някакво момиче на име Канди (чието хоби, пишеше вътре, било „яхти и мъже с нежни и силни ръце“), така че когато вдигна очи, вече бе твърде късно за каквато и да е конструктивна реакция от негова страна. Като се има предвид големината на патлака на Ханк (разправяха си хората същата вечер, без дори да отварят уста, освен ако не искаха да натъпчат вътре нещо за ядене), вероятно за бедничкия Питс е станало твърде късно още като се е събудил тази заран.

Столът на Питс се спусна долу с трясък.

— Хей, Ханк! Какво си...

Ханк измъкна пищова: сувенир от собствената му служба в армията, която бе изкарал в Корея, а не в някаква си жалка снабдителна база.

— Стой мирно — рече той, — или ще се наложи да ти отмиват мозъка от витрината, гадно измамно копеле!

— Ханк... Ханк... какво...

Ханк бръкна в пазвата си и измъкна чифт миниатюрни слушалки за касетофон, включи ги в апарата, пусна радиото и ги подхвърли на Питс.

— Сложи си ги на ушите, Питс. Искам да видя как ще се измъкнеш от това раздаване.

— Ханк... Моля те...

— Няма какво да ме молиш, Питс — твърдо каза Ханк. — Ако не ги сложиш, докато преброя до пет, ще ти направя операция на синусите.

— За Бога, Ханк! Не помниш ли, че играехме с чипове от по четвърт долар! — истерично изпищя Питс.

По лицето му се стичаше пот и попиваше в ризата. От тялото му силно лъхаше на застоял оцет.

— Едно... две...

Питс отчаяно се огледа. Наоколо не се виждаше никой, улицата бе абсолютно празна. Дори автомобилното движение беше замряло, макар и паркингът пред търговския център да бе почти пълен. Във въздуха витаеше гробна тишина, чуваше се само приглушената музика от слушалките: в момента „Лос Лобос“ тъкмо се чудеха дали вълкът ще оживее.

— Никога не сме играли с високи залози, Ханк! — пак викна Питс. — А и аз рядко съм хитрувал, честно! За Бога, няма ли кой да го спре този човек!

— ... три...

Питс вече не можеше да се владее и изкрещя с някаква окончателна и нелепа предизвикателност:

— Какво да правя, като онзи глупак не може да играе!

— Четири — рече Ханк и вдигна пищова.

Питс отстъпи. Цялата му риза вече бе потъмняла от пот, очите му бясно се въртяха и от него вонеше като от бомбардирано с напалм

говеждо говно.

— Добре, добре! — изхленчи той и сграбчи слушалките. — Съгласен съм, слагам ги!

Той си постави слушалките, а Ханк, без да отмества пистолета от него, се наведе над радиокасетофона. Бутонът за включване беше под гнездото за касетите, но върху него имаше залепена лепенка с кратък и зловещ надпис: „Изпрацане“.

Ханк го натисна.

Питс извика, но писъците му бързо започнаха да заглъхват, все едно че някой въртеше копчето за намаляване на звука. Едновременно с това стана нещо и с физическото му присъствие. Питс Барфийлд почна да се топи и чезне като избеляла фотография. Устните му се движеха беззвучно, кожата му придоби цвета на мляко.

Зад гърба му сякаш се отвори врата, извеждаща навън от реалността: все едно действителността на Хейвън се беше завъртяла на някаква тайнствена ос, подобно на подвижен библиотечен шкаф в замъка на призраците. Отзад се разкри печален черно-виолетов пейзаж.

Косата на Ханк се развя покрай ушите му, яката на ризата му изплющя като изстрел със заглушител, а боклукът по асфалта — хартийки от бонбони, празни цигарени кутии и няколко опаковки от чипс — полетяха към тази дупка като засмукани. Завихреният въздух се устреми към вакуума на другото място. Някои от боклуците дори профучаха между краката на Питс, но имаше и такива, които според Ханк, преминаха директно *през* тялото му.

Внезапно Питс сякаш олекна като онези хартийки по паркинга и също като тях изчезна в дупката. След него полетя и списанието му, а страниците му се вееха като криле на прилепи. „Имаш късмет, пътьо“, помисли Ханк. „Поне ще си четеш нещо там в снабдителната ти база“. Столът на Питс се преобърна и се понесе по асфалта, после се заклеци в отвора. Въздушните вихри около Ханк вече бяха силни като в аеродинамична тръба. Той се приведе към касетофона и сложи пръст върху стоп-бутона.

Само че тъкмо преди да го натисне до слуха му долетя слаб вик от онова, другото място. Ханк се огледа и си рече: „Не. Не е Питс“.

Викът се чу отново.

— ... Хили...

Той смръщи вежди. Това определено беше детски глас, дори имаше нещо познато. Нещо...

— ... дядо-о-о! Искам да се върна вкъщи-и-и...

В това време във въздуха се разнесе някакво неясно дрънчене и скърцане: витрината на магазина зад Ханк, която беше хлътнала от експлозията в кметството миналата неделя, се изду напред и гръмна като балон. Обля го порой от стъкла, но нито едно дори не го одраска.

— ... моля ти се-е-е... не мога да диша-а-ам...

Подредените във формата на пирамида консерви фасул се разлетяха около Ханк, тъй като дупката ги засмука и тях в отворената от него друга реалност. По асфалта дращеха и пълзяха двукилограмови полиетиленови торби с изкуствен тор и пакети с дървени въглища за домакински скари.

„Трябва някак си да го спра това чудо“, помисли Ханк и сякаш в потвърждение на мислите му една консерва фасул го хлопна в тила, отскочи високо във въздуха и потъна във виолетово-черния отвор.

— Хили-и-и...

Ханк удари стоп-бутона. Вратата моментално изчезна, а откъм заклещения стол се чу сухо изпращяване и нещо го срязва по диагонал на две. Едната му половина остана да се търкаля на асфалта, а от другата нямаше нито следа.

Ранди Крьогер, германецът собственик на „Кудър“ още от края на петдесетте години, сграбчи Ханк и го извърна към себе си.

— Витрината, Бък — рече той. — Ще трябва да я платиш.

— Няма проблеми, Ранди — кимна Ханк като разсеяно потриваше цицината, която се оформяше на тила му.

Крьогер се огледа и посочи останките от стола.

— И това също — обяви той и си влезе в магазина.

Така свърши месец юли.

Понеделник, 1 август:

Джон Лиандро свърши разказа си, допи бирата и се обърна към Дейвид Брайт:

— Как мислиш, какво ще каже той?

Брайт се умълча. Двамата с Лиандро седяха в бар „Дар“, претенциозно и натруфено жалко заведение в Бангор, за което можеха да се кажат само две положителни неща — намираше се точно срещу редакцията на „Дейли Нюз“ и всеки понеделник бутилка хайнекен струваше едва долар и четвърт.

— Според мене ще те прати в Дери да си довършиш оная история за страницата с местни вести — отвърна Брайт. — А после може да те пита дали не е време да идеш на психиатър.

Лиандро придоби вид на човек, съсипан от живота. Все пак беше едва двацет и четири годишен и последните му два материала — за изчезването (разбери „предполагаемата насилствена смърт“) на двамата щатски полицаи и за самоубийството на трети — му бяха изострили апетита за горещи репортажи от мястото на събитието. В сравнение със среднощната динамика на следствието по издирване на телата на ченгетата, довършването на материалчето за някакъв си банкет на ветераните от войната в Дери му се струваше пълна досада. В момента просто му се занимаваше само с парещи истории. А на Брайт почти му стана мъчно за малкото кретенче. При него това бе основната беда: Лиандро си беше чиста проба кретен. Да си кретен на двацет и четири години е донякъде допустимо, но Брайт не се съмняваше, че Джони Лиандро щеше да си остане кретен и на четирийсет и четири... на шейсет и четири, та дори и на осемдесет и четири, ако изобщо доживееше до такава преклонна възраст.

Идеята за дъртия кретен го изпълни с ужас, затова Брайт реши да поръча още бира.

— Шегувах се — рече той.

— Значи смяташ, че той ще ми позволи да разнищя онази история, така ли?

— Не.

— Но нали току-що каза...

— Казах, че се шегувам за психиатъра — търпеливо поясни Брайт. — Нищо друго.

„Той“ беше Питър Ренолт, завеждащ вътрешните новини. Дългогодишният опит отдавна бе научил Брайт, че именно тези редакционни шефове стояха най-близо до Дядо Господ и вероятно Джони Лиандро също щеше много скоро да го разбере. Репортерите предполагаха, а шефовете им като Питър Ренолт разполагаха.

— Да де, ама...

— Няма какво да разнищваш — добави Брайт.

Ако малцината посветени в Хейвън — онези, които бяха посетили бараката на Боби Андерсън — можеха да чуят следващите думи на Лиандро, то житейският му път със сигурност щеше да се скъси до само още няколко дни, даже часове.

— Искам да разнищя „Хейвън“ — заяви той и пресуши бирата си на три големи глътки. — Всичко почва оттам. Детето изчезва в Хейвън, жената умира в Хейвън, Роудс и Габънс не се връщат от Хейвън... Дуган се самоубива. Защо? Ами защото, пише, обичал онази жена, Маккосланд. Маккосланд от Хейвън.

— Забравяш милия дядка — рече Брайт. — Същият, дето обикаля наоколо и разправя, че внукът му бил жертва на конспирация. Очаквам го всеки момент да почне да шушука и за Фу Манчу, бели робини и тем подобни.

— За какво говориш? — драматично запита Лиандро. — „Какво става в Хейвън?“

— Говоря за коварния доктор — отвърна Брайт.

Бирата му най-сетне пристигна, ала вече не му се пиеше. Искаше да си ходи. Не трябваше да споменава проклетия старец, само мисълта за него го правеше неспокоен. Дядото безспорно беше чалнат, макар че в очите му имаше нещо особено...

— Какво?

— За доктор Фу Манчу. Ако видиш някъде Нейланд Смит, сигурно ще изкараш репортажа на века. — Брайт се приведе напред и прошепна дрезгаво: — Бели робини. А когато ти се обадят от „Ню Йорк Таймс“ гледай да не забравиш от кого си го чул за първи път.

— Не намирам шегите ти за остроумни, Дейвид.

„Осемдесет и четири годишен кретен“, пак си рече Брайт. „Представяш ли си?“

— Или това, например — продължи гласно той. — Мънички зелени човечета. Пришълците вече са тук, но никой не го забелязва. И изведнъж, хоп! Разкритията на младия репортер! Робърт Редфорд в ролята на Джон Лиандро. Вълнуващи епизоди от...

Барманът се приближи към тях и каза:

— Може ли малко по-тихо?

Вбесен, Лиандро скочи на крака и хвърли три долара на масата.

— Ще ти кажа нещо, Дейвид. Чувството ти за хумор е като на някой пубер!

— А може и двете — говореше Брайт като насън. — Фу Манчу и зелените човечета от космоса. Пъклен съюз, скрепен в самия ад. За всичко това знаеш само ти, Джони.

— Между другото, все ми е едно дали Ренолт ще ме пусне да направя репортерско разследване — рече Лиандро и на Брайт му стана ясно, че май е изопнал нервите му прекалено много: кретенчето беше посиняло от яд. — От другия петък излизам в отпуска, която мога да реша да прекарам в Хейвън. Ще си проведе частно разследване през свободното си време.

— Разбира се — съгласи се Брайт. Усещаше, че трябва да отстъпи, защото не след дълго Лиандро щеше да го удари, ама какво да прави като това момче вечно му подаваше реплики. — Без това Редфорд едва ли ще се навие да поеме ролята. А така той ще е сам срещу всички. Уха-а! Само гледай като идеш там да не си забравиш специалния часовник.

— Какъв часовник? — попита Лиандро. Ядът още си личеше по лицето му, ама и Брайт направо не можеше да се сдържа.

— Ами от онези, дето като ги побутнеш и почват да издават ултразвуков сигнал, който може да се чува само от супермени — рече Брайт и му показа на собствения си часовник, при което си поля панталоните с бира. — Дето викат би-биииииииииип...

— Пет пари не давам какво мисли Питър Ренолт и тъпите ти шегички изобщо не ме засягат — заяви Лиандро. — Много скоро и двамата може да осъмнете силно изненадани.

Той тръгна да излиза, после спря и се обърна.

— А специално за тебе смятам, че си цинично говно без капка въображение.

След тези прощални думи Джони Лиандро се завъртя на пети и излезе с гордо вирната глава.

Брайт вдигна чаша и кимна на бармана:

— Да прием за циничните говна по света — рече той. — Може и да сме хора без капка въображение, но сме известни с изключителната си устойчивост срещу вируса на кретенизма.

— Както кажеш — отвърна барманът.

От такива истории отдавна му беше втръснало, ала ако искаше нещо по-интересно, трябваше да стане барман в Хейвън.

Вторник, 2 август:

Късно този следобед в кабинета на Нют Берингър се събраха шест души. Беше към пет часа, но часовникът в кулата на кметството — която на пръв поглед изглеждаше истинска, само дето през нея птиците щяха спокойно да си прелитат, стига в Хейвън да имаше още от тях — продължаваше да показва три и пет. И шестимата вече бяха прекарали известно време в бараката на Боби: последният ѝ посетител бе Адли Маккийн, а останалите включваха Нют, Дик Алисън, Кайл, Хейзъл и Франк Спрус.

Те седяха и обсъждаха малкото неща, които трябваше да се обсъждат, без да говорят гласно.

Франк Спрус попита как е Боби.

Още е жива, отвърна Нют, друго не се знае. Има шанс да излезе от бараката, но най-вероятно няма да успее. Ще се разбере по-нататък.

После разговорът се насочи към онова, което Ханк Бък бе сторил предишния ден и какво беше чул от оня другия свят. Никой не прояви кой знае какъв интерес към невзрачния покойник Питс Барфийлд. Наказанието му бе или заслужено, или малко по-голямо, отколкото трябваше — във всички случаи това нямаше никакво значение. Станалото — станало. От цялата история на Ханк не му се случи нищо — за счупеното стъкло на витрината и за засмуканата в другата реалност стока той веднага връчи чек на Ранди Крьогер, който побърза да провери покритието му в бангорската банка, откъдето отвърнаха, че чекът е редовен и Крьогер се успокои.

Що се отнася до Ханк, те и да искаха, нямаше да могат да вземат никакви други мерки. Единствената арестантска стая в Хейвън се намирал в сутерена на кметството, но всъщност бе част от помещенията за архива, където Рут обикновено затваряше малцината местни алкохолици, така че оттам Ханк Бък щеше да успее да се измъкне за не повече от десет минути. Дори и седмокласник би се справил с вратата. А нямаше как да изпатят Ханк в областния затвор, защото обвинението би изглеждало подозрително. Изборът беше

елементарен: или да го оставят на мира, или да го пратят на Алтаир-4. За късмет имаха възможност да изследват внимателно мислите и мотивите на Ханк, от което стана ясно, че гневът и объркването му вече утихват, както впрочем ставаше и навсякъде в града. Той едва ли щеше да повтори деянието си, а за всеки случай му отнеха самоделния радиокасетофон и му забраниха да прави нов, после преминаха на по-важната тема — гласа, дочут от Ханк.

„Дейвид Браун, то е ясно“, каза Франк Спрус. „Нали така?“

Всички кимнаха.

Дейвид Браун се намираше на Алтаир-4.

Никой не знаеше какво е Алтаир-4, нито пък се интересуваше. Името идваше от някакъв стар филм и за тях не звучеше по-различно от томичукалата, чийто произход се губеше в разни полузабравени стихчета. Важното беше (а и то не бе чак толкова важно), че Алтаир-4 служеше за космически склад или хранилище за най-различни неща и предмети. Ханк бе изпратил Питс там, но първо прекара вонящия пор през някакъв неясен процес на разпадане.

Само че с Дейвид Браун случаят очевидно бе друг.

Хейзъл попита дали не могат да го върнат.

Настъпи дълга тишина.

(да, вероятно може)

Това последното не го каза никой, то беше колективна мисъл, завършена сама по себе си, като продукт на пчелен кошер.

(добре, но от какъв зор)

Всички се изгледаха продължително и без никакви емоции. Не че не бяха способни на чувства, ама това просто беше твърде незначителен въпрос.

„Нека го върнем“, рече хладно Хейзъл. „Поне ще зарадваме Брайънт и Мари. И Рут също. Тя държеше на него, а ние я обичахме, нали?“ Тонът на мислите ѝ беше като на жена, която предлага на приятелката си да почерпи детенцето ѝ с швепс, заради доброто му поведение.

„Не става“, каза Адли и всички извърнаха погледи към него. Той за първи път се включваше в разговора и изглеждаше леко смутен, но продължи. „Всички вестници и телевизионни канали в щата веднага ще пратят свои екипи, за да отразят чудодейното завръщане. Сега вече го смятат за мъртъв, понеже е едва четиригодишен и го няма от две

седмици. Значи ако се върне, ще се вдигне прекалено голяма патърдия.“

Одобрителни поклащания на глава.

„А и какво ще каже Дейвид?“, вметна Нют. „Какво ще отговори, когато го попитат къде е бил?“

„Можем да му изличим паметта“, рече Хейзъл. „Това няма да е никакъв проблем, пък и пресата ще приеме амнезията като нещо съвсем естествено. При дадените обстоятелства.“

(така е, но проблемът е друг)

Това пак бяха много гласове, които се сливаха в някаква странна комбинация от думи и образи. Основният проблем идваше оттам, че нещата вече бяха отишли прекалено далеч и не можеха да допускат в града никого, освен транзитни пътници, а дори и те трябваше да бъдат отклонявани чрез фалшиви пътни знаци и обиколни шосета. А най-малко от всичко искаха в Хейвън да идват репортерски и телевизионни екипи. Освен това часовниковата кула нямаше да излезе на видеозапис, понеже тя всъщност представляваше имагинерно стереоизображение, чиста халюцинация. Не, не. Точно сега Дейвид Браун не биваше да се връща в никакъв случай. И без това момчето щеше да издържи още известно време. Не знаеха много неща за Алтаир-4, но в едно бяха убедени: там времето течеше с различна скорост и по онези мерки беше изтекла по-малко от година, откакто земята се бе откъснала от слънцето. Значи Дейвид Браун все едно току-що бе отишъл там. Естествено момчето можеше да умре от какви ли не други причини: я от шок, я от неизвестни микроби и бактерии, та дори и някой тамошен плъх като нищо би могъл да го изяде. Вероятността бе малка, ала даже и да се стигнеше до подобно развитие на събитията, въпросът не беше от съществено значение.

„Имам чувството, че момчето може да ни бъде от полза“, рече Кайл.

(как)

За отклоняване на вниманието.

(какво имаш предвид)

Кайл не знаеше какво точно има предвид, освен смътното усещане, че ако Хейвън отново привлече погледите към себе си — както Рут бе опитала да направи с проклетите си експлодиращи кукли, чийто ефект се оказа непредвидимо силен, — би могло да върнат

Дейвид Браун и да го оставят някъде. Ако всичко бъдеше изпитано както трябва, щяха да спечелят време, защото именно времето им създаваше проблеми. Времето за „ставане“.

Всички тези мисли Кайл ги изрази доста несвързано, но останалите кимнаха с разбиране. Нямаше да е зле да държат Дейвид Браун в готовност. За всеки случай.

(само не казвайте на Мари — тя още не е достатъчно напреднала в „ставането“ — нека засега не знае нищо)

Шестимата сепнато се огледаха. Този глас, отслабнал, ала добре познат, не принадлежеше на никого от тях. Беше на Боби Андерсън.

„Боби!“, ахна Хейзъл и се надигна от стола си. „Боби, как си? Какво става с тебе?“

Никакъв отговор.

Боби изчезна. Дори и усещането за присъствието ѝ се стопи във въздуха. Те седяха и се взираха изпитателно един в друг, за да си изяснят впечатленията: да се уверят, че това наистина беше Боби. За себе си всеки допускаше, че насаме — без колективното потвърждение — те без да се замислят биха отхвърлили веднага идеята като чиста халюцинация.

„Как да го скрием от Мари?“, почти сприхаво попита Дик Алисън. „Вече от никого нищо не можем да държим в тайна.“

„Можем“, отвърна Нют. „Няма да е кой знае колко задоволително, но има възможност леко да замъглим мислите си. Да ги направим неясни. Понеже...“

(понеже сме били)

(били сме там)

(били сме в бараката)

(в бараката на Боби)

(с онези слушалки)

(и ядохме, ядохме, за да „станем“)

(хапнете да ме помните)

От устните им се откъсна тиха въздишка.

„Трябва да се връщаме“, рече Адли Маккийн. „Време е.“

— Да — отвърна Кайл. — Прав си.

Това бяха единствените думи, изречени на глас за цялата им среща и с тях се отбеляза нейния край.

Сряда, 3 август:

Анди Боузман, който допреди три седмици се занимаваше с недвижими имоти, но после просто си заряза работата, наскоро установи, че с четенето на мисли се свиква много лесно. Как точно и до каква степен беше станал зависим от него, той го разбра, след като му дойде редът да помага на Гардънър и да го държи под око.

Част от проблема — а че е проблем, му стана ясно след разговор с Ендърс и хлапака Тремейн — беше близостта на кораба. Имаше чувството, че е застанал до най-големия силов генератор в света: по кожата му като стоножки по пясък непрекъснато пробягваха вихровите потоци на тайнствената му сила. Понякога в главата му лениво нахлуваха необозрими идеи и го разсейваха от текущата работа. Друг път се случваше обратното: мисълта му замираще и се разпадаше подобно на микровълнова честота, засечена от ултравиолетови лъчи. Но най-много му въздействаше самото физическо присъствие на кораба, който се извисяваше до него като гротеска от сънищата — ужасяваща и страховита, ала едновременно с това ободряваща, дори чудесна. Боузман вече си мислеше, че разбира как са се чувствали евреите в пустинята, докато са носели Ковчега на Откровението. В една от своите проповеди преподобният Гурингър бе споменал, че веднъж един човек си напъхал главата вътре, за да види какво толкова има и веднага паднал мъртъв.

Защото там бил самият Господ.

Тук, в кораба, също може да има някакъв Бог, мислеше Анди. А дори и да си е заминал, положително е оставил нещо от Себе Си... С подобни мисли в главата му беше наистина много трудно да се съсредоточава върху онова, което имаше да се върши.

Плюс всичко друго го притесняваше и невъзможността на Гардънър. Постоянно се сблъскваше с нея, като в затворена врата, която би трябвало да зее широко отворена. Ти му крещиш да ти подаде нещо, а той си продължава работата, сякаш не е чул нищо.

Никаква реакция. Или се опитваш да се настроиш на неговите мисли, все едно че вдигаш слушалката на телефон с дуплексна линия, за да чуеш кой говори, ама се оказва, че няма никой. Пълна тишина.

В това време избръмча интеркомът, който висеше на пирон в навеса. Кабелът му пресичаше изпотъпканата кална земя и изчезваше в изкопа на кораба.

Боузман натисна копчето и каза:

— Слушам.

— Зарядът е готов — рече Гардънър. — Издърпай ме горе.

Гласът му звучеше много, много отпаднало. Снощи беше зверски пиян, помисли Боузман, ако се съди от мощното повръщане, което се носеше от верандата малко след полунощ. А когато тази сутрин надзърна в стаята на Гардънър, видя на възглавницата му кръв.

— Веднага.

Епизодът с Ендърс ги бе научил, че когато Гардънър искаше да го издърпат, човек не биваше да се мотае и да губи време.

Той отиде при лебедката и завъртя ръчката. Неприятна работа беше тая да въртят лебедката на ръка, но напоследък отново имаше недостиг на батерии. Още една седмица и всичко ще върви като по часовник, рече си Боузман, макар и да се съмняваше дали ще издържи да го види. Близостта на кораба го изтощаваше. Близостта на „Гардънър“ също го изтощаваше посвоему — струваше му се, че до него има заредена пушка с изключително лек спусък. Особено като си спомнеше как бе ударил нещастния Джон Ендърс, който дори не бе усетил какво го чака. А и как да усети, като този тип Гардънър беше абсолютно непроницаем. Само в много редки моменти на повърхността на мозъка му изплуваше по някоя мисъл — като заглавие от вестник — ама това беше всичко, нищо повече. Пък и Ендърс може би сам си го бе изпросил: да оставиш човек на дъното на изкопа с онзи опасен експлозив в транзистора и после да очакваш добро отношение от него, си беше чисто нахалство. Работата обаче бе в друго. Джони просто не бе успял да предвиди удара. Значи Гардънър можеше да прави каквото си ще, без никой да може да го спре, понеже нямаше как да му четат мислите.

Анди Боузман почти пожела Боби да умре, за да се отърват от този тип. Вярно, без Боби работата щеше да се проточи, ама все пак май си струваше.

Левият му юмрук беше много неприятен.

Тази сутрин, например, по едно време спряха малко да починат. Боузман седна на някакъв дънер, извади сандвич от две бисквити с фъстъчено масло и си наля от термоса ледено кафе. Доскоро го пиеше горещо дори и през лятото, но откакто зъбите му изпопадаха не можеше да понася горещи напитки.

А Гардънър седна като йога върху някакво мръсно парче брезент, захапа ябълка и си отвори една бира. Боузман го гледаше и се чудеше как е възможно да се яде ябълка с бира, и то сутрин. Явно само Гардънър бе способен на подобни дивотии. От мястото си Боузман добре виждаше белега над лявата му вежда. Сигурно отдолу беше стоманената пластинка, която...

Гардънър се обърна и улови погледа му. Боузман се изчерви, защото мислеше, че той ей сега ще скочи и ще се разбеснее, даже нищо чудно да опита да го удари като Джони Ендърс. Само че, рече си Боузман и сви пестници, при мене такива не минават.

Вместо това обаче Гардънър заговори с дълбок и ясен глас, а по устните му играеше лека цинична усмивка. Не след дълго Боузман осъзна, че той всъщност не говори, а „декламира“. Човекът седеше напред гората върху мазен брезент, корпусът на полузакопаниа в земята кораб хвърляше бледи зайчета по скулите му, а той се бореше с махмурлука си и декламираше като ученичка. По дяволите, тоя тип е абсолютно непредсказуем, рече си Боузман. В момента той искрено желаше смъртта на Гардънър.

— „Том му подаде четката, по лицето му бе изписано колебание, а сърцето му ликуваше — говореше Гардънър с полупритворени очи и лице, извърнато към топлото сутрешно слънце. Усмивката му изобщо не го бе напускала. — Докато бившият параход «Биг Мисури» работеше и се потеше на слънце, оттеглилият се художник седеше на едно буре наблизно под сянката, клатеше крака, гризеше ябълка и си мислеше как да привлече нови жертви.“

— Какво... — започна Анди, но Гардънър се усмихна още по-широко, дори се ухили цинично и не му позволи да се доизкаже.

— „Такива не липсваха. Постоянно минаваха момчета. Те идваха с намерение да се подиграват, но оставаха да боядисват. Когато Бен се умори, Том продаде следващия ред на Били Фишер за едно хвърчило в добро състояние. А когато и той се измори, Джони Милър откупи

правото да боядисва срещу един умрял плъх със завързана на него връв, с която да се върти...“

Гардънър си допи бирата, оригна се и се протегна.

— Знаеш ли, Бози, че никога не си ми носил умрял плъх с връв за въртене? Но пък се сдобих с интерком — като за начало, предполагам, а?

— Не разбирам за какво намекваш — бавно рече Боузман.

Беше изкарал само две години в колежа по бизнес администрация, после трябваше да се хване на работа, понеже баща му вдигна кръвното и заболя от сърце. Затова много се ядосваше на разни многознайковци, които се правеха на образовани, сякаш това, че можеха да цитират неща от отдавна умрели писатели, превръщаше пикнята им в одеколон.

— Все едно — отвърна Гардънър. — Беше откъс от втора глава на „Том Сойер“. Когато Боби била седми клас в Ютика, имали навика да провеждат нещо като училищно представление. Състезавали се в декламиране на стихотворения и всякакви откъси от книги. Тя не искала да участва, ама сестра ѝ Ан решила, че трябва и от това само ще има полза, а когато Ан си набиела нещо в главата, никой не можел да я разубеди. Тази Ан ни се водеше, ни се караше, повярвай ми, Бози. Предполагам, че и сега е същата. Не съм я виждал отдавна, но не ми липсва. Такива като нея рядко се променят.

— Не ми викай Бози — прекъсна го Боузман с надеждата, че гласът му звучи по-страшно, отколкото той в действителност се чувстваше. — Не ми харесва.

— По-късно, в часовете ми по композиция тя веднъж описа как навремето се запънала на „Том Сойер“ и не могла да каже нищо. Това направо ме плени. — Гардънър внезапно стана и тръгна към Анди — развитие, на което той погледна с растяща тревога. — На другия ден я изчаках след часовете и я попитах дали още си спомня оня откъс от „Славният бояджия“. Тя го помнеше, но това не ме изненада. Има неща, които човек никога не забравя, особено когато сестра ти или майка ти са те насилвали да участваш в някакъв ужас като училищно представление. Може и да го забравиш там, на сцената, ала иначе ще го издекламираш и на смъртния си одър.

— Виж какво — рече Анди. — Време е да се хващаме на работа.

— След първите четири изречения към нея се присъединих и аз. От изненада ченето ѝ увисна чак до коленете, после се разсмя. Накрая го довършихме и двамата, дума по дума. Но в това няма нищо чудно. И аз, и Боби като деца сме били доста свити: нея я е тормозела сестра ѝ, мен — майка ми. Хора като тях често си въобразяват, че свитото дете най-добре се оправя, ако го поставиш в ситуация, от която то силно се притеснява, да речем училищно представление. Така че не е кой знае какво съвпадение, че и двамата знаехме бояджийската история наизуст. От нея по-популярна за декламираше е единствено „Издайническо сърце“.

Тук Гардънър пое дълбоко дъх и кресна с всичка сила:

— *Престанете, злодеи! Не се правете, че не виждате! Откъртете дъските на пода! Тука! Тука! Ето къде бие отвратителното му сърце!*

Анди чак изпищя от уплаха и изтърва термоса. Върху панталона му се разля половин чаша кафе.

— Внимавай, Бози! Тия пластмасови чаши са много коварни — добродушно се провикна Гардънър. — Та тъкмо щях да кажа, че за разлика от нея, аз не успях да се запъна на сцената. Даже спечелих втора награда, но това не ми излекува страха от тълпите. Дори го влоши още повече. Винаги, когато се изправя пред хора да им чета стихотворения и се вгледам в хищните им очи, се сецам за „Славният бояджия“. Сецам се и за Боби. Така го изкарвам по-леко. Все едно, това ни сближи и станахме приятели.

— Не виждам какво общо имат тези приказки с работата ни! — изсумтя гръмогласно Анди с тон, който изобщо не му подходеше.

Сърцето му биеше с дяволски ритъм, ама одеде, когато Гардънър кресна, той наистина повярва, че го е обзела лудост.

— Не виждаш какво е общото между сегашната ни работа и боядисването на оградата, така ли? — попита Гардънър и се засмя. — Значи си сляп, Бози.

После посочи кораба, издигащ се от изкопа и устремен към небето под идеален ъгъл от четирийсет и пет градуса.

— Вярно, в момента не го боядисваме, а го разкопаваме, но това ни най-малко не променя принципа. Успях да изморя Боби Тремейн и Джон Ендърс. Ти също едва ли ще дойдеш утре — ако това стане, готов съм да ти изям мокасините. И срещу цялата работа не получавам

нищо. Нищичко... Да кажеш на оня, който ще те замести утре, че искам умрял плъх с връв за въртене. Чат ли си, Бози? Или поне топче бияч.

Гардънър говореше и вървеше към изкопа, но насред пътя спря и изгледа Анди, който не си спомняше някога да се е чувствал по-неспокоен, най-вече поради факта че все не успяваше да долови мислите на този едър тип с хлътнали рамене и неопределени, леко поразместени черти на лицето.

— Освен това, Бози — продължи Гардънър толкова тихо, че Анди едва го чуваше, — най-добре ще е утре да доведеш тук Боби. Искам да видя дали Новата и Подобрена Боби още може да декламира наизуст „Славният бояджия“ от „Том Сойер“.

После, без да добави нищо, той отиде при въжетото, нахлузи си клупа на крака и зачака Анди да го спусне долу.

Сега цялата работа се струваше на Боузман крайно изкукуруигала и нелепа. На всичкото отгоре това беше едва първата бира на Гардънър за деня, викаше си той, докато въртеше ръчката на лебедката. „А на обяд като нищо ще погълне още пет-шест и тогава ела да видиш какво става!“

Гардънър се показва на ръба на изкопа и Анди внезапно изпита почти непреодолимото желание да отпусне лебедката и да реши трайно проблема.

Но не можеше: Гард принадлежеше на Боби Андерсън и докато тя не умреше или не излезеше от бараката, нещата трябваше да си останат както са.

— Хайде, Бози. Да се скрием някъде, че тези скали понякога хвърчат на неподозирани разстояния.

И той закрачи към навеса, а Анди подтичваше след него, като се стараеше да не изостава.

— Нали ти казах да не ми викаш Бози — рече той.

— Знам — ехидно подхвърли Гардънър, без даже да го погледне.

Двамата заобиколиха навеса и застанаха зад него. Три минути по-късно от рова се разнесе познатият тътен. Небето се изпълни с парчета скали и камънаци, които заваляха като дъжд и отскачаха от корпуса на кораба с глух тропот.

— Готово, да... — започна Боузман.

— Ш-ш-шт! — сграбчи ръката му Гардънър и се заслуша с наклонена глава. Лицето му се оживи, тъмните му очи блеснаха.

Анди си издърпа ръката.

— Хей! Какво ти става, по дяволите?

— Не чуваш ли?

— Какво да...

В този момент той също го чу. Откъм изкопа идваше някакъв съскащ звук, като от гигантски кипнал чайник. Дори ставаше все по-силен и по-силен. Анди изведнъж изпадна в дива възбуда, примесена с ужас.

— Идат! — прошепна той и се извърна към Гард. Беше се ококорил като бухал, по устните му блестеше слюнка и те нервно потрепваха. — Не са били мъртви... събудихме ги... „идат!“

— Исус Христос идва и ти е сърдит — равнодушно отбеляза Гардънър.

Съскането се усилваше, после изкънтя някакъв грохот, ама не беше експлозия, а по-скоро като срутване на нещо тежко. След малко се чу второ срутване: Анди. Краката му внезапно се подкосиха, той падна на колене и заскимтя:

— *Те са! Те са! Те са!*

Гардънър пхна ръка под мишницата му и леко се намръщи на горещата спарена влага от потта на Анди, после го изправи и каза:

— Не са томичукалата, не бой се. Вода е.

— А? — изгледа го неразбиращо Боузман.

— Вода! — викна Гардънър и го разтърси. — Направихме си басейн, Бози!

— Какво?

Съскането се превърна в приглушено бучене. От изкопа рукна вода под налягане и образува нещо като перде във въздуха. Не беше точно струя, а по-скоро изглеждаше сякаш някакво дете великан бе поставило пръст в гигантска чешма и се опитваше да напръска навсякъде. Всъщност от пукнатините на дъното на изкопа излизаха хиляди малки струйки, които се сливаха и създаваха илюзията за водно стъкло.

— Вода ли? — отпаднало запита Анди. Очевидно още не можеше да схване какво става.

Гардънър не му отговори. Водните струйки образуваха многоцветна дъга и се стичаха по корпуса на кораба като тук-там застиваха в бисерни капки, но в един момент тези капки започнаха да подскачат, точно както пръска вода в тиган с мазнина, само дето тук те не го правеха безразборно, а се подреждаха в силови линии, спускащи се по корабната обвивка като меридианите на глобуса.

„Виждам, всичко виждам“, рече си Гардънър. „Всъщност капчиците очертават излъчването на силата от кораба. Господи...“

В това време нещо пак избоботи. На Гардънър дори му се стори, че земята под него леко хлътна. А на дъното на изкопа водното налягане просто довършваше започнатото от техния взрив: разширяваше пукнатините и разрушаваше крехката скална маса. Водата се увеличи и вече излизаше по-лесно. Струите спаднаха, последната дъга трепна във въздуха и изчезна.

Гардънър видя как кораба потръпна, след като скалната прегръдка, която го бе държала толкова дълго време, се поотпусна. Движението беше почти незабележимо, но това не го правеше по-малко действително. Той веднага си го представи как се измъква от земята: сянката му се хлъзга навън и пропълзява по каменистата почва, дори се чува неземното дращене на корпуса по скалата, а жителите на Хейвън са извърнали глави насам и го наблюдават как се издига в небето, блеснал във въздуха като чудовищна сребърна монета, която бавно заема хоризонтално положение, безшумно и свободно, за първи път от хилядолетия насам...

Искаше го. За добро или за зло, Гардънър го искаше. Много.

Той разтърси глава, все едно се разсънваше.

— Хайде — рече Гардънър. — Да идем да видим какво е станало.

И без да чака, той отиде до ръба на изкопа и надзърна. Чуваше шума на водата, ала не можеше да я види, затова взе един голям прожектор, който използваша през нощта, завърза го за клупа на въжето и го спусна около три метра. Това се оказа достатъчно: ако го беше спуснал още, щеше да го потопи. Явно бяха пробили подземното езеро и сега изкопът стремително се пълнеше с вода.

След малко дойде и Анди. Изглеждаше зле.

— Цялата ни работа отиде на кино! — простена той.

— Поне да си беше взел сърфа, Бози. Всяка сряда плуването е безплатно.

— Млъкни! — кресна Анди Боузман. — Затваряй си устата! Не мога да те понасям!

Гардънър усети как го обзема дива истерия. Той уморено отстъпи към най-близкия дънер, отпусна се върху него и се замисли дали проклетото чудо е успяло да се запази водонепроницаемо през всичките тези хиляди години. В противен случай, питаше се той, интересно каква ли ще е пазарната цена на летяща чиния, леко пострадала от вода. Това го разсмя. Джим Гардънър седеше и се тресеше от смях, дори и когато Анди Боузман пристъпи към него и го удари по лицето така, че го просна на земята.

Четвъртък, 4 август:

Стана девет без четвърт, а още нямаше никой. Гардънър се чудеше дали не са се отказали. Седеше на верандата в люлеещия се стол на Боби, чакаше някой да дойде и несъзнателно опипваше подпухналата синина на лицето си, където вчера Боузман го беше халосал.

Снощи след полунощ пак идваха онези с кадилака на Арчинбърг. Хората от бараката. Надигнал се на лакът, Гардънър ги наблюдаваше през прозореца на стаята си и се чудеше какви ли са тези среднощни соарета. Приличаха му на безплътни сенки, скупчени до колата, където постояха малко и после се запътиха към бараката. Още щом отвориха вратата, навън се разля познатата злокобна светлина и окъпа целия двор, както и стаята на Гардънър, със своето отвратително зеленикаво сияние. После влязоха вътре и блясъкът намаля до плътен вертикален лъч, но не изчезна съвсем, понеже вратата остана открехната. Явно жителите на това затънтено градче Хейвън, макар и в момента да бяха най-интелигентните на земята, не можеха да изнамерят начин да заключват вратата отвътре с външен катинар.

Гардънър седеше на верандата, гледаше към Хейвън и си мислеше: „А може би като влезнат вътре, изпаднат в такъв възторг, че просто не им се занимава с прозаични неща като катинари“.

Той вдигна ръка и заслони очи. Задаваше се някакъв камион: голям очукан самосвал за хартиен пулп, който му беше бегло познат. Отзад в легена имаше нещо, покрито с брезент, чиито краища плющяха на вятъра. Гардънър знаеше, че идват при него. Не са се отказали, разбира се, има си хас.

Събудих се посред нощ и ги видях да влизат в бараката на томичукалата. Можех да погледна какво правят вътре, но не посмях. Не желая да знам.

Пък и Гардънър не смяташе, че това щеше да повлияе на журито в конкурса „Млади поети на Йейл“. „Макар че“, рече си той, „и то е

част от творческия ми път, както биха казали. Сигурно по-късно ще го нарекат «Барачения период» или «Етапа на томичукалата».

Самосвалът включи на по-ниска предавка и с ръмжене пое към двора на Боби, където изхърка и спря. От кабината слезе мъж по фланелка с къс ръкав: същият, който на 4 юли беше откарал Гард до Хейвън. Той го позна веднага. „Кафето“, помисли Гард. „Даде ми кафе с много захар. Не беше лошо“. Приличаше му на някой от героите на Джеймс Дики: градски момчета, които през уикендите се спускаха с кану по реките. Доколкото си спомняше обаче, човекът май не беше от Хейвън, а живееше в Албиън.

„Заразата се разпространява“, рече си Гардънър. „А и защо не? Сигурно е нещо като радиоактивен прах. И без това ветровете са предимно в посока към Албиън“.

— Здравсти — каза шофьорът. — Предполагам, че не ме помниш. — А тонът му добави: „И без шеги, Фред“.

— Помня те — отвърна Гард и името изплава магически в съзнанието му, след целия този месец, който му се струваше като десет години, наситени със странни събития. — Мос, Фриман Мос. Пътувах с тебе, като идвах при Боби. Виждам, че и ти го помниш.

Мос отиде зад самосвала и започва да развързва връзките на брезентовото покривало, после каза:

— Ще ми помогнеш ли?

Гардънър тръгна по стълбите на верандата, спря и се усмихна. Първо беше Тремейн, след това Ендърс и Боузман, с патетичния си светложълт панталон.

— Разбира се — отвърна той. — Само ми кажи едно нещо.

— Аха — изсумтя Мос, издърпа въжетата и отгърна брезента. Отдолу имаше точно каквото Гардънър очакваше: туби, маркучи, три акумулаторни батерии, свързани в едно и Нова и Подобрена помпа. — Стига да мога.

— Искам да те питам — мрачно се ухили Гардънър, — дали ми носиш умрял плъх със завързана на него връв, с която да се върти?

Петък, 5 август:

Над Хейвън нямаше редовен въздушен трафик още от края на 60-те, когато в Бангор закриха военновъздушната база „Дау“. По онова време закопаният в земята кораб можеше лесно да бъде открит, понеже отгоре прелитаха военни изстребителни поне четири-пет пъти дневно и ревът им караше прозорците на къщите да дрънчат, дори понякога ги трошеше. На пилотите им беше забранено да карат със свръхзвукова скорост над континенталната част на САЩ, освен при крайна необходимост, но повечето от екипажите на F-4 бяха съвсем млади момчета, още неотърсили се от младежкото акне и това ги правеше леко безразсъдни. На земята всички те караха бързи автомобили, ала нищо не можеше да се сравни с изстребителите. Когато закриха базата „Дау“, полетите над Хейвън съвсем оредяха, останаха само няколко на бреговата охрана, пък и въздушните им коридори се преместиха на север, към Лоринг в Лаймстоун.

След известно колебание базата започна да обслужва граждански полети и прие гръмкото име „Международно летище Бангор“. Мнозина мислеха, че то не отговаря на действителността, тъй като приема само по няколко самолета предимно от и до Бостън, Огъста и Портланд, но лека-полека трафикът се съгъсти и към 1983 г. МЛБ се превърна в процъфтяващ терминал, който вече обслужваше две граждански въздухоплавателни компании по вътрешни линии, както и няколко международни полета, които спираха там за зареждане с гориво.

Известно време, в началото на 70-те, над Хейвън прелитаха самолети на гражданската авиация, ала пилотите и навигаторите редовно се оплакваша от проблеми с радара в района, означаван като квадрант G-3, който обхващаше по-голямата част от Хейвън, целия Албиън и Китайските езера. Смущенията, известни като „пуканки“, „ехомъгла“ или по-колоритното „призрачни говна“, бяха същите като над Бермудския триъгълник. Компасите направо пощуряваха, а понякога в приборите се появяваха странни паразитни импулси.

През 1973 г. пътнически самолет на „Делта“, летящ към Бостън, за малко не се сблъска със самолет на TWA по маршрута Лондон — Чикаго. И на двата самолета пътниците си разляха питиетата, дори една стюардеса се опари с вряло кафе. Освен екипажите, никой друг не разбра колко близо бяха двата гиганта. Вторият пилот на „Делта“ се напика от ужас, после се смя истерично през целия път до Бостън и два дни по-късно се отказа завинаги от професията си.

През 1974 г. на друг самолет, препълнен с канадски туристи и нетърпеливи хазартаджии на път от Бангор за Лас Вегас, му изгасна единият двигател точно над Хейвън и се наложи да се върне в Бангор. На летището техниците го прегледаха внимателно, но не установиха нищо.

През 1975 г. също се случи нещо подобно и затова няколко години по-късно целият граждански трафик бе пренасочен по други коридори. Ако човек попиташе за причините някой ръководител на полетите от Федералното управление на гражданската авиация, той вероятно би свил рамене с думите „дяволска работа“: тук-там имало такива места и никой не знаел защо. Най-добре било да се заобикалят, и точка.

След 1982 г. въздушните диспечери от Огъста, Уотървил и Бангор започнаха да отклоняват от G-3 и трафика на частните самолети. Така че нито един пилот не видя огромния блестящ предмет, който ги заслепяваше точно от центъра на квадранта, ако се погледнеше летателната карта.

Забеляза го Питър Бейли чак на 5 август следобед.

Той си имаше частно самолетче, с което бе оставил зад гърба си около двеста летателни часа. Чесната му не беше от най-евтините и Бейли с удоволствие разправяше, че му била излязла немалко гущерчета (така той наричаше парите), но пък му харесваше. Машината се качваше до 5 000 метра височина без да се задъхва и развиваше скорост около триста километра в час. Оборудвана бе с такива навигационни прибори, че човек просто не можеше да се загуби (допълнителната антена също струваше известно количество гущери). С други думи самолетчето беше добро: както се казва летеше и без да има нужда от пилот.

Задоволството на Питър Бейли обаче се помрачаваше от противната застраховка и той с часове отегчаваше партньорите си по

голф, докато им разказваше на какви унижения бил подлаган от отвратителните застрахователни компании.

Познавал хора, мрачно ги уверяваше Бейли, с много по-малко летателни часове от него. И на всичкото отгоре плащали по-ниски застраховки, а някои били такива пилоти, че той не би летял с тях, даже и да притежавали последния самолет в света, а жена му да умираше от мозъчен кръвоизлив в Денвър. Ама най-голямата низост изобщо не била в парите, а в това, че той — Питър Бейли, уважаваният неврохирург, печелещ по над триста хиляди гущера годишно — трябвало или да приеме „пълна застраховка“, или да се откаже от летенето. Какво значи това ли, питаше той оклюмалите си слушатели, които често се чудеха защо не са направили само първите девет дупки, или (още по-добре) защо не са останали в бара да си допият водката с доматения сок. Това значи, че *пълна застраховка* се иска само от *високорисковите групи*, беснееше Бейли. По тази тарифа обикновено се застраховат колите на тийнейджърите и на доказаните алкохолици. Мама му стара! И това ако не е дискриминация, здраве му кажи! Стига да не бил толкова зает, щял да осъди копелетата и да спечели делото.

Мнозина от колегите на Бейли по голф бяха юристи и адвокати и на всички им беше пределно ясно, че изходът на делото ще е съвсем друг, защото застрахователният риск се изчислява по специални таблици, където се взема предвид фактът, че Питър Бейли не е просто неврохирург, а „лекар“. А като пилоти на частни самолети лекарите се водеха най-рисковата професионална група в света.

Веднъж, когато Бейли най-сетне ги остави на мира и все още напушен се запъти към клуба, един от слушателите му сухо отбеляза:

— И собствената ми жена да умираше от мозъчен кръвоизлив в Денвър, не бих тръгнал с тоя идиот за там, дори и с кола.

Всъщност Питър Бейли беше именно от онзи тип пилоти, които се визираща в рисковите таблици. Безспорно в Америка има купища лекари, които са образцови пилоти, но той не беше от тях. Бърз и решителен край операционната маса с пациента, чийто череп току-що е отворен и отдолу се вижда сиво-розовата мозъчна тъкан, деликатен като танцьор с лазерния скалпел, Бейли беше тромав и небрежен пилот и постоянно нарушаваше предписаната височина на полета, нормите на безопасност и въздушните коридори. Пилотираше безразсъдно, а с тези двеста летателни часа не можеше да се каже, че има голям опит.

Това, че го водеха във високорисковата група, само потвърждаваше старото правило: пилотът може да е такъв или иначе, но никога и двете.

На 5 август Питър Бейли летеше сам от Титърборо край Ню Йорк към Бангор. Оттам щеше да наеме кола за Дери, тъй като от местната болница го бяха поканили да участва в консилиум във връзка с някакво момче на име Хилман Браун. Случаят му се стори интересен, пък и предложеното заплащане беше добро, затова той прие поканата (а и бе чувал хубави неща за игрището за голф в Ороно).

Денят бе ясен и спокоен, без вятър и Бейли пилотираше с огромно удоволствие. Както винаги бордовият му дневник бе здравата оплескан, едната му опознавателна светлина не бе включена, а другата не работеше (понеже с лакът беше разместил копчето за настройката). Освен това вместо на предписаната височина от 3 500 метра, той ту се издигаше до над 4 000 метра, ту се спускаше до под 1 800, като веднъж дори не забеляза, че е избегнал на косъм сблъскване с друг негов колега.

На всичкото отгоре се отклони от курса и прелетя над Хейвън, където от земята изведнъж нещо му проблесна много ярко в очите: все едно че някой си играеше с гигантско огледало.

— Какво става, по дяволите...

Бейли погледна надолу и чак примигна от дразнещия блясък. Естествено, можеше да не му обърне внимание и да си продължи по пътя, което щеше да му спаси живота и да му позволи да си кара чесната и за в бъдеще (стига, разбира се, да не се блъснеш в някой пътнически самолет), но предметът долу го заинтригува, пък и разполагаше с достатъчно време, затова той направи завой и се върна.

— Дай сега да видим къде е...

Блясъкът отново го заслепи, даже в очите му заиграха синкави светлинки, а по тавана на пилотската кабина пробягаха слънчеви зайчета.

— За бога!

Под него, в една просека в гората, се виждаше гигантски сребрист предмет, който след секунда изчезна под лявото крило.

Бейли летеше на 1 800 метра височина и за втори път се върна обратно. Почваше да го боли главата, но той го отдаде на вълнението

си. Отначало допусна, че е водонапорна кула, ала после си рече, че никой не би я поставил наскред гората.

Той се спузна на 1 200 метра и пак прелетя над предмета. Беше смъкнал оборотите на двигателя далеч под минималните, което нито един опитен пилот не би рискувал да направи, но чесната имаше отлични летателни качества и му прости и тази волност.

Праисторическо селище, рече си Бейли, тръпнещ от възбуда. „Сигурно са добивали злато“... А може да е и секретна инсталация на ФБР. В такъв случай не трябваше ли да е покрита с маскировъчна мрежа? Пък и земята наоколо беше „изкопана“, отгоре ровът се виждаше чудесно.

Бейли реши да прелети отново над мястото — този път много ниско! — но в това време погледът му случайно попадна върху арматурното табло и сърцето му подскочи. Компасът се въртеше като луд, разходомерите за гориво мигаха на червено, а висотомерът внезапно скочи на 6 600 метра, замря там за миг, после падна на нула.

Двигателят на чесната рязко засече и носът на самолета тръгна надолу. Бейли изстина. Главата му бясно пулсираше. Пред опулените му очи стрелките на приборите танцуваха лудешки, всички лампички прескачаха от зелено на червено като някакви пигмейски светофари, включи се и звуковото сигнално устройство на висотомера, чиято единствена задача по принцип бе да казва на разсеялия се пилот: „Събуждай се, глупако, защото всеки момент ще се забиеш в земята!“, макар че то би трябвало да се включва само когато височината паднеше под 150 метра, а като гледаше, Бейли бе абсолютно сигурен, че чесната продължава да лети поне на 1 200. Той погледна към цифровия термометър, отчитащ температурата на външния въздух. Цифрите се гонеха като пияни: от 47 на 58, после на 5, а секунда по-късно примигна 999, задържа се там, след което термометърът изключи.

— *Какво става, за бога?* — изпищя втрещеният Бейли и с някаква тъпа почуда видя как от устата му изскочи един от собствените му зъби, удари се в стъклото на скоростомера и падна на пода.

Двигателят пак засече.

— По дяволите! — прошепна той.

Виеше му се свят от ужас. По брадичката му се стичаше кръв от дупката на падналия зъб и капеше върху ризата.

Лъскавият предмет на земята отново мина под крилата на самолета.

Двигателят на чесната се задави и угасна. Започнаха да губят височина. Бейли забрави всичко научено за такива случаи и се вкопчи в щурвала с всичка сила, но млъкналият двигател не реагираше. В главата на Бейли кънтяха ковашки чукове. Чесната се спусна на 1 000 метра, после на 900... Бейли трескаво и слепешката опипваше с ръка, докато пръстът му попадна върху бутона за аварийно включване на двигателя, чрез който се подаваше специално, изключително чисто авиационно гориво. Перката трепна, завъртя се и пак спря. Вече бяха на 750 метра. Прелетяха над стария път за Дери толкова ниско, че Бейли дори видя таблото с разписанието на службите пред методистката църква.

— Ще умра, майка му стара! — отрони без да иска той.

После издърпа дросела докрай и пак натисна бутона за аварийно запалване. Двигателят се закашля, поработи известно време, след това отново започна да се дави.

— Не! — извика Бейли. В едното му око се пукна веничка и потече кръв, която започна да се стича по бузата, но в паниката си, той дори не го забеляза. Пак посегна към дросела. — Не! Недей да гаснеш, мръсно чудовище!

Двигателят изрева, перката проблесна на слънцето и се завъртя, след малко стана невидим кръг. Бейли дръпна щурвала към себе си. Претоварената чесна дръпна напред.

— Ах, ти гнусен самолет! Тръгвай, че ще те вземат мътните!

Лявото му око вече бе пълно с кръв и част от съзнанието му смътно усещаше, че светът придобива някаква особена розова окраска, но в момента дори и да имаше време и желание да се замисли за това, Бейли сигурно само би изпаднал в ярост от тъпата ситуация.

Той отпусна щурвала и машината започна да набира височина под сравнително нормален ъгъл. Беше точно над Хейвън, отдолу се виждаха хора, вдигнали глави към него и понеже все още летеше много ниско, всеки, който искаше, можеше да му запише номера.

„Хайде!“ рече си Бейли. „Запишете го, като толкова знаете, ама имайте предвид, че като свърша с «Чесна корпорейшън», ще смъкна и ризата от гърба на мръсните им акционери! Ще осъдя тези престъпници да ми платят и последния си гаден гущер!“

Самолетчето продължаваше да се изкачва и двигателят му плавно мъркаше. Главата на Бейли сякаш се мъчеше да се отскубне от раменете му, но в това време му хрумна нещо гениално — идея с такава потресаваща простота и всеобхватност, че той мигновено забрави за всичко друго. В момента беше на път да прозре физиологичната основа на бикамералността на човешкия мозък, което пък от своя страна обясняваше родовата памет, но не посредством мъгливите концепции на Юнг, а като функция от рекомбинантни ДНК и биологични щампи. Оттук му оставаше само една крачка до разкриване същността на увеличения милиергов капацитет на „corpus callosum“ по време на усилена работа на жлезите с вътрешна секреция, което от трийсет години насам измъчваше всички изследователи на човешкия мозък.

Питър Бейли изведнъж установи, че пътешествията във времето — „реалните пътешествия във времето“ — вече не са проблем и ключът на загадката е в неговите ръце.

Именно тогава собственият му мозък експлодира.

В главата му бликна ярка бяла светлина, точно като огромното отражение, което му блесна в очите от онзи предмет в гората.

Ако беше паднал напред, щеше да натисне щурвала и на жителите на Хейвън би се наложило да се оправят с още една каша, само че Бейли политна назад, главата му увисна безжизнено и от ушите му шурна кръв. Лицето му гледаше към тавана на кабината с маска на застинала изненада.

Ако автопилотът на чесната бе включен, тя безспорно би продължила полета си, докато не й свършеше горивото. Времето беше идеално, а такива работи се бяха случвали и друг път. Сега обаче самолетчето лети в продължение на пет минути на височина 1 700 метра, а радиото ръмжеше на мъртвия неврохирург и настоятелно му заповядваше веднага да си вдигне задника на разрешената височина.

Над Дери се появи лек ветрец и чесната пое надолу, като описа плавна дъга към Нюпорт. Виращът постепенно се засилваше и премина в спирала, после във винт. На един мост на шосе 7 някакво хлапе, което ловеше риба, вдигна поглед и видя падащ, въртящ се като свредел самолет. То едва свари да зяпне, когато самолетът падна в нивата на Езра Докъри и експлодира с ослепителен блясък.

— *Ega cu!* — възкликна момчето.

После заряза въдичарския прът и хукна към близката бензиностанция, за да се обади в пожарната на Нюпорт. Малко след това голям костур на лапа червея на кукичката и издърпа пръта във водата. Момчето така и не го намери, но във всеобщата възбуда, докато гасяха пламналата трева в нивата на Докъри и измъкваша тялото на пилота от останките на чесната, дори нямаше време да си спомни за него.

Събота, 6 август:

Нют и Дик седяха в „Хейвън Лънч“ и преглеждаха вестника. Уводната статия беше посветена на поредните размирици в Средния изток, ала това, което най-много ги интересуваше бе съобщението в долната част на страницата със заглавие „КАТАСТРОФА С ЧАСТЕН САМОЛЕТ“. Имаше и снимка. От чесната не бе останало почти нищо, с изключение на опашката.

Двамата бяха зарязали закуските си почти недокоснати. След смъртта на Бийч готвеше племенницата му, Моли Фендърсън. Във всяко друго отношение тя беше рядко приятно момиче, но пържените ѝ яйца приличаха на недопечени кучи гъзове. Според Дик и вкусът им беше същия, макар че той никога не бе опитвал кучи гъз, било то печен или не.

Не се знае, рече Нют.

Дик го погледна с въпросително вдигнати вежди.

В сандвичите слагат какви ли не гадости. Поне така пишеше някъде.

На Дик му се обърнаха червата и той побърза да каже на Нют да си затваря противната уста.

Нют помълча малко, после рече: Сигурно има към двайсет-трийсет души, които са видели това чудо да прелита над Хейвън.

Наши хора ли са?, попита Дик.

Да.

Значи няма проблеми, нали?

Не, отвърна Нют и отпи от кафето. Стига да не се случи пак.

Няма как, поклати глава Дик. Според вестника той се е бил отклонил от курса.

Вярно, така пише. Готов ли си?

Аха.

Двамата станаха и излязоха без да плащат. Парите вече не представляваха интерес за жителите на Хейвън. В мазето на Дик Алисън имаше няколко големи картонени кутии, пълни с банкноти,

небрежно захвърлени в единия ъгъл на отделението за въглища. Банкнотите бяха предимно от по двацет, десет и по един долар. Градчето не беше многолюдно, така че който имаше нужда от пари просто идваше и си вземаше колкото му трябват. Къщата не се заключваше. Освен телепатичните пишещи машини и бойлерите, работещи на принципа на молекулния разпад, в Хейвън бяха постигнали и почти идеалната форма на колективизъм.

Отвън на тротоара пред заведението двамата извърнаха очи към кметството. Тухлената часовникова кула неспокойно примигваше. В един момент изглеждаше солидна като Тадж Махал, макар и не толкова красива, а после изведнъж над назъбените останки от основата ѝ се виждаше само синьо небе. След това образът пак се връщаше. Дългата ѝ сутрешна сянка трептеше и играеше като сянката на плътно перде, поклащано от лек ветрец. Нют особено се подразни от факта, че понякога сянката на кулата си оставаше, дори и когато самата кула за миг изчезваше.

Майка му стара! Ако я погледам още малко, сигурно ще превъртя, каза Дик.

Нют попита дали някой се е заел да поправи влошеното изображение.

Да, отвърна Дик. Изпратили сме Томи Джаклин и Хестър Бруклайн в Дери със задачата да обиколят бензиностанциите и магазините за авточасти. Дадох им почти седемстотин долара, за да купят двацетина акумулаторни батерии, но така, че да не бие на очи. И без това наоколо вече си мислят, че хората в Хейвън са полудели на тема акумулатори.

Томи Джаклин и Хестър Бруклайн значи, замислено повтори Нют. Та те са още деца! Дори не съм сигурен дали Томи има шофьорска книжка.

Няма, неохотно призна Дик. Но е вече петнайсет годишен и шофира наистина добре. Плюс това е едър за възрастта си и не му личи, че е толкова малък. Ще се оправят, не се безпокой.

Рисковано е, казвам ти!

Прав си, но...

Те разговаряха с мисли, съдържащи повече образи, отколкото думи. Напоследък това явление ставаше все по-масово в Хейвън, тъй като хората бързо свикваха с този нов телепатичен език. Независимо от

съмненията си Нют добре разбираше проблема, накарал Дик да изпрати в Дери невръстни хлапета с пикапа на семейство Фанин. Батериите им трябваша неотложно, но от друга страна за жителите на Хейвън ставаше все по-трудно да напускат градчето. Да речем, ако някой чешит като Дейв Рътлидж или дърт глупендър като Джон Харли решеше да опита и двамата щяха да пукнат и да се разложат дълго преди да са стигнали очертанията на Дери. При по-млади хора, от типа на Дик и Нют, същият опит вероятно би им позволил да се придвижат малко повече, ала и те щяха да умрат, и то в мъчителна агония, поради физическите изменения, започнали в бараката на Боби. Това, че Хили Браун бе в кома, не изненадваше никого, а той си отиде, когато всичко още беше в самото начало. Томи Джаклин бе петнайсет годишен; Хестър Бруклайн — добре развита девойка на тринайсет. Те поне имаха младостта на своя страна, която евентуално би им помагала да напускат Хейвън и да пристигат обратно без помощта на защитни средства като космическите скафандри на НАСА, които да ги предпазват от враждебното въздействие на променената атмосфера. Само че дори и да разполагаха с подобни съоръжения, те нямаше как да ги използват. По принцип можеха да изобретят нещо подобно, но ако двама души нахълтаха в магазин за авточасти в Дери, навлекли скафандри и тем подобни, това несъмнено би привлякло вниманието.

Не ми харесва, рече най-сетне Нют.

И на мене, добави Дик. Няма да се успокоя, докато не се върнат. За всеки случай съм изпратил доктор Уоруик да ги чака между Троя и Хейвън...

Ако стигнат дотам.

„Ако“, така е... Според мен ще стигнат, но ще ги боли.

Какви проблеми очакваш?

Дик поклати глава. Не знаеше, пък и доктор Уоруик беше отказал дори да допусне какво би могло да се случи... Само попита сприваво и наум какво, според Дик, би станало със съомга, която вместо да плува срещу течението към мястото за хвърляне на хайвера, реши да отиде дотам на велосипед.

Значи така, колебливо каза Нют.

Така, кимна Дик. Знаем само, че не можем да оставим часовниковата кула в това състояние.

Можем, възрази Нют. Вече сме почти до люка. Кулата не ни е чак толкова необходима.

Не знам, не знам. Пък батериите ни трябва и за други неща, а се налага да бъдем изключително внимателни, нали?

Недей да учиш баба си как се правят деца, Дик.

(Я си)

Я си еби майката, педераст такъв, се канеше да отвърне Нют, но се сдържа, макар и с всеки изминал ден да намразваше Дик Алисън все повече и повече. В момента простата истина беше, че цял Хейвън работеше на батерии, като детска играчка. Необходимостта от все по-мощни батерии непрекъснато растеше, а заявките по пощата бяха твърде мудни и като нищо можеха да привлекат нечие внимание. Изобщо мамата си джасаше.

Всичко това силно притесняваше Нют Берингър. Бяха се оправили някак след катастрофата на самолета, ала ако нещо се случеше с Томи и Хестър, знае ли човек какво можеше да последва?

Той самият не знаеше. В момента единствено го занимаваше мисълта, че щеше да се успокои чак след като децата се върнеха в Хейвън, където им беше мястото.

Неделя, 7 август:

Гардънър стоеше до изкопа, гледаше кораба и за кой ли път се мъчеше да реши дали от цялата тази зловеща каша можеше да излезе нещо добро и, ако не — имаше ли някакъв изход от нея. Беше чул самолетчето преди два дни, но не успя да го види, понеже се измъкна едва в края на третата му обиколка, само че вече всичко му беше ясно. Трите обиколки можеха да означават само едно: пилотът бе забелязал кораба и разкопките около него. При тази мисъл Гардънър мрачно въздъхна с някакво отчаяно задоволство и облекчение. Само че вчера видя съобщението във вестника: връзката можеше да я схване и човек без средно образование. Нещастният доктор Бейли се бе отклонил от курса си и останките от космическата армада на Минг Безмилостния просто бяха съсипали чарковете на самолета му.

Интересно дали това го правеше него — Джим Гардънър — съучастник в убийство? Може, ама в момента тая мисъл никак не го вълнуваше.

Тази сутрин оня намусен дървар от Албиън — Фриман Мос — още го нямаше: сигурно корабът бе изгорил и неговите бушони като на останалите. Гард беше сам за първи път, откакто Боби изчезна. От една страна това сякаш обясняваше някои неща, но в дълбочина старите загадки си оставаха същите.

Вестта за самолетната катастрофа и загиналия неврохирург беше лоша, но за Гард уводната статия — онази, която Нют и Дик прескочиха — бе сто пъти по-неприятна. Средния изток пак се готвеше да експлодира и ако се стигнеше до въоръжени конфликти, нищо чудно някоя от страните да прибегнеше и до ядрени оръжия. Според вестника вчера в Съюза на загрижените учени вече бяха преместили стрелката на символичния „черен часовник“ с две минути напред, което доближаваше човечеството до началото на гибелната ядрена зима. В това отношение и корабът би могъл да допринесе за евентуалните световни размирици, но нима Фриман Мос, Кайл Арчинбърг, старият Бози и всички останали не искаха тъкмо това?

Понякога Гард имаше неприятното усещане, че обезвреждането на бурето с барут, в което се бе превърнала планетата, беше последното нещо, интересуващо Новите и Подобрени жители на Хейвън. Какво ли ги чакаше оттук нататък?

Трудно му бе да каже. В някои случаи телепатичната му неподатливост се оказваше голямо бреме.

Той извърна поглед към помпените съоръжения, струпани в калта на ръба на изкопа. Доскоро работата по разкопките беше свързана предимно с прах, мръсотия, парчета скали и пънове на отсечени дървета, от които човек полудяваше, докато ги изтръгне от земята. Сега обаче всичко бе плувнало във вода. Последните две нощи Гардънър се прибираше изпомацан с глина: по косата, по дрехите, та дори и по бельото. Калта също беше досадна, ала от глината нямаше отърваване, защото лепнеше.

Самите помпи представляваха странна и грозновата сбирщина, но работеха добре. Теглото им се измерваше в тонове, ама това не попречи на мълчаливия Фриман Мос да ги пренесе сам от двора на Боби. Цялата работа той я свърши в четвъртък и тя му отне петстотин батерии, а иначе и екип хамали не би се справил дори за седмица.

За целта Мос използва някакъв апарат подобен на металотърсач, с чиято помощ насочваше отделните компоненти от оборудването в нужната посока: първо ги стоварваше от камиона, после ги прекарваше през градината и по утъпкания път до изкопа в гората. Машините спокойно плаваха в топлия летен въздух и сенките им ги следваха отдолу. В едната си ръка Мос държеше бившия металотърсач, а в другата — нещо, което приличаше на уоки-токи. Щом леко повдигнеш извитата стоманена антена на предавателчето и размърдаше сферата на металотърсача, помпата или сандъкът с двигателя увисваха във въздуха. Извиеше ли ги вляво, те също се насочваха натам. Гардънър, който наблюдаваше цялата манипулация с искреното недоверие на стар пияница (пък и колко пъти му се случва на човек да е свидетел на такива неща), си мислеше, че Мос му прилича на някой скрофулозен дресьор на животни, повел своите механични слонове към мистериозен цирк в гората.

В живота си Гардънър бе виждал достатъчно хамалогии и сега чудесно разбираше, че това устройство би довело до революция в подземно-транспортната техника. И без да е специалист, той се

досещаше, че само една-единствена такава бройка, като онази, с която в четвъртък Мос бе боравил с някаква завейна лекота, би орязала поне наполовина разходите за строителство на такъв гигантски обект като Асуанския язовир.

В едно отношение обаче чудноватата машинка много приличаше на илюзията с часовниковата кула на кметството: и двете изискваха големи количества захранваща мощност.

— Вземи — рече Мос и му подаде тежка раница. — Метни това на гърба си.

Гард се намръщи, докато наместваше презрамките на раменете си. Мос го забеляза и се подсмихна:

— Скоро ще олекне, не бой се.

После напъха буксата на слушалка от транзистор в предавателчето и я прикрепил към ухото си.

— Какво има в раницата? — запита Гард.

— Батерии. Хайде да тръгваме.

Мос включил апаратчето, заслушал се, кимнал и насочил заоблената антена към първия двигател, който се повдигнал и увиснал във въздуха. Хванал в едната си ръка предавателчето, а в другата — металотърсача, Мос пристъпил към двигателя. За всяка крачка, която правеше напред, двигателят отстъпваше назад и изминаваше същото разстояние. Най-отзад се мъкнеше Гард с раницата.

Мос прекарал двигателя между къщата и бараката, после заобиколил тракторчето и закрачил през градината на Боби. През нея вече минаваше добре утъпкан път, но и от двете му страни се издигаше пищна растителност. Някои от слънчогледите на височина стигаха до четири метра и напомняха на Гардънър за „Деня на трифидите“ — фантастичен роман, който бе чел като дете. Дори една нощ преди около седмица се събудил от ужасен кошмар, където слънчогледите в градината се бяха изтръгнали от земята и се движеха насам-натам, а от питите им струеше противната зелена светлина, все едно някой се разхождал с фенерче в ръка.

Пъпешите в градината бяха с големината на торпеда, а доматиите — като баскетболни топки. На ръст житото също гонеше слънчогледите. Гардънър от любопитство откъсна един клас: беше дълъг над половин метър и като нищо би стигнал за храна на двама души, но той побърза да изплюе с отвращение отхапаните няколко

зърна, намръщи се и забърса уста. Имаха вкус на развалено месо. С една дума Боби отглеждаше гигантски зеленчуци, само дето не можеха да се ядат... Нищо чудно и да бяха отровни.

Двигателят царствено се движеше по пътя пред тях, стebelата на житото шумоляха и се кланяха встрани. Някои от войнствено зелените, подобни на шпаги листа бяха изпоцапани със смазка и машинно масло. От другата страна на градината двигателят изведнъж тихо тупна на земята, защото Мос наведе антената надолу.

— Какво има? — запита Гардънър.

Мос изсумтя и измъкна от джоба си монета от десет цента, с която отви капака на предавателчето, извади отвътре шестте двойни батерии и ги захвърли небрежно на земята.

— Дай ми други — рече той.

Гардънър смъкна раницата, развърза връзките, отвори я и видя, че е натъпкана догоре с батерии. Все едно че някой беше ударил големия джакпот в Атлантик Сити и машината му бе платила в батерии, вместо в пари.

— Господи!

— Не съм Господ — отсече Мос. — Подай насам шест броя.

Гардънър за първи път в живота си не можа да отвърне с нещо остроумно, а само мълчаливо подаде батериите и го изгледа, докато Мос ги поставяше на мястото на старите. После той затвори капака, включи апарата, мушна си слушалката в ухото и каза:

— Готово.

След като навлязоха на четирийсет метра в гората пак смениха батериите, а шейсет метра по-нататък отново повториха процедурата. Изобщо двигателят сякаш се придвижваше по-лесно по нанадолнище. Когато накрая Мос го положи на ръба на изкопа бяха похарчили общо четирийсет и две батерии.

По същия начин, една по една, пренесоха и останалите части от помпената инсталация от камиона на Фриман Мос до самия край на изкопа. Раницата на гърба на Гардънър непрекъснато олекваше.

На четвъртия път Гардънър помоли Мос да му позволи да опита и той. Тъкмо пренасяха огромна канализационна помпа, която доскоро явно е била използвана за отпушване на задръстени септични шахти и до кораба им оставаха около стотина метра, но бяха спрели за поредната смяна на батериите, чиито изтощени останки вече се

търкаляха навсякъде около пътя и напомняха на Гардънър с някаква горчива язвителност за онова момче на плажа Аркадия. Момчето с фишеците. Същото, дете майка му се беше отказала от пиенето... и от всичко останало. Момчето, което знаеше за томичукалата.

— Пробвай, щом искаш — рече Мос и му подаде апаратчето. — Нямам нищо против да ми помогнеш. И без това е уморително. — Той видя въпросителния поглед на Гардънър и додаде: — Част от работата я върша аз, със слушалката. Опитай, но не мисля, че ще се справиш, защото не си като нас.

— Знам. За разлика от вас, когато всичко свърши, не смятам да ходя да си поръчвам нови зъби.

Мос го изгледа кисело и не каза нищо.

Гард си извади носната кърпа и почисти ушната кал на Мос от слушалката, после я пъкна с ухото си. Чуваше се някакъв неясен и далечен шум, като от раковина. Той обърна антената към помпата, както бе видял, че прави Мос, след това внимателно я повдигна нагоре. Морският шум в ухото му се измени, а помпата помръдна едва-едва: Гардънър почти реши, че това е плод на въображението му. Секунда по-късно обаче се случиха две неща. Той усети, че от носа му рухна кръв, а в главата му гръмна някакъв глас: „КИЛИМИ И ПОДОВИ НАСТИЛКИ НА НЕВЕРОЯТНО НИСКИ ЦЕНИ!“, явно част от радиореклама, ала говорителят сякаш бе заседнал в черепа на Гардънър и крещеше през мегафон. „ПОСЛЕДНИ БРОЙКИ, ЗАТОВА ПОБЪРЗАЙТЕ...“

— О-ох! По дяволите! — изрева Гардънър, изтърва предавателчето и посегна към главата си.

Слушалката изскочи от ухото му и гласът млъкна, но главата му продължаваше да кънти като камбана и от носа му още течеше кръв.

Фриман Мос подскочи и зяпна от изумление:

— Това пък какво беше?

— Радиостанция WZON — отпаднало отвърна Гардънър. — „Където пускаме само рокендрол, понеже така ни харесва.“ Имаш ли нещо против, ако поседна за малко, Мос? Струва ми се, че съм се напикал.

— И от носа ти тече кръв.

— Не думай.

— Май е по-добре аз да се занимавам с тая дяволия — добави Мос и Гард мълчаливо кимна.

През остатъка от деня двамата прекараха цялото оборудване до изкопа и Мос така се умори, че след като свършиха с последния сандък, Гардънър буквално трябваше да го домъкне на гръб до камиона.

— Чувствам се скапан, сякаш съм нацепил пет кубика дърва — отпаднало въздъхна Мос.

След това Гардънър реши, че едва ли ще го види пак, ала на следващия ден Мос пристигна точно в седем сутринта, само че този път караше очукан понтиак, вместо стария самосвал. Той се измъкна от кабината и хлопна вратата.

— Хайде, че няма време.

Вътре в себе си Гардънър бе започнал да уважава Мос много повече от предишните си трима „помощници“ взети заедно, дори го харесваше.

Докато вървяха към кораба и сутрешната роса мокреше крачолите на панталоните им, Мос го погледна и рече:

— Ама вчера добре поработихме, нали?

Това беше едно от малкото неща, които той каза този ден.

Двамата спуснаха в изкопа сноп маркучи и ги навързаха така, че да насочват изпомпваната вода надолу по възвишението, което се намираще на югоизток от къщата на Боби. Тези „смукателни тръби“, както ги нарече Мос, представляваха големи брезентови рула, които според Гардънър бяха задигнати от противопожарната служба на Хейвън.

— Свих ги оттук-оттам — сухо отбеляза Мос и отказа да коментира повече.

Преди да пуснат помпите, той накара Гардънър да прихване с U-образни скоби маркучите към земята.

— Защото иначе ще се разкачат като побеснели — поясни Мос. — Не знам дали си виждал колко опасен може да стане изтърван пожарникарски маркуч, особено когато не разполагаме с достатъчно хора да ги държат.

— А и напоследък доброволци се намират трудно, а?

Фриман Мос го изгледа мълчаливо, после изсумтя, все едно че не е чул нищо:

— Гледай да набиеш скобите здраво, макар че и без това от време на време ще се налага да ги дозачукваме. Няма начин да не се разхлабят.

— Нима не можем да регулираме дебита на помпите така, че да не си играем с разни скоби и глупости? — запита Гардънър.

Мос с досада извърна очи към него, явно ядосан от пълното му невежество.

— Можем — отвърна той. — Но в тая дупка има толкова вода, че ако не работим с максимален дебит, ще има да я изпомпваме чак до Второто пришествие. Аз лично нямам толкова време.

Гардънър вдигна ръце и се засмя:

— Добре, добре. Предавам се. Само питах, нищо друго.

А Фриман Мос отново изсумтя по обичайния си начин.

Към девет и половина водата вече шуртеше надолу по хълма, встрани от кораба. Беше студена, бистра и вкусна като от кладенец. На обяд се оформи същински поток с широчина два метра. Вярно, не се отличаваше с кой знае каква дълбочина, ама въпреки това си ромолеше и носеше по течението си борови иглички, глинеста пръст и листа от дървета. Гардънър и Мос нямаха друга работа, освен да седят и да наблюдават някой от издутите маркучи да не изскочи и да почне да се мята и пръска наоколо като побеснял пожарен кран с развалена резба. Мос периодически намаляваше помпите, за да набият обратно разхлабилите се скоби или да ги преместят на друго място, ако почвата под тях подгизнеше твърде много.

Към три следобед потокът вече мъкнеше цели храсталаци и коренища, а малко преди пет Гардънър чу трясъка на падащо дърво. Той се надигна и изви врат в посока на шума, само че бе много надолу по течението и не се видя нищо.

— Май беше бор — обади се Мос.

Сега пък дойде ред на Гардънър да го изгледа без да каже нищо.

— Или смърч — добави Мос и макар лицето му да си оставаше сериозно, на Гардънър му се стори, че това трябваше да се разбира като шега. Неособено убедителна, но все пак шега.

— Как мислиш, тая вода дали стига до пътя?

— Предполагам.

— Няма ли да го подкопае?

— Бъди спокоен. Долу в града вече правят деривация. Монтират дренажни тръби с голям диаметър. Сигурно ще отбият движението за няколко дни, докато разкопаят асфалта, ама и без това напоследък не минават много коли.

— Забелязах — рече Гардънър.

— Така е по-добре, ако питаш мене. Летните туристи са отвратителна досада. А сега знаеш ли какво ще направя? Ще намаля малко дебита на помпите за през нощта, но ще ги наглася така, че да изхвърлят по петдесет-шейсет литра в минута, което за четирите помпи ще прави общо към петнайсет хиляди литра на час, цяла нощ. Не е зле, защото ще ги оставим без надзор, нали? Хайде, да се хващаме на работа. Корабът е хубаво нещо, ама от него кръвното ми се разбесня като пощуряло. С твое позволение ще ти изпия една от бирите, преди да се прибера вкъщи при госпожата.

Вчера, в събота, Мос отново пристигна със стария си понтиак и веднага форсира помпите до максималната им мощност: сто и трийсет литра в минута на помпа или общо трийсет и една хиляди и двеста литра за час.

Тази сутрин обаче от Фриман Мос нямаше и помен. Изчезна яко дим, също като другите, и сега Гардънър беше сам и за кой ли път обмисляше какъв вариант на поведение да избере.

Първи вариант: Продължава с работата като досега.

Втори вариант: Бягство. Вече бе стигнал до извода, че ако Боби умре, много скоро след това и на него ще му се случи нещо с фатален изход. Едва ли би я надживял с повече от половин час. Но, да речем, реши да избяга: онези няма ли да разберат намеренията му преди още да е тръгнал? Малко вероятно. Гардънър и останалите жители на Хейвън все още играеха покер по класическия начин: без да си гледат картите. Само не му беше ясно докъде трябва да бяга, за да се изплъзне от хватката им и противните им изобретения.

Всъщност той не допускаше, че ще се наложи да се крие твърде далече. Дери, Бангор, дори Огъста очевидно бяха прекалено близо... Но виж, Портланд може би щеше да свърши работа. *Може би.* Предположенията му се базираха на факта, че Гардънър се опитваше да разсъждава по аналогия с цигарите.

Когато някое малко момче почва да се учи да пуши, отначало след първата цигара му идва да си повърне и червата. Шест месеца по-

късно то вече е в състояние да пуши по пет-десет цигари дневно. Дай му още три години стаж и вече имаш готов кандидат за рак на белите дробове, пушещ по две кутии и половина на ден.

Да вземем обратната ситуация. Хващаме същото момче, което току-що е изпушило първата си цигара и ни гледа с позеленял израз на лицето, предшестваш яростно повръщане, и му казваме да зареже цигарите, защото не са за него. Детенцето вероятно ще се просне ничком на земята и ще почне да ни целува обувките. Ако го пипнем на етапа, когато вече пуши по половин кутия дневно, явно ще му е все едно дали ще ги отказва, или няма, макар че при децата навиците и на този ранен етап може да ги накарат да прекаляват със сладкишите, като заместители на цигарите, или дори от време на време да си мечтаят за по някой фас, особено когато са изнервени или отегчени.

Така е, рече си Гардънър. Да вземем обаче някой стар ветеран на тютюнопушенето и да му обясним, че се налага да захвърли пироните за ковчези. Какво ще направи той? Ами ще се сграбчи за гърдите, сякаш е получил сърдечен удар, но всъщност жестът му ще е предназначен да предпази кутията цигари в джоба на ризата. Пушенето е пристрастяване на тялото. Това Гардънър го знаеше от личен опит, тъй като на няколко пъти бе отказвал цигарите или поне ги намаляваше до поносимо равнище. През първата седмица без тютюнев дим пушачите обикновено страдат от внезапни пристъпи на паника, главоболие и мускулни спазми. При по-тежките случаи лекарите предписват витамин В-12, макар и да са наясно, че няма такова лекарство, което да се справи с депресията и чувството за загуба, преобладаващи около половин година след решителното стъпкване на последния фас и началото на мъчителното и самотно пътешествие, водещо навън от гибелния навик.

„А Хейвън“, рече си Гардънър, докато увеличаваше мощността на помпите до максимум, „в момента е като стая, пълна с дим от цигари. Отначало на всички им беше лошо, точно като децата, дето се опитват да пушат царевични кочани зад хамбара, но вече цялата работа им харесва като въздуха в задимената стая. Пък и защо не? Превърнали са се в закоравели пушачи, които жадно вдишват опушената атмосфера и само един Господ знае какви физиологически изменения настъпват в телата и главите им. Дори и след осемнайсет месечно пушене в белите дробове се откриват аномалии на клетъчно ниво, да не говорим за

високия процент на мозъчни тумори в градовете със силно замърсяване на въздуха или, не дай боже, в близост до ядрени реактори. А какво ли става с Хейвън?“.

Не знаеше. Не беше забелязал никакви видими изменения, освен изпопадалите зъби и увеличената сприхавост. Въпреки всичко обаче Гардънър не смяташе, че ще го преследват дълго, ако побегне. Вероятно отначало щяха да го погнат с усърдието на хайка за негри от старите републикански уестърни, но според него твърде скоро щяха да го зарежат... Веднага, щом ги обземеха симптомите на отказалите цигарите.

Гардънър увеличи оборотите на четирите помпи до максимум и невзрачната вада почти мигновено стана пълноводен поток. После се зае да проверява скобите на маркучите.

Ако се измъкнеше, пред него стояха два избора: или да си държи устата затворена, или да вдигне тревога. Засега по ред причини предпочиташе да си трае. Да, ама това значеше да си провали живота: да зачеркне с един замах цял месец кански труд, да провали всякакви шансове за промяна на самоубийствената политика на планетата и най-вече да отпише добрата си приятелка и някогашна любовница Боби Андерсън, която вече почти две седмици никаква я нямаше.

Трети вариант: Да премахне кораба. Да го взриви и унищожи. Да го превърне в поредния мъглив слух, като онези извънземни от Хангар 18.

Въпреки ненавистта си към безумието на ядрената енергия и подкрепящите я технократски помяри, които я бяха създали и я обезпечаваха финансово, като дори отказваха да признаят ужасите на Чернобил, въпреки униинето, в което изпадна като видя преместването на стрелката на „черния часовник“ с две минути напред на онази снимка от „Асошиейтед Прес“, Гардънър съзнаваше, че най-добрият му избор май беше да взриви кораба. Окисляването на импрегнирания му със загадъчни вещества корпус (умишлено, в това той не се съмняваше) водеше до появата на куп фантастични приспособления и джунджурии, а иначе един Господ знае какви ли още чудеса се криеха вътре. Но да не забравяме и другата страна. Онзи неврохирург в катастрофирания самолет, стареца и едрия полицаи, вероятно и двете изчезнали ченгета, хлапето Дейвид Браун, плюс жената констабъл, госпожа Маккосланд... Колко от тези злополуки можеха да се

припишат на огромното парче метал, в което Гардънър сега се взираше и го гледаше как стърчи от земята като муцуната на най-големия бял кит, който човек може да си представи? Колко: всичките, част от тях или нищо?

Кой знае. Сигурен беше само в едно: най-важното тепърва предстоеше.

Корабът безспорно бе своеобразен венец на творението, но едновременно с това се явяваше и останка от някакви чуждоземни същества, дошли от дълбините на космическия мрак — непознати създания, чийто мозъчен строеж би могъл да се различава от нашия до същата степен, до която човешкият мозък се различава от мозъка на паяците, например. От една страна това бе величествен паметник на чуждия разум, блеснал на светлината на неделното слънце, а от друга — дом на призраците, чийто стени и ъгли нищо чудно все още да се обитаваха от старите демони. Като го гледаше понякога Гардънър имаше чувството, че нещо стяга гърлото му — все едно че от земята в него са се вторачили безжизнени очи.

Добре, ще го премахне, *но как?* Да го взриви? Дори и да искаше, не знаеше как да го постигне. Взривните заряди, които използваха за разбиването на скалната маса, вкопчила кораба, бяха несравнимо мощни от динамита, ала и те не успяха дори да му одраскат корпуса. Трябваше ли да отскочи до военновъздушната база в Лаймстоун и да открадне някоя атомна бомба с небрежната ловкост и дързост на Дърк Пит от романите на Клайв Къслър? И нима нямаше да е забавно, дори върха на иронията, ако наистина успееше да открадне ядрено устройство и то гръмнеше с едничкия резултат да освободи кораба от каменната прегръдка, без да му нанесе и най-микроскопичната повреда?

Ето това бяха вариантите, с които Гардънър разполагаше, пък и за третия изобщо не можеше да се каже, че предлага някакъв реален избор. А докато ги прехвърляше в главата си за сетен път, ръцете му механично продължаваха да си гледат работата: увеличаваха дебита на помпите и проверяваха скобите на маркучите. Уверил се, че всичко е наред, той се върна до изкопа да хвърли едно око на нивото на водата и долните маркучи. Водата вече се виждаше само с помощта на прожектор, защото нивото ѝ стремително спадеше. Това бе добре, понеже означаваше, че разкопките можеха да продължат в сряда, най-

късно в четвъртък и тогава работата вероятно щеше да върви много по-бързо. Водоносният пласт беше шуплест и доста рехав, така че нямаше да има нужда от дълбаене на специални гнезда за експлозивите, тъй като щяха да намерят предостатъчно естествени хлабини не само за гърмящите транзисторчета, а и за цели торби взрив. Следващият етап просто щеше да изглежда като това да преминеш от лепкаво тесто за палачинки към току-що бухнал в нощвите хляб.

Гардънър постоя известно време надвесен над изкопа, насочил лъча на мощния прожектор в черните дълбини. После се изправи, изключи светлината и реши пак да провери маркучите. Беше едва осем и половина сутринта, а вече му се пиеше.

Той се обърна.

Зад него стоеше Боби.

Ченето му неволно увисна, той го затвори с усилие и след миг колебание тръгна към нея. Бе абсолютно убеден, че това е халюцинация, която всеки момент ще изчезне. Само че Боби си оставаше цяла, от плът и кръв... истинска... Голяма част от косата ѝ я нямаше и челото ѝ сега стигаше чак до средата на черепа, откъдето всъщност почваше линията на косата. Новата кожа беше още бледа, твърде бледа, но пък и самата Боби приличаше на човек, прекарал изтощителна болест. Дясната ѝ ръка висеше на превръзка от бинт. Плюс това...

Плюс това се е гримирала. Направо се е наплескала с шепи, като жена, която желае да прикрие синини по лицето си... Но пък е Боби... Няма лъжа...

В очите му изведнъж бликнаха сълзи. Образът на Боби стана двоен, после троен. Гардънър осъзна чак сега колко всъщност изплашен е бил през цялото време. И самотен.

— Боби? — дрезгаво попита той. — Ти ли си това?

Боби се усмихна: със същата онази сладка усмивка, която Гардънър толкова обичаше и която го бе спасявала безброй пъти от собствените му проблеми. Значи наистина беше Боби. Любимата Боби.

Той пристъпи към нея, прегърна я и притисна уморено лице в шията ѝ. Беше го правил хиляди пъти.

— Здравей, Гард — рече тя и заплака.

Гард също плачеше. После я целуна... дълго... дълго... Ръцете му я сграбчиха и я притиснаха, нейната здрава ръка също го прегърна.

— Недей — каза той, без да престава да я целува. — Не се...

— Ш-ш-шт. Трябва. Това ми е последният шанс, Гард. *Нашият* последен шанс.

Целуваха се като обезумели. И пак, и пак, и пак... Ризата на Боби вече се търкаляше на земята, а тялото ѝ с нездравия си цвят, отпуснатите мускули и увисналите гърди никак не приличаше на сексимвол, но Гард обичаше именно него и я целуваше... целуваше... целуваше... и сълзите им течаха и се сливаха по лицата им като малки ручейчета.

Гард любими, любими вечно

шшшшшшт

Обичам те

Боби обичам

обичам

целуни ме

целуни

да

Борови иглички. Сладост. Нейните сълзи. Неговите сълзи. И се целуваха, целуваха, целуваха. Гард проникна в нея и усети две неща: колко много му беше липсвала и че наоколо не се чуваше нито една птица. Гората беше мъртва.

Целуни ме.

С ризата си, която и без това не беше кой знае колко чиста, Гард избърса кафявия грим от голото си тяло. Интересно дали Боби бе дошла с идеята да правят любов? Във всеки случай май не сега беше моментът да си мисли за това.

Макар и двамата да бяха нещо като благотворителен обяд за всички комари, буболечки и мушици, понеже от телата им струеше пот, досега не бе ухапан нито веднъж. Не вярваше и Боби да са я ухапали. „Това чудо не само, че действа като някакъв дяволски катализатор“, рече си Гардънър, докато гледаше кораба, „а на всичкото отгоре отблъсква и насекомите по-добре от всеки друг препарат на пазара“.

Той захвърли ризата и прокара показалец по лицето на Боби, който веднага потъна в остатъците от грима ѝ, въпреки че по-голямата част от него вече бе размита от потта и сълзите.

— Причиних ти болка — каза той.

Напротив, обичаше ме, отвърна тя.

— Какво?

Чуваш ме, Гард. И го знаеш.

— Да не си ми сърдита? — попита Гардънър. Нещо му подсказваше, че бариерите отново се бяха върнали и той пак се преструваше, че всичко е свършило завинаги. Стана му тъжно. — Затова ли не ми говориш? — Той помълча и добави: — Не те обвинявам. И без това не съм ти донесъл нищо добро.

— *Но аз ти говорех*, Гард — отвърна тя и Гардънър се зарадва на съмнението в гласа ѝ, макар вътрешно да продължаваше да съжалява задето я лъжеше, след като току-що бяха правили любов. — *С ума си*.

— Нищо не чух.

— Преди това чуваше. Чу ме и ми отвърна. *Говорихме*, Гард.

— Защото бяхме близо до онова нещо. — Той посочи към кораба.

Тя му се усмихна изнурено и облегна глава на рамото му. Без грима кожата ѝ грееше с някаква тревожна полупрозрачност, която никаква болест не би могла да обясни.

— Причиних ти болка. Болеше те, нали?

— Не. Да. Малко. — Боби пак се усмихна с добре познатата усмивка стил Боби Андерсън, но едновременно с това по скулата ѝ се плъзна сълза. — Ама беше много хубаво. Запазили сме най-доброто за края, Гард.

Той нежно я целуна, но устните ѝ вече бяха други. На Новата и Подобрена Робърта Андерсън.

— В началото, края, по средата — все едно. Знам само, че не биваше да те любя и ти не биваше да идваш тук.

— Прав си, изглеждам уморена — рече Боби. — И съм се наплескала с тонове грим, както сам установи. Прав си и за това, че се преуморих и направо рухнах физически.

„Глупости“, помисли Гардънър, но покри мисълта си с бял шум, така че Боби да не я прихване. Направи го почти автоматично, защото то вече му бе станало втора природа.

— Изкарах лечение... Радикално лечение. Сега имам малко проблеми с изкуствената кожа и опадалата коса, но тя скоро ще порасне отново.

— О — каза Гардънър и помисли: „Още не си се научила да лъжеш, Боби“. — Е, радвам се, че си добре. Само че може би е редно да си починеш още няколко дни, да поотдъхнеш...

— Не — тихо отвърна Боби. — Сега е моментът на последното усилие, вече сме почти края. Нали помниш, че заедно го почнахме, аз и ти...

— Напротив — прекъсна я Гардънър. — Ти сама го почна, Боби. Направо му налетя и буквално се спъна в него. Когато Питър беше още жив, нима си забравила?

Той видя болката в очите ѝ при споменаването на Питър, ала след миг тя изчезна. Боби не се предаваше:

— Съгласна съм, но ти дойде малко след това. Дори ми спаси живота. Без тебе нямаше да съм тук, затова нека го довършим заедно, Гард. Сигурна съм, че до люка едва ли остават повече от седем-осем метра надолу.

Гардънър също мислеше така, но не му се искаше да го признава. В сърцето му задълба някакъв остър шип и го прониза болка, по-силна и от главоболието на махмурлука.

— Добре, вярвам ти.

— Какво ще кажеш, Гард? Да изкараме заедно последните метри, а? Аз и ти.

Той седеше и замислено гледаше Боби. Пак му направи впечатление колко зловеща е станала гората без песента на птиците.

Точно така ще се получи и когато гръмне някоя от тъпите им ядрени електроцентрали. Хората сигурно ще успеят да се измъкнат, стига да ги предупредят навреме и идиотите от „Гражданска защита“ да имат достатъчно доблест да оповестят аварията, само че няма как да кажеш на кълвачите и бухалите да евакуират района. Не можеш да наредиш на червеношийката да не гледа в огненото кълбо. Очите им ще се стопят и те ще се щурат наоколо, слепи като прилепи, ще се блъскат в дърветата и сградите и накрая ще умрат от глад или със строшени шиш. Нима това наистина е космически кораб, Боби? Не е ли разхерметизиран контейнер с ядрени отпадъци? Затова гората е толкова тиха и затова в петък онзи лекар със самолета падна от небето, нали?

— Какво ще кажеш, Гард? Да изкараме заедно последните метри, а?

Къде тогава е решението? Как да намерим почтен изход? Да бягам ли или да уведомя Даласката полиция, за да им е по-лесно срещу руснаците? Какво да правя? Какво?

В този момент внезапно му хрумна нещо. Смътно и неоформено, но все по-добре от нищо...

Той прегърна Боби с лицемерна ръка и каза:

— Добре, съгласен съм. Ще порботим още малко.

Боби се усмихна и после любопитно го изглежда.

— Колко ти е оставила, Гард?

— Кой какво да ми остави?

— Колко зъба ти е оставила феята — отвърна Боби. — Виждам, че вече си загубил един. Тук, отпред.

Гард уплашено посегна към устата си. Вярно, на мястото на един от резците му имаше дупка.

Почна се, значи. След цял месец работа в сянката на това чудо той съвсем безразсъдно си бе въобразил, че е недосегаем за въздействието му, ала се лъжеше. Промяната нямаше да го пропусне и него.

Предстоеше му „да стане“.

Гард се усмихна насила:

— Не бях забелязал.

— Чувстваш ли се някак по-различно?

— Не — отвърна искрено той. — Засега не. А ти наистина ли смяташ веднага да се хванеш за работа?

— Ще правя само това, което мога — рече Боби. — С тая неподвижна ръка...

— Проверявай маркучите и ми казвай, ако някой от тях се е разхлабил от скобата. И ми говори. — Гард ѝ се усмихна неловко. — Нито един от онези другите не знае как да говори... Иначе всичко им е наред, ама... — Той сви рамене. — Нали разбираш?

Тя също се усмихна и Гардънър пак зърна частица от старата неподправена Боби, която той толкова обичаше. После си спомни за тихото убежище на шията ѝ и сърцето му отново се сви от болка.

— Разбирам — каза тя. — Ще ти надуя главата от приказки, повярвай ми. И аз бях самотна без тебе.

Двамата се гледаха и се усмихваха един на друг. Точно като преди, само дето гората вече не се огласяше от песента на птиците.

„Любовта свърши“, рече си Гард. „Пак се връщаме към познатия покер, този път обаче хубавата добра фея ме превари и довечера сигурно ще дойде отново. Нищо чудно да доведе и някой братовчед. А почнат ли да ми гледат картите, ще доловят и оная идея, дето ми хрумна одеде и това ще е краят. Макар че ще е забавно. Досега винаги си мислехме, че извънземните пришълци непременно трябва да бъдат от плът и кръв. Дори и Хърбърт Уелс никога не си е представял нашествие от призраци.“

— Искам да видя изкопа — каза Боби.

— Добре. Предполагам, че ще ти хареса с каква скорост го отводняваме. Ела.

И те се запътиха към сянката на кораба.

Понеделник, 8 август:

Жегата пак се върна.

В седем без четвърт този понеделник сутринта температурата зад кухненския прозорец на Нют Берингър беше почти трийсет градуса, само че Нют не се взираше в термометъра, а стоеше в банята само по долнището на пижамата си и несръчно се мажеше с грима на покойната си жена, като през цялото време ругаеше потта, която му пречеше. Винаги бе смятал гримирането за невинен женски каприз, но сега, когато сам се мъчеше да го използва по предназначение — да подчертава хубавото и да прикрива нежеланото (или поне нехарактерното) — изведнъж установи, че тая работа е като подстригването: привидно елементарна, ама всъщност дяволски трудна.

Той се опитваше да прикрие факта, че от една седмица насам кожата по бузите и челото му бе почнала да повяхва. Нют естествено разбираше, че това очевидно се дължи на посещенията им в бараката на Боби — посещения, за които след това не си спомняше нищо, освен че го изпълваха с ужас, но и с някакъв екстаз, така че той на три пъти излизаше оттам с усещането, че е поне три метра висок и е готов да прави секс с цял женски отбор по борба, още там — в калта. Нют вече знаеше достатъчно, за да свързва с бараката случващото се с него, макар и отначало да мислеше, че най-вероятно летният му загар е почнал да избелява. Докато жена му Елинор беше още жива, преди онзи леден зимен следобед, когато поднеслия камион с хляб я прегازی, тя винаги обичаше да се шегува, че е достатъчно да поставиш Нют под първите лъчи на ранното майско слънце и две минути по-късно той вече е станал кафяв като индианец.

В петък следобед обаче Нют не можеше повече да се заблуждава за ставащото с него. Виждаше вените, артериите и капилярите по бузите си толкова отчетливо, че му напомняха за анатомичния модел, наречен „Видимия човек“, който преди две Коледи бе подарил на племенника си Майкъл. Гледката го притесняваше ужасно и то не само

с това, че сякаш виждаше вътре в себе си. Имаше нещо повече: като си допреше пръстите до лицето, усещаше, че костите отдолу са някак омекнали — все едно че се *разтваряха*...

Не мога да вървя по улиците в този вид, рече си той. *Господи*.

А в събота, когато се погледна в огледалото и след известен размисъл и кривене на лицето установи, че сивата прозираща отдолу сянка всъщност е собственият му език, Нют не можа да издържи и хукна към Дик Алисън.

Дик му отвори и изглеждаше толкова нормално, че за няколко смразяващи кръвта мигове Нют повярва, че всичко това му се случва единствено на него. После твърдата и ясна мисъл на Дик нахлу в главата му и краката му чак се подкосиха от облекчение: За бога, Нют! Не можеш да ходиш в този вид, ще изкараш акъла на хората. Влез и дай да позвъним на Хейзъл.

(От телефон, разбира се, нямаха никаква нужда, но старите навици трудно се изкореняваха.)

В кухнята на Дик обаче, под светлината на флуоресцентната лампа, Нют забеляза, че той се е гримирал и от последвалото обяснение се разбра, че именно Хейзъл му била показала как да го прави. Същото нещо ставало с всички без Адли, който посетил бараката за първи път едва преди две седмици.

Какво ще стане накрая, Дик?, неспокойно попита Нют. Огледалото в коридора му привличаше погледа като магнит и той си наблюдаваше лицето, гледаше си езика зад побледнелите стиснати устни и виждаше пулсиращата плетеница на капилярите по челото. После натисна с пръсти костта над веждите, поддържа ги малко така и след това отдолу върху синкавата кожа ясно изпъкнаха отпечатъците му чак до най-миниатюрните папиларни линейки и извивки — все едно че бе допрял восък. От гледката започна да му се повдига.

Не знам, отвърна Дик. Едновременно с това той говореше и с Хейзъл по телефона. Но на практика няма никакво значение. Така или иначе всеки го чака това, като всичко останало. *Разбираш* какво имам предвид, нали?

Да, Нют разбираше. Навремето първите изменения дори бяха много по-лоши, мислеше си той, докато се взираше в огледалото в задушната понеделнишка сутрин. И по-изненадващи, защото се оказаха някак твърде интимни.

Оттогава насам той бе свикнал с много неща, което за него само доказваше факта, че човек може да привикне към какво ли не, стига да има достатъчно време и свой свят.

А сега Нют стоеше в банята пред огледалото и смътно чуваше говорителя по радиото, който тъкмо информираше слушателите, че нахлуващият горещ южен въздух вероятно ще докара между три дни и цяла седмица задушно време с температури, достигащи над четирийсет градуса. По дяволите, рече си Нют. Това значеше, че хемороидите му пак щяха да пламнат. Той отново се зае да покрива все по-прозрачните си скули, чело, нос и шия с гримове на Елинор, без изобщо да подозира, че с течение на времето козметичните препарати остаряват и се развалят (а специално тези, които използваше, се търкаляха в чекмеджето на тоалетния шкаф в банята още отпреди смъртта на Елинор през февруари 1984 г.).

Така е, нямаше как да не свикне да се маже с тези говна. Все някога щеше да ги зареже, ще дойде и това време. В крайна сметка човек привиква към всичко. През копчелъка на долнището на пижамата му се подаде нещо като пипало с белезникав връх, който преминаваше в розово и дори в кървавочервено надолу към удебелената му невидима задна част. А Нют, сякаш в подкрепа на мислите си, го натъпка разсеяно обратно и продължи да се мъчи да нанася равномерно по изчезващото си лице грима на своята покойна съпруга.

Вторник, 9 август:

Старият доктор Уоруик бавно издърпа чаршафа и покри тялото на Томи Джаклин. Белият плат леко се изду, после спадна. Отдолу остана да стърчи само носът на Томи. Иначе беше симпатично момче, но имаше голям нос — като баща си.

„Да, баща му“, горчиво си каза Боби Андерсън. „Някой трябва да уведоми баща му и отсега знам на кого ще се падне тази задача.“ Знаеше, че подобни неща вече не бива да я занимават — неща като смъртта на Томи или като това, че щом се доберяха до люка на кораба, щеше да ѝ се наложи да се отърве от Гард — ала понякога все още си мислеше за тях.

След време обаче и те щяха да отминат.

Само още няколко посещения в бараката и толкова.

Тя приглади несъзнателно ризата си и кихна.

Като се изключи кихането и хриптенето на Хестър Бруклайн от другото легло в набързо приспособената от доктор Уоруик болнична стая в дома му, известно време не се чуваха никакви други звуци.

„Наистина ли е мъртъв?“, попита Кайл.

Не, покривам ги с чаршаф само на шега, ядосано викна Уоруик. Какви са тия тъпи въпроси? Още в четири часа знаех, че ще умре. Затова и ви повиках тук. Нали сега вие сте бащите на града, не е ли така?

Очите му за миг обходиха лицата на Хейзъл и Боби.

Извинете. Има и две майки.

Боби мрачно се усмихна. Много скоро в Хейвън щеше да има само един-единствен пол, без бащи и майки. Нещо като обръснатите глави на източните поклонници, поели по Великия път на „ставането“.

Тя изгледа останалите в стаята — Кайл, Дик, Нют и Хейзъл — и видя, че те също са потресени от смъртта на момчето. Слава богу поне, че не беше сама. Томи и Хестър бяха успели да се върнат дори по-рано от очакваното, понеже той още веднага, щом започна да се чувства зле,

малко след като излязоха от общините на Хейвън и Троя, бе подкарал колата като луд, за да свършат по-бързо.

„Това момче се прояви като истински герой“, рече си Боби. „Жалко, че сега най-много да му осигурим прилично погребение, но пък нищо не може да омаловажи постъпката му.“

Тя погледна към леглото на Хестър, където момичето, пребледняло като някаква восъчна камея, лежеше със затворени очи и дишаше сухо, накъсано. Двамата с Томи можеха и трябваше да се върнат още с появата на главоболието и кървенето на венците, ала те дори не го обсъдиха помежду си. Пък и кръв потече не само от венците им. Хестър, която имаше леко менструално кървене през цялото време на „ставането“ (за разлика от по-възрастните жени, при младите момичета мензисът сякаш нямаше край), накара Томи да спре до дрогерията в Троя, за да се снабди с по-сериозни дамски превръзки, защото по едно време кървенето стана много обилно. Малко по-късно, когато вече бяха купили три нови акумулаторни батерии и една на старо от магазина за резервни части на шосе 7 между Нюпорт и Дери, тя изхвърли четири напълно подгизнали от кръв превръзки.

Заболяха ги и главите. Болките бяха особено силни при Томи. От „Сиърс“ купиха шест универсални батерии, а от железарията в Дери — над стотина сухи двойни и тройни клетки и елементи (там тъкмо бяха получили нова доставка) — само че в този момент и двамата разбраха, че не могат да продължат и трябва да се връщат веднага. Томи дори почна да халюцинира: докато караше по улица „Уентуърт“ му се стори, че от една канализационна шахта на улицата му се хили някакъв клоун с лъскави сребърни долари вместо очи, нахлузил бяла ръкавица на ръката си и стиснал в нея грозд детски балони.

Петнайсет километра след Дери, по шосе 9 в посока към Хейвън, от ректума на Томи прокапа кръв.

Той спря и, зачервен от смущение, помоли Хестър да му даде от нейните превръзки. След това ѝ обясни защо му са, но не смееше да я погледне от срам. Тя му подаде пакета и Томи изчезна зад близките храсти, а след минута се появи обратно, треперещ и залитащ като пияница, с протегната напред ръка.

— Трябва ти да караш, Хестър — рече той. — Вече не виждам добре.

Когато навлязоха в общината на Хейвън, цялата предна седалка бе покрита с кървава слуз, а Томи лежеше в несвяст. Самата Хестър също виждаше като през тъмна завеса. Макар и да знаеше, че е едва четири часа следобед и небето е ясно, изскочилият пред нея доктор Уоруик ѝ се стори като че ли се бе измъкнал от буреносен виолетов здрач. Тя знаеше, че той отваря вратата, докосва ѝ ръцете и шепне: „Всичко е наред, скъпа, пусни волана. Вече си у дома, в Хейвън“, дори успя да разкаже сравнително свързано какво се е случило тоя следобед, докато лежеше в сигурната прегръдка на Хейзъл Маккрийди, но въпреки всичко и Хестър припадна дълго преди да се доберат до жилището на доктора, макар и той да юркаше колата с нечуваната за него скорост от почти сто и двацет километра в час, а бялата му коса се вееше на вятъра.

Какво ще стане с момичето?, прошепна Адли Маккийн.

Кръвното ѝ налягане спада, отвърна Уоруик. Кървенето е спряло. Иначе е млада и силна, от здрав селски род. Познавах родителите ѝ, дори техните родители. Ще се оправи. Суровият му поглед обиколи присъстващите и воднистите му синкави очи сякаш пробиха слоевете грим, който на това осветление ги правеше да приличат на някакви призрачни клоуни със слънчев загар.

Но не мисля, че ще си възвърне зрението.

Настъпи сковано мълчание. След малко Боби вметна:

Не е така.

Доктор Уоруик се обърна към нея.

Пак ще вижда, рече Боби. Веднага щом „ставането“ приключи. Тогава всички ще имаме по едно око.

Известно време Уоруик я гледа право в очите, после сведе глава. Може, каза той. Въпреки това се изложихме с тези деца.

Боби кимна. Лошо, много лошо. Особено за Томи. Близките им никак няма да се зарадват. Ще отида да ги видя. Искат ли някой да дойде с мен?

Тя вдигна поглед към останалите, но очите им, две по две, се извърнаха встрани и мислите им изведнъж потъмняха и се превърнаха в неразбираем глух шум.

Добре, ще се справя и сама, каза Боби и се надигна.

Тук скромно се намеси Адли Маккийн. Ако искаш, ще дойда с тебе да ти правя компания. Става ли?

Боби му се усмихна уморено, ала и някак лъчезарно и леко стисна рамото му. Благодаря, Ад. Благодаря ти наистина.

Двамата излязоха. Другите ги изгледаха, после изчакаха да чуят двигателя на пикапа на Боби и след това насочиха вниманието си към леглото на Хестър, където тя продължаваше да е в безсъзнание, макар и прикачена към някаква странна система, чиито части бяха взети от два стари радиоапарата, грамофон и дистанционното за телевизора на доктор Уоруик...

Естествено, имаше и много батерии...

Сряда, 10 август:

Въпреки своята умора, объркване и невъзможност да престане да се прави на Хамлет, както и — най-лошото — постоянно измъчващото го чувство, че нещата в Хейвън отиват от развала на провала, Джим Гардънър поне успя да си наложи да не пие толкова, откакто Боби се върна обратно и двамата се любиха върху ароматните борови иглички. За това причините бяха най-вече лични. Твърде често го болеше глава и му течеше кръв от носа, което според него поне отчасти се дължеше на близостта на кораба — той още помнеше как главата го заболя малко след като Боби няколко пъти бе настояла да докосне находката ѝ и, когато Гард най-последно пипна подаващата се част на кораба, през тялото му сякаш преминаха сковаващи вибрации, но разумът му подсказваше, че вина за тях има и постоянното му пиене. До черни дупки в съзнанието му рядко се стигаше, ала понякога от носа му бликваше кръв по три-четири пъти на ден. Гард поначало бе склонен към свръхнапрежение и вече нееднократно го бяха предупреждавали да не пие, защото състоянието му може да стане хронично.

С една дума, от известно време той не пиеше, докато веднъж не чу как Боби кихна.

Този звук, толкова ужасяващо познат, го изпълни с рояк спомени и внезапно в главата му като мълния блесна страховита идея.

Гардънър отиде в кухнята, вдигна капака на коша за мръсните дрехи и огледа роклята, с която тя бе облечена вчера вечерта. Боби не чуваше нищо, защото спеше. Всъщност бе кихнала насън.

Снощи Боби излезе, без да му каже нищо. Изглеждаше някак нервна и притеснена и макар че двамата с Гардънър се бяха трудили здравата през целия ден, на вечеря тя не хапна нито залък. Малко преди залез-слънце се изкъпа, облече въпросната рокля и подкара пикапа в знойния и задушен здрач. Гардънър я чу да се прибира към полунощ и видя яркия зеленикав блясък, докато Боби отваряше вратата и влизаше в бараката. Оттам се измъкна около призори — той вече се унасяше в дрямка и не беше много сигурен за часа.

А днес тя се държеше затворено, говореше само когато я питаха нещо и отвръщаше едносрично. Несръчните усилия на Гардънър да я ободри не се увенчаха с никакъв успех. На вечеря Боби отново не хапна нищо и само поклати отрицателно глава, когато Гард ѝ предложи да поиграят карти на верандата, като едно време.

Очите ѝ изглеждаха сериозни и влажни, особено на фона на неземно розовия грим. Още докато Гардънър я гледаше замислено, тя се пресегна към пакетчето с тоалетни кърпички на масичката зад нея, извади няколко и кихна два-три пъти.

— Лятна настилка, предполагам. Ще си лягам, Гард. Извинявай, че те изоставям толкова рано, ама съм направо изцедена.

— Добре, няма нищо — отвърна Гардънър.

Нещо го ядеше отвътре и не му даваше покой, някаква полузабравена, но позната подробност го караше сега да стои с роклята ѝ в ръце и да я разглежда. Беше най-обикновена лятна памучна рокля без ръкави. Навремето щеше да е изпрана още тази сутрин и окачена отзад на простора да съхне, после след вечеря Боби би я изгладила и поставила на закачалката в килера дълго преди да си е легнала, само че такива работи ставаха много отдавна, а сега вече живееха в Новото и Подобро време, когато дрехи се перяха единствено в абсолютно краен случай. Все пак имаха по-важни неща за вършене, нали така?

Сякаш в потвърждение на мисълта му Боби пак кихна насън. Два пъти.

— Недей — прошепна Гард. — Моля те.

После пусна роклята обратно в коша. Не искаше да я докосва повече. Хлопна капака и сепнато застина от страх да не събуди Боби.

Взе пикапа и отиде да свърши нещо, което не ѝ се вършеше. Нещо, дето я притесняваше, но от друга страна беше достатъчно официално, за да трябва да облича рокля. Върна се късно през нощта и отиде право в бараката, дори не влезе в къщата да се преоблече. Влезе, сякаш имаше нужда от бараката. Направо. Защо?

Отговорът, като се имаха предвид кихавиците и онова, което откри върху роклята ѝ, му се виждаше неизбежно категоричен.

Утеха.

А когато Боби, която живееше сама, се нуждаеше от утеха, кой ѝ я предлагаше? Гард? Не ме карайте да се смея, приятели. Гард не го

бива да утешава, той може само да се възползва.

Прищя му се да се напие. Искаше му се както никога досега, откакто се зае с цялата дяволска работа.

Добре, стига толкова. Пиенето е забранено, не мисли за него. Гард тъкмо се обърна да излезе от кухнята, където Боби държеше бутилките с алкохола и коша с мръсните дрехи, когато нещо изтропа на дъските.

Той се наведе, вдигна го, разгледа го и го подхвърли замислено в дланта си. Зъб, естествено. Номер втори. Бръкна си в устата, напипа новата дупка и хвърли едно око на окървавения си показалец. После отиде до вратата на кухнята и се заслуша. Боби шумно хъркаше в спалнята си. Звучеше така, сякаш синусите ѝ бяха запушени с цимент.

Лятна настинка, значи. Може. Може и така да е.

Само че Гардънър помнеше как понякога Питър ѝ скачаше в скута, особено когато Боби седеше и четеше в люлеещия се стол до прозореца или на верандата. Според нея той почвал да дивее, когато времето било променливо и точно тогава ѝ докарвал алергичните пристъпи, а и тя се влияела от същите промени. „Сякаш разбира“, каза веднъж Боби и почеса кучето зад ушите. „Кажи, Пийт! Разбираш ли? Харесва ли ти да ме караш да кихам, а? Ще ти се и аз да страдам, нали?“ А Пийт я погледна и ѝ се усмихна по неговия си начин.

Гардънър си спомни и това, че когато Боби се прибра снощи и той се събуди (събуди го не само завръщането на Боби, но и оная яркозелена светлина), отнякъде се чуваха далечни гръмотевици.

Помнеше, че понякога и Пийт имаше нужда от ласки и утеха, особено когато навън гърмеше. Пийт ужасно се боеше от този звук. Звука на гръмотевиците.

Господи, да не би да е затворила Питър в бараката? И ако го е направила, ЗАЩО?

По роклята на Боби имаше някакви странни лепкави петна.

И косми.

Добре познати къси кафяви и бели косми. Значи Питър наистина е в бараката и е бил там през цялото време. Боби лъжеше, че е мъртъв и явно никой не можеше да каже за колко още други неща го е лъгала... Защо?

Защо?

Гардънър не знаеше.

Той се обърна, отиде до шкафа, наведе се и бръкна под мивката, откъдето измъкна нова бутилка скоч, после я отвори и я вдигна за на здравица:

— Да пием за най-добрия приятел на човека.

След това отпи направо от гърлото, изжабурка се гръмогласно и преглътна.

Първата глътка.

Питър. Какво, по дяволите, си направила с Питър, Боби?

Искаше да се напие.

Здравата.

И бързо.

Издание:

Автор: Стивън Кинг

Заглавие: Томичукалата

Преводач: Вихра Манова

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: АД „Полипринт“ — Враца

Редактор: Весела Люцканова

Художник: Петър Станимиров

Коректор: Мирослава Стамболджиева

ISBN: 954-409-088-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2050>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.